

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

“I adore Kristen Ashley’s books!”
—MAYA BANKS, *New York Times* bestselling author

New York Times Bestselling Author

KRISTEN ASHLEY

Kaleidoscope



THE COLORADO MOUNTAIN SERIES

Kaleydoskop

Kristen Ashley



Okumaya Başlayın
İçindekiler
The Gamble Haber Bültenlerinden Bir
Alıntı
Telif Hakkı Sayfası

ABD Telif Hakkı Yasası 1976 uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınması anlamına gelir. Kitaptan materyal kullanmak istiyorsanız (inceleme amaçları dışında), permissions@hbgusa.com adresinden yayıncı ile iletişime geçerek önceden yazılı izin almanız gerekir. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Jená Kelly Anısına

Seninle kanepeye kıvrılıp dünyanın yanlışlarını düzeltmek için bir şans daha vermek için her şeyimi verirdim.

Görünüşe göre beklemem gerekecek.

Benim için o zaman gelene kadar, seni kalbimde tutacağım.

Yine de, orada her zaman bir yerin vardı.

Ve her zaman da öyle olacaksın.

Teşekkür

Kızlarım Erika Wynne, Chasity Jenkins-Patrick ve Emily Sylvan Kim'e, tekrar etmekte fayda var... tekrar tekrar, arkamı kolladığınız için teşekkür ederim. Her zaman.

Amy Pierpont'a, çalışmalarına bu kadar önem verdiğin ve karakterlerimin hikâyelerini anlatılması gerektiği şekilde anlatma özgürlüğünü bana tanıdığın için teşekkür ederim. Harikasin!

Ve Jill Shalvis'e, beni güldürdüğün (sık sık) ve bilgeliğini paylaştığın (daha da sık) için teşekkür ederim.

Birinci Bölüm

Dimple

"Jacob Decker!"

Deck, tanıdığı ama yıllardır duymadığı bir sesle adının söylendiğini duyunca döndü. Sevdiği bir ses.

Özlediği bir ses.

Kanını kaynatan bir ses.

Gnaw Bone'un nispeten kalabalık öğle yemeği zamanı ahşap kaldırımlarını taradı ve onu göremedi.

Görebildiği şey, ona doğru yürüyen inanılmaz güzellikte bir kadındı. Üzerinde koyu renk dar bir kot pantolon, neredeyse dizlerine kadar inen yüksek topuklu kahverengi deri botlar, yıpranmış, kadınsı, kahverengi deri modifiye motosiklet ceket ve boğazına gevşekçe sarılmış pahalı görünümlü bir eşarp vardı. Uzun, pırıl pırıl parlayan koyu kahverengi saçları soğuk kış Colorado güneşinde parlıyor, ince kırmızı vurgular çekici bir özelliği çarpıcı hale getiriyordu. Kulaklarına kadar indirdiği örgü şapkasının altından saçları omuzlarına dökülen zarif yapraklar halinde çıkıyordu. Gözlerini kocaman, şık kahverengi çerçeveli güneş gözlükleri örtüyordu.

Dolgun pembe dudakları bir sırtışla yukarı kalkmıştı.

Kadın adamın iki adım önünde durdu ve adam şaşkınlıkla ona baktı, çünkü güneş gözlüklerinin altında bile yüzünde sevgi dolu bir tanıma, sıcaklık ve çok daha fazlası vardı.

Ama bu kadını hayatında hiç görmemişti. Ve

Deck bir yüzü asla unutmazdı.

Asla.

Ama eğer yaparsa, o yüzü asla unutmayacaktı. Ya da onun başka bir parçasını.

Sonra sırtışı bir gülümsemeye dönüştü, sağ yanağında canlı bir şekilde hatırladığı bir gamze belirdi, şaşkınlığı düpedüz şoka dönüştü ve ona doğru eğildi. Bir elini kaldırıp hafifçe omzuna koydu, diğer elini göğsüne dayadı, ayak parmaklarının ucuna kadar yuvarlandı ve yanağını onunkine bastırdı.

"Jacob," diye mırıldandı ve Jacob parmak uçlarının ceketinin içinden bile omzuna battığını hissedebiliyordu.

Jacob.

O isim, çok az kişinin kullanmasına izin verdiği bir isim, o sesle, özlediği bir sesle söylenmişti ve onu kesip atmıştı.

Deck çenesini eğdi ve kızın yumuşak saçlarının yanağındaki tene değdiğini hissetti. Kanı hâlâ sıcak akıyordu ama göğsü şimdi daralmıştı.

"Emme," diye fısıldadı, bir elini kaldırıp parmaklarını kızın ince belinin yan tarafına doladı.

Kadın başını geriye çekti; adam da kendi başını kaldırdı ve gözlükleri kilitlendi.

Hâlâ o gülümsemesi, o sevimli gamzesi kafatasına delici anılar yağdırıyordu. Gömdüğü anılar.

Emme ile ilgili anılar.

"Uzun zaman oldu," dedi sessizce. "Evet," diye onayladı.

Ve vardı. Yıllar. Dokuz yıl.

Emme'yi tekrar görmek için çok uzun bir süre.

"Nasılsın?" diye sordu, hâlâ uzaklaşmamıştı.

"Yaşıyor," diye cevap verdi, gamzesi daha da derinleşmişti ve eğer gözlük takmasaydı, onun alışılmadık açık kahverengi gözlerinin dans ettiğini göreceğini biliyordu. O zamanlar onun gözlerini sık sık dans ettirmişti. Ve bunun için uğraşması gerekmemişti. Kız sadece ona vermişti. Ve sık sık.

"Em!" diye bağırdı bir erkek sesi.

Deck'in başı yukarı kalktı ve Emme hafifçe uzaklaştı, dönerken ellerini ondan çekti. İkisi de uzun boylu, yakışıklı, yapılı, sarışın, flanel gömlek ve solmuş kot pantolondan oluşan bir dağ adamı üniforması giyen adama baktılar,

inşaat botları ve kot ceketıyla bir metre ötede durmuş, kaşlarını çatıyordu.

Emme adama doğru kaydı, gamzesi gitmişti ama dudakları hâlâ yukarı kalkıktı. Bir elini adamın pazusuna doladı ve onun için kim olduğunu anlatan tanıdık bir şekilde ona doğru eğildi.

Deck de bunu hissetti ama bu sefer hiç de iyi hissetmiyordu.

"Dane," diye başladı, "bu eski bir dostum. Jacob Decker." Güneş gözlüklerini yüzüne doğru kaldırırken Deck'e doğru bir el uzattı. "Jacob, bu Dane McFarland. Benim... şey, erkek arkadaşım."

Yine Emmanuelle Holmes'un bir erkek arkadaşı olmasına çok şaşırmış ama bu ince, şık, çarpıcı Emme'nin bir erkek arkadaşı olmasına şaşırmamış olan Deck, selam vermek için ağzını açtı ama McFarland ondan önce davrandı.

"Eski bir arkadaş mı?"

Deck, Emme'nin başının hızla döndüğünü ve gözlüğünün erkek arkadaşının yüzüne kilitlendiğini izlerken adamın sert ses tonuyla vücudunun gerildiğini hissetti. Ayrıca sırtışının solduğunu da fark etti.

"Eski bir dost," diye kesin bir dille ifade etti.

Güneş gözlüğü takmayan McFarland -gözlüğü saçlarının arasına sıkıştırılmıştı- Deck'i tepeden tırnağa süzdü.

Yanlış bir fikre kapılmış.

McFarland'ın gözleri Emme'ye kaydı ve ardından söyledikleri Deck'i haklı çıkardı.

"Ne tür bir eski dost?"

Sormak yanlış bir şeydi. Deck bunu biliyordu çünkü bir erkek, kadınının kendisini eski sevgilisiyle tanıştırdığından şüphelense bile, bunu ona söylemek için yalnız kalmalarını beklemeliydi. Bunu da biliyordu çünkü Emme'nin gülümsemesi kaybolmakla kalmamış, yüzü hafifçe soğumuştı.

"Erkek arkadaşım ile tanıştıracam türden mi?" Alaycılığını pek de gizlemeyen bir soruyla cevap verdi, pürüzsüz alto sesi -onun her zaman sevdiği birçok şey arasında bir şeydi- neredeyse yüzü kadar soğuklaşmıştı.

Emme erkeğinden bir bok almazdı.

Başka bir sürpriz.

Dane'in öfkesi yatışmış, pişman görünmeye başlamıştı ama Emme'nin yüzündeki soğukluk geçmemişti ve Deck araya girmeye karar verdi.

"Hadi yeniden başlayalım," dedi elini uzatarak. "Dane, Emme'nin de dediği gibi, ben Jacob Decker. Emme'nin eski bir arkadaşı, eski günlerden bir dost. Herkes bana Deck der."

Deck'in elini tuttuğunda McFarland'ın gözleri ona geldi, eline kaydı ve sonra tekrar yüzüne döndü. Sıktı ve bunu sertçe yaptı, bir meydan okuma, bir rekabet. Gülünç derecede güçlü tutuşu, ya kızının nasıl gelirse gelsin erkek arkadaşları olmasından hoşlanmadığını ya da Deck'in ondan üç santim ve muhtemelen kırk kilo fazla olduğunu fark ettiğini, ama yine de onu alt edebileceğini hissettiğini söylüyordu.

Ya da her ikisini de söyledi.

Bu adam tam bir pislikti.

Aynı zamanda bir morundu. Aralarındaki boyut farkına bakılırsa, herhangi bir erkek böyle bir meydan okumada bulunmayacak ya da Deck'i yenebileceğini düşünmeyecek kadar akıllı olurdu. Ama Deck'in üzerindeki kırk kilonun tamamının kas olduğu ve McFarland'ın bunu fark edemediği gerçeği onu daha da aptal yapıyordu.

Ve Deck, Emme için bundan hoşlanmadı.

Elinden başka bir şey gelmeyen Deck, McFarland'ın irkildiğini gördü, kemiklerinin ezilmesini önlemek için refleks olarak kendini korumak amacıyla elinin gevşediğini hissetti ve amacına ulaştı, adamın elini bıraktı.

McFarland cebine sokmadan önce iki kez esnetti. Emme bunu kaçırdı. Deck'e bakıyordu.

"Gnaw Bone'da ne yapıyorsun?" diye sordu. "Sana da aynı şeyi sorabilirim," diye karşılık verdi.

"Artık burada yaşıyorum."

Başka bir şok. Ailesi Denver'daydı ve çok yakındılar. Çok fazla arkadaşı yoktu ama onlar da Denver'daydı. Ve onun rahat bulduğu bir hayata erkenden yerleşip sonsuza kadar kalacağını düşündüğü türden bir kadındı.

Yine de tanıdığı Emme hakkında tatlı, komik, ilginç ve en iyi arkadaşı Chace Keaton'dan başka kimsenin daha iyi sohbet edemediği gerçeği de dahil olmak üzere pek çok şey düşünüyordu. Ama böyle düşünmesi onu bir pislik yapsa bile, Emme her zaman cinsiyetsizdi. Bu şekilde yaptı. Bunun için çalıştı. Göründüğü gibi görünmesi, giyindiği gibi giyinmesi, bir erkeğe sahip olması, birçok değişiklik yaptığı için Gnaw Bone'a taşınmasının o kadar da büyük bir sürpriz olmaması gerektiği anlamına geliyordu.

Ama onun Gnaw Bone'da yaşaması hoşuna gitmemiştir.

Sorun onun orada yaşaması değildi. Ne kadar süredir orada olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama ne kadar uzun süre olursa olsun yakınlarda yaşadığını bilmenin onu üzdüğü gerçeğini inkâr edemezdi.

"Sıra sende," diye sordu, adam neden o kasabada olduğuna dair bir şey söylemeyince.

"İş," diye cevap verdi ve gamzesi yeniden ortaya çıktı.

"Bu harika," diye cevap verdi. "Lütfen bana gideceğini söyle

bir süre buralarda olacağım. İşe dönmem gerekiyor ama seninle akşam yemeğinde buluşmayı çok isterim."

Bir süre daha buralarda olacaktı. Yalan söylemedi. İş için Gnaw Bone'daydı. Ama Chantelle'de yaşıyordu, arabayla yirmi dakika uzaklıkta.

Ve bir planı yoktu. Yani kesinlikle akşam yemeği yapabiliirdi.

Ona doğru sırtıttı. "Sıra sende."

McFarland araya girerek, "Em, bu gece başım belada," deyince hem Deck hem de Emme ona baktı.

"Sorun değil bebeğim," dedi ona ve Deck, McFarland'ın gözleri kızgınlıkla parladığında gülümsemeye dönüşen sırtışına karşı koydu. "Jacob ve ben akşam yemeğini sensiz yiyebiliriz. Hem zaten konuşacak çok şeyimiz var ve kimden ya da neden bahsettiğimizi bilmeyeceğin için muhtemelen sıkılırsın."

McFarland, kadınının başka bir erkekle yemek planları yapmasından ya da platonik bile olsa onunla bir geçmiş olmasından hoşlanmıyordu. Bu yüzünde açıkça belli oluyordu ama

ve çenesini kapalı tuttu.

Emme tekrar Deck'e baktı.

"The Mark'ı biliyor musun? Sokağın hemen aşağısında." Kadın adamın arkasını işaret etti ama adam başıyla onayladı.

Deck ona, "İşareti tanı, Emme," dedi.

"Harika." Ona bir gamze daha verdi. "Saat yedi nasıl?"

"Bana uyar," diye kabul etti.

Erkek arkadaşından mutsuz hisler yayılırken bile gamzesi daha da derinleşti.

"Dört gözle bekliyorum, tatlım," dedi usulca, sadece onun için söylenmiş, erkek arkadaşını daha da az mutlu eden ve ondan yayılan dikenli titreşimlere yansıyan bir sevgi ifadesi.

Ama bu sözler Deck'i bir jiletin ipeği delip geçmesi gibi delip geçti.

Ona hep bal derdi. Elsbeth bundan nefret etmişti. Yine de Elsbeth, Deck'in en iyi arkadaşıyla olan dostluğundan pek hoşlanmamıştı.

Emme'yi burada, Gnaw Bone'da, yaşadığını bildiği yerden saatler uzakta görmenin şaşkınlığı içindeydi. Onu gördüğü gibi görmek, tamamen değişmiş, saçları çok daha uzun, röfleli, kıyafetleri değişmiş, vücudundan en az yirmi, muhtemelen otuz kilo eksilmişti. Onu bir erkekle görmek. Kahretsin, olanlardan, olayların nasıl bittiğinden ve onu son gördüğünde yaptığı son şeyden sonra onu görmek.

Tüm bunlarla birlikte, geç de olsa, daha dikkatli olması gerektiğini fark etti. Kendini toparlamalıydı. Belki de onunla yemeğe çıkmayı kabul etmemeliydi. Elsbeth'le işleri bittikten sonra kapıyı yüzüne kapatmıştı. Bu onu incitmişti. Ve Elsbeth'e o kadar takılmıştı ki, kapıyı açmak için asla geri dönmemişti.

Ama akşam yemeği için plan yaptı.

Ve yaptı çünkü kız ona hiç benzemiyordu, Deck nedenini merak ediyordu ve Deck bulmacaları sevmezdi. Bir bulmaca buldu ve onu çözdü. Emme'deki bu muazzam değişim, çözmeye niyetlendiği bir bulmacaydı.

Ayrıca onu son gördüğünde yaptığı son şey yüzünden de bunu yaptı.

Ve son olarak, bunu sırf Emme olduğu için yaptı.

Onu incitmiş olabilirdi ama eğer şu anki davranışlarını doğru okuyorsa, kin tutmuyordu.

"Ben de," diye mırıldandı Deck.

McFarland kolunu kızın omuzlarına dolayarak onu kendi tarafına çekti ve "İşe geri dönmeliyiz bebeğim" dedi. Kız ona baktı ve başını salladı. "Tamam." Gözlüğü tekrar Deck'e döndü ve ona bir kez daha sırtıttı.

gamze. "Bu gece. The Mark. Saat 7'de."

Erkek arkadaşı hıyarın teki olduğu ve mantıklı geldiği için Deck, "Bana numaranı ver. Ben de sana benimkini vereyim. İşler sarp sararsa, birimiz geç kalırsa falan diye."

Beklendiği gibi McFarland bundan hoşlanmadı ve Deck'e sert bir bakış attı.

Deck bunu duymazdan geldi ve Emme çantasını karıştırmak için erkek arkadaşının kolunun kıvrımından çıkarken arka cebinden telefonunu çıkardı.

"Önce sen mi, ben mi?" diye sordu, başı eğik, saçları güneşte parlıyordu. Kadının profilini görmüştü ve çenesinin zarif kıvrımı gözler önündeydi. Daha önce hiç fark etmediği bir şey. Onu sadece fark ettiği için değil, aynı zamanda zarif, çekici, dokunmaya, hatta tatmaya davet ettiği için şaşırtan ve her zaman her şeyi fark ettiği için onu şaşırtan başka bir şey.

Ama o bunu hiç fark etmemişti.

Ve erkek arkadaşının yanında dururken Emmanuelle Holmes'un çenesinin tadının nasıl olabileceğini düşünmesine gerek yoktu.

"Ben," dedi. Kadın başını salladı ve adam ona numarasını verdi.

Adamın işi bittiğinde o da aynısını yaptı ve telefonunu çantasına soktu.

"Şimdi iyiyiz," dedi ona.

"Öyleyiz," diye kabul etti.

"Yedide görüşürüz," dedi.

"Evet," diye yanıtladı Deck ve sonra başını kaldırıp McFarland'a baktı. "Sonra görüşürüz."

McFarland çenesini kaldırdı, hiçbir şey söylemedi, kolunu tekrar Emme'nin omuzlarına doladı ve kadınının Deck'in etrafına çekti.

Bir kolunu McFarland'ın beline doladı ama yine de dönerek Deck'e el salladı ve uzaklaşırken ona gamzeli bir gülümseme daha verdi.

Deck nispeten işlek bir kaldırımda durdu ve McFarland'ın Emme'yi büyük, kırmızı, gösterişli, tamamen pimlenmiş, benim sikim küçük GMC Sierra'ya yüklemesini izledi.

Emme'yle yemeğe çıkmak için bir neden daha. O pislikle ne halt ettiğini öğrenmek içindi.

Arkasını döndü, Emme'yi tekrar görmenin ona hissettirdiklerini içine gömerek tahta kalaslardan polis merkezine doğru ilerledi. Bütün bunlar uzun zaman önce olup bitmişti. Her şey bitmişti. Bitmişti. Sonunda. Dokuz yıl sonra.

Ve işin aslı, sonunda tüm bunların içinde kaybettiği en büyük şeyin Emme olduğunu öğrenmişti.

Yani, düşününce, belki de onu geri alabilecek olması hiç de kötü değildi.

Polis karakoluna girdi, güneş gözlüklerini kafasına geri taktı ve resepsiyon görevlisinin kendisine baktığını görerek resepsiyona doğru ilerledi.

Adam önünde durur durmaz, kendini tanıtmaya fırsat vermeden, "Sen Jacob Decker'sın," dedi.

Hiç şaşırmamıştı. Tarif edilmesi zor adamlar vardı. Deck, birkaç kelimeyle insanlar onu iki blok öteden tanıyabilirdi.

"Öyleyim," diye onayladı.

"Mick ve diğerleri seni bekliyor," diye haber verdi ona, gözleri yukarı, aşağı, yukarı gidiyor ve bir şeye, kalçalarına, omuzlarına, saçlarına daha iyi bakmak için arada bir duruyordu.

Bu da onu şaşırtmadı. Kadınlar bunu sık sık yapardı. Boyu 1.80'di ve alması gereken çok şey vardı. Bu durum

Çoğu kadın ona bakmaktan hoşlanıyordu. Ve eğer bakan kişiden hoşlanıyorsa, bunu kendi lehine kullanmaktan çekinmiyordu.

"Tezgâhın etrafından dolaş, koridordan aşağı in, soldan ikinci kapı. Kahve mi istiyorsunuz, devam edin, kendinize biraz alın ve geri dönün," diye bitirdi.

Başını salladı, "Teşekkürler," diye mırıldandı ve hareket etti.

Kahveyle uğraşmazdı. Hayattaki en güzel şeylere sahip olacak kadar parası vardı ve bu nedenle daha azını kabul etmiyordu. Ve tecrübelerine dayanarak karakol kahvesinin en iyisi olmaktan çok uzak olduğunu biliyordu. Deck sabah ilk iş olarak kahvesini taze öğütürdü. İnternette satın alıyordu. Çok pahalıydı. Ve buna değerdı.

Soldan ikinci kapıya gitti. Kapı kapalıydı. Parmak eklemleriyle sert bir vuruş yaptı ve çağırıcıyı duyunca içeri girdi,

Chace'in ona söylediği gibi çetenin hepsi oradaydı.

Mick Shaughnessy, Gnaw Bone Polis Departmanı'nın başkomiseri, masasının başında duruyor.

Jeff Jessup, Gnaw Bones'un dedektiflerinden biri, pencerenin yanında duruyor.

Henry Gibbons, Carnal Polis Departmanı'nın başkomiseri, dağınık ofisin karşısındaki bir masaya yaslanmış.

Chantelle Polis Departmanı'nın başkomiseri Carole Weatherspoon, Gibbons'a yakın durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş.

Kenton Douglas, İlçe Şerifi, omuzlarını duvara dayamış.

Ve son olarak, Chace Keaton, Deck'in okuldan beri en iyi arkadaşı ve bir Carnal dedektifi.

Arkasından kapıyı kapatırken izlediği Chace Deck'ti ve Chace'i izliyordu çünkü adamı iyi tanıyordu ve yüzündeki ifadeden hoşlanmamıştı.

Ancak ilk konuşan Shaughnessy oldu ve Deck'in dikkatini çekti.

"Kaba olabilir ama size hoş geldiniz demekle başlayacağım.

ama sade bir şekilde durmak hoşuma gitmiyor." "Mick," diye mırıldandı Chace.

Deck arkadaşını görmezden geldi ve Mick'e dürüstçe, "Ben statin'in büyük bir hayranıyım," dedi.

"Güzel, o zaman daha açık ifade edeyim," diye devam etti Mick. "Bunu seninle konuştuk, bu sözleşmeyi kabul ediyorsun, Kent sana vekâlet ediyor, başına buyruk biri değilsin. Chace seni önerdi, ben de araştırdım, bir şey bulamadım. Kimsenin parası ödenmiş bir kamyonu, parası ödenmiş bir evi, bakiyesi olmayan bir kredi kartı, adil ve düzgün vergileri ve bankada yüklü miktarda nakit parası dışında bir şeyi yok. Bu beni sinirlendiriyor."

"Anlıyorum," diye izin verdi Deck, çekten rahatsız olmamıştı -daha azını beklemezdi- ama başka bir şey söylemedi.

"Bunu seninle konuşmadan önce şunu bil ki, eğer bu işi üstlenirsen, bunu kitabına göre yapacaksın. Görevlendirilirsin, rapor verirsin, emir alırsın ve tekrar ediyorum, başına buyruk davranmazsın," diye devam etti Mick ve Deck nefesini tuttu.

Sonra da bunu açıkça ifade etti.

"Bu buluşmadan anladığım kadarıyla, eğer bu işi üstlenmek istiyorsam, ve eğer kabul edersem, normal ücretlerimde önemli ölçüde indirim yapmam gerekecek, çünkü ücretlendirdiğim gibi ödeme yapmaya gücünüz yetmez, gerçekten yapmak istediğim bir şey olması gerekecek. Hayran olduğum bir itibarın var Shaughnessy, umarım alınmazsın ama ben emir almam. Bir davada nasıl çalışılması gerektiğini hissediyorsam öyle çalışırım. Gerekli olduğunu düşündüğüm şeyleri rapor ederim. Ve son olarak, ben sadece başına buyruk davranırım."

Mick odaya baktı ve "Bu iyi başlamıyor" dedi.

"Neden bunu ortaya koymuyoruz, Deck'in ne düşündüğünü görelim ve eğer yapmak istediği bir şeyse diğer şeyleri halledelim?" Chace köşede belli bir açıyla yerleştirilmiş geniş bir beyaz tahtaya doğru ilerleyerek öneride bulundu.

Kimse bir şey söylemedi. Güverte yerleşti ama Chace'in gözleri ona geldi.

"Bu panoda hoşunuza gitmeyecek bir şey göreceksiniz ve muhtemelen Mick'in uyarılarını tartışmalı hale getirecek.

Bu davayı istemeyeceğini tahmin ettiğim için. Sana daha önce söyledim ama söyleseydim gelmeyebilirdin ve Mick'e saygı duy," Chace, Deck'e dönmeden önce Shaughnessy'ye baktı, "birkaç gün önce olanlardan sonra sana ihtiyacımız var."

Bununla birlikte beyaz tahtayı çevirdi ve Deck'in gözleri tahtayı taradı.

Yarım saniye sonra vücudu kaskatı dondu.

Çünkü beyaz tahtanın üst orta kısmında sokakta yeni tanıştığı adamın resmi, resmin altında kırmızı kalemle yazılmış ismi ve isminin altında da "Patron" yazıyordu. Resminden çıkan çeşitli kırmızı, siyah ve mavi çizgiler, isimlerin ve diğer bilgilerin yer aldığı daha küçük resimlere yol açıyordu. Ve son olarak, Chace'in Deck'in gördüklerinden hoşlanmayacağını bilmesinin nedeni, McFarland'ın resminden iki resmin bulunduğu sağ alt köşeye inen mavi çizgiydi.

Biri, McFarland ve Emme'nin pezevenk kamyonetinin yanında öpüştükleri renkli bir çekim. Yanındaki ise Emme'nin tahta kaldırırda yürürken, başını yana çevirmiş bir şeye bakarken çekilmiş siyah-beyaz bir fotoğrafı. Gözlerinde farklı ama daha az şık olmayan bir gözlük vardı, uzun saçları şapka tarafından engellenmemişti, gözlerine doğru sarkan derin, kalın, her şeyiyle seksi bir patlama vardı, vücudu farklı kot pantolon, palto ve ayakkabılarla kaplıydı ama kıyafeti daha az şık değildi. Dudakları gülümsüyordu, gamzesi dışarıdaydı.

Resmin altında "Emmanuelle Holmes" yazıyordu. Onun altında "Kız arkadaş/sevgili." Onun altında da "Partner?" yazıyordu.

Deck pratik yaparak ve çıkarımlarda bulunarak siyah çizgilerin ekibin onayladığı kesin ittifaklar olduğunu biliyordu. Kırmızı çizgiler sıcak, teğmenler veya sabıkalı olanlar, olası zayıf halkalardı. Maviler ise mürettebatın doğrulanmamış üyeleri.

"Öyle görünmüyor ama bu Emme, dostum," dedi Chace sessizce ve Deck gözlerini Emme'nin resminden ayırıp Chace'e baktı. "İsmi gördüm. İnanamadım

Ta ki bana onun izini gösterene kadar. Hepsi uyuyor. Bu o. Tamamen değişmiş."

Deck odadakilere, "Az önce onu dışarıda onunla gördüm," dedi ve Chace'in gözlerini kırpıştırıp başını beyaz tahtanın tepesine doğru sallayışını izledi. Sonra da şöyle dedi: "O patron değil. O da ortağı değil."

Carole, "Demek Emmanuelle Holmes ile bir geğmişiniz var," dedi ama bu bir soruydu ve Deck ona baktı.

Shaughnessy adamlarını kendi bildiği gibi yönetirdi ve söylenenlere göre Shaughnessy işini ciddiye alırdı ama bunun dışında olabildiğince rahattı. Memurları bile üniforma giymezdi. Kot pantolon ve bronz gömlek giyip rozetlerini takıyorlardı ama hepsi bu kadardı.

Gibbons çoğunlukla aynıydı, iki dedektifi istedikleri gibi giyinmişti. Ancak memurlar üniforma giyiyordu.

Daha fazla parası olan Chantelle'i yöneten Weatherspoon, Gnaw Bone (ikinci sırada, turist ticaretine büyük ölçüde bağımlı ve bunu ciddiye alan bir kasaba) ve Carnal (yakın bile değil, bir motorcu cennetiydi, çoğunlukla mavi yakalı, kesinlikle daha kaba) ile birlikte sahip olduğu üçlü yığının en üstüne geliyordu. Tam üniforma giymişti. Memurları tam üniforma giyiyordu. Dedektifleri takım elbise ya da spor ceket ve pantolon giyerdi. Seçkin vatandaşları daha azını beklemezdi.

Deck'in gözleri Kenton Douglas'a kaydı.

Bu adam tam bir jokerdi. Kısa bir süre önce şerif seçilmişti, birdenbire ortaya çıkmıştı, genç, çekici, Afro-Amerikan, şerif Departmanında sadece on yıl çalışmıştı ve yirmi beş yıldır bu görevi yürüten rakibini silip süpürmüştü. Eski şerif aynı zamanda bir seri katilin peşine düştüğü ve ilçedeki bir polis şefinin kirlenip pisiğe bulaştığı dönemde de bu görevi sürdürmüştü. İlçe değişime hazırды. Douglas zamanın geldiğini anlayacak kadar zekiydi ve büyük bir farkla seçimi kazandı.

Sonra kapsamlı değişiklikler yaptı.

Bu değişikliklerden biri de şerifin polislerini üniformadan çıkarıp Mick muamelesi yapmaktı. Bronz gömlekler. Kemerlerde rozetler. Kot pantolonlar. Botlar.

Akıllıca bir hamleydi. İlçesi kırsal bir dağ ilçesiydi. Sakinleri kolay ve tanıdık geleni severdi ama tüm olanlardan sonra korkmuşlardı ve birçoğu polise güvenmemeyi öğrenmişti. Kot pantolon ve bot giyen bir rozete güvenmek, tam teçhizatlı birine güvenmekten daha kolaydı.

Sadece akıllıca değil, incelikliydi de. Ve şimdiye kadar da başarılı oldu. Değişim kolay değildi ve kolayca kabul edilmedi.

Douglas nefes bile almadan yoluna devam etti.

Deck onu ne yapacağını bilmiyordu. Yakışıklıydı. Kurnazdı. Cana yakındı. Zekiydi. Ve taşakları vardı. Deck hayranlık duymaya başlamıştı.

Deck, Carole'un Emme hakkındaki sorusunu "O eski bir arkadaş," diye yanıtladı.

"Ne tür bir eski dost?" diye sordu ve Deck bunu tekrar yaşamaktan duyduğu rahatsızlığı bastırdı.

"Eski sevgilimin en iyi arkadaşı," diye cevap verdi. "O tür bir eski arkadaş."

"Onun bu işe karışmadığını nereden biliyorsun?" Jeff sordu ve Deck ona baktı.

"Emme'yi tanırım. O böyle bir şey yapmaz," dedi Deck.

Ve yapmazdı. Neler olduğunu biliyordu. Tüm ilçe biliyordu. Dört gün önce çok daha kötü bir hal almıştı. Son birkaç yıldır ilçede yaşanan onca pislikten sonra, bu işin bir an önce bitmesini istiyorlardı ve bunu üç ay önce istediler.

Sorun şu ki, bunu yapmak için çok departmanlı bir görev gücü kurmuşlardı ve hala hiçbir şey bulamıyorlardı.

Chace bu yüzden Deck'i önerdi. Deck bu işi bitirmek için ihtiyaç duydukları her şeyi bulacaktı ve bulurken de oyalanmayacaktı.

"Emme'yi ne kadar iyi tanıyorsun evlat?" Henry sordu ve Deck'in gözleri Chace'in patronuna kaydı.

"Şey," diye cevap verdi.

"Birlikte çok zaman geçiriyorlar," diye belirtti Jeff. "Holmes ve McFarland."

"Kız onun kız arkadaşı. Y a p a r l a r d ı , " dedi Deck ona. "Ama

Bu saçmalık mı?" Başını iki yana salladı. "Asla olmaz."

"Bazen," diye başladı Chace, ses tonu temkinliydi, "onun gibi kızlar, eskiden onun gibi olup şimdi onun gibi kızlara dönüşen kızlar, bir erkeğin dikkatini çekerler, bunun gibi yakışıklı bir erkeğin, ve gidebilirler-"

Deck onun sözünü kesti. "Chace, Emme'yi tanıyorsun. Bunun saçmalık olduğunu biliyorsun. O her zaman kendi aklını bilir. Ve her zaman havalıydı. Nakavt olmadığı zamanlarda bile öyle biri değildi."

"Yıllar oldu Deck," diye hatırlattı Chace ona. "Hem de çok. İnsanlar değişir ve onun da büyük bir değişim geçirdiği ikimizin de gözünden kaçmadı."

"Evet, onunla daha yeni sokakta tanıştım. Bu akşam onunla yemek yiyeceğim ve iyi görünüyor dostum, ama aynı şekilde davranıyor. Erkeği de hıyarın teki ama aynı zamanda moronun teki. Yani patron falan değil," dedi Deck ve Shaughnessy'ye baktı. "Ve sen de kendine bir başına buyruk buldun."

Odadaki hava değişti. Daha önce tetikteydi. Şimdi rahatlamıştı.

Deck'in devreye girmesini istemeyen tek kişi Shaughnessy idi.

Geri kalanlar, son birkaç yıldır gördükleri onca şeyden sonra, bu işin bitmesini istiyorlardı ve bunun için risk almaya hazırdılar.

Shaughnessy gözleri odada gezinirken, "Müthiş," diye mırıldandı.

Douglas, "Decker, bunun tartışılması gerekiyor," dedi ve Deck ona baktı.

"Beni takımda istiyorsan, para konuşuruz. İndirim yapacağım, bu işi halledeceğim. Tam bir özet isterim. Tüm dosyayı isterim. Emir almayacağım. Ne yaptığımdan ve ne bulduğumdan sizi haberdar edeceğim. Ama şunu söyleyeyim, o kadın benim için bir şey ifade ediyor." Elini beyaz tahtaya doğru uzattı. "Yani beni ekibe almasanız ve bana ödeme yapmasanız bile, onun bu pislikten kurtulmasını sağlayacağım."

Carole hemen, "Erkek arkadaşını soruşturduğumuzu bilmesine izin veremezsin," dedi.

"Bu benim ilk rodeom değil," diye karşılık verdi Deck. "Neler oluyor, ben olsam soruşturmanı sikmezdim. Ama hâlâ temiz ve en fazla bir hafta içinde temizlenecek. Aylar değil. Bu çetenin izini sürmeniz ve onları durdurmanız bu kadar uzun sürmez."

"Bu görev gücünün sözleşmeli personeli olarak yasadışı faaliyetlerde bulunamazsınız. Zehirli ağacın meyveleriyle dava açamayız," dedi Douglas ona.

Deck, "Yine söylüyorum, bu benim ilk rodeom değil," diye cevap verdi.

"Bir ekibin var mı yoksa yalnız mı çalışıyorsun?" Henry sordu. "Bu, ekibimi getireceğim," diye yanıtladı Deck.

"Hepsinin beni görmesi gerekecek," dedi Douglas. "Sözleşme imzalandı, dava sonuçlanana kadar hepiniz benim departmanım için çalışacaksınız."

Deck başını salladı ve gözleri Chace'e kaydı. "O panonun resmini istiyorum, dosyayı istiyorum."

"Deck, bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Bu konuda bir çıkar çatışmanız var-"

Deck yine Chace'in sözünü kesti. "Bu Emme."

"Emme olduğunu biliyorum," diye karşılık verdi Chace, Deck için endişeleniyor ve bu yüzden sabrı tükeniyordu. "Şu ana kadar Emme olduğunu gördüğünde böyle tepki vereceğini hiç düşünmemiştim. Yani Emme lanet olası bir çıkar çatışması."

"Onu tanıyorsun," diye fısıldadı Deck, o da sabrını yitirmişti ve arkadaşının yüzünü izledi. Belirgin bir endişe ama aynı zamanda kararsızlık.

Emme'yi tanıyordu.

Chace akademiden Carnal'ın Polis Departmanına geçti ve orada kaldı ama bu Deck'in tüm seyahatleri boyunca Chace ile zaman geçirmediği anlamına gelmiyordu. Chace Elsbeth ile tanışmıştı. Chace onunla zaman geçirdi. Ve Elsbeth'le birlikte Emme de geldi. Yani Chace Emme ile de zaman geçirmişti.

"Değişimi dikkat çekici, Deck," diye tekrar belirtti Chace. "Bu dikkate alınması gereken bir şey."

Deck onun bu sözleri üzerine, kızın parmaklarının hayaletinin ceketinin üzerinden omzuna girdiğini hissetti. Gamzesini gördü. Duydu

Ona tatlım derdi.

Ve onun geçmişini biliyordu. Elsbeth ona anlatmıştı. Neler yaşadığını biliyordu. Onu o yapan şeyin ne olduğunu biliyordu.

Onu bu hale getiren şeyin ne olduğunu bilmiyordu ama akşam yemeğinde öğrenecekti.

Son olarak, Emme'nin bütün bir ilçede evleri soyan ve bunu yapmaları için lise öğrencilerini işe alan bir ekibin parçası olmayacağını biliyordu. Dane McFarland gibilerin dikkatini çekmek için değil. Para için değil. Güç için değil. Hiçbir şey için değil.

"İlk o kalktı. Onu araştıracağım. Onu temizleyeceğim. Sonra da onu bu pislikten temizleyeceğim," dedi Deck.

Chace, "Sen benimle çalış," diye karşılık verdi.

"Sen bilirsin. Ama bu akşam Emme'yle yemekte sadece o ve ben olacağız."

Chace onu inceledi.

Deck dosyayı aldı ve Douglas'a baktı. "Benim için bir dosyan var mı?"

Douglas, "Saat üç buçukta evinize teslim edilecek," diye cevap verdi.

"Sözleşmeler o zamana kadar size e-posta ile gönderilmiş olacak. Mürettebatım yarın saat sekizde vekâletlerini almak üzere burada olacak," diye yanıtladı Deck.

"Onlarla birlikte mi olacaksın?" Douglas sordu.

"Bu boku dünyada kaçırmazdım," diye cevap veren Deck, gözlerini odadaki insanlar arasında gezdirirken Henry Gibbons'ın eğlenmiş, Mick Shaughnessy'nin sinirli, Carole Weatherspoon'un düşünceli ve Chace'in hâlâ endişeli görüldüğünü fark etti.

Sonra ofisten çıktı, karakoldan çıktı ve kamyonetine doğru yürüdü.

İkinci Bölüm

Kaleydoskop

Deck yemek masasının başında durmuş, çenesini öne eğmiş, bir zamanlar üç kalın ama düzenli polis dosyası olan masasının üzerine yayılmış kâğıt yığınının üzerindeki fotoğraftaki katliamı gözleriyle tarıyordu.

Bir çocuk. Çocuk. On yedi yaşında. Saçları çok uzun. Giysileri tasarım olarak uygun değil. Silahın namlusunu çenesinin altına dayayıp tetiği çektiği için kafasının üstü havaya uçmuş.

İki saat önce bağlanmıştı. Onu yetişkin olarak yargılamak için bastırıyorlardı. Bunu yapıyorlardı çünkü altı aydır ilçe genelinde artan sıklıkta gerçekleşen hırsızlık olaylarında ilk yakaladıkları kişi oydu.

İlk görülen kişi değil. İkiisi de genç olarak tanımlanan iki kişi daha vardı, ancak hırsızlıklar gecenin köründe gerçekleştiğinden, kullanılan araçlar çalındığından ve daha sonra terk edildiğinden ve parmak izi olmadığından, kimlik tespiti yapılmamıştı. Ancak görülen diğer iki kişinin de on sekiz yaşından büyük olmadığı kaydedildi.

Yakaladıkları kişinin korkup kaçacağını ve konuşacağını umuyorlardı. Adam avukat tutmuş, ailesi de ona kefil olmuş ama polisler işlerin onun için daha kolay olacağını açıkça belirtmiş, o da ispiyonlamış.

İki saat sonra babasının silahını aldı ve konuşmak yerine kendi canına kıydı.

Kötü bok.

Karanlık bok.

Pitch.

Ve hiçbir şekilde Dane McFarland bir çocuğu konuşmak yerine kafasının tepesini uçuracak kadar korkutamaz. Ve hiçbir şekilde Dane McFarland gibi biri bir çocuğu karanlık tarafa sürükleyemez.

Kâğıtları ve resimleri bir kenara itti ve kendi yaptığı dağınık bir yığın buldu. Boğazının düğümlenmesine neden olsa da kâğıtları çevirip yakından inceledi.

Emme. McFarland ile yeni, güzel, şık Emme.

Fotoğrafları incelediği sürece bile onu bu şekilde görmeye alışamadı. Gamzesi orada olmasaydı, o olduğuna inanamazdı. Ve eğer gözlerini görebilmek için güneş gözlüğü olmadan çekilmiş fotoğrafları olmasaydı. Her zaman egzotik olduğunu düşündüğü gözleri. Mükemmel badem gözleri yanlardan yukarıya doğru kalkıktı ve o zamanlar açık ara en çekici özelliğiydi (gamze dışında). Şimdi bu tartışılabilirdi.

Jeff haklıydı. O ve McFarland birlikte çok zaman geçirmişler. Ve McFarland onun kendisine ait olduğunun bilinmesini istiyordu. Bunu da sürekli ona dokunarak yapıyordu. Elini kalçasına, beline, sırtının alt kısmına. Kollarını omuzlarına doladı. Kız iki kolunun arasında, ağzı kızın ağzına kilitlenmiş. PDA ve bir sürü.

Deck onu tanımasaydı ve yatağında o gamze, dans ettirebildiği o açık kahverengi gözler olsaydı, muhtemelen aynısını yapardı.

Ama McFarland'dan hoşlanmıyordu. Sadece sahiplenici değildi. Hiç de koruyucu değildi. Bu bir ifadeydi ve tüyler ürperticiydi.

Emme'nin buna katlandığını göremiyordu.

Ve öyle olmasından da hoşlanmıyordu.

Bu adamı vurmak zorundaydı.

Görebildiği şey Chace'in söyledikleriydi. Bu değişikliği yapmasına, saçlarını uzatmasına, tarzını değiştirmesine, kilo almasına neden olan her neyse, sonunda başına gelenlerin ötesine geçtiği ve oyuna girmek, bir erkek bulmak istediği anlamına gelebilirdi. Ve belki de onu tanıdığı süre boyunca, daha önce (Elsbeth'in söylediği doğruysa) ve muhtemelen

Bir süre sonra, uzun boylu, yakışıklı, yapılı bir adamla altın vuruş yaptığını düşünmesine neden olabilir. Bu, hiç sahip olmadığı türden bir ilgiyi elde etmek için görmezden gelebileceği kırmızı bayraklar gönderebileceği bir sürü saçmalığa katlanmasına neden olabilirdi.

Gözleri şömüne rafına ve orada duran uzun, cilalı, güzelce oyulmuş ahşap kutuya kaydı.

O kutuyu görünce, Emme'nin bunu yaptığını yine göremedi.

Dahası, McFarland ona Deck'in önünde sahiplenme saçmalığını denemişti ve o da bunu bir saniyede bitirmişti.

Kırbaçlanmıştı. Yünleri çekilen o değildi. Ona sahipti ve hâlâ daha fazlası için can atıyordu.

Bu Deck'in boğazının daha da düğümlenmesine neden oldu, çünkü Emme'yi tanımıyordu, onun gördüğünü görüyordu, beyaz tahtadaki resimleri değiştiriyordu. McFarland sağ alt köşede, Emme üst ortada.

Ama gözleri o kutuya yönelmişti, onu tanıyordu. Bu olamazdı.

Tekrar aşağı baktı, resimleri bir kenara itti ve raporları taradı.

Neden McFarland'ı patron olarak belirlediklerini anladı. Carnal'da lisede kimya öğretmeni olan bir kız kardeşi vardı. Gnaw Bone'da lise tarih öğretmeni olan bir erkek kardeşi vardı. Ölü çocuğun tarih öğretmeni. McFarland'dan ikisine siyah çizgiler. Kız kardeş ile Carnal/Gnaw Bone/Chantelle üçgeninde çalışan bilinen bir satıcı olan erkek arkadaşı arasında kırmızı bir çizgi vardı. Liseden beri en iyi arkadaş oldukları için o torbacıdan McFarland'a bir kırmızı çizgi daha.

Ama Emme kağıt üzerinde temizdi. Emme'nin geceyi McFarland'la geçirdiğini gösteren çok sayıda belge vardı ama çoğunlukla McFarland geceyi onunla geçirmişti. Babası, son sahibi cinayetten hapse girdikten birkaç yıl sonra yerel kereste deposunu satın almıştı. Emme onun için işletiyordu.

Ayrıca Canard Malikanesi adında bir yer satın aldı.

Deck burayı internetten araştırmıştı ve Denver'da yaşayan gümüş patlaması için inşa edilmiş bir yazlık evdi.

1899'da milyonerler. 1920'lerde farklı türden milyonerler tarafından onlardan satın alındı. Ev, 20'li yıllar boyunca çok güzel günler geçirmiş, ancak ülkenin geri kalanında olduğu gibi sahipleri Buhran'dan etkilenince zor günler geçirmiştir. Sonraki birkaç sahibi yirmi odalı ev için ellerinden gelenin en iyisini yapmışlar ancak sonunda ihtişamını yitirerek bir yatak ve kahvaltı evi haline gelmiş ve 70'ler ve 80'ler boyunca da bu şekilde kalmış. Ev sahibi karısını kaybetmiş, münzevi bir hayat sürmüş, sonraki yirmi yıl boyunca o büyük yığın içinde yaşamış ve vasiyet bırakmadan ölmüştür. Emme burayı bir şarkı karşılığında satın almadan önce ailesi on yıl boyunca burası için kavga etmiş.

Muhtemelen bir enkazdı.

Bunu internette yaptığı araştırmalardan ve Emme'nin çalışmadığı, saçını yaptırmadığı, Denver'a ailesini ve arkadaşlarını ziyarete gitmediği ya da McFarland'ı becermediği zamanlarda eviyle uğraştığını belirten raporlardan anladı.

Tek başına.

Bir hırsızlık ekibinde çalışacak ya da onlara liderlik edecek zamanı yoktu.

Ancak McFarland sık sık ortadan kayboluyor, kuyruğunu öyle bir sallıyordu ki, özel tim kuyruğu olduğunu bildiğinden nispeten emindi. Bu da kuyruğu olması ve sallaması için bir sebebi olduğu anlamına geliyordu.

Emme yapmadı. Bir kuyruk fark ettiğinde onu sallamaya çalışmazdı. Açık yaşadı.

Telefonu çaldığı sırada gözleri tekrar şöminenin üzerindeki kutuya gitti.

Telefonu çıkardı, ekranı gördü ve aramayı cevapladı. "Hey, dostum," dedi Chace'e.

"Emme'yle görüşmekte gecikmeyeceğini tahmin ediyorum," dedi Chace doğru bir ifadeyle.

"O ve ben akşam yemeğinden sonra onun evini gözetliyoruz. McFarland her ne yapıyorsa onu yapmak için geç saatlerde yola çıkıyor, sen de onu takip ediyor ve kaybetmemeye çalışıyorsun. Ben içeri girip evini arayacağım."

"Tanrım, Deck, onun evine girip arama yapamazsın. Ne olursa olsun ama o oradayken olmaz," diye kestirip attı

Chace.

Deck ona, "Uyuyana kadar bekleyeceğim," dedi.

"İçeri hiç girmeyeceksin. McFarland'ı takip etmeye çalıştım. Beni iki kez kaybetti. Takımda yenisin ve bilinen bir kanun adamı değilsin. Karanlıkta aracını fark etmeyebilir. Sen takiptesin. Evi gözetliyorum."

"Onun evini arıyorum Chace ve arama izni beklemiyorum."

"Hiç girmiyorsun."

"Yakında bu pislikten kurtulacak. Evini temizlersem arama iznine ihtiyacımız kalmaz."

"Tanrım, Deck, beni dinle, dostum. İçeri girmiyorsun."

Deck sabrını yitirmiş bir halde, "Temiz," diye homurdandı. Chace sessizdi.

Sonra da "Onun içine baktım" dedi.

Deck şaşırmamıştı ve Chace'in ne bulduğunu biliyordu.

"Bu gömülü değildi," dedi Chace'e.

"Yani biliyorsun," diye yanıtladı

Chace. "Elsbeth bana söyledi."

Chace yine uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Bu senin için iyi bir şey getirmiyor," dedi.

"Elsbeth gitti. Emme gitmedi. Tüm bunların en iyi kısmı Emme'ydi. Bunu fark etmem biraz zaman aldı. Şimdi onu geri almak için bir şansım var. Ama evet, onun geçmişini biliyordum. Ve evet, onu McFarland'dan hızlıca kurtarmanın bir parçası da hayatında daha fazla boka ihtiyacı olmaması. Bundan sonra olmaz."

"Bu yüzden mi böyle olduğunu düşünüyorsun?" Chace sordu.

"Kesinlikle," diye yanıtladı Deck.

"Şimdi onu gördün ve o karmaşada zaman ayırmaya değer tek kişinin o olduğunu fark ettin, McFarland'ı temizlemek için kudurdun, böylece şansını yakaladın?"

Yatağındaki o gamze.

O dans eden gözler.

Şimdi uzun ve pırıl pırıl olan saçları çenesine kadar dökülmemişti ve gözleri ve gülümsemesi olan bir yüz için hiçbir şey yapmıyordu.

Vücudu daha önce tartışmasız daha iyiydi. Kıvrımları olduğundan nispeten emindi. Sadece onları boktan kıyafetlerin altına saklıyordu. Hâlâ kıvrımları vardı ama o kadar çok değillerdi. Bir sürü donmuş muhallebi kaplumbağasıyla kolayca halledilebilecek bir şey. dondurmalar ve Reese's Pieces, onun zayıflıkları.

Sikeyim.

"Hayır," diye yanıtladı.

"Saçmalık," diye fısıldadı Chace. "Sadece resimleri görmekle kalmadım dostum, aylardır bu davanın içindeyim. Onu iş başında gördüm. Tepeden tırnağa senin tipin."

"Emme'nin buralarda yaşadığı gerçeğini kendine saklaman konusunu daha sonra konuşuruz. Bu konuşma için, o Elsbeth'in en iyi arkadaşı ve sanırım ikimiz de oraya gitmek istemeyeceğiz. Ama bu, ona sahip olduğum gibi sahip olamayacağım anlamına gelmiyor ve ona öyle sahip olacağım. Yeniden bağlanmak için bu kadar beklememeliydim. Kahretsin, onunla karşılaşmam tamamen şanstı. Ben şanssı boşa harcamam dostum, bunu sen de biliyorsun."

Chace sessizdi. Bunu biliyordu.

Chace sessizliğini bozdu. "Arama izniniz olmadan içeri giremezsiniz."

Deck sesini alçalttı. "Öyle olduğumu biliyorsun. Bu gece onu takip etmemi istiyorsan, ederim. Ama bir ara içeri gireceğimi biliyorsun ve o bir ara da yakında olacak. O yüzden kamyonetimi al, onu takip et, yakalanma ihtimalin azalır. Yapmam gerekeni yaparım, ne olursa olsun yapacağım şeyi. Henüz vekil değilim. Yarın, kurallara göre oynayıp oynamayacağımı göreceğiz."

Arkadaşının iç çektiğini duydu.

Sonra Chace, "Bu konuşmayı biz yapmadık," dedi.

Deck telefonuna bakarak sırtı ve "Doğru" diye mırıldandı.

"Genellikle ona gider," dedi Chace ona raporların zaten yaptığı bir şeyi söyledi. "Orası tam bir kabus ve şehir dışında güzel bir apartman dairesinde yaşıyor ama yine de ona gidiyor."

"Yemeğimiz bitince sana mesaj atarım. Ben ormandan gireceğim. Sen benim kamyonumu al, sen de şeridi kullan."

"Anlaşıldı," diye mırıldandı Chace sonra, "Dikkatli ol,

Deck. Emme asla aptal değildir."

Hayır, Emme asla aptal değildi. Gerçi kötü arkadaş seçimleri yapmıştı ama kadınlar bunu hep yapardı.

"Doğru," diye
yanıtladı Deck.

"Sonra görüşürüz."

"Görüşürüz, dostum."

Bağlantı kesildi ve Deck tekrar raporlara baktı, şöminenin üzerindeki kutu onu tekrar çağırmadan önce gözleri onları taradı.

Bu kez, onu harekete geçiren bir şekilde yaptı.

Dokuz yıldır ondaydı. Her yere yanında götürdü. İçindeki şey kırılğan olduğu için ve başka nedenlerden dolayı ona özenle davrandı.

İncelemedi. Bunun yerine eline aldı, kapağını çevirerek açtı ve içindekini dikkatlice çıkardı.

Enfes vitraydan yapılmış uzun üçgen bir tüp, yine vitraydan yapılmış beş diske açılmaktadır.

Bir kaleydoskop.

Gözünüze dayayıp ışığa tuttuğunuzda ve diskleri çevirdiğinizde, diğer uçta nefesinizi kesecek kadar keskin bir güzellik dizisi bulunabilir.

Güzelliğini kaybettiğini düşünüyorsun Jacob, ama kaybetmedin. O gamze. O lanet gamze. Bu kez hüzünlü gözlerinin altından fısıldadı, "Sadece kadranı çevir.

Deck derin bir nefes aldı. Uzanıp kutunun kapağını kapattı ve kaleydoskopu dikkatlice üstüne yerleştirdi, dokuz yıldır olduğu gibi saklı değil, şimdi sergileniyordu.

Bunu yaptıktan sonra elini cebine attı, telefonunu çıkardı ve aramayı yaptı.

Önce kulağında iki kez çınladı, "Bülbül."

"Lee, sana bir marker borçlu olmamı mı istiyorsun?" Deck, Denver'ın önde gelen özel soruşturma ajansı Nightingale Investigations'ın sahibi ve baş belası Lee Nightingale'e sordu.

Lee, "Konuş benimle," demeden önce sadece bir an tereddüt etti.

Deck konuştu ve Dane McFarland hakkında hiçbir şey söylemezken Emmanuelle Holmes hakkında çok şey söyledi.

Konuşmayı bıraktığında Lee, "Hallediyoruz" dedi.

Bağlantıları kesildi. Deck yemek masasına geri döndü ve Emme'nin anılarıyla eşleşmeyen resimlerine baktı.

Sonra saatine baktı, dosyaları topladı, güvenli bir şekilde kasasına yerleştirdi ve akşam yemeği için onunla buluşmak üzere yola çıktı.

Üçüncü Bölüm

Bağırsaklarınızı Dinleyin

Deck, The Mark'ın en köşesindeki kabinde oturuyordu, sırtı duvara dönüktü, gözleri kapıdaydı, böylece onun içeri girdiğini görebiliyordu.

Kıyafetlerini değiştirmemişti ve onu hemen fark ettiğini, hareketler yaptığını ve ona doğru ilerlerken hostesle konuştuğunu görünce, ilk bakışta yanıldığını anladı. Kadın otuz kilo almamıştı. En fazla yirmi. Kalçaları hâlâ dolgundu, büyük kazaklar ya da aşağı sarkan gömlekler, onu hantal gösteren bol pantolonlar, vücuduna dikkat çekmek için hiçbir şey yapmayan şekilsiz elbiseler ya da eteklerle örtüldüğü zamanlarda olduğundan şüphelendiğinden çok daha dardı.

Onun şapkasını çıkarışını izledi, saçları şapka ile birlikte uçtu ve parmaklarını saçlarında gezdirdi, o ağır patlama hemen gözlerine düştü.

Onu izlerken, saçlarının bir erkeğin yastığına yayılmasını isteyeceği türden olduğunu fark etti. Gözlerini gölgeleyen, kirpiklerini yakalayan, bir erkeğin elini kaldırıp onu fırçalamak istemesine neden olan o kalın patlama, onun için ve parmaklarında hissedebilsin diye.

Ve o gözler. Saçları hiçbir zaman şimdiki gibi parlak olmamıştı, koyu renkti ama parlak değildi. Ama o parıltıyla, o röflelerle, o patlamayla, o gözler beni siken gözlerdi.

Hayır, onlar "bütün gece beni becer ve bunu sertçe yap" gözleriydi. Kahretsin, Emme hakkında böyle şeyler düşünüyordu.

McFarland'ı vurması gerekiyordu. Sadece, o anda, buna neden bu kadar çok ihtiyacı olduğunu düşünmeyecekti.

Bu düşünceleri gömdü, kabinden dışarı kayd ve ona sıırttı.

Ona doğru ilerledi ve sarıldı.

İşte bu saf Emme'ydi ve bunu neden daha önce hatırlamadığını merak etti.

Dokunurdu ve dokunulmaktan hoşlanırdı, dolayısıyla McFarland'ın ona dokunması ve onun da buna izin vermesi onun normlarının dışında değildi.

Öyle olsa bile, McFarland'ın bunu yapma şekli yine de doğru değildi.

Emme sosyal değildi ve yakın olduğu çok az kişi vardı. Çoğunlukla yalnız biriydi. Ama sizden hoşlandıysa, sarılırdı. Dokunurdu. Kolunuzu ya da elinizi tutardı. Dizini sizinkine değdirerek yakın oturur ve eğilir, gözlerinizi tutar ve bunu sabit bir şekilde yapardı. Tüm dikkatini size verirdi. Söyleyeceğiniz şeyin önemli olduğunu ve gerçekten duymak istediğini düşünmenizi sağlar.

Elsbeth, Deck ve Emme hakkında çok şey yaptığı gibi bundan da nefret etmeye başladı. Ayrıca bunu paylaştı ve bunu yapmayı bırakmasını istedi. Yaptığı ve pişman olduğu bir şeydi, çünkü Emme bunu hissetmiş, o da görmüştü. Ayrıca bunun onda yarattığı acıyı da gördü ve bundan hoşlanmadı. Ama Elsbeth'e aşık ve gençti. Ona göre kadınınız için böyle şeyler yapardınız, böylece o rahatsız olmazdı ve siz de kadınınızın rahatsız olduğu aptalca şeyler yüzünden kavga etmekten kaçınırdınız.

Sorun şu ki, Emme hiçbir zaman aptal değildi.

Elsbeth ilk başta, Emme'nin olağanüstü güzelliğiyle ona rakip olamayacağını biliyordu. Ama aptal da değildi. Bazı erkekler için her şeyin görünüşle başlayıp, nasıl olduğunla bittiğini biliyordu.

Emme akıllıydı. Haberleri izlerdi. Film izlemeye giderdi. Bir sürü kitap okurdu. Çevresinde, toplumunda neler olup bittiğini umursar ve buna dahil olurdu.

O da seyahat ederdi. Katı bir kuralı vardı. Yılda bir hafta tatil, plajda dinlenme. Tatilin diğer haftası, macera. Öğrenebileceği, görebileceği, tadabileceği, deneyimleyebileceği bir yere gitmek.

Dolayısıyla Deck de çok seyahat ettiğinden ve dünyada neler olup bittiğine dikkat ettiğinden, Emme ve Deck politika, güncel olaylar, tarihi olaylar, her neyse bunlar hakkında hem konuşur hem de sürekli tartışırlardı. İyi huylu tartışmalar kalp atışlarınızı hızlandırıyor, düşünmenizi, dinlemenizi ve kendinizi biraz daha canlı hissetmenizi sağlıyordu.

Elsbeth bunu yapamazdı. Elsbeth, Deck'in standartların dışında bir IQ'su olduğunu biliyordu. Elsbeth onun aklına asla meydan okuyamayacağını biliyordu. Onun sikini harika bir şekilde emebilir, bir profesyonel gibi sürebilir ve her ikisini de yaparken olağanüstü görünebilirdi ama vücudunun asla meydan okuyamayacağı, asla zevk alamayacağı önemli bir parçası vardı ve bunu bilerek büyüdü.

Geriye dönüp baktığında Deck, Emme'nin de bunu yapabileceğini anlamıştı.

Ve bir kadın olarak, muhtemelen Emme'nin o zamanki halinin altında şimdi ne olduğunu gördü ve Deck'in bunu görmesini istemedi.

Geçen yaz Elsbeth'i yıllar sonra ilk kez gördüğünde, bunu tasarlayarak yaptığını, Elsbeth'te sahip olduğunu ve kaybettiğini düşündüğü şeyin, bittikten sonra inşa ettiği şey olmadığını öğrenmişti.

Chace yıllarca cehennemi yaşadktan sonra kendisi için yaratılmış kadını bulduğunda sahip olduğu şey bu değildi.

Güzel bir şey bulmak için olağanüstü bir kaleydoskopun kadranını çevirmek gerekmiyordu.

Gençti, aptaldı ve siki tarafından yönlendiriliyordu.

Elsbeth'i kaybettikten sonra onu gerçekten kaybetmeden önce bile Emme'yi bu yüzden kaybetmişti. Bu onu incitti. Ama tek kelime etmedi. Ne öncesinde. Ne de sonra. Onu geldiği gibi kabul etti.

Kendini götürdü.

Ve onun için buna izin verdi.

Emme onun düşüncelerini sonlandırdı ama kucaklaşmalarını sonlandırmadı, geri çekildi ama ellerini onun göğsüne doğru kaydırды ve orada bıraktı, başını geriye eğdi ve ona sıırttı.

"Sana rastladığıma çok sevindim," dedi ona. Gölge yok, adam

egzotik gözlerinin ısıldadığını ve mutlu olduğunu görebiliyordu. "Bütün öğleden sonra bunu dört gözle bekliyordum. Neredeyse seni arayıp saat beş buçukta buluşabilir miyiz diye soracaktım, o kadar sabırsızlanıyordum."

Yine, saf Emme.

Saçma sapan bir sanatçı değil. Dürüsttü. Her şeyi ortaya döktü. Seni önemsiyorsa, her şeyi ortaya dökerdi.

McFarland'ın kirli işlere bulaştığına dair hiçbir fikri yoktu. Deck zaten bilmiyorsa bile, bu hatırlatmalar kafasında bunu pekiştirmişti.

"Bunu yapmalıydın bebeğim. Erken gelirdim," diye cevap verdi, kollarını onun beline doladı ve bırakmadı.

"Araba kullanıyorum ve eğer daha erken buluşsaydık, muhtemelen çok fazla bira içmek isteyecektim, bu da taksi yolculuğu gerektirecekti, bu da evime atamayacağım bir para olacaktı, bu da kötü olurdu," diye karşılık verdi.

Başka bir gülümsemede, onun da unuttuğu ya da daha büyük olasılıkla gömdüğü o doğal şekilde kollarından çekildi. Sanki çekip gidiyormuş gibi değil de, nereye varırsa varsın seni de yanında götürüyormuş gibi.

Bu kez onları kabine götürdü, Emme onun yanına kaydı, o da Emme'yi takip etti. Çantasını koltuğa bırakmadan önce garsonun önüne koyduğu menüyü bir kenara itti, eşarbını çözdü ve ceketini çıkarıp göğüslerinden pek bir şey kaybetmediğini açıkça gösteren formda bir kazak giydi.

Bu konuşmayı o yaptı.

"Peki, şehirde ne iş yapıyorsun?" Başını yana eğdi ve ceketini silkerken sırtıttı. "Ya da beni öldürmeden söyleyebilir misin?"

"Chantelle'de yaşıyorum, bebeğim. Buradaki karakolda işim vardı ve hayır, sana söyleyemem. Gerçi söyleseydim, seni öldürmek zorunda kalmazdım. Ama bir kontrat kaybederim."

Ceketini yanına bıraktı ve kaşları kalkık bir halde gözlerini tekrar onunkilere dikti. "Chantelle?"

"Evet."

"Ne tuhaf," diye mırıldandı. "Sen orada, ben burada." Yana doğru eğilerek kabine daha sıkı yerleşti, bir baldırını yukarı kaydırarak üzerine oturdu, sonra arkasına yaslanıp tekrar ona odaklandı ve adam bunu da unuttu.

Her zaman bacak bacak üstüne atarak ya da bağdaş kurarak ya da dizlerini yukarı kaldırarak, kollarını baldırlarına dolayarak ya da her iki bacağını altında bükerek, kendini katlayarak, uzuvlarını birbirine dolayarak otururdu. Ayrıca elleri ve vücuduyla konuşur, hareket eder, bükür, oynatır, işaret ederdi. Konuşma sırasında bile nadiren hareketsiz kalırdı. Nedenini bilmiyordu ama tüm bunları da her zaman çekici bulmuştu. Sanki kişiliği o kadar gür, o kadar ilginçti ki, yaptığı her şeyde ortaya çıkıyordu.

Sözlerini bitirdiğinde gözleri parladı ve "Chace" diye mırıldandı.

Neden orada yaşadığına dair bir tahmindir. Ve eğer bir süredir buralarda olsaydı, Chace'in yakınlarda olduğunu bilirdi. Gazetelere çıkmıştı. Defalarca.

"Bir kısmı, evet," dedi ona. "Diğer kısmı ise, buralarda manzaranın berbat olmaması."

Başını geriye doğru eğerek çenesinin zarif kırılmasını tüm gücüyle ortaya çıkardı ve o yumuşak, alçak kahkahasını attı.

Onu gülerken izlemeyi ne kadar çok sevdiğini de gömmüştü.

Ve bunu görünce, onun çenesinin tadına bakmayı ne kadar çok istediğini hatırladı.

Sikeyim.

Belki de McFarland'ı vurmadan önce akşam yemeği iyi bir fikir.

Gülmeyi bıraktı ve tekrar ona baktı. "Haksız değilsin. Buradaki manzara berbat değil. Denver'da büyüdüm, şehrimin arka planında Front Range olduğu için her zaman gurur duydum." Eğildi. "Dağlarda olmak daha iyi." Arkasına yaslandı. "Her neyse, lütfen Tanrım, bana suç işlemek için liseli çocukları hedef alan o ahmakların peşinde olduğunu söyle."

Tanrım. Doğruca ona.

Ve Emme, çok zekiydi, bunu çözmüştü.

"Bu konuda konuşamam Emme," dedi sessizce, Emme onu incelerken o da onu inceliyordu.

"Şöyle diyelim, umarım öylesindir. Davanın peşindesin," bir başka sırtış, "günleri sayılı."

Deck hiçbir şey söylemedi ama bir şeyi biliyordu. Eğer kadın saçmalıyorsa, o da emekli oluyordu.

Birden yüzü değişti, çenesi eğildi ve gümüş takımını peçetesinden çıkarmaya daldı ve bunu "Umarım burada olmak istediğin için buradasın, eski bir tanıdık görevinden dolayı burada olmak zorunda hissettiğin için değil" diyerek yaptı. Gözleri yavaşça onunkilere kaydı. "Seni göreceğim için o kadar heyecanlıydım ki _"

Deck onun sözünü kesti, "Buradayım çünkü burada olmak istiyorum." "Güzel," dedi yumuşak bir sesle.

"Uzun zaman önce, Emme."

Başını salladı. "Evet." Gözleri adamın yüzünde gezindi.

"Bunun... şey, zamanın iyileştirmesine sevindim."

Geçen yaza kadar yoktu.

Artık vardı.

Garson gelince yorum yapmaktan kurtuldu. Emme menüsüne bakmadan bir Guinness, başlangıç olarak kızarmış mozzarella çubukları, ardından peynirli Teksas tostı ve domuz pirzolası sipariş etti.

Siparişini alan Deck belli belirsiz hayal kırıklığına uğradı. Görünüşe bakılırsa, yanındayken yemek umurunda değilmiş gibi davranan kadınlardan birine dönüşmüştü, bu nedenle ince vücudunu korumak için muhtemelen yanında olmadığı zamanlarda kendini aç bırakıyordu.

Elsbeth'in nasıl yemek yediğine pek dikkat ettiğini hatırlamıyordu, gerçi Elsbeth sık sık verdiği yemek davetlerinde harika bir sofraya kurardı ama yemekle ilgili bir sorunu olduğunu ya da Elsbeth'in bundan bahsettiğini de hatırlamıyordu. Deck'in beyninin çalışma şekline bakılırsa, her şeyi hatırlıyordu.

Deck bir Newcastle ve köfte sipariş etti ve garson uzaklaştı.

"Pekâlâ," diye başladı Emme o gider gitmez. "Söyle bana

her şey."

Hemen konuya girdi.

"Benim hattım," diye yanıtladı Deck ve kaşları birbirine çatıldı. "Pardon?"

"Bebeğim," dedi alçak sesle, "benim için kaybolmuş değilsin ve eskiden tanıdığım sen olmadığını düşünemezsin. Öyle davran, evet. Öyle görün, hayır."

Masaya bırakmadan önce elini yüzünün önünde salladı ve "Önemli bir şey değil" dedi.

"Emmanuelle, gülümseyene kadar seni tanıyamadım."

Gözlerini kırıştırdı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?"

"Sen mi?" diye sordu şaşkın bir sesle, hiçbir şeyi unutmadığını biliyordu, ne bir yüzü, ne bir ismi, ne de bir anıyı.

"Ben," diye cevap verdi. "Sesinizin adımı çağırdığını duydum. Bunu tanıdım. Üzerime geldin, sen gülümseyene kadar kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu."

"Vay canına. Saçımı uzattım Jacob. Biraz da röfle yaptırdım," dedi ona. "Gerçekten önemli bir şey değil."

"Ve kilo aldım ve yeni bir gardırop aldım."

"Şey, bu... bu... şey," diye omuz silkti. "Gerekliydi." Bir sırıtma daha. "Ve eğlenceliydi. İkinci kısmı yani."

Bunun üzerine kaşlarının birbirine yaklaştığını ve karnının sıkıştığını hissetti. "Gerekli mi?"

"Önemli bir şey değil," diye cevap verdi. "Önemli olmayan ne?" diye sordu.

Onun gözlerinin içine baktı, içini çekti ve "Bir süredir hastaydım" dedi.

Bağırsakları sıkıştı ve göğsü ısındı. "Ne oldu?"

"Önemli bir şey değildi tatlım," dedi sessizce.

"Sürekli bunu söylüyorsun, karşında oturuyorsun, seni izliyorum, seni görüyorum, seni mi yoksa beni mi ikna etmeye çalıştığını merak ediyorum."

Gözleri itiraf etmeden önce bunu düşündüğünü ele verirken ağzının hareket ettiğini gördü. "Tuhaf. Belki de öyleyimdir."

"Söyle bana," diye emretti.

"Tamam." Oturduğu yerde kıpırdandı, sonra da kollarını masaya dayayarak ona yaklaştı ve bakışlarını ondan ayırmadı. "İtiraf edeyim, o zamanlar biraz korkutucuydu çünkü doktorlar ne olduğunu bilmiyorlardı. İlk başta sadece yorgunluktan ölüyordum. Sonra o kadar yoruldu ki Jacob, çok çılgıncaydı. Öyle bir noktaya geldi ki yataktan zar zor çıkabiliyordum ve geri dönmek için sabırsızlanıyordum. Sonra daha da kötüleşti. İştahımı kaybettim ve bunu yemek gelmeden önce konuşmamız iyi oldu ama hiçbir şeyi tutamıyordum. Sonunda o kadar iğrençti ve beni daha da yordu ki kusmamak için yemek yemeyi bıraktım. Tekrar tekrar doktorlara gittim. Bir sürü test yaptılar. Hiçbir şey çıkmadı."

"Ve?" diye sordu, kadın konuşmayı bıraktığında. "Sonunda beni hastaneye yatırmak zorunda kaldılar."

"Siktir," diye kırptı Deck ve daha da eğildi, eli onunkini tutmak için dışarı çıktı.

"Gördüğünüz gibi iyiyim," diye güvence verdi ona. "Ne oldu?" diye sordu.

Elini sıktı ve arkasına yaslandı ama yine de ona doğru eğildi.

"Sadece bir enfeksiyon, eğer buna inanabiliyorsanız. Nadir görülen bir enfeksiyon olsa da. Aslında, gördüğünüzden daha fazla kilo kaybettim ve üç hafta hastanede kaldım çünkü ne olduğunu anladıktan sonra antibiyotiklere dirençli olduğunu anladılar, bu yüzden yenmek uzun zaman aldı ama yendim. Çıktım. Yemeye, uyumaya, iyileşmeye ve kilomun bir kısmını geri almaya başladım. Dayanıklılığımı geri kazanmam biraz zaman aldı ama," ellerini açtı ve koltuğuna geri oturdu, "işte buradayım."

"Bu ne kadar zaman önceydi?"

"Geçen yılın başlarında sona erdi, bir önceki yıl başladı."

"Yaklaşık bir yıl sürdü" demeden önce tereddüt etti.

"Kahretsin, bir enfeksiyon bulmak bu kadar uzun mu sürdü?" Deck ısırdı. "Nadir görülen bir şeydi," diye tekrarladi.

"Tanrım," diye

mırıldandı. "Ben
iyiyim, tatlım."

"Seni çok korkuttum, Emme."

Ağzını kapattı.

"Sorun olmadığını söylemeye devam et. Önemli bir şey olmadığını söylemeye devam et. Bu ilk değildi ama sonuncusuydu" dedi.

"O zaman için bu konuda haklısın. Ama şimdi sorun yok."

"Bunu görebiliyorum," diye karşılık verdi. "Ve bunu söylüyorsun ama anlamıyorsun çünkü bir yıl boyunca hastaydın, ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yoktu, bu herkesi korkuturdu ve seni de korkuttu. Sonu iyi bitti ama başa çıkamadın, üstesinden gelemedin."

Suçlayıcı bir tonda konuşmadan önce çenesi geri çekildi. "Ne kadar zeki olduğunu unutmuşum."

"Hatırladığına sevindim."

"Bazen ne kadar can sıkıcı olabileceğini de unutmuşum."

O anda kahkahayı patlattı ve bitirdiğinde artık kızgın görünmüyordu ama sırtıyordu.

Biraları geldi. İkisi de birer yudum alıp kenara koydular.

"Peki, hastalandın, neden yeni bir görünüme ihtiyaç duydun?" diye sordu ve kadın yine omuz silkti.

"Siz de benim gibi yorgunsunuz, dışarı çıkıp saç kestiremeyecek kadar yorgunsunuz. İnanın bana, tek yapmak istediğiniz işe gitmek, eve dönmek ve uyumak olduğunda saç kesimi aklınızdaki son şeydir. Ve görünüşe göre saçlarım hızlı uzuyor. Ben de hoşuma gittiğini fark ettim ve uzamaya devam etmesine izin verdim. Sonra, bittikten ve daha iyi olmaya başladıktan sonra, ama kıyafetlerimin hiçbiri uymuyordu, arkadaşım Erika... onu hatırlıyor musun?"

Deck başını salladı. Erika onun sınırlı ekibinden biriydi. Elsbeth de Erika'dan hoşlanmıyordu. Çünkü Erika hem güzel hem de zekiydi, özellikle de Elsbeth gibi biri için korkutucu derecede.

"Kendimi daha iyi hissetmemi ve gerçekten üzerime oturan kıyafetler giymemi istiyordu," diye devam etti Emme. "Bu yüzden beni bir güzellik gününe götürdü. Kendisi kişisel alışveriş uzmanı ve zaten yıllardır bana ulaşmak için can atıyordu. Beni saçımı yaptırmaya götürdü, bir makyaj sanatçısına yüzümü nasıl yapacağımı öğretti, beni dışarı çıkardı ve bir sürü kıyafet denedik. Çoğu artık üzerime

olmuyor çünkü

O zamandan beri yirmi kilo aldım ama bir şekilde beni böcek ısırdı." Eğildi ve komplocu bir tavırla fısıldadı, "Denver'da kimseye söyleme. Eve gittiğimde eski kıyafetlerimi giyiyorum ve peruk takıyorum. Bir modacıya dönüştüğümü bilmelerini istemiyorum."

"Dudaklar mühürlü bebeğim," dedi gülümseyerek ama kızın tekrar göz kırpışını izledi, şaşkınlık gözlerini aydınlattı, sonra bunu gizledi ve arkasına yaslandı.

Kız konuşmaya devam edince bunu bıraktı.

"Her neyse. Şimdi süper zeki, aklının gücüyle düşünceleri görebilen Jacob Decker beni bu konuda düşünmeye sevk ettiğine göre, o şekilde hasta olmanın beni bir şekilde uyandırıp uyandırmadığını merak ediyorum. Bana durup gülleri koklamayı öğretti. Bundan kastım mükemmel stilistleri ziyaret ederek, saçlarım için salon kalitesinde ürünlere mega paralar harcayarak, düzenli yüz bakımı yaptırarak ve kıyafet alışverişi için Denver'a çok fazla seyahat ederek kendimi şımartmak."

"Suç değil, Emme," diye belirtti.

Kadın sırttı ve "Neyse ki hayır," diye cevap verdi. "Elsbeth sırtını mı aldı?" diye sordu.

Bir kez daha göz kırptı, bu seferki daha şaşkıncı ve "Pardon?" diye sordu.

"Elsbeth, bu bokun içinden geçip seni arkasına mı aldı?"

Jacob'ın gözlerini tuttu ve bunu uzun süre yaptıktan sonra yavaşça, "Jacob, tatlım, Elsbeth'le dokuz yıldır konuşmadım," dedi.

Ona bakarken göğsünde bir sıcaklık hissetti.

"Ne?" diye sorarken sesi hırçındı.

"O, şey... seninle olan ilişkisini bitirdi, ben de," diye omuz silkti, "onunla olan ilişkiyi bitirdim."

"Bir bok yok mu?" diye sordu.

"Aptal insanları sevmem" diye mırıldanırken gözleri alışılmadık bir şekilde masaya çarptı.

Yüce İsa.

"Emme," diye seslendi, biraz zaman aldı ama Emme gözlerini kaldırıp onunkilerle buluştu. Bunu yaptığında, tek söyleyebildiği "Bebeğim, ikiniz çok yakındınız" oldu.

"İyi bir şeyi çöpe attı. Bunu bildiğini biliyorum Jacob, çünkü attığı sendin, bu yüzden konuyu açıp seni incitmek istemiyorum ama ben... şey, nedenini biliyordum. Ve dediğim gibi, aptal insanları sevmem. Onlara ayıracak vaktim yok. Bu yüzden onu yıllardır görmedim. Beni düğününe davet etti. Ben gitmedim. Ortak tanıdıklar bana ondan bahsederdi ama üç yıl kadar önce buraya taşındım. Eve sık sık gidiyorum ama sadece ailemi ve arkadaşlarımı görmek için, hiçbiri Elsbeth'le gerçekten yakın değildi, bu yüzden," tekrar omuz silkti, "ona ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve kesinlikle onun da bana ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok."

Garson gelip mozzarella çubuklarını Emme'nin önüne bıraktı, Emme "Teşekkürler Sarah" diye mırıldandı, garson "Sorun değil" dedi ve tekrar gitti.

Emme tabağı masanın ortasına itti ve "Buyurun," dedi.

O bir tane aldı.

Güverte bir

tane aldı.

Bütün olarak yedi, yuttu ve "Elsbeth mutlu değil" diye paylaştı.

Başını çubuklara bakmaktan kaldırdı, çiğnedi, yutkundu ve "Elsbeth'le konuştun mu?" diye sordu.

"Geçen yaz Denver'da onu becerdim." Kızın ağzı açık kaldı.

Deck bunu neden söylediğini bilmiyordu ve neden konuşmaya devam ettiğini de bilmiyordu.

Yine de otuz yedi yıllık yaşamında sadece üç kişiyle açık ve dürüst konuşmuştu. Babasıyla. Chace Keaton. Ve Emmanuelle Holmes.

"Hala evli olduğunu bilmeden önce yaptım. Saklamaya çalışsa da kocasıyla telefonda konuştuğunu duyduğumda hala evli olduğunu anladım. Ona bir pislik olduğunu söyledim ve çıkıp gittim. Bunu yapmadan önce giyinmem gerekiyordu, bu yüzden bana hayatının nasıl tuvalette olduğunu ve kocasının bir pislik olduğunu anlatmasını dinledim. Yine de gitti. O zamandan beri onu ilk kez gördüm ve itiraf edeyim, bebeğim, onu araştırdım, beni bir buluşmaya götürdü ve

takıldık. Umarım bu onu son görüşüm olur."

Emme dudaklarını ayırarak ona bakmaya devam etti. Bu çok hoştu. Bu ona siyaset konuştukları ve Emme'nin söylediği gülünç derecede liberal bir şeye karşılık Emme'nin gülünç derecede muhafazakâr bir şey söylediği ve bunu sırf onu kızdırmak için yaptığı eski Emme'yi hatırlattı.

Sonunda şaşkınlığını üzerinden attı ve şöyle dedi: "Tamam, kocasının bir pislik olması sürpriz değil. Onunla evlenmeden önce de öyleydi. Sonsuza kadar da öyle olacak. Muhtemelen mezarın ötesinden böyle olmanın yollarını arıyor, bunun için çingenelerle falan çalışıyor."

Emme konuşmaya devam ederken Deck gülümsediğini hissetti. "Ama o senin için gitti?"

"Oyuna geldim, Emme. Beni bırakmanın hayatının en büyük hatası olduğunu söyledi."

Omuzları dikleştirdi ve anında cevap verdi, "Öyleydi. Ama senin haberin olmadan kocasını seninle aldatmak bu hatayı düzeltmenin yolu değil."

Ve orada onun unuttuğu ya da gömdüğü başka bir şeyi gösterdi.

Emme'de ateş vardı.

Çok tatlıydı. Her zaman sevimliydi.

Onun gibi kadınlar için sevimli olmak zordu. Küçük değildi. Elsbeth 1.80 boyundaydı ama kot pantolon ya da şortla bile her gün yüksek topukların üzerinde sallanıyordu, yani 1.90 ya da 1.90 olabilirdi. Emme beş dokuzdu; şimdi yüksek topuklu ayakkabılarla, muhtemelen ilk çiftini üç yaşında giymiş olan Elsbeth'ten daha doğal bir şekilde giyiyordu, en azından altı ayaktı.

Uzun boylu, düzgün vücutlu, zeki olmak, böyle kadınlar çekici, seksi, pek çok şey olabilir, ancak genellikle sevimli değildir.

Emme sinirliydi, sevimliydi. Kız ateşini gösterdiğinde, o da hep öyle düşünürdü. Bir tartışma sırasında. Bir arkadaşını savunurken.

Çok sevimli. Ve şimdi daha az değil.

Kahretsin.

"Doğru bildin bebeğim," diye mırıldandı sırtarak, gözleri yine o tuhaf ışığa büründü, sonra sakladı, başını salladı ve bir sopaya uzandı.

"Kafayı yemiş," diye açıkladı

Emme. "Sanırım hep öyleydi."

Gözlerini onunkilere dikti, sabit tuttu ve "Her zaman öyleydi" diye fısıldadı.

Deck onun gözlerinin içine baktı ve gördüğü şey karşısında göğsü sıkışmaya başladı.

Sadece kadranı çevir.

Tanrım.

Ona o kaleydoskopu verdi ve kadranı çevirmesini, daha fazla güzellik bulmasını söyledi.

Elsbeth'in ona büyüdüğü hayatı verebilecek zengin bir adam için onu terk etmesinden ve Emme'nin ona kendini arkadaş, hatta belki de sevgili olarak sunmasından bir gün sonra kapısında duruyordu. Tek yapması gereken kadranı çevirmekti.

Ve Elsbeth, onun vaatleri, onun istediğini yapmayarak ve onu kaybederek kaybettiğini düşündüğü güzellik tarafından o kadar mahvedilmişti ki, bunu görememişti. Önünde daha da güzel bir şey olduğunu görememişti.

Dokuz yıl sonrasına

kadar. Hay sikeyim.

Onu.

Adam o anı yakalayamadan kadın gözlerini kaçırdı, ağzına biraz daha mozzarella çubuğu tıktırdı ve geri içmek için birasını kaptı.

O anı yaşamak istemedi. Belki o zamanlar. Şimdi bir erkeği vardı. Akli oraya gitmiyor olabilirdi. Yanılıyor olabilirdi ve oraya hiç gitmemiş olabilirdi. Deck'in her saniye gittiği yere değil, onun karşısında oturuyordu. Ama bir erkeği vardı ve Elsbeth'in geçen yaz Deck'i kullanarak kocasını siktiği gibi onu sikmek aklının ucundan bile geçmeyecekti.

Bu da gelecek haftanın onun için berbat geçeceği anlamına geliyordu çünkü,

McFarland'ın ona büyük bir ilgi duyduğunu kanıtlıyordu. McFarland'ın kızıdan ne kadar hoşlandığını bilmiyordu ama böyle durumlarda kız bir erkeği ipte oynatmaz ve yemlerini atmaya devam ederdi.

Sadık olurdu.

Ama McFarland aynı zamanda bir pislik, bir moron ve bir suçluydu.

Ve düşüyordu.

Emme'yi yanına almayacaktı.

"Bebeğim," diye seslendi, kadın birasını yere bıraktı ve ona baktı. "Çok fazla bira içemiyorsun çünkü tüm paranı evine yatırmak zorundasın?"

Yine gözleri parladı, bu sefer heyecanla. Tekrar onun kollarına eğildi ve gamzesi derinlere bastırarak kocaman gülümsedi.

"Jacob, tatlım, bu evi satın aldım. mutlak... bomba!"

"Öyle mi?" diye sordu. Kız başını salladı.

"Oh, evet. Tamir ediyorum. Tabii ki ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok ama orada geniş bant bulmayı başardım, bu yüzden YouTube'um var ve bir kereste deposunda çalışıyorum... bu arada, babam yerel kereste deposunu satın aldı ve ben de onun için işletiyorum. Bu da her zaman söylediği şeyi kanıtıyor. Adamları görevlerini yapmaya ikna edebildiğim ve yapmadığım zamanlarda da ne yaptığımı bildiğime inandırabildiğim sürece bir gemiyi bile el yordamıyla yürütebilirim."

Kadın sırtıttı ve gamzesi ortaya çıktı. Deck, kız devam ettiğinde gamzenin ne kadar hoşuna gittiğiyle uğraşıyordu.

"Ama her neyse, onlar da tesisat çekmeyi, tamir etmeyi ve diğer şeyleri biliyorlar, ben de internetten öğrenemezsem onların fikirlerini alıyorum. Bu harika bir şey. Bunu yaparken çok eğleniyorum. Bitene kadar bekleyemem. Mevcut iş yükü ve program devam ederse, önümüzdeki on buçuk yıl içinde bitecek."

Koltuğunda geri çekildi ve gözleri daha da parladı.

"Yukarı gelip görmelisin," diye davet etti.

"Yapacağım bebeğim," dedi ona. "Yakında," diye söz

verdi, ama bunun ne kadar yakında, yani o gece olacağını bilmiyordu.

"Biz ayarlarız," dedi ve bir sopa daha almaya gitti. Kızın yemesine ve birasından bir yudum daha almasına izin verdi.

"Emme, şu McFarland denen adamın nesi var?" Başını yana eğdi. "Onun nesi var?" "Onunla nerede tanıştın? Ne zamandır görüşüyorsunuz?" "Kereste deposunda çalışıyor, bu yüzden onunla üç yıl önce tanıştım.

önce. Ama birbirimizi sadece dört aydır görüyoruz."

Bu, raporlarla aynı zamana denk geldi.

"Neden bilmek istiyorsun?" diye sordu.

"Doğruca yukarı mı?" diye sormadan önce onu inceledi.

"Evet" diye cevap vermesine rağmen kızın yüzündeki endişeli ifadeyi izledi.

"O adam hakkında iyi hislerim yok."

"Neden?" diye sordu, sesi daha alçak, daha yumuşaktı ama gözleri onu hiç terk etmiyordu.

Ona nedenini söyleyemedi.

Tek söyleyebildiği, "İçimde bir his var, Emme, her zaman onu takip ederim. Bana iyi hisler vermiyor. Dört aydır ondan hoşlanıyor olmalısın. Üzgünüm, bebeğim. Ama olduğu gibi söylemek zorundayım."

"Ciddi değiliz," diye paylaştı.

En azından böyle bir şey vardı ve Deck sadece soruşturma yüzünden değil, bu konuda da ne kadar rahatladığını düşünmeden edemedi.

"Sen özel misin?" diye sordu.

"Şey," gözlerini kaçırdı, utanmamıştı, kaçamak bakıyordu. Tekrar ona baktı. "Öyle. Ben emin değilim. Yine de, bu onun tek olmadığı anlamına gelmez. Öyle. Sadece bunu resmileştirmek istediğimden emin değilim."

Ve bu da vardı. Sadıktı ama emin değildi. Biraz daha rahatla.

"Bana söz ver, doğru cevabı bulana kadar onun üzerinde düşünmeye devam et."

Bundan sonra onun bakışlarını tuttu ve bunu yine doğrudan ve kararlı bir şekilde yaptı. "Tamam Jacob. Onun üzerinde düşünmeye devam edeceğim."

Bunu yapmaktan nefret ediyordu ve kadın onun bu işte çalıştığını öğrenseydi, bunu yapmasına çok kızardı ama yapmak zorundaydı. Onun için ve iş için.

"Neden emin olmadığınızı paylaşmak istemenizin bir nedeni var mı?" diye sordu.

Gözleri tekrar hareketlendi. Bunun üzerinde düşünüyordu.

Sonra, "Hayır. Ben... şey," dedi sırtarak, "Sanırım bu benim de içgüdülerimden kaynaklanıyor."

McFarland ona kötü hisler veriyordu ama kesin bir şey söyleyemiyordu. Ama en azından, McFarland ve ekibini aşağı indirdiklerinde, neden sorduğunu bilmeden onunla hiçbir şey paylaşmamıştı ve McFarland da ona bunu yapması için baskı yapmamıştı.

Daha iyisi, kırmızı bayrakları hissediyordu ve onlardan hoşlanmıyordu.

"Her zaman içgüdülerini dinle, Emme," diye öğüt verdi. "Doğru Jacob," dedi Emme, hâlâ sırtarak.

"Şaka değil. Bu adamın kötü biri olduğunu söyleyemem, emin değilim. Ama kız arkadaşımın olmasından hoşlanmadığımı söyleyebilirim. O senin kızın. Onun yanında beş dakika bile kalmadım. Seçiminizi yapmalısınız ve umarım bu gece yakın olduğumuzu öğrendiğimizde bu iş bitmez."

Aralarında eliyle işaret etti ve kızın gözlerinin ısındığını, yüzünün yumuşadığını, gamzesinin sırtarak bile olsa ortaya çıktığını gördü ve şükürler olsun ki bunun bitmeyeceğini anladı.

Konuşmaya devam etti.

"Yani adamdan hoşlanıyorsun, içgüdülerin emin oluyor, senin için ondan hoşlanmadığımı asla bilmeyecek. Bu senin seçimin. Sadece söylüyorum, dikkatli ol."

"Ben her zaman dikkatliyimdir, tatlım," dedi ona ve bu yaşta ona ne yapıldıysa, o da öyle olacaktı. Belki de çok fazla.

Sadece öyle kalmasını umuyordu.

En azından bir hafta daha.

"Güzel," diye mırıldandı.

Başını aralarındaki tabağa doğru eğdi. "Son çubuğu yiyecek misin?"

"Hepsi senin," dedi ona ve o da kabul etti.

Kadın çiğnemeyi, yutkunmayı ve daha fazla bira yudumlamayı bitirdiğinde, adam tekrar saldırdı.

Kollarını masaya dayayarak sırttı ve "Şimdi Emmanuelle, ne yaptığın hakkında en ufak bir fikrin olmadığı için tamamen içine ettiğine şüphe olmayan bu evden bahset bana," dedi.

Alçak sesle kıkırdarken tüm yüzü aydınlandı, kollarına doğru eğildi ve ona uydu.

Dördüncü Bölüm

İki Gün

El feneri yolu aydınlatırken, Deck kar, sık çam ve kavak ağaçları arasında ilerledi. Silahı belinde, el feneri elinde ve diğer belinde de bir kutu Mace vardı.

O ormanda ayılar vardı ve eğer bir tanesiyle karşılaşırsa, ona kurşun sıkmak istemezdi. Silah seslerinin duyulmasını istemediği için değil, böylesine muhteşem bir canavarı yere sermek doğaya karşı işlenmiş bir suç olacağı için.

Ancak bir ayı bir doz Mace'den sağ çıkabilir.

Telefonu kışında titredi, çıkardı ve ekrana baktı.

Yerinde.

Chace hazırды.

Chace'i kasabadan almıştı. Chace onu Emme'nin evinin aşağısındaki yolda bırakmış ve Deck'in kamyonetiyle yola çıkmıştı. Chace'in Yukon'unu kasabada bırakmışlardı çünkü Emme'nin evine yakın bir yolda araç bırakmak istememişlerdi. Chace kuyruğu tutmayı başarırса, Deck işini bitirdiğinde onu alması için bir araba gönderecekti.

Deck'in başparmağı ekranın üzerinde hareket etti ve geri gönderdi,

Anlaşıldı.

Tam telefonunu cebine geri koyacaktı ki telefon elinde titredi ve ekranda "Emmanuelle arıyor" yazdığını gördü.

Telefonunda onun adını görünce içi ısındı.

Gece saat ondan sonra, yaklaşık yarım saat önce onu terk etmişken ve tüm bu olaylar yaşanırken telefonunda görmek

sıcak bağırsaklarını sıkı.

Sikeyim.

Durdu, aramayı cevapladı ve telefonu kulağına götürdü. "İyi misin?" diye sordu selamlar gibi.

"Chace'i unuttum," diye cevap verdi.

Kadının sözleri üzerine adamın vücudu gerildi. "Ne?" diye sordu.

"Hayattan, benim evimden, senin evinden, ki bu arada, eğer onu görmek ve ev yapımı biranı içmek için bir davet almazsam, ki yakında alacağım, kızgın olacağımdan ve Bronco'm hakkında bana sopa göstermenden bahsederken, Chace'i sormayı unuttum." Sesi alçaldı. "Bir süredir buralardayım tatlım. Ona ve o zamanki kız arkadaşı, şimdiki karısına ne olduğunu duydum. İyiler mi?"

Vücudu gevşedi.

"İyi olduklarından ve bunun kanıtı da Faye'in ağır bir şekilde hamile olması ve Chace'in bu dünyada baba olacak ilk erkekmiş gibi davranması olduğundan - başka bir deyişle, karısını hamile bıraktığı için lanet olası ayın üzerinde olduğundan - Tanrı'nın tüm insanlığa araç armağanına yaptığınız saygısızlık konusunda size sopa vermek, bu kelimenin erkek olan kısmı, Chace ve Faye'i tartışmaktan öncelikli oldu."

Onun alçak, çekici kıkırdamasını duydu, telefona sırtıttı ve ormanda ilerlemeye devam etti ama bunu daha yavaş, dolayısıyla daha sessiz yaptı. Onun kar çıtırtılarını ya da kırılan dalları duymasını istemiyordu.

Birkaç şeye odaklanmıştı, ama kolaylıkla odaklanmaya devam etti ve Mark'tan ayrıldıklarında onu oraya götürdükten sonra Bronco'sunun açık sürücü kapısının önünde durduğu, onunla dalga geçtiği ve onu güldürdüğü anıyı hatırladı.

Onunla alay etmekte haksız değildi. Ford Bronco bir erkek arabasıydı, buna şüphe yoktu. Bronz 1995 model Bronco'sunun vites kolunda at kuyruğu tutucuları, dikiz aynasından sarkan ve altında "Free to Fly" yazan ışıltılı bir kelebek ve Justified dizisinden Raylan Givens'in uzanırken çekilmiş bir fotoğrafı olması

Bir sandalyeye sırtını yaslamış, bir bacağını bükmüş, kovboy çizmesi giymiş bir ayağını uzatmış, silahını kaldırmış, kovboy şapkasını alnına doğru eğmiş, dikiz aynasının üzerinden kamyonun tavanına bantlanmış bu şey Bronco Sacrilege'dı. Kamyonun tertemiz olduğundan bahsetmiyorum bile.

Bunu gören bazı erkekler, o boku söküp dört teker üzerinde götürmek, mümkün olduğunca çamurlu, tozlu ve kirli hale getirmek için harekete geçebilir.

Emme'yi gören ve onun kamyonu olduğunu bilen bazı erkekler, böyle bir küfür işlediği için onu dizlerinin üzerine çöktürmeden önce ya da sonra bunu yapmak için harekete geçebilirdi.

Deck ikincisinin kendisi olduğunu anlıyordu.

Sözleri, Deck'in bile dikkatini kaybetmesine neden olan düşünceleri kesti.

"Chace'in karısı hamile mi?" diye sordu. "Ağır," diye cevapladı.

"Bu iyi," dedi usulca. "Ben... şey, tüm bunlar olup bittikten sonra, bilirsiniz, kurtarıldıktan ve canlı canlı gömüldüğü haber olduktan ve Chace yine gazetelere çıktıktan sonra, onu kontrol etmek için kütüphaneye gittim."

Chace'in karısı Faye, Carnal Kütüphanesi'nde kütüphaneciydi.

Deck hiçbir şey söylemedi. Hâlâ o geceyi düşünmekte zorlanıyordu. Kadınının toprak altında olduğunu bilerek işkenceye katlanan bir arkadaşıyla geçirdiği bir geceyi. Bu yüzden Faye'i o kutudan nefes alarak çıkardıkları gerçeğine tutundu, bir yıl sonra oğluyla düğümlenmesini izledi ve şimdi kendilerinden daha fazla bir aile kuruyorlardı ve Faye'in taptığı iki ciddi çirkin kedi.

"Gerçekten çok güzel," dedi Emme ona.

"Evet," diye onayladı Deck, hâlâ hareket ediyordu. "Chace için mükemmel."

"Evet," diye tekrarlardı Deck, bu kez daha hissederek.

"Onun etrafta olduğunu bildiğim için, bilirsin işte, bir şeyler yapmayı düşündüm.

Ona yakın oturduğumu söyleyerek yaklaşmak istedim. Ama tüm bu olanlardan sonra bunu yapıp yapmamam gerektiğini bilmiyordum. Yani, sadece Elsbeth ve bunun bana nasıl yansıtacağı değil, aynı zamanda Chace'le de ilgili."

Oğlu zor zamanlar geçirmişti. Ve Deck oğluyla sıkı fıkıydı, bu yüzden Emme Elsbeth'in bir şeyleri bitirmesinin Elsbeth'i ya da etrafındaki herhangi birini Chace'in en sevdiği insanlar yapmayacağını biliyordu.

Yine saf Emme'ydi, bunu aklından geçirirdi. Hepsi

o.

"Yeniden bağlantı kurmaktan memnun olacağından eminim."

"Güzel, o zaman belki o ve Faye size gelebilir.

ev yapımı biranı içerken. Gerçi Faye belli ki içemiyor."

Ağaçların arasından gelen ışığı görünce yine telefonuna bakıp sırtıttı. El fenerini kapattı ve kızın evine doğru ilerlemeye devam etti.

"Bunu ayarlayacağım. Hem de yakında," dedi ona.

"Doğru, harika," diye cevap verdi. "O zaman, kız arkadaşım ile ilgili saçmalıklarını dinlemekle o kadar meşguldüm ki yarın akşam seni yemeğe davet etmeyi unuttum."

Onu yemeğe davet etmesinden memnun olan Deck yine de ışığa doğru ilerledi ama kızın söylediklerinin daha önemli kısmına değindi: "Bir Bronco kız değildir. Bir Bronco kesinlikle bir erkektir."

"Onun adı Persephone."

Tanrım.

Deck gülmemek için kendini zor tuttu ve "Onu yeniden Elrod ilan ettim" diye karşılık verdi.

"Persephone," diye karşılık verdi.

"Elrod'u sevmiyorsan, Cletus'u seçebilirsin."

"Persephone'nin adını değiştirmeyeceğim!" diye tersledi ama ses tonunda mizah vardı.

"Pekâlâ bebeğim," diye mırıldandı telefona gülümseyerek, gölgelerde kalarak ama ağaçların arasından gördüğü aydınlık açıklığa doğru ilerleyerek.

Sessizliği yakaladı. Tam bir sessizlik. Sonra "Emme?" diye seslendi.

Bir an daha sessizlik oldu ve ardından, "Yarın akşam yemeğe geliyor musun, gelmiyor musun?" diye sordu.

Yapması gereken bir iş vardı, bu iş önemliydi, bu iş onu o pislikten kurtarmak anlamına geliyordu.

"Evet," diye yanıtladı.

"Güzel. Avlu altıya kadar açık ama ben erken girip erken çıkıyorum. Böylece akşam yemeğini altıda masaya koyabilirim. Ama saat beşten itibaren biram hazır olacak."

"O zaman kırım saat beşte kapınızda olacak," dedi ona, bir ağacın gölgesinde durdu ve gözlerini onun evine dikti.

Sırtı dikleşti ve gözlerini dikti.

Tanrım.

Sikeyim.

Para tuzağı değildi.

Chace'in tarif ettiği gibiydi. Bir kabus.

Tüm o harap dağınıklığın altında bir güzellik olduğunu görebiliyordu. İnanılmaz bir güzellik.

Ancak o duruma geri dönmeden önce kat etmesi gereken uzun bir yol vardı. Bu sadece bir kabus olduğu için değildi. Aynı zamanda çok büyük olduğu içindi.

Gözleri hareket ederken, her şeyden önce kızının yeni bir yalıtıma ihtiyacı olduğuna karar verdi. O gün güneş görmüşlerdi, hava soğuktu ama Colorado güneşi çatıdaki karı yakabilirdi. Ama evin etrafında uzun çamlar vardı, Şubat ayında günler kısaydı, güneş azdı ve bu ağaçların getireceği gölge, dün yağan karın hâlâ kızın çatısında olması gerektiği anlamına geliyordu - eğer yalıtımı iyiyse.

Kar gitmişti.

Yalıtımı berbattı ve ısı kaybediyordu.

Ayrıca muhtemelen bazı pencerelerden ısı kaybediyordu.

Sikeyim.

"Saat beş," dedi kulağına, yine dikkatini çekerek. "Şimdi, bu gece yatmadan önce dizlerinin üzerine çökmeni ve yarın fırınının çalışması için dua etmeni bekliyorum yoksa pizza sipariş etmek zorunda kalacağız."

Evine baktığında, eğer içerisi de dışarısı gibiyse, Deck'in fırını her açtığında bunun bir saçmalık olduğundan hiç şüphesi yoktu.

"Şu anda çoklu görev yapıyorum, Tanrı'yla konuşuyorum," dedi ve bir kıkırdama daha aldı.

"Güzel, tatlım. Yarın akşam görüşürüz." "O zaman görüşürüz, bebeğim."

"Güle güle."

"Sonra görüşürüz."

Bağlantıyı kesti, gözleri evi tarıyor, otomatik olarak öncelik sıralaması yapıyordu. Yalıtım. Çatının incelenmesi, muhtemelen yeniden döşenmesi. Kesinlikle pencereler. Çift camlı ama ahşap çerçeveli, böylece evin görünümüyle uyumlu olacak ama sıcağı da tutacaklardı.

Bu sadece bir başlangıçtı.

Ve bu küçük bir servete mal olur.

Lanet olsun.

Soruşturma notlarına göre yaklaşık üç yıldır orada yaşıyormuş. O yıllardan birinde hastaymış. Yine de geriye iki yıl kalmıştı ve eve hiç dokunulmamış gibi görünüyordu.

Eviyle ilgili düşünceleri bir kenara bıraktı, başını telefonuna eğdi, Chace'e In position diye mesaj attı, bir Copy cevabı aldı ve telefonunu arka cebine soktu.

Beş dakika sonra, "Geliyor" yazan bir mesaj aldı ve bundan bir dakika sonra, pezevenk Sierra yaklaştı, Emme'nin Bronco'sunun yanına park etti ve McFarland dışarı çıktı.

Deck, McFarland'ın eve yaklaşırken izlediği tanıdık yolu izlerken boğazı düğümlendi.

Hemen içeri girmeyip kapıyı çalıp beklediğinde ve Emme ona kapıyı açtığında karıncalanma hafifledi.

McFarland'ın bir koluyla onun belini sardığını, ona gülümsediğini ve onu içeri geri götürdüğünü gördüğünde geri geldi.

Kapı kapandı.

Deck hemen programını gözden geçirdi.

Emme bu adamı bir hafta içinde vuramazdı.

Daha çok iki gün gibi düşünüyordu.

Telefonu titredi ve Chace'ten bir mesaj aldı.

Adam içeride.

Deck mesaj attı, gördüm. Çevre kontrolü yapıyorum.

Chace Kopyayı geri gönderdi ve Deck Emme'nin mülkünün etrafında gizlice ilerledi.

Bunu yaptıkça, anlamaya başladı. Neden burayı seçtiğini. Bunu düşünebilirdi bile, ama sadece meydan okumak istediği bir günde görürse.

Ana evden sonra inşa edilmiş ve iyi durumda olmayan bir ek bina vardı ve bir noktada araba depolamak için yapılmış gibi görünüyordu ama Emme'nin Bronco'su ön taraftayken, şimdi bunun için kullanılmıyordu ve nedenini görebiliyordu. Evden daha kötü durumdaydı.

Arka tarafta, dağa doğru teraslanmış, titrek kavak ve çam ağaçlarını içeren olağanüstü bir bahçe vardı ve bu bahçe, olağanüstü bir yıldız patlaması tasarımında dizilmiş kaldırım taşından yapılmış bir verandaya iniyordu. Tüm bunlar temizlenmişti, kaldırım taşının üzerindeki veranda mobilyaları kış için örtüldüğünden muhtemelen çok güzeldi. Burada çalışmıştı. Bahçe karla kaplıyken güzel görünüyordu. Bahar ve yaz aylarında da harika görüneceğini düşündü.

Evin içinde dolaşırken cumbalar, kuleler, dış cephede çekici taş oymalar, hatta köşelerde çörtenler olduğunu gördü. Bir kişiliği vardı. Zanaatkârlık düşünülererek ve hiçbir masraftan kaçınılmadan yapılmıştı.

Ancak bir asırdan daha eskiydi, son beş ya da altı on yıldır iyi bakılmamıştı ve bu da belli oluyordu.

Pozisyonuna geri dönmeyi başardı ve tahta olmayan pencerelerden sadece bir ışık gördü. Ev üç katlıydı, ikinci kat, ön kapının solunda.

Karınalanma geri geldi çünkü Deck buranın onun yatak odası olduğunu düşündü. Genellikle ev sahipleri sokak gürültüsünden kaçınmak için evin arka tarafında olurdu. Ama burada, bu ev onun sokağındaki tek ev olduğu için sokak gürültüsü yoktu, bu yüzden ev sahibi ön tarafta olurdu. Bunun nedeni arka tarafın yakın dağ ve ağaç manzarasına sahip olmasıydı. Arka tarafın da muhteşem bir bahçesi olabilirdi ama ön tarafta Kayalıklar, vadi ve Gnaw Bone'un panoraması vardı. Akli başında herkes yatak odasının penceresinden bu manzarayı görmek isterdi.

Yani onun yatak odasındaaydılar.

Bekledi, izledi. Yatak odasında kaldılar, ışık açıldı.

Boğazı yandı. Işık

söndü.

Deck ağzından derin bir nefes alarak soğuk dağ havasının yanmayı hafifletmesine izin verdi.

İki gün sonra onu vuracaktı. Daha

fazla değil.

Kesinlikle.

On dakika sonra ön kapı açıldı. Deck alarma geçti, telefonunu çıkardı ve McFarland'ın kamyonetine doğru ilerleyişini izledi.

Chace'e Man's on the move diye mesaj attı.

Anladım, Chace geri gönderdi.

McFarland arabasını Emme'nin evinin dairesel ön avlusundan geçirip uzaklaştı.

Deck'in gözleri evin önünde gezindi. Dışarıdakinden başka ışık yoktu. Yatak odasından gelen loş bir ışık bile yoktu.

Ona zaman verdi, çok fazla değil, o canavar, bir arama yapmak için çok fazla zamana ihtiyacı olacaktı ve McFarland'ın dönüp dönmeyeceği ya da ne zaman döneceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Soruşturma notlarında McFarland'ın sık sık bilinmeyen yerlere gece yolculukları yaptığı, Emme'yi bırakıp geri döndüğü belirtiliyordu. McFarland nereye gittiği konusunda ketum davranıyorsa, bu muhtemelen Emme'nin tam olarak anlayamadığı tehlike işaretlerinden biriydi.

Ama Deck, Emme'nin uyuduğunu öğrenene kadar içeri girmek istemedi.

Saatine baktı. İşe erken gideceğini ve erken çıkacağını söylemişti. Bu da erken yatacağı anlamına geliyordu. Saat on biri geçiyordu.

Yemekleri saat on civarında bitti. Ondan sonra dağa, kızın evine doğru yürüyor ve onunla telefonda konuşuyordu. Bu da McFarland'ın bir saatten kısa bir süre içinde muhtemelen iki şekilde gelip gittiği anlamına geliyordu.

Bu da Deck'in, her ne kadar merak etmekten hoşlanmasa da, McFarland'ın Emme'ye ihtiyacı olanı vermek için kendisine yeterince zaman tanıyıp tanımadığını merak etmesine neden oldu.

O kadar zaman olduğundan şüpheliydi. Emme gibi bir kadınla, vaktiniz yoksa ve hızlı sevişmek zorunda kalmadıysanız, ama iyi, acele etmezsiniz.

Hem de çok.

Bu düşünceleri bir kenara itti, evi çevreleyen ormanda ilerledi, yaklaştı ve mutfağa açılacağını düşündüğü arka çiftlik kapısının kilidini açtı.

El fenerini kısa huzmeye çevirerek içeri girdi ve mutfakın bir avokado kâbusu olduğunu görünce şaşırmadı. Belli ki 70'lerde -kötü bir şekilde- yenilenmiş, o şekilde bırakılmıştı ve kısa farla bile, çirkinliği gözlerini acıtıyordu.

Bulunabilecek tüm çirkinlik buydu.

Mutfakı aradıktan sonra evin içinde ilerlerken Deck güzellikten başka bir şey görmedi.

Olağanüstü güzellik.

Onu görünce nihayet anlamıştı, neden burayı seçtiğini, onu burayı restore etmeye, o güzelliği geri getirmeye, bu eve sevildiğini göstermeye iten şeyin ne olduğunu.

Restorasyonun ortasında dağınık bir halde değildi. Üzerinde çalışılması gerekiyordu ama temiz ve düzenliydi, sanki dönümlerce güzel ahşap parlıyordu.

Üzerinde devasa bir avizenin asılı olduğu ve duvarların etrafında geniş, yuvarlak bir merdivenin yer aldığı devasa dairesel girişin zemininde, farklı ahşaplarla şekillendirilmiş muhteşem bir yıldız patlaması daha vardı.

Kesinlikle yapacak işleri vardı ve birkaç projenin ortasında olduğunu gördü.

Ancak duvarlarda, elektrik tesisatının tamamının yeniden döşendiğini ancak henüz yeniden sıvanmadığını gösteren uzun delikler görmekten memnun oldu. Yeni ışık düğmeleri. Yeni prizler. Dimmerler.

Biraz zımpara yapması gerekiyordu. Boyama. Sıva. Ve

Kadının ön taraftaki büyük odada avizeyi temizlemekte olduğunu gördü. Yerler, ahşap işleri ve duvarlar tamamlanmış, mobilyalar çarşafarla örtülmüştü, geriye sadece avize kalmıştı. Avize yerdeydi, bir masanın üzerindeki çarşafın üzerinde duruyordu ama yüzlerce kristal büyük bir özenle çıkarılmış, yerdeki başka bir çarşafın üzerine dizilmiş olsalar bile dizilişleri bozulmamıştı. Böylece, temizlendikten sonra onları olmaları gereken yere yeniden yerleştirebilecekti.

Onun Emme'si. Bir kırbaç kadar akıllı.

Ama içeride dolaşırken, elektrik işinden sonra onarılmamış duvarlara rağmen burası bir evdi. Her ne kadar seyrek döşenmiş olsa da, antika ve modern karışımı bir şekilde güzelce döşenmişti. Ama o mekânı mobilyalarla doldurmak yıllar alırdı.

Üst katta, odaların çoğunun kapalı olması, hava akımı koruyucularının tabanlarında olması, içerideki radyatörlerin kapalı olması, odaların dondurucu soğukta olması, bu odalarda mobilya ve hatta kutu bile olmaması dışında aynı şey.

Bir oda hariç, misafir odası, tamamen yenilenmişti. Banyosu da aynı şekilde. Gördüğü tek odalar eksiksizdi. Her şey onun dekoruna uygundu ama bu odalarda çoğunlukla antikalar, banyoda siyah-beyaz mozaik zemin, pençe ayaklı küvet, eğimli aynalar, bol yastıklı ağır ahşap orta boy yatak ve abartısız ama çekici yatak örtüleri vardı.

Evin içinde dolaşmaya devam etti.

Çalıntı mal yok.

Hırsızlık çetesi komuta merkezi yok.

Sadece bir ev. Büyük bir ev. Bir gün katıksız bir güzelliğe dönüşecek berbat bir ev. Ama bir ev.

Gittiği son oda onun yatak odası olduğunu bildiği odaydı. Orada bir şey bulması pek olası değildi ama Deck her zaman titiz davranırdı.

Ama onu oraya çeken, titiz olmanın dışında bir şey vardı. McFarland'ı vurduktan sonra düşüneceği bir şey.

Temkinli ve sessiz bir şekilde kapalı kapının tokmağını çevirdi ve gıcırdamamasını umdu. Yine de o evin içinde ilerlerken ne bir döşeme tahtası ne de bir kapı gıcırdıyordu, demek ki biri WD-40'ı nasıl kullanacağını biliyordu.

Kapı sessizce açıldı.

El fenerini söndürdü, içeri girdi ve durdu.

Büyük pencereler tüllerle kapatılmıştı ama perdeler açıktı. Oda sıcaktı.

Ve ay ışığı yataktaki Emme'yi aydınlattı. Yan yatmıştı ve sırtı ona dönüktü. Çıplak sırtı.

Örtü kalçalarına kadar çekilmişti ama yüksek değildi. Kalçasının kıvrımını, kışının yuvarlak üst kısmını görebiliyordu.

Külot yok.

Sırtının, omzunun, yan tarafının tüm o zarif teni, çarşafın ışığına karşı koyu renk saçları

Sikeyim.

Sikeyim.

Vücudu tepki verdi, zihni devreye girdi ve onu görünce, onun için her şey olduğunu hatırlayınca, bunun değişmediğini, asla değişmeyeceğini bilince, o gece onunla vakit geçirince Jacob Decker anında bir karar verdi.

O da odadan geri geri çıkmaya başladı.

Gözlerini yataktaki çıplak, az önce başka bir adam tarafından becerilmiş Emme'den ayırdı. Akli karar verdiği şeyle ve lanet olası Dane McFarland'ın ellerinin onun üzerinde, ağzının onun üzerinde, aletinin onun içinde olduğunu bilmekle meşguldü, komodinin üzerindeki küçük, açık mücevher kutusunu gördüğünde neredeyse kaçıracaktı.

Ama onu gördü, durdu ve gözlerini ona dikti.

Ürkekçe yatağa doğru ilerledi ve kutuya, içindeki yüzüğe baktı.

Hızla onu aldı, sessizce odadan çıkıp koridora geçti ve telefonunu çıkardı. Etrafı pırlantalarla çevrili ve beyaz altınla süslenmiş büyük oval yakutun fotoğrafını çekti.

Aynı hızla geri döndü, yerine koydu, odadan çıktı ve kapıyı kapattı.

Sonra da evden siktir olup gitti, boğazı yanıyor, midesi sıkışıyor, beynini delip geçen acı şimşekleri çakıyordu.

Telefonunu çıkardı ve Chace'e mesaj attı, ben yokum. Onu kaybettin mi?

Hayır. Ben onun peşindeyim. Bir buluşmaya gidiyor. Bir araba göndereceğim. Anlaşıldı, Deck yazıyor.

Yeni adam. Bu adamı tanımıyorum. Fotoğrafları aldım, Chace mesaj attı.

Güzel, diye yanıtladı Deck ama yüzük hakkında bir şey söylemedi. Bunu yarın, nasıl ilerleyeceklerini herkese açıkça ifade edebileceği zaman şahsen yapacaktı.

Telefonunu cebine geri soktu ve ormanda ilerlemeye başladı.

Bir ağacın altında saklanarak bekledi ve ancak Jeff Jessup cipiyle geldiğinde ortaya çıktı.

Jessup Deck'i Chace'in Yukon'una götürdü ve götürürken Deck tartışmaya davet etmedi. Jessup aptal değildi ama zorlamadı. Jessup'ın ayrıca çok güzel bir karısı ve yeni bir bebeği vardı, bu yüzden saçmalayacak zamanı yoktu. Deck adamın sadece eve gitmek istediğini biliyordu.

Jessup onu Yukon'a bıraktı ve Deck de Chace'in aracına bindi. Chace ve Deck yarın kamyonları değiştireceklerdi.

Deck eve gitti.

Oraya vardığında dosyaları çıkardı, karıştırdı ve buldu.

Bir sigorta şirketi için çekilmiş bir fotoğraf.

Telefonunu çıkardı ve yüzüğün fotoğrafını çekti.

Telefonuyla fotoğrafın arasına baktı.

McFarland Emme'ye çalıntı bir yakut yüzük vermişti. Geri zekalı moron.

Aptal herif ellerindeydi ama onu zehirli bir ağacın meyveleriyle yakalamışlardı. Emme'nin evini arama izni olmadan ararken çekilmiş bir fotoğrafı vardı ve Deck henüz

vekaleten.

Esasen haneye tecavüz sırasında elde ettiği için kabul edilemez bir kanıttı.

Kullanamadılar.

"Siktir," diye tısladı Deck.

Ertesi güne kadar beklemekten başka çaresi olmadığından dosyayı yerine koydu, yatmaya hazırlandı ve çarşafın arasına girdi.

Uykuyu bulamadı.

Bu alışılmadık bir durum değildi. Çocukluğundan beri derin uyurdu ama asla uzun uyumazdı. Kendini bildi bileli gecede dört saate ihtiyacı vardı, daha fazla değil. Bu durum anne ve babasını çileden çıkarırdı. Elsbeth bundan nefret ediyor, sürekli söyleniyor ve erken uyandığında kitap okuyabilmesi ya da başka şeyler yapabilmesi için onu yanında tutma fikrini reddediyordu. Bu yüzden uyandığında onu yatakta bırakıyor ve erken uyanma saatlerini başka bir yerde geçiriyordu.

Ama o gece uyku bulamadı çünkü bu normaldi.

Bulamıyordu çünkü otuz mil ötede, Emme, onun lanet Emme'si, iyi görünen ama kendi başına on buçuk yıldan çok daha uzun sürecek bir ton çalışmaya ihtiyaç duyan harap bir malikanede, bir suçlu tarafından becerildiği bir yatakta, komodininin üzerinde duran çalıntı on bin dolarlık bir yüzükte çıplak yatıyordu.

"Siktir," dedi Deck ve yuvarlandı.

Bir saat sonra, hâlâ uyuyamayınca yatağından fırladı.

Nedenini bilmeden şöminenin üzerindeki kaleydoskop gitti. Onu ve kutusunu alıp yatak odasına götürdü.

Onları komodinin üzerine koydu ve karanlıktaki gölgesine baktı.

Beş dakika sonra uykuyu buldu.

Beşinci Bölüm

Bizi Götürecekim Yer

Ofisimin penceresinden bahçeye baktım, gözlerim hareketliliğin içindeydi ve bunu masamın üzerindeki telefonuma dokunarak yaptım.

Çalışıyor olmalıydım ama iş hakkında düşünmüyordum. Jacob'ı düşünüyordum.

Daha doğrusu, Jacob'ı aramayı düşünüyordum, bunu yapmak için karşı konulmaz bir dürtü vardı içimde.

Ayrıca bunu yapmamaya çalışıyordum çünkü bir erkek arkadaşım vardı, her ne kadar o kadar emin olmadığım bir erkek arkadaş olsa da. Tatlıydı, benden hoşlanıyordu, ama sadece... garipti.

Yine de çok fazla deneyimim yoktu, o yüzden ne biliyordum ki?

Ayrıca, dün akşam Jacob'la yediğim yemekten sonra, bir saat içinde onu gece ondan sonra aramıştım ve şimdi ertesi gün saat daha on bir buçuktu.

Benim psikopat olduğumu düşünmesini istemiyordum ve onu aramak psikopatça bir davranış anlamına gelecekti. Dahası, dün gece onu aradığımda, dokuz yıldır görmediği bir kadınla, erkek arkadaşı olan bir kadınla iki gece üst üste akşam yemeğine davet etmiştim ve bu yarı psikopatçaydı.

Tamam, belki de tamamen psikopattı.

Jacob'ın psikopat olduğumu düşünmesini istemedim.

Hiç.

Ama onun sesini duymak istedim. Onunla telefonda bağlantı kurmak istedim. Onu özlemiştim ve geri dönmesi hoşuma gitmişti. Hem de çok sevdim.

Ben de onu çok özledim.

Ve ona bir şey sormam gerekiyordu. Dahası, sorabileceğim tek kişi oydu.

Bahçeden telefonuma baktım. Zihnim başparmağıma bunu yapmamamı söylüyordu, başparmağım dinlemiyordu, Jacob'ın iletişim numarasını buldum ve git tuşuna bastım.

Kulağıma götürdüm.

"Ben bir psikopatım," diye fısıldadım ve neyse ki Jacob'ın sesi duyulmadan iki saniye önce fısıldamayı bitirdim.

"İyi misin?" diye cevap verdi.

Bunu çoğunlukla sormaya devam etti, anladım ki ihtiyacım olmadığı halde aramaya devam ettiğim için muhtemelen bir sorun olduğunu düşündü.

Ya da psikopat olduğumu.

"Bir şey yemiyorsan bilmem gerek," diye yalan söyledim.

Aslında yalan değildi. Jacob hakkında pek çok şey hatırlamama rağmen (dürüst olmak gerekirse çoğu şeyi), yemeyi sevmediği belirli bir şey olup olmadığını hatırlayamıyordum.

Ne kadar güzel olduğunu, ne kadar uzun olduğunu, ne kadar güçlü olduğunu hatırlayabiliyordum. Ne kadar zeki ve komik olduğunu hatırlayabiliyordum. Bana karşı ne kadar soğuk olduğunu hatırlayabiliyordum. Onu ne kadar özlediğimi de hatırlayabiliyordum. Ama tavuk sevip sevmediğini hatırlayamıyordum.

Ama bilmem gereken tek şey bu değildi. Başka bir şeyi de bilmem gerekiyordu.

Dün geceki gibi, bana kendimi psikopat gibi hissettirmedeği, hatta tam tersi, benden haber aldığı için mutluymuş ve bütün gece konuşmaya istekliymiş gibi konuştuğu zaman, yine psikopatça onu bir kez daha sapıklığın öncüsü bir şekilde aramamın önemli bir şey olmadığını söyledi.

"Ben yemem, koparırım."

"İçinde yemek pişirirsem ya da akşam yemeğinin ana dayanağı yemediğin bir şeyse onu alamazsın," diye onu bilgilendirdim.

"Hint yemeği mi yapıyorsun?" diye sordu.

"Hayır. Hint yemeği sevmez misin?" Ben de sordum. "Bayılırım," diye cevap verdi.

"O zaman neden Hint yemeği yapıp yapmadığımı sordun?"

"Çünkü öyle olduğunu umuyordum." Bir kahkaha patlattım.

Hayır, Jacob bana kesinlikle psikopatmışım gibi hissettirmedi.

Gülmeyi bıraktığımda ona "Üzgünüm tatlım, Hint yemeği yapmayı bilmiyorum" dedim.

"Yazık," diye mırıldandı, derin, çekici sesinde bir gülümseme vardı ve kızılötesi tarayıcıda olsaydım, belirli bölgelerim daha sıcak görünürdü.

Senin bir erkek arkadaşın var, Emme! Kendime söyledim.

Bir süre kendi kendime cevap verdim.

Jacob aynı zamanda senin eski en iyi arkadaşının eski erkek arkadaşı, Emme! Kendime hatırlattım.

Ne olmuş yani? Kendime sordum.

Kafamın içinde kendi kendime konuştuğumu bilselerdi gerçekten de bir psikopat olduğumu kanıtlayabilecek bu düşünceleri bir kenara ittim ve Jacob'a "Aslında soruya cevap vermedin" dedim.

"Ne pişirirsen onu yerim, Emme. Ne istersen pişir."

Çok iyi bir adamdı.

Her zaman öyleydi.

Güzel. Uzun (çok uzun). Yakışıklı (inanılmaz yakışıklı). Zeki (çok zeki). Komik. İlginç. Centilmen. Ve hoş kelimesinin tekrarı çünkü o kadar hoş olduğu için tekrara değerdi.

Onun bu yönünü seviyordum. Koyu renk saçlarını çok uzun kullanmasını seviyordum. Bazen kalın bir tutamının alınına ve gözünün içine düşmesini seviyordum. Kendisi gibi olmasını, tasarım kotlar giymemesini ve saçına jöle sürmemesini seviyordum. Son derece zeki, hatta bir dahi olduğunu düşünsem de, onun kadar zeki olmadıkları için hiç kimseye kendini ondan aşağı hissettirmemesini seviyordum. Asla üstünlük taslamamasını ya da kibirli davranmamasını ve görünüşü, vücudu, beyni, her şeyiyle bunu yapabilecek bir insan olmasını sevdim. Ve yapmayı sevdiği şeyi yapmayı sevmesini, yapmaktan hoşlandığı şeyi yapmasını ve istemediği bir şeyi yapmaya itilmemesini sevdim.

Elsbeth'in yapmaya çalıştığı gibi.

Onu bu yüzden kaybetmişti ve bunu kabullenmişti. Öldürdüğünü biliyordum. Onu dikkat dağıtacak kadar sevmişti. Ama onun olmasını istediği adam olmayı reddetti ve onun yerine olduğu adam oldu.

Çok para kazanmasa ve dolayısıyla babasından görmeye alışık olduğu hayatı ona veremese bile her şeye sahip olduğunu görmeliydi. Şehir kulüpleri, tenis dersleri, İtalya'daki villalarda ve Tayland'daki plajlarda tatiller, hizmetçiler tarafından tutulan muhteşem evler ve aşçılar tarafından pişirilen muhteşem yemekler.

Sahip olduğu her şeyi görmedi.

Aptal.

"İşimiz bitti mi?" Ben sustuğumda Jacob sordu.

Bitirdik. Ya da en azından öyle olmalıydık.

Ama biz değildik.

"Tamam, bu gece seninle bu konu hakkında konuşabilirdim ama bu konu o kadar kafamı kurcalıyor ki hiçbir işimi yapamıyorum. Bir saniyen var mı?" diye sordum.

"Senin için, her zaman, bebeğim," diye cevap verdi. Gerçekten çok iyi bir adamdı.

Nefes aldım ve başladım, "Tamam, sen bir erkeksin-"

Sözümü kestiğinde sesinde bir kahkaha vardı,

"Fark etmene sevindim."

Fark etmiştim. Nefes alan her kadın Jacob Decker'ı fark ederdi. Bir mezarlıktan geçerken bile varlığıyla ölü kadınları çağırması mümkündü, zombiler onu görebilmek için kuduruyordu, o kadar dikkat çekici bir erkekti.

"Kapa çeneni Jacob ve dinle, olur mu?" Sesimde bir gülümsemeyle sordum.

"Tamam. Çıkar ağzındaki baklayı," diye davet etti, yüzünde bir gülümsemeyle.

"Bir erkeksiniz ve bir kız arkadaşınız olduğunu söylüyorsunuz. Onu bir süredir tanıyorsunuz ama kısa bir süredir çıkıyorsunuz. Ondan hoşlanıyorsunuz ve o da bunu biliyor. Ayrıca, evet demeden önce ona elli kez çıkma teklif ettiğinizde yaptığı gibi kendini tuttuğunu da biliyorsunuz."

Durakladım.

Jacob ben konuşurken hiçbir şey söylemedi ve ben devam etmeyince sabırla, "Tamam Emme, o kısmı anladım," dedi.

Biliyordum. Dane'den bahsettiğimi bildiğini biliyordum. Neden lafı dolandırıldığımı bilmiyordum. Belki Dane'i korumak için, belki de Jacob'ın aptal olduğumu düşünmesini engellemek için bunu yapmak zorunda olduğumu hissettim.

"Tamam, bu kısmı anladınız, yani siz bir erkeksiniz, diyelim ki o erkeksiniz ve hiçbir aşk yemini edilmedi. Hiçbir taahhüt yok, özel bile değil. İlişkinizi başlatmak için ona pahalı bir hediye alır mıydınız?"

Bu soruya o kadar uzun süren bir sessizlikle karşılık verdi ki adını söylemek zorunda kaldım.

Ben konuşunca o da konuştu.

"Ne tür pahalı bir hediye?"

"Çok pahalı bir hediye," dedim

ona. "Ne tür, Emme?" diye itti.

Gözlerimi kapattım, açtım, bahçeye baktım, Dane'in orada bir müşteriyle konuştuğunu gördüm ve gözlerimi kaçırdım.

"Yakut ve pırlanta bir yüzük," diye hızlıca cevap verdim. Bu cevap daha uzun süren bir sessizlikle karşılandı.

Boşluğa doğru konuştum ve bunu yarı gevezelik ederek yaptım. "Jacob, tatlım, bilmiyorum. Bu çok garip. Yani, nişan yüzüğü falan değil. Daha çok kokteyl yüzüğü gibi. Bu da başlı başına garip çünkü ben bir kereste deposu işletiyorum. İşe kot pantolonla giderim. Güzel kotlar ama hafta sonları operaya gidip sosyeteye hobnob yapmıyorum. Ama dahası, yakut çok büyük ve pahalı olduğunu anlamak için uzman bir kuyumcu olmanıza gerek yok. Çok pahalı. İçinde bulunduğu kutu bile gerçekten güzel."

Bir an sessiz kaldım, sonra sesim alçaldı. "Bu beni biraz ürküttü."

Bir an daha sessiz kaldım ve sonra sesim alçaldı. "Aslında bu benim kararımı vermemi sağladı.

Dane."

Bu sırada Yakup hiçbir şey söylemedi.

"Jacob?" Ben seslendim.

"Peki Dane hakkındaki kararın ne?" diye sordu.

Sanki beni görebiliyormuş gibi başımı salladım ve bunun ne kadar tuhaf olduğunu düşünmedim bile, Jacob'la bu konu hakkında konuşmak, onunla dün kasabada karşılaşmamızla onu son görüşüm arasında neredeyse on yıl yokmuş gibi konuşmak.

Yine de onunla pek çok şey konuşmuştum ama bunların hiçbirisi kişisel değildi çünkü o zamanlar gerçekten bir hayatım yoktu. Ama hayatımın kişisel kısmını, o içindeyken biliyordu. Hangi filmlere gittiğimi. Hangi adaylara oy verdiğimi. Bir sonraki tatilimde nereye gideceğimi ve ne yapmak istediğimi (ayrıntılı olarak) biliyordu. Bunların hepsi benim için kişiseldi ve ailem, birkaç arkadaşım ve Jacob dışında çok az kişi bunu biliyordu.

Bu yüzden geri dönmesi, beni görmekten mutlu olması, bunu doğrudan söylemesi ve ardından bu kez bağlantıda kalmamızı istediği gerçeğine göre hareket etmesi doğal görünüyordu.

İkimiz de eskiden olduğumuz yere doğru kaydık.

Gerçek arkadaşlar gibi. Bir zamanlar olduğumuz arkadaşlar gibi.

Ben de "Bu sabah onunla konuştum, biraz yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu ama hafta sonu gelmesini istediğimi söyledim. O zaman ondan ayrılıyorum."

Bir an sonra, "Uzay yorumu hakkında ne düşünüyor?" diye sordu.

"Pek memnun görünmüyordu," diyerek onu hafife aldım.

"Eminim," diye mırıldandı Jacob, bunun yetersiz bir ifade olduğunu biliyordu.

Konuşuyorduk ama bana hiçbir şey söylemiyordu. Ben de ısrar ettim.

"Tamam, bunu söyledim ve sen hiçbir şey söylemedin. Sen bir erkeksin. Bu senin yapacağın bir şey mi? Yüzük olayı. Yani, o tatlı davranıyor da ben mi tuhaf davranıyorum?"

"Adam hıyarın teki, geri zekâlı ve seninle çok fazla ilgileniyor Emme. Bu yanlış hissettiriyor, boğucu, ürkütücü, defol git," diye cevap verdi Jacob.

Bunu yanlış yorumlamanın hiçbir yolu yoktu ve haklıydı

son bölüm hakkında. İlk bölümler için bir şeyler söyleme ihtiyacı hissettim.

"Aslında o bir pislik ya da moron değil Jacob. Ama benden biraz hoşlanıyor, yani... çok fazla."

Bu da yetersiz bir ifadeydi.

"Dün benimle tanıştığında başka bir şey olduğumu sandı, benim önümde sana bunu söyledi. Elimi sıkmadı, kırmaya çalıştı. Bu bir pislik. Tam bir moron."

El sıkma olayını bilmiyordum ama şaşırmadım. Danimarkalıların yapacağı bir şey gibi görünüyordu.

Ama Dane, Jacob konusunda garip davranınca, bu beni kızdırdı.

Yine de Dane'in erkeklerin yanında garip davranması sık sık başıma geliyordu, bu yüzden çok fazla sinirlenme eğilimindeydim, bu da genellikle tatlı olmasına, gözleri sert olmamasına ve benden hoşlanmasına rağmen ondan o kadar da emin olmamamın nedenlerinden biriydi.

Bu ve onun... kapalı olması.

Dirseğimi masama dayadım ve başımı ellerimin arasına alarak "Tanrım, şimdi ondan ayrılmak zorundayım" diye mırıldandım.

"Tarafsız bir yerde yapın ve sonra uzaklaşın. Ya da beni çağır, ona kapını aç, her şeyin bittiğini söyle ve kapıyı kapat. Kapıyı tekrar çalarsa, cevap veririm."

Masama göz kırptım. "Bunu yapar mıydın?"

"Evet, Emme. Herif salak ve hıyarın teki. Ne yapacağı belli olmaz. Ya tarafsız bir yerde, etrafta insanlar varken haberi verirsin ve ondan uzaklaşırsın ya da ben bitince yaparsın."

"Yapamam... Yani...." Kekeledim. "Bunu yaptığına inanamıyorum, tatlım. Bu çok hoş."

"Bugün Perşembe," diye açıkladı Jacob. "Yapacak çok işim var, onu Pazar gününe kadar erteleyin ve ben de buralarda olacağımdan emin olun."

Çok, çok güzel.

Ama bu beni bir sonraki sorunuma getirdi. Babamın yaşadığım yere sıçmak dediği şeyi yapmıştım. İşe döndükten yaklaşık üç gün sonra bana ilk kez çıkma teklif ettiğinden beri Dane'i ertelememin bir nedeni de buydu.

hastaneye kaldırıldı. Şimdi ondan ayrıldıktan sonra onunla çalışmak zorundaydım. Onunla çalışmak, patronu olmak gibi.

"Emme? Bebeğim?" Jacob seslendi.

Dane'den ayrılma düşünceleri bir anda aklımdan çıktı.

Bebeğim.

Neydi o?

Jacob bunu yeniden bir araya geldiğimizden beri birkaç kez söylemişti ve her söylediğinde fiziksel bir dokunuş gibi hissettiriyordu. İyi bir dokunuş. Sevecen bir dokunuş.

Seksi bir tane.

Jacob bana karşı hiç seksi olmamıştı.

Asla.

O zamanki en iyi arkadaşımın erkek arkadaşıydı elbette. Ama sıradan bir şekilde bile flört etmemişti.

Bana daha önce de "bebeğim" demişti, hem de çokça (Elsbeth bundan hoşlanmasa da). Bazen bana "tatlım" da derdi (ve Elsbeth bundan da hoşlanmazdı).

Ama bebek?

"Emme," diye homurdandı, sesi sertleşiyor ve sabırsızlanıyordu.

Ayrıca bana hiç hırlamamıştı.

Çok sıcaktı.

Jacob'ın seksi olduğunu ya da sadece Jacob olarak doğal olarak yaydığından daha seksi olmadığını düşünmememe gerek yoktu.

"Buradayım. Korkuyorum ama buradayım," dedim ona.

"Her şey yoluna girecek," diye güvence verdi, hırıltısı gitmişti, derin sesi yine pürüzsüzdü.

"Onunla çalışıyorum Jacob."

"Evet, muhtemelen bu senin her zamanki zekân değildi," diye mırıldandı.

Gözlerimi kapattım, masamdaki sandalyeye geri yaslandım ve "Ugh" diye inledim.

"Sen bir yetişkinsin, o da bir yetişkin. İkiniz de sineye çekin ve yetişkinler gibi davranın. Bunu yapabileceğinizi biliyorum. O yapamaz, sen de onu kovmak için bir sebep bul."

Ayağa fırladım ve ağladım, "Jacob! Bunu yapamam. Bu onun

geçim kaynağı."

"Bunu patrona çıkma teklif edip onu ürkütmeden önce düşünmeliydi."

Bu doğruydı.

Omurgamı dikleştirdim ve "Tamam, her seferinde bir adım atmaya karar verdim. Pazar günü gelmesini söyleyeceğim. Ondan ayrılacağım. İş yerinde yetişkin gibi davranıp davranamayacağımızı soracağım. Ve eğer bunu yapamazsa seni başka bir strateji seansı için arayacağım."

"Kulağa bir plan gibi geliyor" diye cevap verirken sesinde başka bir gülümseme vardı.

"Evet," diye kabul ettim ve sanki telefonda konuşmuyormuşuz gibi adını söyledim.

"Buradayım, Emme."

Sesim tekrar alçalmıştı, "Bunu geri almak harika bir şey. Senin geri dönmen. Bunu kolaylaştırdığın ve bizi bıraktığımız yere geri götürdüğün için teşekkürler."

Bu bana hiçbir şey kazandırmadı ve bu alışılmadık bir durumdu. Jacob sözlü ve fiziksel olarak sevecen olabilirdi ve az önce söylediğim şeyi söyledikten sonra, tanıdığım Jacob huysuz ya da komik bir şey söylerdi, ama ne olursa olsun, söylediklerimden hoşlandığını anlamamı sağlayacak bir şey söylerdi.

Bu nedenle, "Seni kaybettim mi?" diye sordum.

"Bizi nereye götüreceğimi bu akşam konuşuruz," dedi cevap olarak ve ben donup kaldım, masamdaki kurutma kâğıdına görmeden bakıyordum.

Bizi nereye
götürüyorum. Bizi.

Bu da ne demek oluyor? Biz
biz miydik?

"Şimdi bebeğim, gitmeliyim. Bu akşam saat beşte senin evinde olacağım," dedi.

"Ben... tamam," diye cevap verdim, hâlâ daha önce söylediklerinin etkisindeydim. "Yol tarifini mesaj atmamı ister misin?"

"Kasabadaki herkes evinizi biliyor ama oraya nasıl gidileceğinin en büyük sırrı, evinizin adının Canard Mansion olması ve Canard Lane'de olması ve Canard Lane'de sadece bir ev bulunması,

Bu yüzden yolumu bulabileceğimi sanıyorum."

Bu, az önceki tuhaflığı sildi ve "Müthiş zihinsel güçlerini unutmuşum, o yüzden seni bana getirmelerine izin vereceğim" diye cevap verirken sessizce güldüm.

"Doğru." dediğinde sesinde de sessiz bir kahkaha vardı. Görüşürüz, Emme."

"Hoşça kal Jacob. Erkek tavsiyen için de teşekkürler."

"Her zaman, bebeğim."

Bebeğim.

Telefonu kapattığında hâlâ bununla uğraşıyordum. Pencereden bahçeye doğru baktım.

Dane gitmişti.

İçimi çektim.

Jacob'ın dün gece söyledikleri, hasta olduğum için Dane'le çıkmaya evet dediğimi, hayatımı ve onu nasıl yaşadığımı bilinçsizce düşündüğümü ve farklı yaşamaya karar verdiğimi fark etmemi sağladı.

Hayatımı her zaman sevmiş ve yalnızlığa yönelmiştim. Ailemle yakındım, hepsi de gerçek dostlar olan küçük bir arkadaş grubum vardı, Elsbeth bile gerçek bir dosttu (sadece sonunda aptal bir dosttu). Ama yalnız olmak umurumda değildi.

Kendimi yalnız hissetmeme neden olan şey yalnız hasta olmaktı.

Daha önce de kayıp hissetmiştim. Elsbeth Jacob'dan ayrıldığında, o ayrıldığı için ben de ondan ayrılmıştım. Jacob da dahil olmak üzere onların hayatımın ne kadar büyük bir parçası olduğunu fark etmemiştim. Sırf onunla konuşabilmek için onları nasıl yemeğe çağırdığımı. Onu görme ihtimalime karşı evlerine nasıl uğradığımı. Onunla vakit geçirmeyi sevdiğim için partilerine ilk gelen ve en son ayrılan kişi olduğumu.

O gittiğinde ve hatta daha önce, uzaklaştığında (ve bunun Elsbeth olduğunu biliyordum, nedenini bilmiyordum, ama garip bir şekilde kıskanç olabiliyordu), o kaybı hissettim.

Akut olarak.

Ama hiçbir şey hasta olmaktan, gerçekten hasta olmaktan ve bunu tek başına yapmaktan daha kötü olamazdı.

Yorgunluğumu ve kusmalarımı paylaşmak istemediğimden

değil.

Sevdiğim biriyle.

Sadece ne kadar yalnız olduğumun altını çizdi. Özellikle de burada, ailemden ve arkadaşlarımdan uzakta.

Dağları sevdim, buraya taşınma şansına atladım, yeni bir şey, bir değişiklik. Neden yaptığımı bilmiyordum ama hazır olduğum bir anda geldi.

Ve görünüşe göre, çalışmaktan zevk aldığımı itiraf etmem gereken kereste deposunu değil, mesleğimi bulmuştum. Patron olmak kötü değildi ve babamın patronum olması da kötü değildi, çünkü beni severdi ve her zaman her şeyi yapabileceğime inanırdı.

Benim çağrım, bir kez baktığımda tüm dağınıklığın altında ne olduğunu gördüğüm ve aşık olduğum evimdi.

Ama hastalandıktan sonra, aslında değişiklik olduğunu bile fark etmediğim değişiklikler yaptım. Kendiliğinden oldular. Yeni saçlar çünkü çok uzun zamandır kestirmemiştim. Yeni kıyafetler çünkü çok fazla kilo vermiştim.

Ve bir erkek arkadaş çünkü sevimli, tatlı ve benden hoşlanıyordu ve bu o kadar da yalnız olmayacağım anlamına geliyordu.

Şimdi işi batırdım.

İçimi çektim ve işimi halletmek için masama döndüm, insanların daha kötülerini yaşadığını, benim de onlardan biri olduğumu düşündüm. En azından Jacob'ı geri kazanmıştım. Daha da iyisi, Jacob döndüğü için mutlu görünüyordu.

Yani muhtemelen bir süreliğine berbat olacaktı. Ama hayat böyleydi.

Sonra herkes yoluna devam edecekti. Öyle ya da böyle.

* * *

"Tanrım, Emme, bebeğim, burası berbat bir yer."

O gece saat beş-üçte ona kapımı açtığımda Jacob'ın söylediği buydu.

I baktı yukarı at onu a ikinci sonra sordu, "Bu Şaka mı yapıyorsun?"

Elini karnıma koydu, beni içeri itti, içeri girdi.

Benimle birlikte kapıyı elimden çekip aldı ve bileğinin bir hareketiyle kapıyı kapattı.

Kapım 2 metre boyundaydı, masif ahşaptı. Bir ton ağırlığındaydı.

Belki tam anlamıyla değil ama öyle hissettirdi.

Jacob da onu çürük bir kapı gibi fırlattı.

Bu çok ateşliydi ve Jacob'ın büyük adam gücüyle insanüstü şeyler yapmasının beni nasıl ürpertiğini unutmuştum.

O zamanlar, Elsbeth'in olduğu için o ürpertiye gerçekten hissetmeme izin yoktu.

Şimdi değildi, bu yüzden o karıncalanma tüm gücüyle vurdu.

Girişe doğru yürürken, etrafa bakıp konuşurken içimdeki ürpertiyle baş etmeye çalışıyordum.

"Kahretsin, seni toplayıp evime mi götürsem ve bu kâbustan mı kurtarsam yoksa buraya taşınıp yarın işe mi başlasam bilemiyorum..." döndü, gözlerini bana kilitledi ve "ve seni bu kâbustan kurtarsam" diye bitirdi.

Karıncalanmaya karşı koydum ve ellerimi kalçalarımaya götürdüm. "O kadar da kötü değil."

"Çatınızda hiç kar yok."

Gözlerimi devirmiştım. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Babam taşındıktan yaklaşık üç saat sonra yalıtım konusunda üzerime gelmişti. Aynı şeyi Jacob'dan duymaya ihtiyacım yoktu.

Gözlerimi ona doğru yuvarladım ve "Sorun değil" dedim.

"Dağı ısıtıyorsun Emme ve bunun bedelini ödüyorsun. Bu iyi değil. Ve yeni pencerelere ihtiyacınız var."

"Bana bilmediğim bir şey söyle," diye karşılık verdim. "Mutfağın peşindeler."

Başını salladı ve bana doğru ilerledi. "Mutfaktan önce, bebeğim. Isı ve güvenlik. Pencereler tahtalardan daha kırılabilir görünebilir ama içeri girmek isteyen bir pislik camı kırmaktan çekinir. Bir tahtayı açmaktan çekinmez."

Bunu hiç düşünmemiştim.

"Ama ondan önce yalıtım," diye açıklamaya devam etti. "Halledeceğim," dedim ona.

"Ne zaman?" diye sordu.

"Tavan arasına çıkmaya cesaret ettiğim zaman," diye

paylaştım,

ve o baktı.

Sonra da "Ne?" diye sordu.

"Tavan arası beni ürkütüyor. Orada çok zaman geçiriyorum..." Başımı salladım ve ona şu bilgiyi verdim: "Burası eski bir ev. Çok şey görmüş. Hayaletler olabilir. Ve hayaletler çatı katlarında toplanır."

Jacob hiçbir şey söylemedi ama bana bakmaya devam etti, şimdi ateşimi ölçmesi gerekebileceğini düşünüyor gibiydi.

Ben de konuşmaya devam ettim.

"Mutfaktan önce pencereleri halledeceğim, ki bu berbat bir durum çünkü mutfak için para biriktirmek üzereyim ve mutfağım berbat ve gerçekten yeni bir mutfak için sabırsızlanıyordum. Ama yalıtım için günlerin daha uzun ve tesadüfen," ona doğru eğildim ve sözümü bitirdim, "daha parlak olduğu yaza kadar bekleyeceğim. Hayaletler aydınlığı sevmez."

Jacob hayaletlerle ilgili yorumumu nazikçe görmezden geldi ve bir soru olarak "Yalıtımı ihtiyaç duyduğunuz kış mevsimi yerine ihtiyaç duymadığınız yaz mevsiminde mi yaptıracaksınız?" dedi.

"Üç kıştı burada yaşıyorum Jacob, gayet iyiydim." "Ve ısıtma faturanız muhtemelen astronomik olmuştur."

Bunu tartışamazdım çünkü doğrudu, bu yüzden çenemi kapattım.

Ağzımın kapanışını izledi.

"Kahretsin," diye mırıldandı başını sallayarak. "Pazar günü burada olmayı planlıyorum zaten. Sen o geri zekâlı sikinden ayrıl, ben de yalıtım yaptırayım."

Bakma sırası bendeydi. "Sen ciddi misin?"

"Şakanın bittiğini haber veren davulun sesini duymadım bebeğim."

Esprisi üzerine ona sııttım ama başımı salladım. "Bunu isteyemem. Bu büyük bir iş. Büyük bir çatım var."

"Chace'i de getireceğim. Başka dostlarım da var. Bunu göreceğiz."

Bakışlarını tuttum.

Aslında bunu göreceğini düşünüyordu.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedim usulca, hâlâ gözlerini tutarak.

"Cumartesi günü yalıtım malzemelerini teslim edeceğim zaman burada olacağını söyle."

Elimi yüzümün önünde salladım. "O konuda endişelenme. Yarın sipariş veririm."

"Kurulum, Emme ve ödeme," dedi Jacob ve ağzım bir karış açık kaldı. "Yeni pencereler sipariş etmek için paraya ihtiyacın var."

"Ben... sen... ben... bunun parasını ödeyemem," diye saçmaladım.

"Geç gelen yeni ev hediyesi" diye mırıldanarak arkasını döndü. Sonra evin arka tarafına doğru yürümeye başladı ve "Bira içmek için Pazar günü iş bitene kadar beklemem mi gerekiyor?" diye sordu.

Cevap vermedim.

Orada öylece durmuş, nutkum tutulmuş, kayboluşunu izliyordum.

Nutkum tutulduğunda, ona bir bira getirmek için peşinden koştum.

* * *

Jacob, "Misafir odası ve mutfak yalıtım ve pencerelerden önce düşünmek bir kadına yakışır," dedi.

Akşam yemeğinden sonraydı. Evin arka tarafındaki biraz yaşanabilir (Jacob'ın deyişiyle) aile odamdaydık. Jacob şöminede ateş yakmış, bunu yaparken de bacanın durumundan ve duman çıkmasına neden olmamayı umduğundan bahsediyordu.

Daha önce bira içmişti. Ben de bira içmiştim. Ona evi gezdirdim. Bu sırada sözlü olarak konut seçimimden yakındı ve güvenliğim için endişelendi. Bunu alaycı bir şekilde yaptı, ben de sadece alaycı bir şekilde üzüldüm. Akşam yemeği yedik ve Jacob'la her zaman olduğu gibi iç gıcıklayıcı bir sohbet ettik. Jacob'la konuşmak, hatırladığım ve arka arkaya yediğimiz yemeklerde tekrar deneyimlediğim gibi, ön sevişme gibiydi ama zihinsel olan hariç.

Ve Şimdiye kadar içtiklerimin hepsinden çok daha iyiydi. Şimdi aile odamdaydık, daha fazla bira ve Jacob bana sataŐmaya devam ediyordu.

Kanepemin bir köŐesine uzanmış, uzun mu uzun bacaklarını önüne uzatmış, uzun mu uzun kollarını kanepenin koluna ve arkasına dolamış, bir elinde bira vardı. Ben diğer köŐedeydim, altıma katladığım bir baldırın üzerinde oturuyordum, çenem büktüğüm ve bir kolumu doladığım diğer dizimin üzerindeydi, parmaklarım diğer elimdeki biranın etrafında kıvrılmıştı.

"Her düğmeyi çevirdiğimde bir sigortanın attığı ya da kıvılcımların uçtuğu gerçeğini göz önünde bulundurursak, tüm evin elektrik tesisatını da yeniden döőettim," diye belirttim, komik olmaya çalıştım ama sözlerimin Jacob'ın ela gözlerini parlattığını ve çenesini sertleőtirdiğini fark ettiğimde başarısız oldum. Bu yüzden aceleyle devam ettim. "Ve yeni bir kombim var. Sıcak su ısısı yenilmez. Ve ana banyoyu yeniden yaptım." Ona hatırlattım ve devam ettim, "Ve bahçe. Tatlım, yazın... görene kadar bekle. Muhteşem."

"Uyuyacak bir yerim, duş alacak bir yerim olmalı," diye cevap verdi, gözleri tenimi sıcak hissettirecek Şekilde kesik uzunluğumda gezindi, "ve bu konuda iyi iş çıkardın bebeğim. Olağanüstü görünüyor. Ama artık buna bütün bir proje olarak bakmayı bırakmalısın. Parçalara ayırmalı ve öncelik sırasına koymalısın."

"Bunu biliyorum," dedim ona.

"O zaman neden ön odadaki avizeyi indirip temizliyorsun, aynı anda hem yemek odasının duvarlarını hem de kış bahçesinin zeminini yenilemeye çalışıyorsun?"

Ne yazık ki haklı olduğu bir nokta vardı. Restorasyon çabalarım söz konusu olduğunda Őizofrenik bir tarzım varmış gibi görünüyordu.

"Bir Şey görüyorum, onu düzeltme dürtüsü geliyor ve bu dürtüye teslim oluyorum" dedim.

"Emme, bu yığın içinde nereye dönsen tamir edilecek bir Şey göreceksin. Bir planın olmalı. Ve bu plan, Pazar günü, yalıtım. Pencereleer için teklif verecek müteahhitler bul. Sırada tuğlaları yeniden örmek var.

kulağınızın dibine düşmez. Bundan sonra, dış aydınlatma güncellenir, böylece o karanlığı keser ve kendinize daha fazla güvenlik sağlarsınız. Ardından, mutfağınız olan avokado kabusundan başlayarak her seferinde bir oda olmak üzere içeriye odaklanırsınız."

Bu mutfağıma dördüncü kez "avokado kabusu" deyişiydi. Uygun bir tanımlama, bunu söylediğinde ona dördüncü kez sırtıttığım anlamına geliyordu.

Sonra ona şunu söyledim: "Dışarıdaki işler benim yapamayacağım işler Jacob. İçerideki işler, elektrik dışında yapabileceğim işler, ki o da küçük bir servete mal oldu ve onu yaptırmak için beş yıl kölelik yapmaktan kıl payı kurtuldum. Eğer proje dışarıya ihale edilirse, duruma göre değişir ve biliyorsun, o pencereler binlerce dolara mal olacak çünkü değiştirilmesi gerekenler sadece kırık olanlar değil. Hepsinin değişmesi gerekiyor."

"Öyleyse teklif et," diye karşılık verdi. "Ben de etrafa soracağım. Birkaç yıldır Chantelle'deyim, birkaç adam tanıyorum. Bir durgunluktan çıkıyoruz ama hepsi o acıyı hissetti, bu yüzden iş için mutlu olacaklar. Bakalım size bir işaretleyci ya da bahçede indirim sözünüz için bir anlaşma ayarlayabilecek miyim?"

Bu biraz bizi dönüp dolaşıp aynı noktaya getirdi, ben de kabul ettim. "Bunu yaparsan memnun olurum tatlım," dedim sessizce, gözlerini tutarak, yukarı kaldırıp çenemi dizimden alarak. "Ama Bu hatırlatıyor Ben Biz var için bitirmek bizim

yalıtımın parasını senin ödemen hakkında

konuştuk." "Ben ödüyorum" diyerek başını salladı. "Jacob-"

"Emme," diye sözümü kesti, bana doğru eğilerek, "Ben ödüyorum."

Kolumu bacağımdan ayırıp yana doğru attım. "Bu çılgınlık."

"Bunda çılgınca bir şey yok," diye cevap verdi.

Tanrım, bunun delilik olmadığını düşünmesi de delilikti.

Kanepede bağdaş kurup oturmak için bacağıımı indirdim ve ona doğru eğildim. "Tatlım, her şeyi hatırlıyorsun, bu yüzden seni dokuz yıldır görmediğimi hatırlatmama gerek yok. Yeniden bir araya gelmemiz çok hoşuma gitti ve geri

dönmene bayıldım." Yine bir kolumu uzattım, bu sefer ona doğru

ve bana geri döndü. "Bu harika. Sen ve ben birlikte vakit geçiriyoruz, havadan sudan konuşuyoruz. Bunu özlemişim. Arkadaşların jest yapmasını anlıyorum ama bu çok fazla."

Bu konuşma sırasında gözleri ısındı ve kollarını kanepeden çekti, bacaklarını büktü, onlara ve bana yaslandı ve dirseklerini dizlerine koydu, gözlerimi hiç bırakmadı.

"Bebeğim, seni sıcak ve sıvı istiyorum. Birincisi fiziksel olarak, ikincisi finansal olarak. Isınmak için bu kadar çok para ödemeyi bırakırsan, yapman gereken diğer şeyler için daha çok paran olur."

Bu mantıklıydı.

Ama bana yine "bebeğim" demişti. Ve bunu ele almam gerekiyordu.

Ben de "Bu nedir?" diye sordum.

Başını eğdi ve kaşları birbirine yaklaştı. "Neymiş o?"

Nefes aldım ve nefes verirken "Bana bebek diyorsun" dedim. Sonra hızla devam ettim, "Hoşuma gitmediğinden değil. Çok tatlı. Sadece..." Tereddüt ettim, "biz."

Gözlerine, yüzüne, tüm vücuduna bir şeyler oldu ve bu bir şey beni cesaretlendirirken aynı zamanda kalp atışlarımın hızlanmasına neden oldu.

"Ne olduğunu biliyorsun," dedi usulca. Ben bilmiyordum.

"Bilmiyorum," diye paylaştım.

Gözleri benimkilere kilitlenmişti ve onu nispeten iyi tanıyordum, ya da eskiden tanırdım. Ama yıllardır ayrı olmasaydık bile, aklımı başımdan almak üzere olduğu konusunda önceden uyarılmamış olacaktım.

"Daha önce aramızda Elsbeth vardı. Bu konuda, onun hakkında kafam çok karıştı ve bunu düzeltmek neredeyse on yılımı aldı. Geriye dönüp baktığımda, seni tekrar gördüğümde, artık bunun böyle olduğunu biliyorum ve sanırım sen de biliyorsun. Aramızdaydı. O da bunu biliyordu. Ve bundan hoşlanmadı. Ama önemli değildi. Başım beladaydı, bu yüzden ondan uzağı göremiyordum ve bunu yapmadığım için seni de göremedim."

Dudaklarımın ayrıldığını biliyordum. Gözlerimin büyüdüğünü de biliyordum.

Ve son olarak, ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Ben de bir şey demedim.

"Artık aramızda değil," diye sözlerini tamamladı.

İşte o zaman "bebek" işinin ne olduğunu anladım.

Sadece nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum çünkü bunu hiç düşünmemiştim. O çok güzeldi. Nazikti. Zekiydi. Komik, ilginç ve sevecendi.

Ama o benim en iyi arkadaşımın erkek arkadaşıydı.

Bu, aklımın belirsiz şekillerde oraya gitmediği anlamına gelmiyordu, asla sahip olamayacağım bir şeyi dileyecek kadar aptal değildim, sadece Elsbeth'in sahip olduklarına sessizce imreniyordum. Ve Elsbeth'in sahip olduğu her şey yüzünden, sonunda onu bir kenara atması beni çileden çıkardı. Bu yüzden önemli bir arkadaşlığı bitirecek kadar öfkeliydim.

Orada otururken, her şey Jacob'dı ve her şey karşımda oturup gözlerimi tutarak muhteşemdi, sonunda arkadaşım kızmamın nedeninin Jacob'ı bir kenara atarak onu benden uzaklaştırması olduğunu anladım.

Ve şimdi onu geri aldım, ama aynı zamanda, onu her zaman farklı bir şekilde aldığımı, sadece oraya gitmediğimizi ve bizi oraya götüreceğini söylüyordu.

Evet. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum ama vücudum nasıl hissedeceğini biliyordu. Sıcak ve çok daha fazla karıncalanma vardı.

"Jacob-" diye fısıldayarak başladım. Ama yine sözümü kesti.

"Beni gördün, aynı gece yemeğe çıkmayı teklif ettin, dalga geçmedin. O zamandan beri, bağlantı kurmak dışında hiçbir neden olmadan iki kez aradın ve bebeğim, bunu fark ettiğim ve ne dediği konusunda çıldırmadan önce sana söyleyeceğim, yaptığın için çok memnunum ve söylediği şey hakkında da çok memnunum. Kararsız olduğun erkek arkadaşınla, beni tekrar gördükten sonra yirmi dört saatten kısa bir süre içinde kararsızlıktan kurtuldun ve onun kışından vurulmaya karar verdin. Ve hiç vakit kaybetmeden beni bu gece olduğum yere getirdin. Bu arkadaşların yeniden bir araya gelmesi değil. Bunu sen de biliyorsun. Ben de biliyorum."

"I-"

"İnkâr etme."

Çenemi kapattım.

Bunu yaptığımda gözlerinin etrafındaki deri yumuşadı ve ağzı seğirdi ve bunu daha önce de görmüştüm ama Jacob Decker'in aslında benden hoşlandığını söylediği yoğun bir tartışma sırasında değil. Önceden hoşuma gitse de şimdi ellerimin titremesine neden oluyordu. Bu yüzden ikisini de kucağımdaki bira şişesinin etrafında kenetledim.

"Şimdi, bu boku sizin için ortaya koyuyorum, berbat ettim," diye devam etti. "Yazdan beri uğraştığım lanet olası büyük bir şekilde. Bir kaltağa asıldım ve Emme, tatlım, biliyorum ikiniz bir zamanlar çok yakındınız ve kadınlar erkeklerin kadınlara kaltak demesinden hoşlanmaz ama Elsbeth'in bu yaz yaptıklarını inkâr etmek mümkün değil. Onun istediğim şey olduğunu ve onu elde etmek için tek şansım olduğunu düşündüm ve olmam gerektiğini hissettiğim adam olmak için bencilce buna izin verdim. Yıllarca bu konuda kendi kıcımlı tekmeledim, sonra da bunu yapmamam gerektiğini anladığımda kendi kıcımlı tekmeledim."

Durdu ve görünüşe göre benden bir yanıt bekliyordu ve elimdeki tek yanıt başımı sallamaktı, neyse ki konuşmaya devam etmek için ihtiyacı olan tek şey buydu.

"Ama son dokuz yıldır gittiğim her yere yanımda taşıdığım bir kaleydoskopum var ve çok yakın zamana kadar bu şeyi yanımda tutmanın bu saçmalığın geri dönülemez bir şekilde yanlış olduğunu kanıtladığını göremeyecek kadar kördüm."

Ona vereceğim hediyeden bahsedince nabzım o kadar hızlı atmaya başladı ki parmak uçlarımda hissedebiliyordum.

Çünkü o kaleydoskop, onu arayıp bulmak ve ona vermek için büyük cesaret gerektiren bir şeydi. Aynı zamanda vermek benim için dünyalara bedel bir şeydi, özellikle de onunla birlikte verdiğim mesaj. Yine de benden kibarca aldığını düşündüm çünkü o öyle bir adamdı. Sonra da onun tarzı olmadığı için verdiğini düşündüm.

Ama onu her yere götürdüğünü bilmek beni şaşırttı. Aynı zamanda beni sevindirdi.

İnancın ötesinde.

Bu yüzden, "Her yerde mi?" diye fısıldadım.

"Bazı ilginç yerlere gittim Emme, bebeğim ve bu hep benimle oldu."

Nefesim yükselmeye başladı ve Jacob'ın gözleri kısa bir süreliğine göğsüme inip tekrar benimkilere döndüğünde bunu kaçırmadığını biliyordum.

"Şimdi," dedi nazikçe, "senin müstakbel eski sevgilinin aksine, ben bir pislik değilim. Bunu sen çözmelisin ve ben de sana bunu yapman için alan tanımalıyım. Yani bu gece benim istediğim gibi bitmeyecek."

Nefesim daha da hızlandı. İş bitmemişi.

"Ama Elsbeth'ten öğrendiğim ve senin de faydalanacağın bir şey var tatlım, o da bir erkeğin kız arkadaşına sahip çıkması. Bu da demek oluyor ki, yalıtımının parasını ben ödüyorum ve onu ben yaptırıyorum. Ve bu da bana izin vereceğin anlamına geliyor."

"Senin kız mı?" Sesim neredeyse ciyak ciyak çıkarken sordum.

"Evet," diye cevap verdi, sesi derin, alçak ve sertti.

"Bu, şey... biraz garip." Az bile! "Ve hızlı." Aşırı yetersiz!

"Seninle on iki yıl önce tanıştık ve buraya daha yeni geliyoruz. Ben buna hızlı demiyorum. Ben buna, düzeltmek üzere olduğum lanet bir zaman kaybı diyorum."

Yine nutkum
tutulmuştu. Jacob
değildi.

"Özetle, McFarland konusunda kafanızı toparlamak için Pazar gününe kadar vaktiniz var. Pazar günü, onu kazıyacaksın. Pazar gecesi, çocuklar gittiğinde, sana 'bebeğim' dememin gerçek anlamını öğreneceksin. "

Artık nabzımın sadece parmak uçlarımda attığını hissedemiyordum. Başka bir yerde atıyordu, özel bir yerde, özel bir yerde, harika bir yerde.

"Jacob-" diye tekrar başladım ama kafasını tekrar eğdi. "Bunu istemiyor musun?"

Çenemi kapadım.

"Bunu istiyorsun," diye mırıldandı, bakışları ağızımdaydı, gözlerinin etrafındaki deri yine yumuşadı ama ağzı seğirmede çünkü o gözlerdeki bakış sıcak ve yoğundu ve hiçbir şeyi komik bulmadığını söyleyebilirdim.

Nabız o müthiş yerden dışarı yayıldı ve tüm vücudumun ısındığını hissettim.

Bakışları tekrar benimkilere kaydı ve koltuktan kalkıp bira şişesini sehpanın üzerine koydu. O sırada bana doğru ilerleyip eğildiğinde tüm vücudum kaskatı kesildi. Yani, gözlerini tutmak için geriye doğru eğilen boynum hariç tüm vücudum.

Sonra parmaklarının uçlarını alnımda gezdirip perçemlerimi kenara çekerken nefesimi tuttum, sonra parmakları saç tellerime dolanıp başımın arkasını kavrayana kadar geri gitti.

Bu inanılmaz güzel bir histi.

Daha yakına daldı.

Tekrar nefes almaya başladım ama sadece hiperventilasyon için.

"Bir kadın tarafından alıkonuldu," dedi sessizce, "akıllı bir adam öğrenir. Ve bebeğim, benim aptal olmadığımı biliyorsun. Ve o adamın öğrendiği şey, orospularla vakit kaybetmemektir. Ama daha da önemlisi, buna değeceğini bildiği birini bulduğunda zamanını boşa harcamamaktır. Pazara kadar vaktin var. Benimle misin?"

Konuşmayı kesti ve bir yanıt istediğini biliyordum ama içimden gelmiyordu. Bununla, bu büyük değişimle, bu inanılmaz hediyeyle, onun tüm güzelliğinin teklifiyle başa çıkamazdım.

O kadar yaklaştı ki görebildiğim tek şey ela gözleri oldu. Ve o kadar yakından fark ettim ki, kirpikleri koyu, kısa ve sivri olmasına rağmen, çok fazla kirpik vardı. O kadar yoğunlardı ki, büyüleyiciydiler ve kendimi her birini tek tek sayma mücadelesine girişmek isterken buldum.

"Emme," diye fısıldadı.

Gözlerimi kırptım ve odaklandım.

"Benimle misin?" diye tekrarladı.

"Sanırım yalıtımla ilgili konuşmamız çok tuhaf bir hal aldı," diye cevap verdim.

Gözleri sıcaklık ve mizahla parladı ve ben kendimi kaybettim.

Kirpiklerine hayranlık duyuyordum çünkü benimleyken gözlerindeki o bakışı sık sık görüyordum ama hiç bu kadar yakından görmemiştim ve o kadar güzeldi ki o anı sonsuza kadar saklamak istiyordum.

"Tamam," dedi. "Pazar gününe kadar vaktin var. Telefonu açmak istersen, meşgulüm ama senin için her zaman vaktim var. O zamana kadar benden uzak kalmak istiyorsan, o da var bebeğim. Tamam mı?"

En iyi seçeneğimin başımı sallamak olduğuna karar verdim.

Ben de öyle yaptım.

"Tamam," diye mırıldandı. Saçlarımdaki elinin beni öne doğru çektiğini hissettim ve dudaklarının saçlarıma değdiğini hissetmeden önce nefesimin boğazımda düğümlendiğini hissettim ve orada "Çilek" diye mırıldanmaya devam etti.

Saçlarım gerçekten de çilek gibi kokuyordu. Bir kol ve bir bacağa mal olan ve saçlarımin bu kadar yumuşak, şık ve parlak olması için şeytana, yeryüzünü şeytanın yumurtalarıyla doldurması için çocuklarını doğuracağıma dair belirsiz bir söz verdiğim şampuanın kokusu buydu.

Ama Jacob bu kelimeyi saçlarıma doğru mırıldanırken, bu sözün hiç de belirsiz olmadığına karar verdim. Tekrar tekrar söylediğini duymak için iblis yumurtası üretirdim.

Ne yazık ki, bir daha söylemedi.

Ama yaptığı şey çok daha iyiydi.

Başımdaki eli beni hafifçe geriye çekti, parmakları saçlarımin arasından şakağıma doğru sürüklendi, sonra kıvrıldı, böylece sırtları yanağımda ve aşağı doğru hafifçe kayabilirdi, dudaklarımdan, kalbimden, doğrudan bacaklarımin arasından içime işlediğini hissettiğim bir vaat gibi dudağımin kenarına dokundu.

Bu oluyor muydu?

"En iyileriyle el sıkışıp yemek pişirebilirsin, Emme," dedi, eli çenemi kavrayarak yerleşti ve o anın çok dışında olan bu sözlere bakakaldım.

Sonra, servis ettiğim akşam yemeğini hatırlatarak, iyi olabileceğini ama gurmelikten çok uzak olduğunu ve Jacob'ın bundan bahsetmesinin, benimle dalga geçmesinin çok

Jacob'ın bizi gerginlikten kurtarmak ve beni rahatlatmak için elinden geleni yapması, aniden tam olarak anlamadığım ama gerçekten hoşuma giden bir his içime işledi ve dudaklarımın gülümsediğini hissettim.

"Benim için her şey gurme, tatlım. Bu yüzden bufalo aromalı Shake 'n Bake aldın."

"Bir dahaki sefere ben pişiririm," dedi ve Jacob mükemmel bir aşçıydı. İnanılmazdı. Ve hiçbir şeyden çekinmezdi, gurme bile olsa.

Ve söylediği şey benim için yemek yapmaya niyetli olduğu anlamına geliyordu. Bu benim de içime işledi.

"Hintli bekliyorum," dedim ve onda bir şeyler değişti, rahatladı ve onunla tekrar yemek yiyeceğimi paylaşırken "onunla" olduğumu da paylaştığımı biliyordum.

Nefesim tekrar daha hızlı gelmeye başladı.

"Tamamdır," dedi, eğildi, alnımdan öptü, arkasına yaslandı ve gözlerimi yakaladı. "Görüşürüz, Emme."

"Dikkatli sür

Jacob." Sırıttı.

Kalbim yerinden fırladı.

Eli çenemden kaydı ve oturma odamdan çıkıp gidişini izledim.

Sonra hareketsiz bir şekilde oturdum ve ön kapının açılıp kapanmasını dinledim.

Ve son olarak, kamyonetinin arabamdan homurdanarak çıkan uzak seslerini dinledim.

Bazı ilginç yerlerde bulundum Emme, bebeğim ve bu hep benimle oldu.

Kıpırdamadan oturdum ve daireyi Elsbeth'e bıraktığından beri kaldığı otel odasının kapısının önünde durduğumu hatırladım. Orada durup onun için üzülmüştüm, benim için üzülmüştüm ve ona o kaleydoskopu vermişim. Ne söylediğimi hatırladım. Gözlerinin ısındığını ve şaşırdığını, kutuyu alıp açtığını, içindeki güzellik parçasını çıkarıp kıymetliymiş gibi tuttuğunu hatırlıyorum.

Ayrıca odasına girmeme izin vermediğini de hatırlıyorum.

Yanağıma bir öpücük kondurdu ve kulağıma "Seni hep hatırlayacağım Emme" diye fısıldadı.

Bana gözlerine yaklaşmayan bir gülümseme attı ve odaya geri dönerek kapıyı üzerime kapattı.

Kaleydoskopu da yanında götürüyor.

O zamanlar neden kapıyı yüzüme kapattığını anlamıştım. O zamanlar, Elsbeth'le ayrılığının onun için ne anlama geldiğinden dolayı perişan haldeydim.

Ve benim için.

Ben de uzaklaştım ve gitmesine izin verdim.

Ama o sırada ben de bazı şeylerle uğraşıyordum, kimseyle paylaşmadığım şeylerle, ne Elsbeth'le ne de Jacob'la.

O sır hala bendeydi.

Kelimeler bana geldi. Bir adamın sesiyle söylenen sözler, kimsenin hayatımda olduğunu bilmediği bir adamın. Kimsenin anlayamayacağını bildiğim bir şekilde benim için özel olan bir adam. Kimseyle paylaşmadığım bir adam.

Umarım bu seni uyandırır, tatlı Emme.

Gözlerimi kapattım ve o anı zihnimde canlandırdım.

Hastaneden çıktıktan bir ay sonraydı. Onu ziyaret etmiştim. Beni ziyaret edemedi. Endişeliydi. Görüldüğü gibi, bu onu yiyip bitirmişti. Ama iyi olduğumu kendi gözleriyle görmeye gelemedi.

Beni beklemek zorundaydı.

Mutfağında oturmuş kahve içiyorduk.

Umarım bu seni uyandırır, tatlı Emme.

Öyle oldu. Böyle hasta olunca, oldu.

O zaman anlamamıştım. Bana bunu söylediğinde anlamamıştım.

Jacob işaret edince anladım.

Gözlerimi açtım ve Jacob'ın sehpanın üzerindeki bira şişesine baktım.

En iyileriyle sallanıp pişirebilirsin, Emme.

O anda Jacob'ın bunu söylemesinin, sahip olduğumuz iyiliği, kolaylığı ve aşinalığı güvende tutmaya niyetli olduğu anlamına geldiğini anladım.

O sadece gerçekten harika şeyler eklemek niyetindeydi.

Umarım bu seni uyandırır, tatlı Emme.

O ana kadar elimde unuttuğum biramdan bir yudum aldım.

Ve işim bittiğinde fısıldadım, "Sanırım yeni uyandım,

Harvey."

Ve bunu yaptığımda, içimden saf bir neşe aktı. Ben de gülümsedim.

Altıncı Bölüm

Garip

Bir saat, iki dakika sonra.

Yatağımda sırtüstü uzandım, gözlerim tavanı görmüyordu ve son iki günü zihnimde tekrar tekrar gözden geçiriyordum.

Uyuyabilmemin
imkanı yok. Mümkün
değil.

Yuvarlandım, ışığı açtım ve komodinin üzerinde Dane'in bir gece önce bana verdiği yüzüğü gördüm.

Kutu açıldı.

Kapağını kapattım ve komodinin çekmecesine koydum.

Dane'in bana bunu vermesi beni garipleştirdi, ama bu öyle bir jestti ki "euw" suratı yapıp odanın diğer ucuna fırlatmadınız.

Böylece, nazikçe çok fazla olduğunu söyleyerek reddetmeye çalıştıktan ve reddimi kararlılıkla ve tekrar tekrar reddettikten sonra, pes ettim, ona teşekkür ettim ve onu öptüm.

Onu öptüğümde her zaman yaptığı şeyi yaptı. İşleri kızıştırdı ve benimle sevişti.

Hayatımda iki sevgilim olmuştu ve Dane'in ilkinden daha iyi olduğunu söylemek büyük bir eksiklikti.

Yine de yeterince okudum, yeterince TV ve film izledim, yeterince kız arkadaşımın bu konuda konuştuğunu duydum, bir şeyleri kaçırdığımı biliyordum.

Dane'den bile.

Bunu biliyordum çünkü bir partnerle hiç orgazm olmamıştım. Bir kere bile.

Numara yaptım.

Yapılacak iyi bir şey değildi ama sonunda işler uzadı, sıkıcı bir hal aldı ve biraz uyuyabilmek için yapmam gerekeni yapıp buna bir son vermem gerekti.

Bunu düşünürken aklıma Elsbeth'in pek sık paylaşmadığı ama paylaştığı bir anısı geldi. Paylaştığı şey de Jacob'ın bu konuda hiçbir sorunu olmadığıydı. İlişkilerine genç yaşta başlamışlardı ve beş yıldır birlikteydiler. Elsbeth ve ben aynı yaştaydık ve ilişkiye başladıklarında Elsbeth yirmi yaşındaydı. O ise yirmi üç yaşındaydı. Bakire değildi ama seks sırasında orgazm olan bir bakireydi.

Elsbeth'e göre Jacob bu bekareti almış ve bunu olağanüstü bir şekilde yapmış, sonra da bunu ona sık sık ve hiç durmadan vermeye devam etmişti.

Şimdi otuz dört yaşındaydım ve iki sevgilim vardı ve benden başka hiç kimse tarafından orgazm edilmemiştim.

Ve o gece bana benimle ilgilendiğini ve bu konuda bir şeyler yapmaya niyetli olduğunu söyleyen adam hakkında cinsel bilgiye sahiptim.

Geç olmasına rağmen, ben bendim, o Jacob'dı ve ben de psikopattım.

Üstelik bu düşünceler daha önce hissettiğim neşeyi de bastırıyordu ve bu hiç hoşuma gitmiyordu.

Ben de yataktan kalktım, karanlıkta mutfığa doğru yürüdüm ve telefonumu aldım.

Karanlıkta odama dönerken ona seslendim.

"İyi misin?" diye cevap verdi.

"Sadece şunu söylemek istiyorum, eğer ben olmasaydım, insanüstü bir güce ve alışılmışın dışında bir IQ'ya sahip olmanıza rağmen, yine de muhtemelen 911'i arardım."

"Bebeğim," diye cevap verdi.

Bekledim ama devamını getirmedi.

Ben de "Bebeğim, ne var?" diye sordum.

"Bebeğim," bu kez sesinde bir gülümseme vardı, "ne hakkında arıyorsan onunla devam et."

"Doğru," diye mırıldandım yuvarlak merdivenlerden yukarı çıkarken

Bu evi almamın üçüncü nedeni buydu. Birinci neden, dairesel araba yolundan gördüğüm manzaraydı. İkinci neden ise giriş katındaki olağanüstü ahşap yıldız işlemesiydi.

"Emme," diye seslendi.

"Özür dilerim," diye cevap verdim. "Yıldız patlamamı düşünüyordum." "Ne?"

"Hiçbir şey," dedim çabucak. "Aramak için çok mu geç?"

"Hayır, ama şunu söyleyeyim, sizden haber almak için hiçbir zaman kötü bir zaman değildir."

Güzel cevap. O kadar iyiydi ki, içimi yumuşattı. Bu duygunun verdiği güvenle, "Uyuyamıyorum," diye itiraf ettim. "Emme-"

İsmimde endişe vardı ve Jacob'ın son zamanlarda olduğu gibi Jacob olduğuna dair bir ipucu vardı. Tam gaz ilerlemeye, konuşmanın çoğunu yapmaya kararlıydı ve yaptığı konuşma aklımı başımdan aldı.

Ben de sözünü kestim.

"Hayır, lütfen Jacob, beni dinle."

Hiçbir şey söylemedi.

Söylemem gereken şeyi söyleyecek cesareti bulmaya çalışarak koridorda odamdan gelen ışığa doğru yürüdüm.

Odama girip kendi ellerimle, birkaç YouTube videosu ve bolca el emeği ile yaptığım bu güzelliği görünce cesaretimi topladım.

"Bu çok tuhaf," dedim usulca, yatağa doğru ilerlerken. "Senin hakkında bir şeyler biliyorum."

"Kız muhabbeti," diye mırıldandı ve ne dediğimi anladığını biliyordum.

"Evet," diye kabul ettim, yatağa tırmanıp üzerine bağdaş kurarak oturdum.

"Kötü bok mu?" diye sordu ve başımın

sarsıldığını hissettim. "Kötü bok mu?"

Tekrarladım.

"Beni mi şikayet etti?"

O yapmamıştı. Asla. Kavgaya edip etmediklerini bile bilmiyordum. Tanrım, o çok aptaldı.

"Kötü bir şey var mıydı?" Tereddütle sordum.

"Beni terk edene kadar öyle düşünmüyordum," diye cevap verdi ve ben

dudaklarımın gülümsediğini hissettim.

"Bu herkes için birdenbire ortaya çıktı, tatlım," dedim ona.
"Sadece senin için değil."

"Pekala," diye cevap verdi, bu kelime açıkça devam etmesi için bir işaretti.

Ben de öyle yaptım.

"Sadece bizim bu konuşmayı yapmamız bile garip, Jacob." "Neden?"

"Bir zamanlar en iyi arkadaşımın erkek arkadaşydın." "Yani?" diye sordu.

"Yani bu kızların yaptığı bir şey değil."

"Onunla dokuz yıldır konuşmuyorsun ve şunu belirtmeliyim ki Emme, dokuz yıl çok uzun bir süre oldu."

"Bu yaz onunla takıldın." "Ne olmuş yani?"

Bu "yani"ye verecek bir cevabım yoktu.

Ben bir şey söylemeyince, "Ne dedi?" diye sordu.

"Pardon?"

"Elsbeth. Kız muhabbeti. Ne dedi?"

Ben psikopat değildim. Aptalın tekiydim.

Bunu ona söyleyemezdim.

Bu yüzden onu hiç aramamalıydim.

Bunu neden yaptığımı bile bilmiyordum ama o Jacob'dı ve onunla her zaman her konuda konuşabilirdim. Sorun şu ki, o zamanlar konuşacak derin ve kişisel bir şeyim olmamıştı.

Artık biliyordum ama bu kadar derin ve kişisel bir mesele onu da ilgilendiriyordu. Ben aptal değildim.

Psikopat bir aptaldım.

Bu, tüm kız arkadaşlarımı Denver'da bıraktığım ve Gnaw Bone'da yerlerini almadığım gerçeğini aklıma getirdi. Ayrıca Gnaw Bone'daki tüm arkadaşlarımın kereste deposunda çalışan adamlar olduğu gerçeğini de aklıma getirdi. Ve bu, hiçbirinin, onların kardeşlerinden biri olan eski erkek arkadaşımdan kurtulmadan önce edindiğim potansiyel yeni erkek arkadaşım hakkında bir konuşma yapmaya aday olmadığı gerçeğini ve yaptığım her şeyi akla getirdi.

tartışmamız gerekiyordu.

Öncelikle, seks sırasında hiç orgazm olmamıştım ve bunun partnerlerimden değil benden kaynaklandığından endişeleniyordum.

Ve Jacob'ı hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Çünkü bunu yaparsam, bu onun ve benim sonumuz olurdu. Sahip olabileceğimiz yeni iyi şeyler değil. Yeni kavuştuğumuz eski harika şeyler.

Bir kız grubuna ihtiyacım vardı.

Bunu Jacob'la da paylaşmadım.

"Önemli değil. Sadece bu..." Durakladım ve sözümü şöyle bitirdim: "Sahip olduklarımızı kaybetmek istemiyorum."

Kaçamak cevaplarım karşısında sabrı tükeniyordu ve bunu soruş şeklinden anlıyordum: "Emme. Ne. Ne yaptı? O. Dedi?"

"|-"

"Tamam tatlım," diye itirazımı kesti, ne olacağını biliyordu. "Bu gece sana bir bomba attığımı biliyorum, bunu saklamadın. Kaçmaya da çalışmadın. Ve aramızdaki şey, benim onun aracılığıyla seninle tanışmamla başladı. İkimiz de bundan kaçamayız. Ama bence, derinlere inersen, o zamanlar aramızda neyin büyüdüğünü biliyordun. Hissettin mi bilmiyorum. Sadece benim hissetmediğimi biliyorum. Elsbeth'in hissettiğini ve buna bir son verdiğini de biliyorum. Şimdi görüyorum, hissediyorum ve keşfedeceğim. Bunun bir değişim olduğunu ve bu değişimi, nasıl başladığımızı konuşmanız gerektiğini anlıyorum. Gece geç saatlerde, sabah ilk iş, ne zaman istersen. Ama konuşmak için, sadece söylüyorum, bebeğim, gerçekten konuşmalısın."

"Senin hakkında kişisel şeyler biliyorum," dedim ona.

"Ne gibi? Horladığım gibi mi?" diye sordu ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu çünkü Dane horluyordu ve ben bundan nefret ediyordum.

"Horluyor musun?" diye sordum.

"Bildiğim kadarıyla hayır," diye cevap verdi.

"Peki bunu neden sordun?" Ben ittim.

"Çünkü bana bir bok vermiyorsun bebeğim, bu yüzden onu çıkarmaya çalışıyorum. Sana ne dediği hakkında hiçbir fikrim yok, o yüzden tahmin yürütüyorum."

"Horladığın için değildi ve bilesin diye söylüyorum, gece geç saatte horlaman hakkında konuşmak için seni

aramazdım. Yine de bilmeni isterim ki, umarım yapmazsın."

"Umarım sen de horlamıyorsundur,"

diye karşılık verdi. "Ben horlamıyorum!" Tersledim.

Onunkiyile birlikte daha fazla kahkaha, "İyi ki doğru anlamışsınız." "Jacob-"

"Konuş benimle, Emme." "Yapamam-"

"Emme, yatağımda uzanmış komodininin üzerinde duran kaleydoskopuna bakıyorum ve dokuz yıldır her gün benimle olduğunu biliyorum. Bu da demek oluyor ki, farkında olmasam bile her gün yanımda olmanı istedim. Bu da demek oluyor ki sen benim için bir şey ifade ediyorsun, küçük bir şey değil. Sence o oyunu oynamanın bizi mahvedeceğini bilsem bu gece oynar mıydım?"

"Hayır," diye fısıldadım çünkü yapmadım. O bunu yapmazdı.

Hiç.

Yatağında yatıyordu ve kaleydoskopum oradaydı.

Merhamet edin.

"Bir karar verdim ve onu uyguladım ama burada neyin tehlikede olduğunu biliyorum ve bu işi dikkatli, nazik bir şekilde yürütmek için kıcımlı yırtacağım. Bunun hızlı olduğunu biliyorum ama buradan sonra hızlı gitmemize gerek yok. Sadece ilerlemeliyiz. Ve bunu dürüstçe yapmalıyız. O yüzden konuş benimle."

"Senin iyi bir aşık olduğunu biliyorum,"

diye ağzımdan kaçırdım. Jacob hiçbir şey söylemedi.

Ben de "Jacob?" diye seslendim.

"Ve sen de Elsbeth'le yakınlaşmam konusunda gerginsin," dedi.

"Hayır," diye karşı

çıktım. "Hayır mı?"

diye sordu. "Şey...

hayır."

Jacob'dan daha fazla ses çıkmayınca, "Anlat bakalım,"

dedi. "Bu çok garip," diye paylaştım.

"Bu çok tuhaf," dedi.

"Sence de öyle değil

mi?"

Yine bir mırıltıya kadar hiçbir şey yoktu, ama bu çok yoğun

bir şekilde mırıldanıyordu, "Becer beni."
"Ne?" Ben sordum.

"Hiçbir şey, bebeğim," dedi çabucak. "Haklısın. Garip bir durum. Ne kadarını paylaştı bilmiyorum ama evet, bunu ondan duymak garip. Ama bu ben ve o değil. Bu sen ve ben. Ve daha öpüşmedik bile, Emme. O yüzden tatlım, bu saçmalığa kendini kaptırma. McFarland'la her seferinde bir adım demiştin, biz de öyle yapacağız. Ben önden gideceğim ama sen bana hızını söyle. Yavaş mı istiyorsun, öyle yapacağız. Bu senin için uygun mu?"

"İşleri berbat etmemizi istemiyorum," dedim ona. "O zaman ağırdan alacağız," dedi bana.

"Seni tekrar kaybetmek istemiyorum." Jacob sessizliğe gömüldü.

"Seni özledim," diye fısıldadım.

"Ne kadar kötü?" diye fısıldadı.

"O kadar kötü olduğunu düşünmeme izin vermezdim."

"Bebeğim-"

"Belki de sadece biz olmalıyız," diye önerdim.

"Belki de her zaman olmamız gereken biz buyduk ve öyle olmalıyız."

Bana derinden hitap eden sözleri karşısında omuzlarım, ciğerlerimin boşaldığını hissettiren bir güçle öne doğru sarsıldı.

"Emme, benimle misin?" diye seslendi.

Gözlerimi sımsıkı kapattım, alnımı elimin içine aldım, dirseğimi dizime dayadım ve "Ya öpüşme şeklimi beğenmezsen?" diye fısıldadım.

"Öpüşme şeklini seveceğim," diye fısıldadı.

"Ya beğenmezsen?"

"Sen tanıdığım en zeki kadınsın bebeğim, bana istediğimi vermeyi öğreneceksin."

Bu mükemmel bir cevaptı.

"Ya diğer şeyleri yapma şeklimi beğenmezsen?" Bastırdım.

"Yapacağım."

"Ja-"

"Öğreneceksin ve sadece söylüyorum tatlım, ben de öğreneceğim. Bu işler böyle yürür."

Benim tecrübelerime göre değil.

"Bu, ağırdan almamızın önemli bir parçası," diye devam etti. "Daha önce de söyledim, şimdi de söz veriyorum Emme, senin hızında gideceğiz. Ama sonunda elimizdeki bizi her zaman götürdüğü yere gitmemizi istiyorum."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Ben sordum.

"Bebeğim, yapmasaydım bu konuşmayı yapıyor olur muyduk?" Yapmazdık. Kesinlikle yapmazdık.

Gözlerimi açtım, doğruldum ve itiraf ettim, "Ben bir psikopatım." "Beni önemsiyorsun, bir süredir önemsiyorsun, kaybetmek istemiyorsun.

Ben. Bu psikopatlık değil, Emme. Bu gerçek. Ve akıllıca. Ve benim için anlamı büyük. Tüm bu söylediklerimden anlaman gereken şey, benim için bu kadar önemli olduğu için, bunu dikkatle ele alacağım. Sadece bana inanmalısın."

"Bana inanıyor musun?" Sordum ve hiçbir cevap alamadım, bu yüzden kalbimin sıkıştığını hissettim.

Sonra bir şey buldum. Ve çok büyüktü.

"Emme, endişelendiğin şeyi anlıyorum. Hoşuma gitti. Çok tatlı. Bu sensin. Ama bu yolda ilerlememiz, ilişkimizin bu kısmını keşfetmemiz dışında, seninle ilgili başka hiçbir şey seninle yaşayabileceklerime inanmadığımı bir an bile düşündürmüyor. Bu da anlaman gereken başka bir şey. Bunu özledim. Yıllarca. Bu dünyada her şeyimle güvendiğim üç kişi var: Babam, Chace ve sen. Ve sonunda anladım ki bunu sana benim kızım olduğun için değil, her zaman bir şekilde benim kızım olduğun için veriyorum. Dün gece bunu tekrar hissettim. Sen de hissediyorsun. Sadece bunu kabul etmelisin, gerisini sonra hallederiz."

Hiçbir şey söylememe sırası bendeydi. "Emme, bebeğim, konuş benimle."

"Bunu istiyorum," diye fısıldadım.

Ve yaptım. Kötü bir şekilde. Ve bunu çok uzun bir süre de yapmış olabilirim. Sadece arkadaşımın birliktayken ve onu kaybettikten sonra bunu düşünmeme izin vermedim.

"Güzel. T a m a m d ı r . Pazar günü başlıyor," diye cevap verdi.

Hemen.

"Benim hakkımda bilmen gereken şeyler var," diye itiraf ettim. "Bana anlatacaksın ve bunu da kendi hızında yapacaksın." Tanrım, çok nazikti.

"Tamam," diye kabul ettim.

"Şimdi uyuyacak mısın?" diye sordu. Hayatta olmaz.

"Evet," diye cevap verdim.

"Saçmalık," diye mırıldandı, sesinde bir gülümseme vardı.

"Hatırlatırım Jacob, kasabada tanışmamızın üzerinden yirmi dört saat geçti ve her şey ışık hızında ilerledi. Tarihte bu hızda seyahat eden ilk insan olduğum için, sanırım bu duyguyu sindirmek için kendime biraz zaman tanımamda bir sakınca yok."

"Seni anlıyorum ama bu yüzden uykularının kaçmasını istemiyorum." Çok hoş!

"Bu konuda bir şey yapabileceğinden emin değilim," dedim ona. "Ama iyi olacağım."

"Faye'in bir oğlu olacak," diye duyurdu ve ben gözümü kıptım. Sonra "Pardon?" diye sordum.

"Yatakta mısın?" diye sordu.

"Evet, sayılır. Üzerinde oturuyorum." "Yorganın altına gir, Emme."

Bunu söyleyen derin sesi o müthiş yerde nabzın atmasını sağladı ve ben de söyleneni yaptım.

"Işığı söndür," diye emretti. Ben de öyle yaptım.

"Var mısın?" diye sordu. "Evet, ama-"

"Onu benden sonra arıyorlar."

"Oh Tanrım!" Ağladım. "Bu çok tatlı." "Evet," diye cevap verdi.

İşte o zaman Jacob benimle pek çok şey hakkında konuştu, hiçbirisi yorucu değildi, hiçbirisi dünyayı sarsacak cinsten değildi, hepsi de eskiden olduğumuz gibiydi ama daha tatlıydı ve bunu uzun süre yaptı. Sesimin uykulu çıktığını duyana kadar devam etti.

Sonra usulca, "Şimdi gitmene izin vereceğim bebeğim," dedi. "Tamam, tatlım."

"İyi uykular."

"Sen de."

"İyi geceler, Emme."

"İyi geceler, Jacob."

Bağlantıyı kestim, telefonumu komodinin üzerine koydum ve karanlıkta üç saniye boyunca ona baktım.

Sonra gözlerim kapandı ve uykuya daldım.

* * *

On iki saat, yedi dakika sonra.

Jacob'ın iletişim düğmesine bastım ve devam ettim. Bir kere çaldı.

"İyi misin?"

Onu aradığımda garip hissetmiştim, sorusu üzerine artık garip hissetmedim ve güldüm.

"Evet, tatlım. Sadece, çocukları getireceksin, kaç kişi olduklarını ve ne yemek istediklerini bilmem gerekiyor."

"El emeği. Bira, cips ve kek."

"Ben daha çok ev yapımı burritoları düşünüyordum."

"Yanlış düşünüyorsun çünkü birincisi, Shake 'n Bake'te şanslıydın, ama bu çocukları doyurmak önemli olacak ve ocağın hayaletten vazgeçerse, tamir etmeye çalışmak ya da gidip bir kamp ocağı almak için ara vermek istemem."

Ben yine hafifçe gülmeye başladım ve Jacob devam etti.

"İkincisi, enerjilerini yalıtımı sökmek, aşağı çekmek, yenisini yukarı taşımak ve kirşlere zımbalamak için harcamaları gerekiyor. Gümüş çatal bıçak gerektiren yiyecekler bu enerjinin gereksiz yere harcanması anlamına geliyor."

"Anladım," diye mırıldandım. "Bira ve atıştırmalıklar."

"Doğru. Ve şimdi seni yakaladığıma göre, yalıtım siparişi verildi. Teslimat aralığı yarın bir ile dört arası. Senin için uygun mu?"

Masama göz kırptım. "Sen mi sipariş ettin?" "Evet."

"Şimdiden mi?"

"Bebeğim, pazar günü lazım. Oyalanacak zaman yok." "Ama ölçmedin," diye hatırlattım ona.

"Beni gezdirdin, değil mi?"

Bazen olduğu gibi, onun ne kadar keskin olduğunu fark ettiğimde dik oturdum. Çok fazla değil, yeterince sipariş verdiğinden hiç kuşku yoktu. İhtiyacım olan yalıtım miktarını da evimin içinde dolaşarak hesaplamıştı.

"Evet, öyle," diye cevap verdim. "Pencere boyunca teslimat için orada olacağım."

"Güzel," diye cevap verdi ve sormamasını umduğum soruyu sordu: "McFarland seninle iyi mi?"

Öyleydi. Ve Dane'in tarzında, o da değildi. Ve Jacob'ın onun olduğu kısmı görmeyeceğini, sadece olmadığı kısmı göreceğini düşündüm.

Cevap vermek zorundaydım, bu yüzden hepsini değil ama bir kısmını paylaşmanın güvenli olduğuna karar verdim.

"Ofise geldi ve konuşup konuşamayacağımızı sordu. Ona Pazar günü saat birde eve gelmesini ve söyleyeceklerimi o zaman söyleyeceğimi söyledim."

"Ve?" Jacob sordu. "Ve, şey..."

Kahretsin!

Ona söylesem mi söylemesem mi bilemedim.

Psikopat olduğum için ona "Sonra dün gece evimin önünde duran siyah Dodge Ram'in kime ait olduğunu sordu" dedim.

Sessizlik.

Ona söylememeliydim. "Ja-"

"Dün gece senin evinde miydi?"

Onun o derin, gürültülü, kontrollü ama sert ses tonunu kullandığını daha önce hiç duymamıştım ve keşke hiç duymamış olsaydım dedim çünkü biraz korkutucuydu.

"O, şey... bazen bunu yapar, şey, biz

değil... planımız olmadığında," diye kekeledim. "Bunu yapıyor çünkü orada yalnız yaşıyorum ve beni kontrol etmek istiyor. İyi olduğumdan emin olmak istiyor."

"Bunu yapıyor çünkü senden ürküyor, Emme."

Bunun doğru olabileceği hissine kapıldım ve hiçbir şey söylemedim.

Jacob bana, "Bu adam hakkında bir konuşma yapmamız gerekiyor, bebeğim," dedi.

"Pazar günü bitecek, tatlım," dedim ona.

"Evet, ama kanıtlar bundan hoşlanmayacağını gösteriyor ve ayrıca senin taşınmandan da hoşlanmayacak ve sen onunla çalışıyorsun. Bu yüzden yakında onunla ilgili bir konuşma yapacağız. Kamyonetim hakkında ne diyorsun?"

"Ona bittiğini söyledim."

Biraz daha sessizlik, sonra, "Direk yukarı mı?"

"Şey, ilişkimizin gidişatında dünyayı sarsan değişimini paylaşmadım ama evet. Akşam yemeği için geldiğini söyledim. Neden?"

"Peki buna nasıl tepki verdi?"

"Erkeklerle aramda hep bir tuhafılık olmuştur," diye itiraf ettim. "Ürkütücü. Siktir," diye mırıldandı Jacob.

"Bunu atlatır," dedim ona.

"Hayır saklamıyor, Emme. Saklıyor. Pazar günü çocuklar gittikten sonra bu konuşmayı yaparız. Tamam mı?"

"Tamam," diye mırıldandım.

"Ayrıca bu gece ve yarın geceyi evimde geçirmeni istiyorum."

Tüm vücudum kasıldı. "Pardon?"

Nefes aldım.

"İşim var, orada olamayacağım. Anahtarları ofisine bırakırım. Ama o arabasıyla geziyor, sen orada olmayacaksın."

"Jacob, yavaş gideceğimizi söylemiştin," diye temkinli bir şekilde hatırlattım ona. "Bebeğim, işim bitene kadar yatağında olmayacağım."

Pazar gecesi."

Yatağından söz edince tüm vücudumda bir kasılma daha oldu. Bunu görmezden geldim ve "Ne iş yapıyorsun?" diye sordum.

"Emme, tatlım, söyleyemem ve işim gereği bilmelisin ki asla söyleyemeyeceğim. Bu işi ilerletirken, benden istediğin her şeyi alacaksın, ne istersen, sadece bunu değil."

Bunu biliyordum. Biliyordum çünkü o zamanlar bile Elsbeth söyleyemiyordu. Zihnini ve arkadaşlık ettiği kişileri düşününce, yaptığı işlerden etkilenmiş ve bir keresinde ona ne iş yaptığını sormuştum.

Cevabı omuz silkmek oldu: "Hiçbir fikrim yok. Sadece çok çalıştığını, bu konuda konuşmadığını ve bunun için fazla para almadığını biliyorum."

Bununla birlikte, partilerine gelen polisler, özel dedektifler ve ödül avcılarının yaptıkları şeylerle bir ilgisi olduğunu bilmek için Jacob gibi bir dahi olmak gerekmiyordu. Sadece her ne ise çok daha gizli kapaklı bir şeymiş gibi görünüyordu.

Bu da elbette olayı çok daha etkileyici kılıyordu.

"Ben anahtarları bırakayım, sen de çantayı hazırla," diye emretti. "Tatlım, gerçekten, evde iyi olacağım."

"Bebeğim, dürüst olmak gerekirse, senin ürkütücü müstakbel eski sevgilinden bir kasaba uzaktayım ve bir güvenlik sistemim var. Orada daha iyi olacaksın ve orada olacaksın."

Bu, bildiğim ama doğrudan deneyimlemediğim başka bir şeydi. Elsbeth bana Jacob'ın otoriter olabileceğini söylemişti.

"Bence boşuna endişeleniyorsun," dedim ona.

"Ve sanırım bir sikim var," dedi ve sözleri karşısında gözlerimi kırpıttım. "Ve bir sikim olduğu için, siki olan diğer erkeklerin nasıl düşündüğünü biliyorum. Ayrıca harika giyindiğini de biliyorum. Harika saçların var. İnanılmaz güzel gözlerin var. Başarılı bir kişiliğin var. Komiksin. Zekisin. Yaptığın hemen her şeyde kimseye ihtiyacın olmadığını açıkça belirtiyorsun ve bir erkek tüm bunları yanlış anlıyorsa, senin de sorunların var demektir."

Bu sözler karşısında kendimi o kadar duygusal ve mutlu hissediyordum ki konuşmaya mecalim yoktu.

"Bir çanta hazırla. Anahtarları bırakacağım," diye emrini tekrarladı.

sessizliğim.

"Tamam," dedim.

"Sen içeri gir, kendini evinde hisset. Donna'yı arayıp birkaç gece Buford için endişelenmesine gerek olmadığını söyleyeceğim."

"Buford?"

"Av

köpeğim."

"Senin... ne?" İkinci kelimemin tonu daha yüksekti.

"Köpekleri sevmiyor musun?" diye sordu ama ben cevap veremedim "Köpekleri sevdiğini sanıyordum" dedi.

Köpekleri severdim. Bir köpek istiyordum. Sadece bir yavru köpekle başlamak istiyordum ve bir yavru köpeğin açtıktaki kabloları çiğnemesini ve elektrik çarpmasını istemiyordum, bu yüzden Yavru Ebeveyn olarak ilk görevime bahçeme bir Yavru Köpek Mezarlığı kazarak başladım.

"Evet, köpekleri severim," diye onayladım.

"Güzel. Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı, sonra, "Buford bir tazi. Çok tatlı. Herkesi sever, ama bilesin diye söylüyorum, örtülere yapışır."

Kıkırdamaya başladım.

Sonra "Donna?" diye sordum.

"Komşu. Ben dışarıdayken Buford'a göz kulak oluyor."

"Ah," diye mırıldandım ve Donna'yı düşünerek kıkırdamayı bıraktım, Jacob olan bir adamın komşusuydum ve Jacob dışarıdayken bilinmeyen Buford'a da nasıl baktığımı ve hatta o içerideyken bunu yapmayı teklif ettiğimi düşündüm.

"Ayrıca eski bir Bronco defans oyuncusuyla evli," diye devam etti ve neden gülmeyi bıraktığımı bildiğini söyledi.

Kıkırdamam geri geldi ve içinden "Oh" diye tekrarladım. Sonra, "Taziya Buford adını mı verdin?"

Sesinde gülümsemeye, "Bir Bronco'ya Elrod ya da Cletus adını veriyorsun. Bir tazinin adını Buford koyarsınız. Kanun böyle." Bu ona bir kıkırdama daha getirdi ve "Şimdi gitmeliyim. Öğleden sonra anahtarlar, yol tarifi ve güvenlik kodumla birlikte buralarda olacağım."

"Tamam, Jacob."

"McFarland'dan uzak dur," diye buyurdu.

Bunu yapmak zor olmazdı. Bu zaten benim

Günün programı.

"Tamamdır."

"Görüşürüz Emme" dediğinde sesinde başka bir gülümseme vardı. "Hoşça kal, tatlım."

Bağlantıyı kestik. Telefonumu bıraktım ve onu aramadan önce karaladığım kâğıt parçasını aldım. Tortilla, peynir, kıyma ve kızarmış fasulyenin üzerini çizdim ve munchies ile brownie karışımını ekledim.

Sonra işe geri döndüm.

* * *

Yedi buçuk saat sonra.

Siyah ve ten rengi tazi Buford beni takip ederken Jacob'ın yaşam alanında dolaştım.

Bunu dudaklarımı ayırarak, gözlerimi kocaman açarak ve şok olmuş bir şekilde yaptım.

İki katlı panoramik pencerelerinden görünen manzaranın hayranlık uyandırdığı büyük odasında durdum. Ve sadece yıldızlı gökyüzünün gece yarısı mavisine karşı siyah silüetini görebildiğim mor dağların heybetinin engelsiz görüntüsü değil. Aynı zamanda, içinden çıkan buhara bakılırsa ısıtılan ve sakin sularına mor, mavi, yeşil ve pembe gibi çeşitli renklerde yavaş bir geçiş sağlayan bir ışığı olan havuz da.

Ve bu, kaldırım taşı verandasına ve harika veranda mobilyalarına girmiyordu bile.

İnanılmazdı.

Jacob daha önce yaptığı gizemli işler için fazla para almamış olabilirdi ama besin zincirinde yükseldiği açıktı.

Yukarı.

Buford'un ıslak burnu elime değdi ve ben de onun pembe dili sallanan, siyah ve ten rengi, sarkık kulaklı, sarkık tenli sevimli yüzüne baktım.

Sonra ona dedim ki, "Onu tanıımıyordun ama inan bana Elsbeth gerçekten çok aptaldı."

Buford'un kuyruğu sallandı.

Benimle aynı fikirde olduğu için kafasını kaşıdım.
Çantamdaki telefonum çaldı.
Çıkardım ve ekranda "Jacob arıyor" yazdığını gördüm.
"Şov merkezinde yaşıyorsun" diyerek telefonu açtım.
"Ne?" diye sordu.
"Eviniz çok büyük ve güzel."
"Bebeğim-"
"Ve dağların engelsiz manzarasına sahipsiniz." "Sen de öyle."
Bunu görmezden geldim ve devam ettim. "Ve ısıtmalı bir havuzunuz var." "Em-"
"Güzel ışıklarla dolu bir tekerlekle." "Bebeğim-"
"Bana mayo getirmem gerektiğini söylemedin." "Bensiz ilk kez benim yatağında uyuyorsun. Sen
"O havuza ilk kez bensiz girme." Ve başka bir tüm vücut spazmı.
"Jacob-"
"Anladığım kadarıyla buradasınız ve yerleştiniz," diyerek telefon görüşmesini açıkladı.
"Buford'un sarkık bir yüzü var ve çok sevimli," dedim onaylarcasına, yine kuyruğunu sallayan köpeğine bakarak.
"İçeri girdin ve yerleştin," diye mırıldandı, sonra daha yüksek sesle, "Gitmeliyim."
"Tamam, tatlım."
"Ne istersen ye. Bir sürü DVD var. Her neyse. Tamam mı?" "Tamam."
"İyi uykular."
"Tamam, dikkatli ol."
"Tamam. Görüşürüz, Emme." "Görüşürüz, Jacob."
Bağlantıyı kestik.
Buford'a baktım.
"Hadi Jacob'ın yatak odasına bakalım," diye önerdim.
Ne söylediğimi biliyormuş gibi oturduğu yerden kalktı.

Jacob'ın yatak odasını kontrol ettik. Yatak odası. Harikaydı. Müthişti.

Muhteşemliğin ortasında durdum, hafifçe eğildim, Buford'un kafasını kaşıdım, (yapılmamış ama yine de harika) kocaman yatağa baktım, siyah biye ile krem yorgan kılıfı, siyah çarşaflar ve krem şemsiyeler (siyah biye ile). Bu renk şeması odanın her yerinde kullanılmış ve odaya hiç de azımsanmayacak derecede şık ve erkeksi bir hava katmıştı.

Gözlerim komodininin üzerindeki kaleydoskopu takıldı. Yatağın yanında tutuyordu.

Dudaklarımın yukarı kalktığını hissettim.

Sonra Buford'a şöyle dedim: "Bence sen iyisin. Bütün o kapakları kapmana imkan yok."

Buford cevap vermedi.

Beş saat sonra yanıldığımı anlayacaktım.

* * *

On dokuz saat sonra.

"İyi misin?"

Bir kahkaha patlattım.

"Bebeğim," diye seslendi Jacob kahkahalarım arasında.

Kontrol altına aldığım, üst kattaki iki odamı dolduran rulo halindeki yalıtım yığınlarını gördüm; bunlardan birinin kapısında duruyordum.

"Teslimatı teyit etmek için aramıştım," dedim.

"Güzel. Şimdi evime geri dön," diye emretti.

"Jacob-"

"Mayo yok." "Ja-"

"Gitmem gerek."

Önemli bir işle uğraşır gibi görüldüğü için adını öğrenmeye çalışmayı bıraktım ve "Tamam tatlım. Yarın görüşürüz."

"Evime vardığında bana mesaj at," diye cevap verdi, sonra da "Ve evet, bebeğim. Yarın. Ama işler iyi gidiyor.

"Bu gece evde olacağım." Bu
gece mi?

Ama bu gece onun evinde
olacağım. Onunla birlikte!

Ben daha bu konuyu tartışmaya başlamadan Jacob,
"Görüşürüz Emme," dedi.

Önemli bir şeyin ortasında olduğunu biliyordum (ya da
tahmin ediyordum), bu yüzden tek yapabildiğim "Hoşça kal"
demek oldu.

Bağlantıyı kesip merdivenlere doğru yürüdüm, Buford'la
daha fazla zaman geçirmeyi ve Jacob'ın saatlerce arayıp
üzerinde çalışılması gereken hiçbir şey bulamayacağınız
büyük evinde uzanmayı dört gözle bekliyordum.

Ayrıca Jacob o evde benimle birlikte olacağı için (belki) ve
ilk kez farklı bir biz olarak birlikte olacağımız için (ofisime
anahtarlarını vermek için aceleyle uğraması ve alнімdan
tekrar öpmesi dışında - ki bu çok hoştu - ama hepsi bu
kadardı) çıldırıyordum ve buna hazır olup olmadığımı
bilmiyordum.

Ben bekliyordum. Dört gözle bekliyordum. Endişeyle.
Heyecanla.

Ben de yapamadım. Çoğunlukla üzerinde düşündüğüm ve
paniklediğim için.

Bunları düşünerek merdivenlerden iniyordum ki, kocaman
ön kapımı çevreleyen, çok da panoramik olmayan ama yine
de neyse ki hiç kırılmamış olan muhteşem oymalı
camlarımdan polis aracını gördüm.

Yani yakın zamanda Jacob'ın evine gitmeyeceğim. Hayır.

Ancak işlerin kimsenin beklemediği şekilde dramatik bir
şekilde değişeceği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Yollarına çıkan bir polis aracını izlerken bile.

Yedinci Bölüm

Daha fazla

Beş saat sonra.

"Deck," diye alçak sesle uyardı Chace, eli Deck'in göğsündeydi ve onu Kenton Douglas'tan uzak tutuyordu.

"Benimle dalga geçtiğini söyle," diye sordu Deck, gözleri Douglas'a kilitlenmişti.

Douglas, "Dane McFarland'ı altı aydır bu ilçede çalışan ve kirli işlerini yapmaları için savunmasız lise öğrencilerini işe alan bir hırsız çetesiyle ilişkilendiren fiziksel kanıtlara sahipti," diye yanıtladı. "Bu kanıtların toplanması gerekiyordu, tıpkı onun ifadesi gibi. Tanrım, Decker, bize çeteden kendin bahsettin. Ben de bir şerif yardımcısıyla birlikte ifadesini aldım ve haklısın. Yüzüğün hediye olarak alındığını sandığını ve öyle olmadığını öğrenince gözle görülür bir şaşkınlık yaşadığını söyledi. Neler olup bittiği hakkında hiçbir bilgisi olmadığı çok açık. O kadar açık ki, karakola gitmesini bile istemedik."

Emme'nin "gözle görülür bir şekilde afalladığı" haberi zaten mutsuz olan Deck'i iyice mutsuz etti.

"Bana söylemeden ona yaklaştın," diye karşılık verdi Deck. "Sana yüzükten bahsettiğimde, Emme'yle olan herhangi bir ilişkide bana haber vermeden bir bok yapmamayı söylemiştim."

"Bu soruşturmayı sen yürütmüyorsun Decker. Kanıtların üzerine oturamayız," diye karşılık verdi Douglas.

"Sen onu ziyaret ettikten bir saat sonra, o lanet yüzük olmadan hepsini getirmen için sana yeterli parayı verdim," diye hırladı Deck.

Douglas, "Çalıntı malı saklayamaz," diye karşılık verdi.

Deck, "Bunu saklayacağını söylemedim," diye homurdandı. "Lanet olsun, McFarland'ın ona aldığı bir hediye olduğunu düşündüğünde bile istemedi. Ama ona eski erkek arkadaşının bu pisliğe bulaştığını söyleyen kişi ben olmak istedim."

"Belki de sözleşmeyi imzalamadan önce onunla aranızdaki bağın ne kadar derin olduğunu açıklamalıydınız diye düşünüyorum," diye karşılık verdi Douglas, onu dikkatle izleyerek.

Deck, "Bunun soruşturmayla bir ilgisi yok," diye cevap verdi.

Douglas'ın kaşları havaya kalktı ve Deck nedenini biliyordu. Bu saçmalıktı ve ikisi de bunu biliyordu.

Umurunda bile değildi.

Deck devam etti, "Sana soruşturmanı mahvetmeyeceğimi söylemiştim. Ayrıca onu aklayacağımı da söyledim. Soruşturma hakkında hiçbir şey söylemedim ve onu yirmi dört saat içinde akladım. Onu kendiniz sorguladınız ve bu olayda masum olduğunu biliyorsunuz, yoksa şu anda diğerleri gibi o da tutuklanmış olurdu. Elinizde onu bu boktan işe bağlayan tek bir maddi ya da ikinci derece kanıt yok. Ama o benim sorumluluğumdaydı. Bunu açıkça belirttim ve sen de onu lanet olası evinde ziyaret ettin."

"Haklısınız. Elimizde kanıt yok ve bu yüzden bu gece tutuklanan beş kişiden biri değil," diye karşılık verdi Douglas. "Ama o yüzük bir kanıt ve bugün temin edilmesi gerekiyordu, sizin aklınıza geldiği zaman değil."

Deck homurdandı.

Chace, "Kent, Deck ile bana bir dakika izin verir misin?" dedi. Douglas önce Chace'e sonra Deck'e baktı. Çenesini kaldırdı ve Shaughnessy'nin ofisinden çıktı.

iki adam yalnız.

Chace elini bıraktı ve uzaklaştı ama Deck'in gözlerini tuttu.

"Ne oluyor lan?" diye sordu alçak sesle.

Deck, "Emme benim," diye cevap verdi ve Chace'in başını sallamasını izledi.

"Senin mi?"

"Benim," diye ısırdı Deck.

Gün ağarınca Chace söze başladı, "Söylediğini sanıyordum-"

Deck onun sözünü kesti. "İşler değişti."

Chace'in kaşları kalktı. "Yetmiş iki saat içinde mi?"

Deck beyaz tahtaya doğru ilerledi, Emme'nin siyah beyaz resmini yırttı ve Chace'e fırlattı. Resim havayı yararak yere düştü ve yüzü yukarı bakıyordu.

"Bu," diye resmi işaret etti, "Emme'nin her şeyiyle birlikte geliyor ve Emme'nin her şeyi yıllardır Emme'ydi. Onunla iki kez yemek yedim. Bundan çok daha fazlasını telefonda konuştuk. Yani, evet, yetmiş iki saat içinde ve keşke yetmiş birini geri alabilseydim."

Chace dikkatle, "O tutuklanmadı, Deck," dedi. "Aklandı. Şüpheli bile değil. Douglas ve yardımcısı onunla bir saatten az konuştular. Bu adamlar arasının iyi olmadığını ve hatta ondan ayrıldığını söyledin. Bu iş onun için bitti. Bu kadar büyütecek ne var?"

"Asıl mesele şu ki, benim evimde olması gerekiyordu ve dört buçuk saat önce oraya vardığında bana mesaj atması gerekiyordu. Ama atmadı. Ben aradım. Açtı ve bir merhaba bile demeden yüzüme kapattı. Bu beş kez oldu. Büyük mesele bu."

Chace bunun ne anlama geldiğini bildiğinden, "Kahretsin," diye mırıldandı. "Evet. Douglas paylaştı ve benim gibi düşünen fikirleri var.

ve McFarland muhtemelen o yüzüğü bilen tek iki kişi. İşimi bilmiyor ama aptal değil. Bilmese bile biliyor. Max'ten iyi olup olmadığını kontrol etmek için evine gitmesini istedim, evde yoktu. Bronco yok. Aramalar yaptım. Adamlar her yere baktı, dikiz aynasından ışıltılı bir kelebek sarkan bronz bir Bronco'yu fark etmek zor değildi. Saatlerdir. Hiçbir şey yok."

Chace ona, "Bana işlerin değiştiğini söylemiştin, bunu senin için halledebilirdim," dedi.

"Üzgünüm dostum, senin ve kardeşlerinden oluşan bir özel tim ekibinin altı ayda çözemediği bir davayı üç günde çözmekle meşguldüm. Yatağıma almaya karar verdiğim kişi hakkında seni bilgilendirmeliydim. Bunu bir dahaki sefere yaparım."

"Hıyarlık etme," diye kııptı Chace. "Biriyle olan ilişkini biliyorsun."

o soruşturmayla ilgilidir. Sen de biliyorsun ki bu soruşturmada seninle ortak olmamla ciddi bir ilgisi var ve eğer paylaşmış olsaydın, bunu halledebilirdim."

Sikeyim.

O haklıydı. Ve

bu berbattı.

Deck hiçbir şey

söylemedi. Chace

arkadaşını inceledi.

Sonra mırıldandı, "Tanrım, o senin için."

"Resme bak Chace," diyerek yerdeki fotoğrafı işaret etti. "Bütün bunlar on dört yıldır oradaydı ve ben görmedim. Elsbeth'i sikmek için etrafta dolanıyordum ve görmedim. Benden sakladı. Herkesten. Şimdi, bir sebepten dolayı, ortaya çıkardı. Ama daha kötüsü, bir kasaba ötedeymiş ve benim haberim yokmuş. Peçeyi indirdiğini bilmiyordum. Bunun bir kısmının, bu bilgiyi paylaşmadığın için olduğunu da ekleyeyim. Şimdi yetmiş iki saat boyunca bu bilgiye sahip değildim ve o ortadan kayboldu."

"Onu bulacaksın."

"Peki ne bulacağımı düşünüyorsun?" Deck sordu. "Onun geçmişini biliyorsun. Onu daha önceden tanıyorsun. Dane'le denedi ve onun sikik olduğunu öğrendi. Benimle oraya gitmeye istekliydi, hevesli değildi, korkmuştu ama onu oraya götürdüm ve onunla oynadığımı düşünüyor. Ne bulacağım, Chace?"

"Sadece konuş onunla, dostum."

"Bu tür şeyler onu on iki yaşındayken başına gelenlerden beri saklandığı perdenin arkasına götürebilir."

Arkadaşının gözleri anlayışla parladı, Chace yaklaştı ve sesi alçaldı. "O zaman onu bul ve onunla konuş, dostum."

Deck Chace'in gözlerini tuttu, sonra aklına Emme'nin dışarıda kızgın, belki de yaralı olduğu ve zamanını boşa harcadığı geldi. Bu yüzden çenesini kaldırdı.

Ama kapıya doğru hareket etmedi.

"Kenton Douglas'ın, kendisine yaklaşmadığını biliyordu.

Emme. Onun benim olduğunu biliyordu. Aptal da değil, o yüzden nasıl benim olduğunu da biliyordur. İz bırakmak için sabırsızlanıyor. Bence içinde iyilik var. Ofis için iyi şeyler yapacağını düşünüyorum. Ama siz, Henry, Shaughnessy, Carole, dikkat edin. Böyle bir coşku kötüye dönüşebilir."

"Silahı atladı ve Emme Mick'in, Deck. Mick'i iyi tanı mıyorsun ama Gnaw Bone'daki her vatandaşı kendi kişisel sorumluluğu olarak görür. Douglas Emme'yle konuşup döndüğünde burada değildin ama Mick pek memnun olmadı çünkü Douglas Mick'e o yolculuğu yapacağını bile söylememişti. Mick de senin bir bağlantının olduğunu anladı ve sana bir kruvazörle geleceğini söyleyecek türden bir adamdı, böylece senin de haberin olurdu. Yani demek istediğim, bu bizim için kayıp değil."

Deck, "Sevgilimi bulmalıyım," diye mırıldanmadan önce bir süre birbirlerinin bakışlarını tuttular.

"Yardı mı mı mı istiyorsun?" Chace teklif etti.

"Faye'in evine gitmeden önce birkaç sokak dolaşmak istiyorsun, evet."

Deck cevabı Chace ona söylemeden önce biliyordu.

"Bunu yapabilirim."

Deck başıyla onayladı. Dışarı çıktılar ve Deck bunu yaparken Douglas'tan kaçındı.

Kimse onu durdurmadı. Dosyası eksiksizdi. Üç sayfa okunduktan sonra memurlar şüphelileri almak için dışarı çıktılar. Deck'in onlara verdiği ipuçlarını takip etmek ve sağladığı kanıtları doğrulamakla meşguldüler.

Ama Deck'in işi bitmişti.

Emme'yi bulma zamanı gelmişti.

* * *

Dört buçuk saat sonra.

Deck'in kamyoneti sokaktan evine doğru ilerlerken, neden ne kendisinin, ne çocuklarından birinin, ne Chace'in, ne de aradığı herhangi birinin Emme'yi bulamadığını biliyordu.

Çünkü onun evindeydi.

Bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyordu. Ama kötü olduğunu düşünüyordu.

Garaj kapısı açıcısına basmış, arabasıyla kızın Bronco'sunun yanından geçmiş ve garaja park etmiş.

Gece için kar yağışı bekleniyordu. Yapacaklarını tahmin ettiği konuşmayı yaptıktan sonra kamyonetini içeri taşıyacaktı.

Onu büyük odasında buldu, ceket, atkısı ve çantası yoktu. O kadar sinirlenmişti ki muhtemelen anahtarlarından başka bir şey almamıştı.

Kot kaplı kanepelerden birinde oturuyordu, Buford onun yanında yerde oturuyordu, başı dizinin üzerindeydi, eli kulaklarının arkasını kaşıyordu. Deck içeri girdiğinde köpeği gözlerini ona dikmek dışında hiçbir hareket yapmamıştı, bulunduğu yeri o kadar çok seviyordu. Deck'in tahminine göre son yedi saattir bu pozisyonda duruyor olabilirlerdi, Buford kulaklarının kaşınmasını o kadar çok seviyordu ki.

Adam hareket etmeyi bıraktı, göz göze geldiler ve adam bir şey söyleyemeden kadın söze başladı.

"Beni beş yıldır tanıyorsun, en ufak bir flört bile etmedin. Sen," ellerini kaldırdı ve tırnak işareti yaptı, "üç gün önce Dane ile birlikteyken bana rastladın, dokuz yıl boyunca hiçbir şey yapmadıktan sonra, benim için dünyadaki tüm zamana sahipsin."

"Em-"

Sözünü keserek, "Başlama bile. Söyleyeceğin her şey saçmalıklarla dolu olacak." Adam ona doğru iki adım attı ama kadın tıslayarak onun ilerlemesini durdurdu: "Zahmet etme. Ben gidiyorum."

Buford'a son bir kez vurdu ve o konuşurken koltuktan kalktı. "Emme, beni dinle."

"Hayatta olmaz," dedi yere, gözleri ayaklarında, ayakları hızla ilerliyordu.

Güverte daha hızlı hareket etti.

Adam kızın önünü kesti ve kız da onu yuvarlamaya çalıştı, adam da kayarak kızın önünü tekrar kesti.

İki adım geri çekildi ve gözlerini dikti.

onunkine.

"Bırak geçeyim Jacob," diye yalvardı.

"Bebeğim, yapmalısın-"

Bunu söyleyemedi. Her nedense, onun sözleri içinde bir şeyleri harekete geçirdi ve hızla ilerledi. Avucunu adamın göğsüne sokarak sertçe itti. Adam geriye doğru sallandı ve bileğini eliyle yakaladı.

"Emme-"

"Seni özledim."

Siktir.

"Em-"

Ona ve eline doğru eğildi. "Benimle oynadın."

Adamın eli kadının bileğini sıkıca kavradı ve homurdandı, "Yapmadım amına koyayım."

"Saçmalık," diye tersledi.

"Beni dinle."

"Siktir et," diye ısırdı. "Bu kuşlar için. Bir dahaki sefere bağırsaklarımı kusarken ve çok yorgunken, ağlamak istiyorum çünkü midemi yatıştırmak için bir 7Up almak için kendimi yataktan çıkarmak zorundayım ama ağlamak için bile çok yorgunum, orada yatmayacağım ve bu kadar yalnız ve yalnız olmanın ne kadar boktan olduğunu düşünmeyeceğim. Öleceğimden korkuyorum, kimse umursamayacak. Erkek yok. Çocuk yok. Sikerler. Sahip olduğum ve güvenebileceğim tek şeyin kendim olduğunu bilerek orada yatacağım ve bu beni idare edecek."

Siktir!

"Emme, kapa çeneni ve beni dinle," diye emretti.

"Hayatta olmaz," diye tısladı. "Elimi bırak." "Beni dinle."

"Bırak!" diye bağırdı ve kaçmak için bileğini büktü.

Ama aynı anda bir adım geri atarak onu da yanına çekti. Sonra öne doğru bir adım attı, böylece kız onun çerçevesine çarptı. Diğer eli düşüşünü engellemek için yukarı kalktı, bu yüzden bileğini bırakıp iki kolunu da onun etrafında kenetlediğinde, kolları aralarında sıkışıp kaldı.

Mücadele etti.

Kolları daha da sıkılaştı.

Çırpınmayı bıraktı ve başı geriye gitti. "Bırak beni."

"İşim hakkında konuşamam."

"Evet," diye karşılık verdi. "Bahse girerim, işiniz için oynadığınız bir hedef söz konusu iş hakkında soru sorduğunda bu daha da fazladır."

"Emme, sen bir hedef değildin. Yemin ederim, seninle sokakta karşılaştığımda ben de en az senin kadar şaşırdım ve akşam yemeği için plan yapmamızdan on dakika sonrasına kadar benimle sözleşme yaptıkları soruşturmaya dahil olduğunu bilmiyordum."

"Eminim o randevuya gittiğine sevinmişsindir," diye karşılık verdi aşırı alaycı bir tavırla.

"Evet, öyleydin bebeğim, çünkü," kolları daha da sıkılaştı ve yüzü daha da yaklaştı, "ben de seni özledim."

"Bir süre çok uzakta yaşamadığına ve müthiş güçlere sahip olduğuna göre, beni bu kadar çok özlediysen, bu konuda bir şeyler yapabilirdin diye düşündüm. Bu açman gereken bir kapıydı Jacob, bunu ikimiz de biliyoruz. Ama yapmadın. Ta ki ben senin soruşturduğun bir suçluyla çıkana kadar. Bu yüzden bu tesadüf kaldıramayacak kadar çok buluyorsam beni affet. Ama ben," ayak parmaklarının ucunda doğruldu, o güzel gözlerini kıstı, gözlerinde ateş dans ediyordu ve sözlerini bitirdi, "ediyorum."

Çenesini kapatıp dinlemiyor mu?

Onu susturacak ve farklı bir şekilde iletişim kuracaktı. Öyle de yaptı.

Bir eliyle başının arkasını kavradı, eğdi ve ağzını onunkine yapıştırdı.

Kadın itiraz etmek için ağzını açarak mücadele etti ve adam dilini içeri kaydırıldı.

Kahretsin, çilek kokuyordu ve tadı da onlar gibiydi. Taze, serin ve tatlı.

Dilinin dokunuşuyla Emme tamamen hareketsiz kaldı.

Deck avantajını kullandı ve öpücüğü derinleştirdi, ağzından içiyor, alabildiği her şeyi alıyordu.

Tanrım. İnanılır gibi değil.

Daha da inanılmaz hale geldi.

Çünkü iki saniye içinde çılgına döndü.

Parmaklarını gömleğine soktu, gidecek yeri olmadığı halde onu kendine çekti, ayak parmaklarının üzerinde daha da yuvarlandı, başını daha fazla eğdi, dilini onunkiyile karıştırdı ve sahip olduğu her şeyi derinlere bastırdı, iniltisi ağzını doldurdu.

İnanılmaz değil.

Olağanüstü.

Deck, kızın ağzını bırakmadan kollarını ona vermek için bir santim geri çekildi ve kız hemen onları çekip çıkardı ama sadece parmaklarını ceketinin içine sokup kollarından aşağı çekmek için.

Onu bıraktı ve omuz silkti. Ceketini yere düştükten sonra ağızları hâlâ birbirine bağlıydı, onu geriye doğru yürüttü.

Elleri gömleğinin yanlarına gitti, onu yukarı çekti, kot pantolonundan çıkardı ve sonra içeri daldılar, tene tene, dokunuşu sıcak, hafif, biraz çekingen, kesinlikle arıyor, keşfediyor.

Bir kolunu beline dolayarak onu sabitledi, ağzını kapalı tutmak için sırtını eğdi ve onu kanepeye doğru eğmeden önce büyük odaya giden üç basamaktan aşağı indirdi.

Bir elini gömleğinden çıkardı ve göğsüne doğru kaydırды, boynunun yan tarafına kıvrıldı, sonra saçlarına doğru kaydı ve ağzını kendi ağzına tuttu.

Onları çevirdi ve onu da yanına alarak kanepenin kolunun üzerine düştü.

Kadın adamın vücudunun üzerine düştü ve adam anında yuvarlanarak kadını altına hapsetti, bir yandan da ağzını kapatmaya devam etti.

Onu reddetmedi, bir eli dolaştı, utangaçlığını kaybetti, kendine güvenmeye başladı, küçük bir miyavlama daha boğazından aşağı kaydı ve tırnakları omurgasının üzerindeki deride sürüklendi.

Ağzını onunkinden ayırarak "Siktir, bebeğim" diye mırıldandı.

Gözleri kapalıydı, başını kaldırdı ve dudaklarını onunkilere bastırdı, bu kez dili onun ağzına kaydı.

Hırladı ve onu kanepenin daha derinlerine bastırdı. Elleri kazağına gitti ve yukarı çekti.

Kolları havaya kalktı ve sırtını dikleştirdi. Adam elbiseyi çıkardı ve ona doğru eğildi. Dudaklarını çenesine değdirdi, dilini çenesine dokundurdu, tuzlu teninde gezdirdi, saçlarını kokladı, boynunun tadına baktı, göğsüne indi, aşağı indi, yolu belirlendi.

"Ne istediğimi biliyorsun Emme," dedi Emme'nin tenine karşı ve o da biliyordu. Parmakları sütyeninin kabına kıvrılıp aşağı doğru çekildiğinde bunu anladı.

Göğüsleri de en az geri kalanı kadar muhteşemdi.

Ağzını meme ucunun üzerine kapattı ve sertçe içine çekti.

Kadının sırtı kamburlaştı, yumuşak kalçaları adamın sert kalçalarına sürtündü ve kadın, adamın sikinde hissettiği kadar seksi bir inilti çıkardı.

Göğüs ucunu daha sert çekti.

"Jacob," diye nefes aldı, parmakları onun saçlarına doğru kayıyordu.

"Diğeri," diye emretti, sonra diliyle sıkı tomurcuğun etrafında dolaştı ve sonuçta titrediğini hissetti.

Gecikmeden diğer elini kaldırarak sütyeninin diğer kapağını da aşağı çekti ve taraf değiştirdi.

Onun altında kıpırdandı.

Kahretsin, çok ateşliydi, bunun ona ne yaptığını bilmeye ihtiyacı vardı ve hemen öğrenmesi gerekiyordu.

O da öğrenmeye koyuldu.

Kadın üstte olacak şekilde yuvarlandı, bıçağını kaldırdı, kadının sütyenini çözdü ve çekip bir kenara attı. Onu da yanına alarak arkasına yaslandı. Tekrar yuvarlandı, onu altına aldı, ellerini kollarının altına koydu ve başını kolçağa dayaması için onu kanepeye kadar çekti, bunun neden olduğu seksi küçük nefesi de aletinde hissetti.

Sonra aşağı kaydı, botlarının fermuarlarını indirdi, çekiştirerek çıkardı, sonra çorapları, kotları, külotları, hepsini bir kenara attı.

"Yayıl," diye hırladı.

Bir başka seksi miyavlama üzerine Emme yayıldı. Güverte öne eğildi ve beslendi.

Tanrım. Sıcak. Sırılsıklam. Saf güzellik. Mutlak.

Elleri saçlarında, bir bacağını kanepenin arkasına atmış.

diğerini omzunun üzerinden kaydıldı, kendini yukarı yuvarlarken topuğunu sırtına sapladı, amını sundu, ağzını aradı, sahip olduğu her şeyi almasını istedi.

Kızın hareketleri ve sesleri çaresizleşene kadar devam etti. Sonra kanepeden yuvarlandı.

Başı ona doğru hareket etti, o egzotik gözleri kapalıydı ama şaşkınlıkla kırpma için açtı ve adam uzanıp kolunu tuttu. Kız haykırdı, sesin bir kısmı hızla yukarı çıkarken nefesini açıyordu. Bir eliyle onun çıplak, yuvarlak kışını yakaladı, diğer eli saçlarına daldı ve ağzını kendi ağzına doğru eğdi.

Ağzında onun tadı varken bile, kollarını omuzlarına ve bacaklarını kalçalarına dolayarak onu almasına izin verdiğinde midesinin sıkıştığını hissetti.

Onu öperek evin içinde yatağına kadar yürüdü.

Bir dizini yatağın ayak ucuna koyarak onu yukarı kaldırdı, yastıkların üzerine yatırdı ve kayarak uzaklaştı. Yatağın ucunda durdu, kadın yataktan aşağı ona bakarken elleri gömleğinin düğmelerine gitti. Gözleri tembeldi. Yanaklarında bir kızarıklık.

O gitmişti.

Siktir et onu.

"Jacob," diye fısıldadı bacaklarını kapatmaya başlarken. "Benim için açıl bebeğim."

Dişleri dudağını buldu, yanakları pembeleşti, tereddüt etti ama bacaklarının onun için açılmasına izin verdi.

İsa.

Saçları yastığının üzerinde, seksi ıslak ve muhteşem bir şekilde parlıyor, tadı hâlâ dilinde, gözleri yarı kapalı, yüzü kızarmış, aleti zonklamaya başlamıştı.

Hiç vakit kaybetmeden kıyafetlerinin geri kalanını çıkardı ve ona katıldı. Onun ötesinde komodine uzanarak çekmeceyi açtı ve bir prezervatif aldıktan sonra açık bıraktı.

Kızın açık bacaklarının arasına diz çökerek, gözlerini tuttu.

"Çok güzelsin Emme," diye fısıldadı.

"Jacob-"

Öne düştü ve dudakları dudaklarına değecek şekilde onu sardı, kalçalarını döndürdü ve sikinin ucunu içine yerleştirdi.

"Ben büyüğüm tatlım," diye mırıldandı onun ağzına karşı. "Fark ettim," diye nefes aldı, kolları onu sarıyordu. Adam bir santim daha derine kayd. Sıkı.

Cennet.

Kahretsin, kendini içine gömmek istiyordu.

"Beni alamazsın, söyle bana ya da konuşamazsın, omzumu ısır."

"Daha fazla," diye nefes nefese kalçalarını kaldırdı. Sikeyim evet.

Bir santim daha derine kayd.

Gözlerini kapadı ve alnını onunkine yasladı. Kaygan. Yakın. Lanet olası cennet.

"Daha fazla, tatlım," diye yalvardı.

Ona daha fazlasını verdi, dışarı kayd ve kısmen geri girdi. "Jacob-"

"Yavaş gidiyoruz."

Ona daha fazlasını verdi, dışarı kayd ve sonra kısmen geri girdi. Kadın onun altında kıvranarak kalçalarını yukarı kaldırdı.

Çok güzel.

Sikeyim. Onu

öldürüyorum. "Jacob-"

"Yavaş."

"Tanrım," diye inledi adam ona daha fazlasını verirken, geri çekildi ve sonra içeri girdi.

Bacakları onu çevreledi ve tırnakları yine sırtını çizdi.

"Jacob-"

Gözlerini açtı. "Yavaş." "Ama-"

Kayarak çıktı ve tekrar

girdi. "Ben-" diye

başladı.

"Sl-" diye tekrarlamaya başladı ama kadın çenesini eğdi, alt dudağını dişlerinin arasına aldı, gözlerini

dudağını bıraktı ve yalvardı, "Lütfen tatlım, sik beni."

Sözleri, hareketleri kontrolünü kırdı ve daha fazla kendini tutamadı. Vahşice içine girdi ve kendini köküne kadar gömdü.

Boynu geriye kıvrılmış, ağzı açık, sessiz inliyor, uzuvları kasılıyor, seksi dalgalanıyor, her şeyini alıyor ve bundan hoşlanıyordu.

Sikeyim.

"Daha fazla," diye nefes aldı. Deck'in ihtiyacı olan tek şey buydu.

Derinlemesine vurdu, izledi ve kızın ona uzandığını, tutunduğunu ve yana kaydığını hissetti, ağladı, boynu kavislendi, çenesinin zarif çizgisi ortaya çıktı, sonra başı öne fırladı ve yüzünü onun boynuna gömdü.

Onu sertçe, daha sert sürdürdü, sonra kendini dikti ve Emme'nin ateşi gözlerinin arkasında dans etti, Emme onun tüm evreni, Deck uzun, derin bir inilti ile patladı.

Onu terk ettikten sonra, amının sikinin etrafında kaygan ve sıkı olduğunu, vücudunun yumuşak ve onun altında boyun eğdiğini, kollarının ona sıkıca sarıldığını ve yüzünün hala boynuna gömülü olduğunu hissetti.

Dudaklarıyla kulağını bulabilmek için başını çevirdi ve bunu yaptığında fısıldadı, "Dediğim gibi Emme, sen bir hedef değildin."

Vücudu onun altında gerildi, uzuvları serbest kalmaya başladı. Adam kalçalarını onunkilere bastırdı, kadın sakinleşti ve adam hırladı,

"Sanırım gitmeye hazır olduğunuzdan çok daha hızlı gittiniz ama önemli değil. Şu anda bulunduğumuz yer burası ve bu bir başlangıç. Ve artık buna ihtiyacın olmadığını bildiğin halde kızgın kalarak ve bunun senin için benim için olduğu kadar ateşli ve harika olmadığını söyleyerek beni uzaklaştırmaya çalışarak beni kızdırma çünkü sana inanmayacağım."

Hiçbir şey söylemedi. O da devam etti.

"Ve bebeğim, kızgınsın, pis bir ağzın var." Kadın gevşemeden önce vücudunun tekrar gerildiğini hissetti. "Her zaman küfrediyorsun," diye fısıldadı.

"İznim var. Ben bir erkeğim."

Bu kez vücudu sarsıldı, başı geriye gitti ve gözleri onunkileri buldu.

Onunki doygun, şaşkın, kafası karışmış ve kızgındı. Ateşli bir bakıştı. Aynı zamanda şirindi de.

Ona sıırttı.

Kızgın sol, yumuşak bir şekilde içeri girdi ve "Dalga geçiyorsun" diye fısıldadı.

"Evet."

Gözleri adamın yüzünde, başının etrafında gezindi, sonra tekrar ona döndü ve "Az önce yaptığımız şeyi yaptık mı?" diye sordu.

Sırıışı daha da büyüdü. "Oh evet."

"Buford'la tekrar yüzleşebileceğimden emin değilim. Beni çıplak gördü." Çok hoş. Tatlı.

Emme.

Hay

sikeyi

m.

Emme'nin içine gömülmüştü.

Güzelmış.

"Bu iyi değil, bebeğim, çünkü onu odamdan kilitlemeyeceğim, çünkü orası onun da odası, bu yüzden çok şey görecekt."

Kızın ifadesi hiç hoşlanmadığı bir şekilde değişti ve "Jacob-" diye söze başladı.

Emme'nin geri çekilmesi anlamına gelebilecek, daha önceki bakışının şaşkın kısmına girdiklerine dair bir his vardı içinde. Bunun olmasına izin vermeyecekti.

Az önce serbest bıraktığı ve ona verdiği güzellikten sonra değil.

Durdurmak için ağzını onunkine değdirdi, yukarı kaldırdı ve "Bu prezervatiften kurtulmalıyım. Sonra kot pantolonumu giyip seni aramak için ilçenin dört bir yanındaki adamlara bir düzine telefon etmeliyim. Sonra Bronco'nu arabaya çekmeliyim çünkü bu gece hava güzel olacak ve üç arabalık bir garajım var, böylece hiçbir aracın ön camını kazımak zorunda kalmam. Sana bir tişört getireyim. Kıçını kaldırıp mutfığa git çünkü her yerde seni aradığım için yemek yemedim. Bu yüzden kefaret olarak bana bir sandviç yapacaksın. Ben yerken konuşuruz.

yiyorsun."

"Sen ve bir grup adam beni mi arıyordunuz?" diye sordu, gözleri büyümüş, bakışları şaşkına dönmüştü.

"Bebeğim, bana bahsettiğin bir yüzükle ilgili şerif seni ziyaret ettikten sonra beni arayıp bağlantı kurmaya çalıştığında ve aniden telefonu yüzüme kapattığında bir şeyler olduğunu anlamak için dahi olmana gerek yok. Ama hatırlatayım, ben bir dahiyim, o yüzden anladım. Endişelendim. Kızmıştın. Muhtemelen yaralıydın. Ve evde değildin, bu da ikisinin de arabada olduğu anlamına geliyordu. Ben de adamlarımı aramaya gönderdim."

"Komik olduğun için gülsem mi bilemedim. Seni bu zahmete soktuğum için özür mü dileyeyim? Ya da Dane'in ciddi bir kötü adam olduğunu ve benim için çalışmakla kalmayıp onunla görüştüğümü bana söylemediğin için incinip kızayım mı?"

Sikeyim. Görünüşe göre ona orgazm yaşatarak bir sorunu çözmüştü, şimdi başka bir sorunu vardı.

Başını eğdi, dudaklarını kızın çenesinde gezdirdi ve kulağına, "Sandviç yerken konuşuruz," diye fısıldadı.

Kabul etmeden önce tereddüt etti, "Tamam."

Dışarı kaydı ve bunu yaparken bacaklarının onun etrafında sıkışması hoşuna gitti. Sonra dudaklarını onun göğsünün üzerinde gezdirerek yatakta yuvarladı ve sonunda onu yataktan çıkardı.

Onu ayağa kaldırdı, elinden tuttu ve çekmeceli dolabına götürdü. Birini açtı ve bir tişört çıkardı ama ona vermedi. Tişörtü salladı, toparladı ve kızın başına geçirdi.

Emme kollarını içeri itti ve tişört kalçalarına kadar indi.

Elleriyle çenesini kavradı ve yaklaştı. "Gidip külotunu getirmemi ister misin?" diye sordu. "Ben getiririm," diye fısıldadı.

Başını salladı, ayağa kalktı, onu alnından öptü, gitmesine izin verdi ve banyoya doğru ilerledi.

Kot pantolonunu giymiş, üzerine bir kazak çekmiş ve telefonunu kulağına dayamış, evin içinden garaja doğru ilerlerken Emme'yi mutfakta, sırtı ona dönük bir şekilde gördü. Elinde ekmek ve baharatlarla tezgahın başındaydı.

ve Ziploc'lar dolusu şarküteri malzemesi etrafına yayılmıştı.

Bütün bunlar Emmanuelle Holmes'un mutfağında, tişörtünün içinde, onu becerdikten ve ikisi de sert bir şekilde boşaldıktan sonra ona bir sandviç hazırlamasıydı.

Berbat değildi.

Adamlarından birine eve gitmesini söylerken telefonuna bakıp sırttı.

Sonra kanepenin üzerinde katlanmış kot pantolonunu gördü, doğru bir tahminde bulundu ve cebinde anahtarlarını buldu. Dışarı çıktı ve Bronco'ya bindi. Dikiz aynasından kelebek sarkan bir Bronco'yla birkaç metre gitmek bile canını acıtmıştı ama atlatmıştı.

Bunu telefonda yaptı ve mutfığa geri döndüğünde, tabakta bir sandviç, cips, turşu ve barında açık bir bira vardı ve son görüşmesini yapıyordu.

"Doğru. Teşekkürler. Görüşürüz," dedi telefonuna, gözleri mutfığın öbür ucunda, yüzü ona dönük, sırtı tezgâha dönük, kollarını karnına sarmış, gözleri onun üzerinde olan kızdaydı.

Bağlantıyı kesti ve telefonunu bara koydu.

Sonra nazikçe, "Buraya gel, Emme." dedi.

"Biftek ve İsviçre yemeği yaptım, sende olduğunu görünce seversin diye düşündüm. Ama hangi çeşnileri kullanacağımı bilemedim. Sığır eti ve mayonez seven biri olsaydın. Biftek ve hardal adamı. Ya da başka," diye bilgi verdi.

"Buraya gel, Emme."

Yüz hatlarında belirsizlik dolaştı ve "Bu benim başıma hiç gelmedi" diye fısıldadı.

"Kimyamız uyuştu. Şahsen bebeğim, hiç şaşırmadım," diye cevap verdi.

"O değil." Kadın hâlâ fısıldıyordu.

Bir tahminde bulundu ve ona doğru gitti.

Seks sırasında çok yoğundu. Geçen gece geç saatlerde yaptıkları konuşmada, onu memnun etme konusunda endişeleri olduğu ortaya çıktı ve bunun tam olarak deneyimli olmadığı için olduğu sonucuna vardı. Bu bir sürpriz değildi. Ama bu bir şeydi

kendi kendine bunu aklından çıkarmamasını söyledi. Kız ona karşı çılgına döndüğünde, bunu unutmuştu.

Ona yakın durdu, ama çok yakın değil, parmaklarını kalçalarına doladı ve yüzünü onunkine doğru eğdi.

"Doğru, tatlım. Bu iş kontrolden çıktı ve sana kendini bana göstermeni söylediğimde kararsızlığını gördüm. Sadece şunu bil, yatakta neyi sevdiğimi biliyorum. Bunu elde etmek için emir vermem gerekse bile anlarım. Ama umarım az önce olanları anlamışsındır, orada her şeyi ben kontrol ediyordum da, seninle her zaman ilgileneceğim ve ne istersem isteyeyim ya da ne yaparsam yapayım, güvendesin."

"O değil," diye tekrarladı. "Orgazm."

Çenesi geri çekildi.

"Ne?"

"Ben... um... hiç kimse..." Gözleri onunkiler dışında her yere gitti. Sonra, saf Emme, birkaç saniyeden fazla kaçamak cevaplar veremedi, tekrar onunkilere döndü. "Ben olduğumdan endişelendim," diye bitirdi sessizce.

Güverte baktı.

"Bir bok yok mu?" diye sordu. "Şey..." diye devam etti.

"Seni hiç kimse boşaltmadı mı?"

Başını yana eğdi ve omuz silkti. Buna inanamıyordu.

"Cidden, böyle parlıyorsun ve hiçbir erkek bunu eve götürmedi mi?" diye üsteledi.

"Ben, şey... normalde böyle yanmam." Kararsız bir nefes aldı ve "Bana ne oldu bilmiyorum" dedi.

Deck buna bayıldı.

"Belki de hiç ben olmadığım içindir?" diye önerirken sırtmaya devam etti.

Başını salladı, gözleri parladı ve "Kendini çok fazla düşünüyorsun" diye cevap verdi.

"Bebeğim, göğüslerini benim için açtın. Kendini benim için kanepeme yaydın. Yatağымda benim için kendini açtın. Seni sikmem için yalvardın ve sertçe boşaldın.

ve benim için hızlı. Evet. Ondan sonra ben yaparım." Kızgın ifadesi geri geldi.

"Her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatmana gerek yok Jacob. Ben de oradaydım," diye tersledi.

"Ben unutmayacağıma göre senin de unutmanı istemiyorum ve bu senaryoyu tekrar canlandıracağız. Çok ateşliydi, belki tekrar tekrar."

"Jacob-"

Kollarıyla onu sararak vücuduna çekti ve bir eli sırtından saçlarına doğru kaydı.

Onunla uğraşmayı bıraktı ve sesini yumuşatarak, "Emmanuelle, bu iyiydi. Bana neden çelişkili görüldüğünü açıkla."

"Çünkü sana gerçekten kızgındım ve sonra her tarafını sardım. Sonra sen benim her yerimdeydin ve bu hoşuma gitti ve kızgın seksin sağlıklı bir seks olduğundan emin değilim."

Evet. Kesinlikle deneyimsiz. Öfkeli seks tartışmasız yapabileceğin en iyi seks olabilir.

Dalga geçerek ama onun ne demek istediğini anladığını ve zihnini rahatlattığını umarak, "O zaman sıçtım çünkü seninle öfkeli seks harika bir sekstir ve umarım bu çok sık olur," diye cevap verdi.

"Ciddiyim," diye fısıldadı. "Ben de öyleyim," diye yanıtladı adam ve kadın gözlerini kırıştırdı. "Ciddi misin?"

"Bebeğim, buradasın, tişörtümün içindesin, sanırım seninle oynamadığımı anladın, bu yüzden bunu hallettik." Onu sıktı. "İyi bir şekilde. Yani şikayet etmiyorum. Tartışırız, tartışmanın sonu budur, o zaman da şikayet etmeyeceğim."

Yine gözleri onunkilerden başka bir şeye kaydı ve adam onu bir kez daha sıktı.

"Konuş," diye emretti.

Gözleri tekrar onunkilere döndü. "Çok fazla deneyimim yok."

"Biliyorum. Bilseydin, önceki gece geç saatlerde Elsbeth'in benim hakkımda söyledikleriyle ilgili değil de beni memnun edemeyeceğinden endişe ettiğinle ilgili o telefonu almazdım. O zaman anladım. Beni memnun edecek bir şey

buldum.

on beş dakika önce. Daha da iyisi, ilk defa seni memnun eden bir şey aldın." Yüzünü yaklaştırdı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Tatlım, her şey yolunda."

"Sandviçini yemelisin," diyerek konuyu açıkça değiştirdi.

Deck konu değişikliğini reddetti. "Bana iyi olduğunu söylemeden olmaz."

"Ben iyiyim... şey."

Bir sırtıta daha karşı koyduktan sonra "Şu kısmı açıkla" diye sordu.

"Dane."

O moron hakkındaki konuşmayı kesinlikle bitirmenin zamanı gelmişti. Bu yüzden Deck içini çekti, onları çevirdi, tezgâha yaslandı ve vücudu onunkine yaslanacak şekilde onu kendine yaklaştırdı. Kadın buna izin verdi ve Deck konuştu.

"Bunu birden fazla kez duyduğunuzu biliyorum ama işim hakkında konuşamam."

Ağzını açtı. Adam başını salladı. "Bana bir saniye ver, Emme."

Çenesini kapattı.

"Bir gün içinde ondan ayrılmaya karar verdin. Bu konuda kırgın değildin. Onunla uzun süredir görüşmüyordun. Onun duygularını incitmek ya da kendi incinmişliğini gidermektense, bu iş bittikten sonra onunla birlikte çalışmak konusunda daha çok endişeliydin. Emin değildin. Emin olmamakta haklıydın. Bitirecektin. Onun için başka şeyleri bitirmeye çalışıyordum. Yani konuşabilseydim bile, senin için söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Eğer onunla derin bir ilişki içinde olsaydın, bu farklı olurdu. Ama ilk gece öyle olmadığını açıkça söyledin. On beş saat sonra onunla işin bitmişti. Sen benim işimi yaptın çünkü bildiklerimi biliyordum ve suçlu olmasa bile o adamdan hoşlanmıyordum. Öyle ya da böyle, iş bitti. Başka bir deyişle, bebeğim, bu konu tartışmalı."

Onun gözlerini tuttu ve sonra kazağına baktı. Saniyeler sonra onun içine yığıldı. Ağırlığını derinlere, alnını onun göğsüne bastırarak, kesik kesik bir nefes aldı.

ve kolları daha da sıkılaştı. "Emme," diye fısıldadı.

"Ürkütücüydü çünkü ürpertici biri," dedi göğsüne, başı geriye gitti ve ağladı, "O çocuk Dane'in karıştığı şeyler yüzünden kendini vurdu! Ve ben onunla yattım!"

Deck, McFarland'ın ona sahip olduğunu ve son zamanlarda sahip olduğunu bildiği için bu adam hakkında konuşmakla başa çıkmakta büyük zorluk çekiyordu.

Emme için, uğraşmaya devam etmek için kendini toparladı ve bir elini saçlarına götürdü.

Parmaklarını içinden geçirdi ve mırıldandı, "Hissetmiştin, bitirecektin. Şimdi her şey bitti, tatlım."

Başını yana doğru sallarken bile kekeleyerek "Ben... Ben..." dedi. Tekrar ona baktı. "Bu iğrenç, Jacob."

"O yakışıklı bir adam, Emme. Bir sürü kadın oraya giderdi. O bir pislik. O bir suçlu. Yalancının teki. Ve bu gece yatakta berbat olduğunu öğrendim. Ama bunların hiçbiri senin suçun değil. Bunu hissettin. Bitirmek için hamleler yapıyordun."

"Bunun bana yansımadığını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

"İnsanların ne düşündüğünü umursaman gerektiğini sanmıyorum," diye cevap verdi.

"İnsanların ne düşündüğü umurumda değil. Sana soruyorum çünkü senin ne düşündüğünü önemsiyorum."

Bu onun için o kadar anlamlıydı ki, vücudu kaskatı kesildi.

İçine kapanık biriydi ve hep de öyle olmuştu. Kadrosu küçük ve dardı ve sık sık insanların içeri girmesine izin vermezdi.

Ama sizi içeri alsa bile, sıcak ve sevecen olsa bile, garip ama yine de bir şekilde mesafeli olmayı başarıyordu. Bu nedenle, her zaman değil ama bazen Emme'yle birlikte, söylediğiniz ya da yaptığınız bir şeyin bir anlamı olduğuna dair ipuçları aramanız gerekiyordu. Onları nereye götüreceğini söylediğinden beri de arıyordu. Emme ona bunu vermişti ama o da aramak zorunda kalmıştı.

Onu özlediğini, ilişkilerinde değişiklik istediğini ve şimdi de onun ne düşündüğünü önemsediyini söylemesi dışında.

"Peki, sence bu bana yansıyor mu?" diye zorladı, vücudundaki gerginliği hissediyordu, gözleri saklamadığı endişeyle doluyordu.

Vücudunu gevşemeye zorladı.

"Bence takas yaptın ve bu bana uyar," diye cevap verdi ve McFarland'la ilgili tartışmayı sonlandırmak için kesin bir ifadeyle "Ben de böyle düşünüyorum," dedi.

Vücudu onunkinin karşısında erimeden önce bir an onu inceledi ve gamzesi belirerek gülümsedi.

Sonunda.

"Şimdi sandviçimi yiyebilir miyim?" diye sordu sırtarak.

"Yatağının yanındaki kaleydoskopu gördüm," diye fısıldadı.

"Evet," diye fısıldadı.

"Sadece şimdi ve önceki geceyi geçirdiğimde." "Evet," diye tekrarladı.

"Ben bir işaret değildim."

Sinirle parladı ve onu uyarıcı bir şekilde sıktı. "Emme, sana söyledim-"

Sözünü kesti, "Özür dilemek için söyledim tatlım. Bunu daha önce düşünmeli ve hatalı olduğumu bilmeliydim. Ben sadece," diye omuz silkti, "kötü bir haber aldım, tepki gösterdim ve yani kontrolden çıktım. Seni sıkıntıya soktuğum ve sana karşı kendimi kaybettiğim için özür dilerim." Başını eğdi ve gözleri parladı. "Yine de, nasıl sonuçlandığını düşünürsek, belki de o kadar üzgün değilim."

Saatlerdir endişeliydi.

Sevgilisini daha yeni elde etmiş, ona seks sırasında ilk orgazmını yaşatmıştı ve şimdi araları iyiydi.

Yani bunu aşmıştı.

O daha bunu söyleyemeden Emme ayak parmaklarının ucunda yuvarlandı, ağzını onun ağzına değdirdi, geri çekildi ve "Şimdi, mayonez alıyor musun, almıyor musun?" diye sordu.

Deck kahkahayı patlatmadan önce bir saniye kadar kızın meraklı gözlerinin içine baktı.

İşini bitirdikten sonra, onun kendisine gülümsediğini gördü, kısa bir öpücük verdi, bunu yaparken saçlarının çilek kokusunu aldı ve bundan hoşlandı. Onu kendisinden uzaklaştırdı ve

Mayonezi sorusuna cevap olarak verdim.

Sandviçe gitti.

Kadın açık mutfaktan çıktı ve adam onun kanepedeki kıyafetlerine doğru yürümesini izledi.

Sonra kızın onları alıp odasına doğru gitmeye başlamasını izledi, Buford da onu takip ediyordu.

"Emme, nereye gidiyorsun?"

Döndü ve ona baktı. "Giyinip eve gideceğim."

Mayonez fışkırtmayı bıraktı ve gözlerinin kısıldığını hissetti. "Bebeğim, Cletus'u garaja koy."

"Üzgünüm, doğru, muhtemelen bunu yapmak zorunda değildin. Ve onun adı Persephone."

Deck bunu duymazdan geldi ve "Geceyi burada geçireceksin" dedi.

Başını yana eğdi. "Neden? Dane parmaklıklar ardında, bu yüzden eve gitmek için güvendeyim."

Neden?

"Emme, geceyi burada geçirmiyorsun çünkü seni McFarland'dan korumak istiyorum. Geceyi burada geçiriyorsun çünkü seni yatağimde istiyorum."

Vücudu dondu.

"Oh," diye mırıldandı, dudaklarının kelimeyi oluşturduğunu gördü ama duymadı.

Şirinmiş.

Çok az tecrübesi vardı ve hiçbir erkek onu boşaltmamıştı bile.

Oraya girip ona öğretmek ona kalmıştı. Sevdiği bir şeyi. Dört gözle beklediği bir şey.

Şimdi başladığı bir şey. "Akşam yemeği yedin mi?" diye sordu.

"Yemek yiyemeyecek kadar kızgındım. Düşündüm ki, şey..." elini uzattı, "eve gittiğimde bir şeyler alırım."

"Eve gitmiyorsun, o yüzden buradan bir şeyler al."

"Tamam" demeden ve hareket etmeden önce orada kıpırdamadan durdu.

Buford onu takip etti.

Muhtemelen çilek kokusunu da seviyordu.

Kıyafetlerini kanepeye bıraktı, bir sandviç yaptı ve barda onun yanındaki tabureye kaydđ.

Lokmasını yuttu, kıza baktı ve nazikçe "Kızım iyi mi?" diye sordu.

Sandviçini ağzına götürmüştü. Elini çekti, adama baktı ve "Senin kız iyi, tatlım" dedi.

"Güzel," diye mırıldandı, eğildi, kız bir ısırık almadan önce ağzını onunkine değdirdi ve sandviçinin kalıntılarına geri döndü.

Sekizinci Bölüm

Girl Posse

Yukarı doğru kaydım ve aşağı doğru süzülürken geldiğini biliyordum.

Ve dün gece olduğu gibi, hem sandviçlerden önce hem de sonra, beni şaşırttı.

Ama bu sefer Jacob'a biniyordum, bu yüzden bir erkeğe binerken ve orgazm olurken ne yapacağımı bilmiyordum.

Sonunda, vücudumun bana yapmamı söylediği şeyden başka bir şey yapamadım.

Bu da sikine sertçe vurmak ve içimde nabız gibi attığını, her yere yayıldığını, beni öylesine yoğun bir şekilde sarstığını hissetmekti ki, arkama yaslandım ve bir elimi kalın, sert kalçasının etrafında kıvrarak kendimi desteklemek zorunda kaldım.

Kendi kendime yaptığımdan çok daha iyiydi, hiç komik değildi.

"Bebeğim, sakın durma," diye homurdandı Jacob, elleri kalçalarımın ikna etmeye çalışıyordu ama ben çok ileri gitmiştim.

Şimdiye kadar Jacob'ın doğrulduğunu pek hissetmemiştim ama dizlerini kaldırırken kalçasının yukarı kalktığını hissettim. Sonra belime dolanan bir kol beni yukarı çekip yere çarptı.

Başım aşağı eğildi ve göz kapaklarımı gidebildikleri yere kadar kaldırdım, bu da yolun yaklaşık dörtte biri kadardı.

"Tatlım," diye nefes aldım beni yukarı çekip tekrar aşağı indirirken.

Bu iyi hissettirdi ve boğazımdan kısık bir ses çıktı, ellerimi omuzlarına kaldırdım, onları kaldıraç olarak kullandım ve kontrolü ele aldım.

"Çok şükür," diye mırıldandı ama belimi bırakmadı. "Bu çok eğlenceli," diye fısıldadım, sesim biraz şaşırmış gibi

çıkıyordu,
hızlı ve sert hareket ediyordu.

"Beni oraya götürürsen daha eğlenceli olur, mesela yakında," diye cevap verdi.

Doğru yapmıyor muydum?

Dudağımı ısırdım ve
kararsızlaştım. Jacob'ın gözleri
dudağımın üzerinde kısıldı.

Bir saniye sonra yatağında sırtüstü yatıyordum, derinden vuruyordu ve aramızda bir eli vardı, başparmağı klitorisime bastırdı ve sadece başparmağını nasıl kullanacağını bildiği söylenebilirdi.

"Jacob!" Nefes nefese kaldım.

"Şimdi bu," diye homurdandı iterken, "bu, bebeğim, eğlenceli." Bunu tekrar söyleyebilirdi.

O yapmadı.

Beni öptü.

Birkaç saniye sonra tekrar boşaldım.

Bir dakika sonra o da aynısını yaptı.

* * *

"Gitmeliyiz tatlım. Senin takman gereken yalıtımlar, benim de kaselere doldurmam gereken cipsler var," dedim Jacob banyodan çıkıp yatakta bana tekrar katıldıktan, sırt üstü yatıp beni yanına yaklaştırdıktan sonra.

"Onları poşetlerden yiyebiliriz," diye cevap verdi.

"Tamam, o zaman çalıştığından emin olmak için kontrol etmem gereken bir buzdolabım var ve eğer çalışmıyorsa, soğuk olması için kar içine koyacağım biram var."

Vücudu sessiz bir kahkahayla sarsıldı ve ben uzaklaşmaya çalıştığımda kolunu sıktı. "Bir dakika içinde."

"Jacob-"

"Bunu
sevdim."

Ben de
sevdim.

Ve onun bunu sevmesi hoşuma gitti. Jacob Decker, yeniden bir araya gelen arkadaşım, şimdi sevgilim (ve harika bir sevgili), benimle seks yaptıktan sonra yatakta sarılmak istiyor.

Ama bu Jacob'dı, o benim için her şeydi ve her şeydi, bu her şeyi daha da güzelleştirdi.

Ben de yerleştim.

Dane'in tek iyi yanı geceyi benimle geçirmekten hoşlanmasıydı. Onunla seks yapmanın bazı anları vardı, hiçbiri doruğa ulaşmıyordu ama bazı anlar vardı. Ama onunla uyumak her zaman güzeldi. Ayrıca bana sarılırdı ve bu da hoşuma giderdi.

Ondan nceki tek sevgilim Jerry, biraz sarıldıktan sonra hep kendi yatağına gider ya da benim kendi yatağıma gitmemi beklerdi. Jacob Elsbeth'le birlikteyken onunla birlikte olmuştum ama hiç kimseyle tanışmadı çünkü uzun sürmedi ve hiçbir zaman ciddileşmedi.

Jerry ve Dane arasında, benim için sorun olmayan uzun bir kuraklık dönemi.

Jacob da sarılmayı severdi ama uzun gövdesi, çok büyük olması ve doğuştan gelen otoriterliğiyle Dane'den farklıydı. Dane kaşıkla yatardı ama ben kıkırdarsam kendi yoluma gitmeme izin verirdi. Jacob uyurdu ve nasıl olursa olsun ben de onunla uyurdum. Ben hareket edince o da beni geri çeker ya da içime girerdi (oğunlukla beni geri çekerdi). Eğer hareket ederse, beni de yanında götürürdü.

Garipti ve kulağa iyi olacaktı gibi gelmiyordu.

Ama o Jacob olduğu ve benim için her şey olduğu için, bu harikaydı.

Bu düşünceleri düşünmek beni ürkütücü bir değişim düşüncesine götürdü, Onunla ilgili tek iyi şey sarılmaktı ve o tatlı olabilirdi, suçlu Dane doğru uzakta

Jacob'ın bazen patronluk taslaması dışında her şeyi iyiydi.

Bu düşünce o kadar komikti ki, ben, Emmanuelle Holmes, otuz dört yaşında ve sadece iki kısa süreli erkek arkadaşı olan ben, suçlu olsun ya da olmasın bir erkekten diğerine geçtim ve daha ateşli, daha hoş, daha komik, daha zeki, daha zengin ve her seferinde orgazm olma kapasitesine sahip (bazen iki!) biriyle takas oldum ve kıkırdamaya başladım.

"Ne?" Jacob sordu.

"Hiçbir şey," diye kıkırdayarak söyledim.

Jacob'ın eli çeneme geldi ve gözlerimi yakalayabilmek için nazikçe yukarı kaldırdı.

Onunki
gülümsüyordu. "Ne?"
diye tekrarladı.

"Ben bir sürtüğüm," diye ilan ettim, hâlâ kıkırdıyordum ama şimdi daha sertti. Bu tam anlamıyla bir kahkahaydı. "Göz açıp kapayıncaya kadar bir suçludan gizemli bir suç savaşıncısına ya da her neysen ona dönüştüm." O kadar çok gülmeye başladım ki hıçkırdım ve "Takas yapıyorum." dedim.

Kahkahalarım ancak Jacob'ın gözlerinin artık gülmediğini fark ettiğimde azalmaya başladı.

"Ne?" Komikliğini kontrol altına aldığımda sordum.

"Bu konuda rahattım Emme, ama dikkat et, bu rahatlık artık sona erdi. Sen onunla birlikteyken seni tekrar bulmuş olabilirim ama en başından beri ondan hoşlanmamıştım. On dakika sonra seilmeyecek çok şey olduğunu anladım. Ve şimdi onunla birlikte olmanın tek iyi yanı, çok derine inmeyecek kadar akıllı olman ve onun gitmiş olması. Ama bunu komik bulmuyorum."

Hemen ayıldım ve "Özür dilerim" diye fısıldadım.

"Ve sen bir sürtük değilsin," dedi. "Şu anda yatakta olduğu erkek dışında hiçbir erkeğin kendisini boşaltmadığı bir kadın, tanım gereği sürtük değildir."

"Tamam," diye hemen kabul ettim, çoğunlukla yüzündeki ifade ve ses tonu yüzünden.

Normalde, henüz resmi olarak ayrılmadığım, münhasır olmayan bir erkek arkadaşım olduğu ve şu anda Jacob'la yatakta çıplak olduğum için, münhasır olsun ya da olmasın, tanım gereği oldukça sürtükçe olduğunu düşündüğümünden, farklı düşünmek için yalvarırdım. Ama şu an bu konuyu tartışmanın zamanı olmadığını hissediyordum (doğru bir şekilde).

Yine de yüzündeki ifadeye bakılırsa, bu konuyu tartışacak zamanın hiç olmayacağı daha muhtemeldi.

"Tanık olduğun için sana o yüzüğü vermesi hakkında konuşmamız gerekebilir. Yani, itiraf etmezler, bu iş mahkemeye gider, senin için bitmez. Ama dava hakkında konuşmuyorsak -o değil, dava- o hiç gündeme gelmez. Benimle misin?"

Onunla birlikteydim. Bu onu rahatsız ediyordu. Yani Jacob

ciddi bir şekilde otoriter ve otoriter bir şekilde ciddi olabiliyordu.

Suçlu ve yakında resmi olacak eski erkek arkadaşım hakkında konuşuyorduk.

Bu yüzden muhtemelen bundan kaçınmalıyım.

"Bunu yapabilirim," dedim ona. "Güzel," diye mırıldandı.

"Havuzunuzu ısıtıyorsunuz," diye konuyu değiştirmek için ağzımdan kaçırdım ve kaşları birbirine çatıldı.

"Ne?"

"Dağımı ısıttığımı söylüyorsun. Sen de kendininkini ısıt," diye bilgilendirdim onu.

"Evet. Fark şu ki, bunu karşılayacak param var."

Tamir edilecek hiçbir şeyi olmayan ve her şeyi mükemmel olan büyük malikanesine sahip olduğu için yanılmadığını düşündüm.

"Çevresel olarak bilinçsiz," diye belirttim.

Bana baktı, sonra başını tekrar yastıklara gömdü ve yatak başlığına bakarak "İşte başlıyoruz" diye mırıldandı.

"Öyle," diye ittim.

Bana baktı. "Bebeğim, umurumda değil."

"Evet, öyle. Kullanmadığın zaman ocağı kapatmalısın."

"Isıtıcıyı kapatıyorum, kullanmak istiyorum, ısıtmak saatler sürüyor, o zamana kadar kullanma isteğim bitiyor."

"O zaman üzerine bir örtü koymalısın," diye devam ettim.

"Üzerinde bir örtü varken o kadar da güzel görünmüyor," diye cevap verdi ve kaşlarımın yukarı kalkıp ona ters ters bakarken bile kalktığını hissettim.

"Kozmetik amaçlarla çevreyi yok mu ediyorsunuz?" diye sordum.

"Evet," diye kayıtsızca cevap verdi. "Bu çok sorumsuzca."

"O benim param."

"Sen de benim gibi bu dünyanın bir vatandaşısin Jacob Decker. Mesele para değil. Gelecek nesillere karşı sorumlusun."

Sırıttı. "Çok fazla insan var, Emmanuelle. Umarım havuz ısıtması sorumsuzluğum yüzünden beni hapse atmadan önce ölürüm ve öfkeli bir halkın önünde yargılanmak zorunda kalırım."

Çevresel ete."

Sevdiğim kadar nefret de ettim (bittikten sonraki ikinci bölüm tabii ki), Jacob tartışırken alay etmeye başladığında.

Ama bunu yaparken her şey nefret etmekle ilgiliydi. "Kstahlaşma," diye tersledim.

"Kullanmıyorum. Sadece havuzu kullanmak istemeni bekliyorum ve o zaman havuzun ısıtılmasından şikâyet etmeyeceksin."

"Kapak iyi bir uzlaşmadır," diye belirttim. "Görünüşünü beğenmezsem olmaz."

Susup ona baktım, bundan zevk aldığını biliyordum. Bu yüzden geçmişte olduğu gibi saatlerce devam edebilirdi, bu yüzden hiçbir yere varamazdım, geçmişte vardığım yer de buydu.

Bu nedenle, tekrar konuştuğumda "Tartışmayalım" demek istedim.

Birdenbire beni yuvarladı, böylece yanıma ve aynı zamanda üzerime bastırdı ve yakışıklı, sabah köpüklü yüzü yakınımıdaydı.

Tanrım, çok güzeldi. Ağırdı, vücudu güçlü ve sıcaktı. Ve o kirpikler.

İnanılmaz.

"Hayır bebeğim," diye mırıldandı, dudakları yukarı kalkmıştı. "Tartışalım ki barışabilelim."

Bu, bazen hararetlenen tartışmalarımıza ilginç bir yön verdi ve birdenbire denemek için can attım.

Vücudu titremeye başladı ama yüzündeki kahkahayı göremeden başı eğildi ve dudaklarını çenemden kulağıma doğru gezdirdi.

"Kızımı duşa sokmalıyım ki onu eve götürüp yalıtımını yaptırabileyim."

Nefesim kesiliyordu ama yine de "Buford benimle geliyor" diyebildim.

Başını kaldırdı. "Sen benimle geliyorsun ve Buford burada kalıyor. Dışarı çıkar ve evinizin etrafındaki ormanda bir şeyin kokusunu alırsa, onu bir yıl boyunca göremeyiz."

Başımı yastığa koydum. "Gerçekten mi?"

"O bir tazi, Emme. Evet, gerçekten. Gerçekten."

"Yani bu hiç gelemeyeceği anlamına mı geliyor?"

"Hayır, bu demek oluyor ki ben yalıtım yaparken gelemes ve dışarıdayken ne yaptığına dikkat edemez."

"Oh."

Jacob sırtıttı. "Köpeğimi sevmene bayıldım."

Yan tarafa baktım ve Buford'un patilerini Jacob'ın yatağının yanında yere uzatmış olduğunu gördüm, geri kalanını göremiyordum. Jacob beni sevişmek için uyandırdığında yatağı işgal etme faaliyetlerine son vermişti. Şimdi uyukluyor gibi görünüyordu.

Jacob'a dönüp baktım.

"Hoş biri."

Sırtıttı, başını eğdi ve beni öptü. Çok uzun sürmedi ama tadı ve hissi harikaydı. Aklımı ve kontrolümü kaybetmemem ve hayatımın en iyi seksini (açık ara) yapmam dışında ilk seferki gibi (ve diğer tüm zamanlar).

Başını kaldırdığında, "Neden seninle geliyorum?" diye sordum.

"Çünkü bu gece burada uyuyacaksınız ve uyuyacağınız için iki araç almamıza gerek yok."

Kalbim sıkışmıştı. Beni geri istiyordu. Ve yakında. Bu da Jacob ile daha fazla seks anlamına geliyordu. Ve yakında. Ve sadece daha fazla zaman. Ve çok fazla.

Bu hoşuma

gitti. "Öyle

miyim?"

"Buford'un arkadaşa ihtiyacı var ve o gelemiyor, bu yüzden sen geri dönüyorsun."

"Tamam," diye kabul ettim.

"Yarın gece, uygun bir randevuya çıktıktan sonra, köpeğimi alıp senin evine gideceğiz ya da onu almayıp benimkinde kalacağız."

Düzgün bir randevu. Bu da hoşuma gitti. Jacob'la pek fazla randevum olmamıştı.

Ve daha fazla zaman.

Bunu daha çok sevdim.

Ve umarım, birimiz ya da diğeriğimiz geceyi geçirdiğinden, daha fazla seks.

"Tamam," diye tekrarladım.

"Sabahları havuzlar hakkında konuşmadığın zamanlarda çok uysal oluyorsun" demeden önce beni inceledi.

Yanıliyordu. Genelde sabahları biraz huysuz olurdum.

Ama sabahları arka arkaya orgazm olduğumda kendi kendime vermek zorunda olmadığım için uysallaşmışım. Ve bu arada, daha önce hiç arka arkaya orgazm olmamışım ve olmuş olsaydım, tahminimce herkesi uysallaştırırlardı.

"Havuzlar hakkında konuşmayalım," diye önerdim ve bir sırtıma daha aldım.

Sonra bir öpücük daha aldım.

Ondan sonra yataktan kaldırıldım, bir odaya geçtim ve duşa girdim.

* * *

İki saat sonra.

Aile odamda oturuyordum, etrafım kadınlarla çevriliydi ve bir de şen şakrak çocuklar vardı.

Çünkü tavan arasında dokuz erkek ve bir kadın çalışıyordu. Jacob dışındaki adamların isimleri Chace (en azından onu tanıyordum), Max, Tate, Ty, Reece, Deke, Bubba ve Wood'du. Kadının adı Twyla'ydı.

Hepsi de iriydi (özellikle Ty, adam iriydi; kötü anlamda söylemiyorum ama Twyla'nın da iri olduğunu söylemek gerek). Hepsi yakışıklıydı (Jacob kadar yakışıklı değillerdi ama kesinlikle yakışıklılık yelpazesinin ağız sulandıran ucundaydılar ve hatta erkeksi bir kadın olan Twyla'ya bakmak da zor değildi, tabii kadın kefalini saymazsanız). Ve onlardan çok vardı, bu nedenle geniş bir malikanenin çatısı altındaki yalıtımının kurulması yaklaşık bir saat sürecekti.

Mesele şu ki, kadınlarını da yanlarında getirdiler.

Bunun olacağını bilmiyordum. Kamyonlar ve SUV'lar geniş dairesel aracıma (tüm bu kamyon ve SUV'ları sığdırabildiğim için şanslıydım) girmeye başladığında, yanımda duran ve kolunu omuzlarıma atıp kaşlarını çatan Jacob'ın da bu adamların kadınlarını getirdiğini bilmediğini fark ettim.

Ve bundan hoşlanmadı.

İlk başta bunun garip olduğunu düşündüm. Sonra, harika olduğunu düşündüm.

Faye ve Lauren kocalarının (Chace Keaton ve Tate Jackson) ciplerinden atladıklarında Jacob'ın dudaklarının kulağımı bulduğunu ve "Söyle, konuşacağım ve kadınları dışarı çıkaracağım. Sosyalleşmeyi sevmediğini biliyorum ve bu konuda içimde kötü bir his var çünkü kadınlarla gelen daha çok erkek var. Misafir istemiyorsan ben hallederim."

Benim hakkımda bunları bilmesine ve beni korumak için harekete geçmeye istekli olmasına bayıldım.

Ama bu sosyalleşmeyi sevmediğimden değildi. Kaynaşma konusunda pek iyi değildim. Küçük konuşmalar bana bir şey ifade etmiyordu. Anlamsız ve belirsiz bir şekilde bağlantı kurmak beni soğutuyordu.

Bu yüzden, Jacob Elsbeth'le birlikteyken, o ve ben neredeyse her zaman bir parti sırasında ya da yemekten sonra (ya da yemek sırasında, etrafımızda insanlar varken bile) herkesten uzakta ya da birbirimize odaklanmış, derin bir sohbe dalmış ya da hararetli bir tartışmanın sancıları içinde olurduk.

Bu anıyı hatırlayınca, Jacob'ın haklı olduğu, o konuyu açtığında bana çarpmayan bir şekilde çarptı. Elsbeth'le birlikteydi ama onu Elsbeth'le derin bir sohbe dalmış ve kesinlikle bir tartışmanın sancıları içinde görmemiştim. İlişkileri yakın, şefkatli ve sevgi doluydu (ne yazık ki şimdi daha az acı vermeyen acı bir anı), ama derin olmayan kısımları vardı.

Bu parçalar, Jacob'da, söyleyebildiğim kadarıyla, sadece bende vardı.

Yakın, şefkatli ve sevgi dolu yanlarım da vardı. Sadece

Elsbeth'in sahip olduğu bazı şekillerde değil (şimdiye kadar).

Bu düşünce, tanımadığım bir grup kadına sürpriz ev sahipliğı yapmaktan (gerçi Chace her zaman sevdiğim iyi bir adam olduğu için Faye ile tanışmak istiyordum) daha az korkmama neden oldu.

Başımı çevirdim, gözlerini yakaladım ve fısıldadım, "Teşekkür ederim tatlım, ama iyi olacağım."

"Emin
misin?"

Tanrım.

Çok güzel!

"Evet," diye onu temin ettim.

Omuzlarıma doladığı koluyla beni sıktı. Yoluma daha fazla kamyon çıktı.

Şimdi erkekler (ve bir kadın) tavan aramdaydı ve ben de neyse ki büyük olan aile odamda tanımadığım ama bir şekilde tanıdığım bir grup kadınla oturuyordum. Ya da en azından bazılarıyla.

İlk olarak Lexie Walker vardı, Ty Walker ile evli olan muhteşem esmer. Carnal'da saçımı yaptırmak için gittiğim spa'da çalışıyordu. Arka odada yüz bakımı gibi bir şey yapıyordu (Denver'da arkadaşım Erika ile birlikte yüz bakımı yaptırıyorduk). Onunla tanışmamıştım ama spanın etrafında görmüş ve selam vermiştim. Ayrıca Ty ile birlikte, Carnal'ın ırkçı ve pislik suratlı eski polis şefi (Ty yarı siyahtı) tarafından işlemediğı bir cinayetin üzerine yıkıldığı ortaya çıktığında ulusal haberlere konu olduklarından beri onu tanıyor gibiydim.

Diğerleri arasında Tate Jackson ile evli bir sarışın olan Lauren Jackson da vardı. Hem Tate hem de Lauren çok ünlüydüler, çünkü Tate bir seri katil tarafından kaçırıldığında ve kocası onu kurtardığında ulusal haberlere de konu olmuşlardı.

Diyebiliriz ki, ilçede evleri soyan ve bunu yapmak için lise öğrencilerini kullanan bir hırsız çetesi olması, ne yazık ki uzun süredir yaşanan korkunç olaylardan biriydi. Jacob'ı çağırımlarının sebebinin de bu olduğunu düşündüm. Polisin böyle bir şey yaptığını bilmiyordum ama herkesin tutuklandığını ve Jacob'ın da çok uzun süre görevde kalmadığını düşünürsek, belli ki iyi bir plandı.

Ayrıca oturma odamda kızıl saçlı Faye Keaton, Chace'in çok ağır hamile karısı, yani çok hamileydi.

Ve Nina Maxwell, Max'in karısı. Gnaw Bone'da yaşıyordu. Max'i bir inşaat şirketi sahibi ve kereste deposunun müşterisi olduğu için tanıyordum. Çocuklarıyla bile tanışmıştım, çünkü sipariş verirken ya da alırken bazen birini, bazen diğerini, bazen de ikisini birden getirirdi. Ama bunlar işti. Nina'yla hiç tanışmamıştım. Onu ve Max'i şehirde birkaç kez görmüştüm ama gülümseyip el sallamama ve Max'in çenesini kaldırmasına rağmen hiç yaklaşmamıştım çünkü her zaman birbirleriyle o kadar içli dışlı oluyorlardı ki bu bana rahatsızlık verecekmiş gibi geliyordu. Ya da çocukları vardı ve bu yüzden elleri doluydu.

Bir de Zara Reece vardı, bir başka sarışın, Graham Reece'in karısı. O da hamileydi ama Faye kadar ileri gitmemişti. Ayrıca, kapatmak zorunda kalmadan önce sık sık ziyaret ettiğim ve gittiğimde onunla kişisel olmayan bir şekilde sohbet ettiğim dükkânı Karma'yı yeni açmıştı. Yani onu da tanıyor gibiydim. Dükkânını yeniden açtığına sevindiğimi söylemeliyim çünkü harikaydı.

Ve son olarak, Krystal Briggs vardı, çok büyük bir göğsü olan ve Spice Girls'ün altın çağındaki Ginger Spice gibi sarı çizgilerle alevli kızıl karışımı olduğu için çekici olacağını asla tahmin edemeyeceğim çok çekici saçları olan bir kadın. Ama o bunu başarmıştı. Herkesin Bubba dediği, neredeyse Ty kadar iri bir adamla evliydi.

Ayrıca halımın üzerinde güreşen, küçük çocuktan yürümeye başlayan çocuğa kadar değişen dört çocuk vardı. İkisi Nina'nındı. İkisi Lexie'nindi.

Wood'un eşi Maggie'nin gelemeyeceğini söylediler.

Bunun için minnettar olduğumu sakladım.

Onlar yeterliydi.

Dost canlısı olmadıkları için değildi. Öyleydiler.

Benimle ilgili meraklarını tam olarak gizleyemedikleri için değildi. Onu anladım.

Anladım çünkü Chace ve Jacob yakındı, Faye Chace ile evliydi ve bu kadınlar yakındı. Biliyordum.

Jacob'ın erkekleri izolasyon döşemeye çağırması, bir erkeğin izolasyonunu döşediği kadın hakkında ne hissettiğine dair her şeyi anlatıyordu. Kızlar kahve içmeye ve yerleşmeye başladıklarında, Jacob da dahil olmak üzere tüm erkeklerin Faye'in başına gelenler sırasında onu bulmaya yardım ettiklerini, böyle bir şey olduğunda istenmeyen ama kesin bir bağ kurma ritüeli olduğunu ve bu erkeklerin bu sayede birbirlerine bağlandıklarını paylaşmışlardı.

O sırada ortalıkta olmayan Graham Reece bu işin dışındaydı. Ama Max'in iyi bir arkadaşıydı, bu yüzden Max çok elin çok iş yapacağını düşündü, özellikle de bu eller kaslı ve seksi adamlara bağlıysa (gerçi Max muhtemelen seksi kısmını düşünmemiştir) ve Reece'den gelmesini istedi.

Bana bira, cips ve kekten (fırının çalışması için yeterli zamanım ve şansım vardı) başka bir şeye mal olmayan bu yardım için mutluydum.

Ama bunalmıştım çünkü bu kadınlar çok sıkıydı. Ben uyum sağlayamadım. Çok yoğun bir geçmişleri vardı ve benim deneyimime göre bu geçmişe sonradan dahil olan biri hoş geldiniz ama o hiç gelmedi.

Ve uzun zaman önce, aslında üniversitede, bana kötü davranan birkaç kız tarafından ısırıldığımda, arkadaşlıklara ayırdığım zaman ve enerjiyi sadece bunu hak edenlere saklamam gerektiğine karar vermiştim. Kendi şirketimi ve hayatımı sevdiğime göre, onu gerçekten önemseyen insanlarla doldurmak işe yarıyordu.

Bu yüzden kız grubunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Tasarım gereği bu konuda çok fazla deneyimim yoktu. Ve kendi evimde konuşkan, birbirine sıkı sıkıya bağlı ama yine de dışarıdan biri olmak pek eğlenceli değildi.

Bunu Jacob'a söylemezdim. Endişelenir ya da gitmelerini isteyebilir.

Bu yüzden sineye çekip anlaşılmak zorundaydım.

Bunu düşünürken garip bir şey oldu.

Ve o tuhaf şey de şuydu: Krystal'ın başını çektiği bu grubun hepsi beni dışlanmış biri olmaktan çıkarmaya, aralarına katmaya ve bunu içtenlikle ama aynı zamanda dürüstçe yapmaya koyuldular.

Krystal bunu "Über-alfa'nla nasıl gidiyor?" diye sorarak başlattı.

Gözlerimi kırptım, sorusunun tuhaf olduğunu düşündüğüm için bakakaldım ve sonra "Pardon?" diye sordum.

Lexie, Lauren'a sıritarak, "Güçlüler düştü," dedi, "Sadece Deke kaldı."

Deke, söylemeyi unuttum, uzun sarı saçlarını at kuyruğu yapmış iri bir adamdı. Ve bir kadın getirmemişti.

"Ee Emme, nasılsın bakalım?" Krystal tekrarladi.

"Ben, şey..." Başladım ama emin olamadım.

"Bil diye söylüyorum," dedi Faye, birkaç poşet bitki çayı getirmişti ve elinde bir fincan vardı, neyse ki ocağım çalışıyordu da çaydanlığı kaynatmak için benimle konuşuyordu, "Chace, Deck'le yeniden bir araya geldiğiniz için çok mutlu. Senden her zaman hoşlandığını söyledi."

Chace'ten hep hoşlandığımı için bu iyi hissettirdi.

"Bil diye söylüyorum, Jacob Chace'in seni bulmasına çok sevindi." diyecek kadar kibardı.

Bana gülümsedi.

"Ona Jacob mı diyorsun?" Krystal sordu, sonra Faye'e baktı. "Ona Jacob diyen var mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," diye yanıtladı

Faye. Krystal bana baktı. "Jacob'ın nesi var?"

O ana kadar ona böyle seslendiğimi anlamamıştım çünkü annem ve babam dışında, Elsbeth de dahil olmak üzere kimse böyle seslenmiyordu. Ona muhtemelen sürünün dışında olduğu için böyle seslendim. Ona, farkında olmadan aramızda bir şey yaratan, benden başka kimseyle paylaşmadığı bir yakınlık yaratan dedim.

Ve tek kelime etmedi. Bu

beni duygusal hissettirdi.

"Jacob ismini seviyorum," dedim ona ve bu yalan değildi.

"Güzel bir isim," diye mırıldandı Faye, çayına doğru sıritarak.

"Bil diye söylüyorum," dedim Faye'e. "Jacob da süper-

Oğlunuza onun adını vermenizden onur
duydum." Faye bana tekrar gülümsedi.

"Evet, çok tatlısın Faye," diye araya girdi Lauren.

"Pekâlâ, bana mı öyle geliyor yoksa Emme'nin Krys'in
sorusuna cevap vermediğini fark eden oldu mu?" Lexie bu
noktada konuştu ve gözlerim ona kaydı.

"Çünkü tam olarak nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye
itiraf ettim. "Krystal arkasına yaslandı ve Lexie'ye
bakarak, "Bu hiç de
iyi."

Bakışlarım ona yöneldi. "Neden?"

Bana doğru eğildi ve "O adamın seni ezip geçmesine izin
verme" diye uyardı.

Göz kırptım.

Jacob bunu asla yapmaz. Neden böyle düşündüğünü bile
bilmiyordum. Onu buna itecek hiçbir şey söylememiştim.

"İ-" Ben başladım.

Faye benden önce geldi. "Deck bir alfa ama bunu asla
yapmaz."

Onun da aynı şeyi hissetmesi ve bunu dile getirmesi beni
rahatlattı. "Saçmalık," dedi Krystal.

Başım sarsıldı.

Faye, Krystal'a, "Yapmaz," diye cevap
verdi. "Hepsi dener," diye araya girdi
Lexie.

Bu iyi bir haber değildi.

"Seks iyi mi?" Krystal bana sordu ve başım tekrar sarsıldı.

"Ben... şey... daha yeni başladık-" diye kekeledim, bunun
onu ilgilendirmediğini söylemek yerine neden kekelediğimi
bile bilmiyordum.

"Umarım iyidir ama harika değildir," dedi Krystal. "Bir
alfanın seks kölesi. Kötü haber."

Bu sefer başım sarsılmadı. Tekrar göz kırptım.

Lauren, Zara'ya sırtarak, "Bir alfanın seks kölesiyim ve
hiç şikâyetim yok," diye mırıldandı.

"Ben de," diye karşılık verdi Zara sırtarak.

"Benimki hepinizden daha uzun süredir var," diye açıkladı
Nina. "Ve hiçbir zaman şikâyet etmeyeceğimi düşünüyorum."

Çünkü yıllar geçti ve Max bana şikayet edecek hiçbir şey vermedi."

"Bana Tate Jackson'ın tüm bunlara bağımlı olmadığını söyleme," dedi Krystal Lauren'a. Nina'yı görmezden gelerek ve elini havaya kaldırarak Lauren'ın sahip olduğu her şeyi gösterdi.

Kırklı yaşlarında olmalıydı ama o yaşa mutlu bir şekilde ulaşmıştı, çok fazla saç, bomba olduğunu düşündüğüm motorcu bebek görünümü, muhteşem bir figür. Tate Jackson son derece yakışıklıydı ama karısıyla turnayı gözünden vurmuştu ve eğer aptal değilse, ki ben öyle olduğunu düşünmüyordum, bunu biliyordu.

Lexie, "İşte burada işler ilginçleşiyor," dedi. "Deck'in eşini bulmasının zor olacağını düşünürdüm, özellikle de burada seçecek büyük bir havuz olmadan, ama buldu. Demek istediğim, etrafta bir sürü kevaşe yok, dağ kızlarında da var ama Jacob Decker kalibresinde değiller." Gözleri beni sabitledi. "Bu senin için iyi haber, tatlım."

"Pardon?" Ben sordum.

"Sen. Ateşlisin," dedi Krystal, Lexie'ye sorduğum soruyu yanıtlarken. "O boğucu, umurumda değil, bir erkeğe ihtiyacım yok, egzotik türden ateşli."

Bir kez daha göz kırptıktan sonra, "Öyle miyim?"

"Bebeğim, kesinlikle. İşte bu yüzden endişeliyim. Bu avantajı kaybedersen mahvolursun," diye cevap verdi Krystal.

İşte o zaman ağızımdan şu sözler döküldü (nedenini bilmiyordum): "Sanırım dün gece bir konuşmanın ortasında ona yalnız olduğumu söyledim."

"Siktir," diye mırıldandı Krystal.

"Yalnız mısın?" Zara sordu, sıcak kahverengi gözlerinde bir parça endişe vardı.

"Şey, bir süre önce hastalandım, gerçekten hastalandım, hastaneye kaldırıldım." Tüm kadınların endişeli bakışlarını izledim, bu yüzden hızlıca devam ettim, "Ben iyiyim. Tamamen iyiyim. Her şey yolunda ama bunu tek başıma yapmak eğlenceli değildi."

"Bahse girerim," diye mırıldandı Lauren.

"Tek başına hasta olmak berbat bir şey," dedi Nina ve sırtıttı. "Bir alfanın yanında hasta olmak çok daha az korkunçtur."

Bu yorumu ilgi çekici buldum.

O ve Max bir süredir birlikteydiler, bu yüzden en azından üşütmüş ya da başka bir şey olmuş olması muhtemeldi, bu yüzden bilirdi. Ama Max bana hasta karısına şefkatle ve sevgiyle bakan bir adam gibi gelmedi. Bana daha çok "bunu atlatacağım, gidip yakacak odun için birkaç ağaç keseceğim" türünden bir adam gibi geldi.

"Daha iyi olmana sevindim," dedi Faye sessizce. "Ama hasta olduğun için üzgünüm."

"Evet, bu berbat bir şey," diye onayladı Lexie. "Şimdi iyiyim," diye onlara güvence verdim.

"Bunu görebiliyoruz, bunu herkes görebilir," dedi Krystal, gözleri koltuğumda boylu boyunca gezindikten sonra tekrar benimkine geldi. "Deck hasta olduğunu biliyor mu?"

Başımı salladım.

"Peki senin yalnız gitmekten hoşlanmadığını biliyor mu?" diye sordu.

Tekrar başımı salladım.

Arkasına yaslandı ve "Bununla ne yapacağımdan emin değilim" diye mırıldandı.

İşte bu noktada bu konuşmanın çok tuhaf olduğunu düşünmeye başlamıştım.

"Bunu ondan saklayamazdım. Bir yıl boyunca hastaydım ve bir ilişkiye başlıyoruz" dedim.

"Bir yıl mı?" Zara sordu.

"Evet," diye yanıtladım.

"Yazık," diye yanıtladı Zara.

"Artık her şey yolunda," dedim.

"Krys," diye seslendi Lauren ve Krystal ona baktı. "Bununla nereye varmaya çalıştığını anlamıyorum. Sanki bir oda dolusu kadınla birlikte oturmuyorsun da, her şeyin birazını biraz daha iyi yapıyorsun."

Lauren'ın da bunun tuhaf olduğunu düşündüğünü bilmek beni sevindirmişti. "Evet, biliyorum," diye karşılık verdi Krystal. "Ama, A, biraz zaman aldı

Kafa tokuşturmalar, bir sürü saçmalık ve bir sürü duygu sizi buraya getirdi. Ve B, alınma Laurie ama Emme burada,"

bana bir el uzattı, "farklı."

"Öyle mi?" Lexie benimle aynı anda "Ben mi?" diye sordu.

Krystal bana baktı, yüzü normalde biraz sertti ama gözlerinin artık yumuşak olduğunu gördüm.

Çok ama çok güzeldi.

Gözlerindeki o bakışla tam bir afetti.

"Bebeğim," dedi sessizce, "Deck iyi bir adam. Onu çok iyi tanıdığımı söyleyemem ama Chace ve Faye için her şeyi yapacağını biliyorum ve bunu kanıtladı. Bir erkek iyi bir arkadaş olabilir, hem de en iyi arkadaş olabilir, bu da onun iyi bir adam olduğu anlamına gelir. Ama sen normal kadınlar gibi değilsin ve birçok kadın gördüm ve en çok sevdiğim tür senin türün. Senin bir hayatın var. Bir görevin var, bu ev. Kendi dünyan ve işlerini yapma tarzın var. Ve Deck gibi bir adam bu hayata girebilir ve sadece Deck olarak her şeyi onun haline getirebilir. Bunu kasıtlı olarak yapmaz. Kişiliğinin gücüyle bunu yapar."

Benim hakkımdaki her şeyi nasıl anladığını bilmiyordum. Belki Jacob gibi müthiş zihinsel güçleri vardı.

Devam etmeden önce oturduğu kanepenin kenarından bana doğru eğildi.

"O senden hoşlanıyor ve sadece söylüyorum, sahip olduğun her şey yüzünden senden hoşlanıyor. Kim olduğu, nasıl olduğu ya da sana istediğin gibi verebildiği için bunu kaybetme. Kendin için kaybetme. Kaybetme çünkü kaybedersen onu da kaybedebilirsin."

Korku içimi kapladı ve zihnim, bu erken aşamada bile bunun gerçekleşip gerçekleşmediğini merak ederek geri döndü.

"Krys, onu korkutuyorsun," diye mırıldandı Faye.

Kesinlikle korkutuyordu.

"Güzel," dedi Krystal arkasına yaslanırken. "Tüm bunları düşünecek ve bunun olmasına izin vermeyecek."

"İyi olacaksın. Deck iyi olacak. Krys sadece biraz alaycı," dedi Lauren. "Merak etme, Emme."

Çok geç. Endişelendim.

O kadar endişeliydim ki

Mutfakta cep telefonu çaldı ve bu da özürlerimi mırıldanmak ve odadan aceleyle çıkmak için bir bahanem olduğu anlamına geliyordu.

Ne yazık ki aramayı cevaplamaya o kadar kararlıyım ki ekranda "Tanımlanamayan Numara" yazmasına rağmen cevapladım.

"Alo?"

"Em."

Olamaz. Dane'di.

Ben bir şey demedim.

"Ben... Em... nerede olduğumu biliyor musun?" "Nerede olduğumu biliyorum," diye fısıldadım.

"Senin yaptığını düşünmüştüm. Yüzüğünün onlarda olduğunu söylediler."

Yüzüğüm mü?

Benim yüzüğüm değildi. Çalıntı bir yüzük olduğunu bilmediğim halde benim yüzüğüm olmasını bile istemedim. Ama çalıntı bir yüzük olduğu için asla benim yüzüğüm olmadı.

Yine bir şey söylemedim ama öfkelenmeye başladım. Bir şey söyledi.

"Bu benim tek aramam. Seni uyandırmamak için bunu yapmak için bekliyordum. Ben... işler iyi gitmiyor ve o yüzük konusunda çuvalladım. Birçok şeyi batırdım. Muhtemelen korktuğunu biliyorum ama seninle konuşmam gerek. Bebeğim, lütfen karakola gelebilir misin? Ziyaretçilerim olabilir."

Tutuklu bulunduğu karakola gelip sohbet etmemi mi istedi?

Deli miydi?

"Bugün senden ayrılacaktım," diye haber verdim ona.

"Kahretsin," diye fısıldadı.

Bunu biliyordu.

Hoşuna gitmedi.

Ve tahminime göre, eğer şu anda hapiste olmasaydı, beni bundan vazgeçirmeye çalışırdı.

"Yani, hayır. İstasyona gelemem çünkü işimiz bitmişti ve şimdi tamamen bitmiş durumdayız, işimiz bitti kelimesini yeniden tanımladık."

"Em, bu çok boktan. Doğru yapmıyorlar. Yani bazı kısımları doğru ama diğer kısımları-"
Sözünü kestim, "Lütfen beni bir daha arama, Dane."

"Emme, tatlım-"

"Hiç."

Sonra telefonu kapattım.

Orada durup elimdeki telefona bakarak ne hissettiğimi anlamaya çalıştım.

Bir randevuya evet dediğim, çıkmaya devam ettiğim ve o adamı yatağıma aldığım için kendimi aptal gibi hissetmemin dışında pek bir şey hissetmediğimi fark ettim. Ondan yüz yüze ayrılmak zorunda kalmadığım ve tutuklandıktan sonra yaptığı tek telefon görüşmesinde bunu telefonda yapabildiğim için rahatlamış olmam dışında.

Bu garip, delice ve beni ürpertici hissettirdi. Ama en azından yapıldı.

"Emme?"

Başımı çevirdim ve Faye'in orada durup beni dikkatle izlediğini gördüm.

"Hey," diye cevap verdim. "Biraz daha çay ister misin?"

"Kimdi o?" diye sordu, hâlâ beni dikkatle izliyordu.

"Kimse yok," diye cevap verdim. "Çay?" Başımı hâlâ elinde tuttuğu bardağa doğru eğdim.

Daha da yaklaştı. "Chace pek bir şey söyleyemez ama neler olduğunu az çok biliyorum."

Ben konuşmadım.

"Şey, hepimiz, mutfak oturma odasının hemen dışında olduğu için, hepimiz duyduk, bu yüzden kimsenin olmadığını biliyorum" diye devam etti.

Hepsi duydu çünkü hepsi dinliyordu. Sürpriz ya da rahatsız edici değildi. Bunun kız posses için kanun olduğunu düşündüm.

"Sorun yok," dedim ona. "Geçti artık. Ben iyiyim."

Daha da yaklaştı ve kristal mavisi gözleri (gerçekten çok güzeldi) benimkilerden ayrılmadı.

"Arıyor," dedi sessizce, belki diğer kızlar duymasın diye, belki de benim ruh halimi görmek için. "Deck'e söylemelisin."

Asla olmaz. Jacob, Dane konusunda otoriter bir ciddiyete büründü ve artık ondan bahsetmek istemedi. Onu sadece Jacob olarak tanımaya başlamıştım, seks sırasında bana orgazm yaşatan adam, ama ben

Dane'in beni aramak için tek telefon görüşmesini kullandığını bilse aklını kaçıracığını bilecek kadar.

Krystal'ın haklı olduğundan bahsetmiyorum bile. Uzun zamandır kendi başımın çaresine bakabilen bir kadındım. Bu büyük bir mesele değildi. Küçük bir mesele olsa da bununla başa çıkabilirdim ve Jacob'ı, hakkında konuşmaktan hoşlanmadığı eski erkek arkadaşım ile ilgili bir meseleye sürüklememe gerek yoktu.

"Gerçekten, Faye," dedim ona. "Her şey yolunda."

Daha da yaklaştı, uzandı ve elimi tuttu. "Tamam, bu biraz garip olacak. Seni tanımıyorum ama Oradaki kadınların hikayelerini biliyorum, benim de kendi hikayelerim var. Bazı şeylerin olduğunu biliyorum. Ve bazıları iyi şeyler değil. Ve o kadınlara bağlı erkekleri, nasıl erkekler olduklarını biliyorum, kendim de bir tane yaşadım. Ve son olarak, Deck'i tanıyorum. Evine doğru yürürken seni nasıl tuttuğunu ve sana nasıl baktığını biliyorum. Onu tanıdığım süre boyunca başka bir kadına böyle baktığını ya da sarıldığını hiç görmedim."

Bu gerçekten çok iyi hissettirdi. Aklımı başımdan aldı, etrafta koşuşturup şarkı söyleyip dans etmek istedim ya da daha iyisi, Jacob'ı bulup onu sertçe öpmek gibi bir şeydi.

Konuşmaya devam etti.

"Bu yüzden iki şey biliyorum. Birincisi, kötü olma ihtimaline karşı etrafınızda olup biten her şeyi bilmesi önemlidir, böylece başlamadan önce bunu engelleyebilir. Ve iki, bir erkek kadını arar, bunu ondan saklamak iyi değildir, çünkü bu kesinlikle kötüye gider."

İşte o zaman, bilgeliklerini paylaşabilecekleri için "über alfalarla" nasıl başa çıkacaklarını bilen bir kız grubu oluşturmak için elimden geleni yapmanın bilgeliğini görüyordum.

Ve bana tavsiyede bulunmak için zaman ayıracak kadar önemseydiğini hissetmek güzeldi.

Ama sonuçta haksız değildi.

Bu ilçe seri katiller, cinayetler için suçlanan masum adamlar ve diri diri gömülen kadınlar gördü.

Heck, babamdan önce bahçenin sahibi olan adam

bir grup insanı öldürdü ve başka bir adamı öldürmek için başarılı bir şekilde komplo kurdu. Kasaba efsanesine inanılacak olursa, Nina ve Max bu işe kötü bir şekilde karışmışlardı; Nina neredeyse kurban oluyordu ve Max bu olaydan saniyeler önce onu kurtarmıştı. Gerçi Max'e bu konuyu hiç sormamıştım, çünkü "Eski arkadaşın, eski kereste deposu sahibinin neredeyse karını öldürdüğü doğru mu?" sorusu boş bir sohbet değildi.

Artık sıradan hırsızlardan daha kötü olan bir hırsız çetesi tüm ilçede kol geziyordu. Ve ben biriyle çıkıyordum. Hırsızlıktan tutuklandıktan sonra beni hapishaneden arayan biriyle.

Belki de Jacob'a Dane'in aradığını söylemeliydim. "Gidip Jacob'a söyleyeceğim," diye karar verdim.

Faye gülümseyerek ve elini sıkarak, "İyi düşündün," diye karşılık verdi.

Elini sıktım ve bunun evime yakın, gerçek, hakiki arkadaşlar edinme şansım olabileceğini fark ettim (hem de çok sayıda, şok edici!). Tüm işaretleri vermişlerdi ve geç gelen ben olsam bile yine de beni içeri alıyorlardı.

Bu hoşuma gitti.

Elini bıraktım, telefonu yere bıraktım, evime doğru yürüdüm ve iki kat merdiven çıkarak tavan arasına açılan kapıya ulaştım.

Aşağı katlanmış merdivenler vardı. Ayrıca koridoru kaplayan iki düzine devasa yalıtım rulosu vardı. Ve koridorun sonunda, yeni malzemeler gibi güzel, kabarık, pembe ve temiz görünmeyen devasa bir eski yalıtım yığını vardı.

Merdivenlerden yukarı seslenirken, "Jacob?" diye sorduğumda, ısıtma faturalarımın azaldığını ve Jacob'ın bunu benim için yapıyor olmasının sıcaklığının içime işlediğini hissettim. Tatlım?"

"Evet?" diye geri aradı.

"Seninle bir saniye konuşabilir miyim?"

"Bir dakika bekleyebilir mi, bebeğim?" "Pek sayılmaz!"

Bağırdım.

Beş saniye geçti ve başının açıklıkta belirdiğini gördüm,
deri eldivenli parmakları yan tarafa kıvrılmıştı.

O zaman fark ettim ki, sadece başını ve parmaklarını
görmek bile

Jacob Decker iş eldivenleriyle kaplı olduğu için ya da belki de parmakları iş eldivenleriyle kaplı olduğu için çok ateşliydi.

"İyi misin?" diye sordu.

"Aşağı gelebilir misin?"

Gözleri yüzümde gezindi.

Sonra başı kayboldu ama merdivenden inerken tüm vücudu ortaya çıktı.

İşte oradaydı. Kanıt. Jacob Decker her türlü ateşliydi ve bunun iş eldivenleriyle ilgisi yoktu.

Muhteşem kalçaları vardı. Kalındılar. Saf kas.

Bu, beklerken ve onun dibe ulaşip bana dönmesini izlerken tutunmak için iyi bir düşünceydi (ve sahip olmak için iyi bir görseldi).

"Ne oldu?" diye sordu.

"Dane tek telefon görüşmesini beni aramak için kullandı," diye cevap verdim. Bunu söyledikten sonra bir adım geri çekildim.

Çünkü yüzü taşa dönmüştü ama ela gözleri beni korkutacak şekilde parlamaya başlamıştı. Daha önce hiç görmediğim bir bakıştı. Garip bir şekilde seksiydi. Aynı zamanda tamamen korkutucuydu.

Sonra gürledi, "Chace!"

"Tatlım-" diye fısıldadım ama cevap vermedi ya da bana bakmadı bile.

Başını tavan arasındaki açıklığa doğru eğdi.

Chace'in kafası orada belirdi.

"Tanrım, neler oluyor?" Chace arkadaşına bir bakış attıktan sonra sordu.

Jacob eldivenlerini çıkarırken şöyle dedi: "Aşağı gel. Karakola gitmemiz gerekiyor. McFarland Emme'yi aramak için tek telefonunu kullandı ve ona bir odada ihtiyacım var, orada Emme'nin lanet parmakları baskı mürekkebine batırıldığı anda onun için var olmadığını açıklayabilirim."

Chace hiçbir şey söylemedi ama kafası kayboldu. Vücudu ortaya çıkıp merdivenden aşağı inerken çocuklarla konuştuğunu duydum.

Söyleyeyim, güzel kalçaları da vardı.

Bunun üzerinde çok fazla düşünmedim. Jacob'a doğru hareket ettim ve

Elimi göğsüne koydum.

Gözlerini bana dikti. Hala parlıyordu.

"Gerçekten, ben derdimi telefonda anlattım," dedim ona. "Ben de yüz yüze anlatacağım" dedi.

"Ja-"

Eli gelip çenemi kavradı ve yüzü görüş alanımı doldurdu.

Sesi korkutucuydu, "Emme. Hayır. Bunu al ve hemen al. Hayır. Bu adamı tanıyorum. Onunla dört ay çıktın ve bu adamı tanımıyorsun. Ama ben bu adamı tanıyorum. Ve ne demek istediğimi yüz yüze anlaması gerekiyor. Tamam mı?"

Bu açıklamadan sonra ilk düşüncem, Faye ne yapardı?

Korkunç parıltılı gözlerine, taş gibi yüzüne ve daha da korkunç sesine bakarak Faye'in sadece başımı sallayıp "Evet" dememi tavsiye edeceğine karar verdim.

Ben de öyle yaptım.

Başıyla onayladı, geri çekildi ve elini çenemden çekti.

Chace (yine sert, biraz da korkutucu bir sesle) "Gidelim" diyerek konuşmamızı böldü.

İşte oldu. Geri çekilmekte haklıydım. Chace bile bu işin her ne olursa olsun hemen halledilecek kadar önemli olduğunu düşünüyordu.

"Şey... iyi şanslar," dedim Jacob'dan Chace'e bakarak.

Chace bana kaşlarını çatmıştı ama sözlerim üzerine, neyse ki gözlerine ulaşan bir gülümseme yayıldı.

Jacob'ın eli tekrar çeneme geldi, parmakları içeri girdi ve ayak parmaklarımın ucuna kadar yuvarlanmak zorunda kaldım, bu iyi bir şeydi çünkü ağzı sert bir şekilde ağzıma indiğinde başının gidecek daha az mesafesi vardı. Öpücük ağzı kapalı, kısa ama inkar edilemeyecek kadar öfkeliydi.

Öyle bile olsa, yine de iyi hissettirdi.

Uzaklaştı ve "Yakında döneceğim bebeğim" diye mırıldandı. Başımı salladım.

Elini bıraktı ve uzaklaştı. Chace içeri girdi. "Çocuklar çalışmaya devam edecek." "Tamam," diye cevap verdim.

"Teşekkürler."

Chace çenesini kaldırdı ve uzaklaştı.

İçimi çektim, başımı arkaya eğdim ve "Bir şeye ihtiyacı olan var mı?" diye seslendim.

"Bira!" diye bağırdı tanımadığım derin bir ses. Ama yine de, Jacob hepsini işe koymadan önce sadece kısa bir süre tanıştırmıştım.

"Lanet olsun Deke, saat daha on bir bile olmadı," dedi başka bir kalın ses. Demek Deke buydu.

"Ne zaman terlesem bira içerek terliyorum," diye karşılık verdi Deke.

"Bira o zaman!" Hayata devam etmek için fena bir yol olmadığını düşünerek bağırdım.

Aceleyle aşağı indim, bir sürü bira ve bir sürü şişe su aldım.

Sonra kızların yanına döndüm ve Jacob'ın yakında Gnaw Bone karakolundaki bir sorgu odasında Dane'le birlikte yerleri silmeyeceğini ve böylece Dane gibi parmak izinin alınmayacağını umdum.

Kızlar bunun benim korkum olduğunu biliyorlardı ve bunu akıllarına koyduklarında ve aklımı başımdan aldıklarında samimiyetlerini daha da kanıtladılar.

Yani evet.

Kız grubu.

Belki o kadar da kötü değildir.

Dokuzuncu Bölüm

Harvey

Dokuz buçuk saat sonra.

Tanrım, bu...

Aman Tanrım.

"Jacob," diye inledim, elimi onun büyük, geniş, kaya gibi sert sikini tuttuğum yeri hissetmek için parmaklarımı ayırdığım bacaklarımın arasından aldım ve dört ayak üzerinde duran, onun itişleriyle sarsılan bedenimi sabitlemek için avucumu yatak başlığına dayadım.

Bu aşırıydı. Çok fazlaydı.

Ama bir şekilde daha fazlasını istedim.

"Elini bacaklarının arasına geri koy Emme," diye homurdandı Jacob, arkamdan güç alarak.

"Yapamam," diye nefes nefese kaldım.

Bir saniye sonra üzerime eğildiğini hissettim.

Bir kolunu kaburgalarımın doladı ve beni yukarı çekerek sikinin üzerine oturttu.

Aman Tanrım. Muhteşem.

Ön kolu kaburgalarımın etrafında kaldı ama bir elini göğsümü avuçlamak için kaldırdı, parmağı ve başparmağı meme ucumu buldu ve diğer eli bacaklarımın arasına daldığı gibi yuvarlandı. Orta parmağı beni buldu, sertçe bastırdı ve daire çizdi.

Başım tekrar omzuna düştü. Döndürdüm, alnımı boynuna bastırdım ve inledim.

"Sikeyim. Çilekler," diye mırıldandı Jacob şakağıma karşı. Bacaklarımın arasındaki parmağı seğirmeye başladı ve parmakları

meme ucumdan çekmeye başladı. Kalçalarım sarsıldı, seksimin onun horozunun etrafında sıkıca kenetlendiğini hissettim ve inledi, "Acele et tatlım, o kedi içinde hareket etmeliyim."

Aman

Tanrım.

Çok fazla.

"Bu... bu doğru değil..." Fısıldadım.

"Evet, öyle. Acele et, Emme."

Başka bir çekme, daha fazla
seğirme. Aman Tanrım!

"Acele et, Emme."

"Jacob... Yapamam... Bu... Ben-"

Ellerim onunkilere doğru uçtuğunda sözümü bitiremedim, içimi parçaladı, kocaman, beni çiğ bıraktı.

Jacob öne doğru eğilerek beni aşağı itti. Elini kürek kemiklerimin arasında hissettim, böylece yanağımı yastığa dayadım, iki eli de kalçalarımın gitti, içeri girerken beni geri çekti ve ben onu aldım, hala geliyordum, bir doruk tarafından yutuluyordum.

Gözlerimi açtım, ellerim başımın iki yanındaki yastığı kavradı ve onun itişlerini, vücudunun gücünü, istilasının dolgunluğunu hissettim ve geri geldi.

Elimi yastığın altından çıkarıp yatak başlığına bastırdım ve geriye yaslandım.

"Siktir. Siktir," diye homurdandı Jacob ve imkansız olduğunu düşündüğüm şeyi kanıtladı - beni olduğundan daha sert becerme yeteneğini, çünkü yaptı.

Başım geriye doğru sarsıldı, kalçalarım yukarı kalktı ve bir kez daha içimi parçaladığında haykırdım.

"Bana bunu vermeye devam et," diye homurdandı Jacob, tekrar tekrar çarparak. "Ver onu bana, Emme."

"Tatlım," diye nefes aldım, hala boşalıyordum, sonra homurdanmasını dinledim, sonra daha az güçlü olmayan ama artık ritmi olmayan itişlerle inledi. Kontrolden çıkmışlardı.

-Kontrolden çıkmıştı ve harikaydı.

Onu bulmuştu.

Aldığı anda ben de ona vermiştim. Bunu sevmiştim. Bunu Jacob'a vermeyi sevmiştim.

Ayrıca ne yaptığımı bilmeyenin ben olmadığımı bilmek de hoşuma gidiyordu.

Ne yaptıklarını bilmeyen iki adamla birlikteydim.

İçine girdiğinde ve orada kaldığında, hareket etmediğinde, elleri kalçalarımı kavradığında, parmak uçları içeri girdiğinde onu terk ettiğini biliyordum ve ona böyle bağlı olmanın, onun tarafından böyle tutulmanın, hareket etmemenin, sadece bunun bir şey olduğunu biliyordum.

Sahip olduğu tek şey onunkiydi. Benim seksim. Kalçalarım. Önünde diz çökmüş bedenim. Sadece onun.

Ben

Jacob'ındım.

Titredim.

Jacob çekildi. Üzerime eğilmeden önce parmak uçları kalçamın kenarından aşağıya doğru inerken dudaklarının sırtımın alt kısmında gezindiğini hissettim.

"Şimdi bebeğim, sen yorganın altına kıvrıl," dedi kulağıma nazikçe. "Ama bilmeni isterim ki, bir zaman gelecek, bana alıştığında seni böyle bırakacağım. Böyle kalacaksın. Böylece geri döndüğümde altına girip bana verdiğin ıslaklığı yiyebileceğim."

Kulağa çökmüş ve heyecan verici geliyordu ve beni biraz korkutuyordu, ama bunu şimdi yapmak istiyordum.

"Yere yat ve benim için kıvrıl,
Emme." Yanıma düştüm ve
kıvrıldım.

Jacob yorganı altımdan çekip aldı ve üzerime örttü. Saçlarımı boynumdan kaydırды, çenemi öptü ve yataktan çıkarken yatağın hareket ettiğini hissettim.

Banyosunda kaybolduğunda (muhteşem bir banyo, devasa gömme jakuzi küveti, gece yarısı mavilerinin zengin ilavesiyle kremler ve siyahlarla dekore edilmiş oda), gözlerimi o yürürken kaslarının hareketini izlemekten ayırdım ve komodininin üzerindeki oymalı ahşap kutunun üzerinde duran kaleydoskopu gördüm.

Bu manzara içimi ısıtsa bile, Jacob'ın beni yakınında tuttuğunun kanıtını bilmek ve görmek, aklımın gitmesini istemedim

hissettiğim yere götürüyordu. Doymuştum. İki kez boşaldım. Sert bir şekilde. Jacob Decker'ın yatağında cırılçıplaktım, o Jacob'dı ve aynı zamanda benimle sevişirken (iki kez) beni boşaltabilen bir adamdı.

Ama Jacob'a verdiğim kaleydoskopu o kadar yakınımnda görünce aklım oraya gitti.

Hayatımı bağlantısız yaşamaktan mutluydum.

Ta ki o kaleydoskopu Jacob'a verdiğim güne kadar. Onu bir dükkanda görmüştüm ve çarpıcı olduğunu düşünmüştüm.

Jacob ve Elsbeth'e olanları duyduğumda beni geri dönüp onu almaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Sadece gittim, ortak bir tanıdığımızdan neredede kaldığını öğrendim ve ona götürdüm.

Otel odasının kapısını çaldığımda beni bekletmedi. Beni gözetleme deliğinden gördüğünü biliyordum ve bana kapıyı açmadan önce düşünmesine gerek yoktu.

Beni içeri almaması canımı yaktı ama anlayışla karşıladım. Kutuyu ona uzattım, açmasını, kaleydoskopu çıkarmasını ve büyük ellerinde çevirerek özenle tutmasını izledim.

Ayrıca, onun vitrayla uğraşmasını izlerken, sanki bana bu tür bir özenle dokunuyormuş gibi hissettiğimi düşündüğümü de hatırlıyorum.

Güzelliğini kaybettiğini düşünüyorsun Jacob, ama kaybetmedin. Dedim ve üzgün ama aptalca bir gülümseme olduğundan emin olduğum bir şekilde gülümsedim. Sadece kadranı çevir.

Onun için yeterince iyi olmadığını bilmesini istedim. Onun kötü bir hata yaptığını anladığımı ve kendisini vermek istediği her şekilde almaya değer olduğunu bilmesini istedim. Daha iyisini bulabileceğini ve bulması gerektiğini bilmesini istedim.

Acısını dindirmek istemiştım.

Bunda başarısız oldum.

Benim görmediğim şey, ikimizin de görmediği ama Elsbeth'in gördüğü şeydi. Burnunun dibinde daha iyisini bulmuştu.

Ben.

Ama yanağımı öpüp bana tatlı sözler söyledikten sonra

kapiyı kapattığında oradan uzaklaştım.

Geri dönmeye çalışmadım.

Hayatımı kopuk bir şekilde yaşamaktan mutlu değildim, özellikle de Jacob'dan kopuk bir şekilde. Sadece bunun farkında değildim ve daha önce yaptığım gibi hayatıma devam ettim, benim için yaratılmış olan adamı bulduğum gerçeğini gömdüm ve gitmesine izin verdim.

Tabii ki, eski en iyi arkadaşımın erkek arkadaşıydı. Ama sonra değildi.

Ve gitmesine izin verdim.

Tam o anda, o kaleydoskopu bakarken nedenini anladım. Bunu bana Harvey yapmıştı.

Jacob banyodan çıktı, dikkatimi tekrar çekti ve bana önünün arkasından daha iyi olup olmadığını tartışma fırsatı verdi (önü kazandı çünkü gözünün üzerine düşen bir tutam saç olan yüzünü de içeriyordu).

Bu aynı zamanda bana onun her şeyini incelemek için kısa ama mutlu bir an verdi.

İlk izlediğim seviştığımız ilk geceydi, o kadar tahrik olmuştum ki, bir insanın bu kadar tahrik olabileceğini bilmiyordum, onu yatağın ayak ucunda kıyafetlerini çıkarırken izledim, altında sakladığını düşündüğüm gücü açığa çıkardı.

Ama her şeyi gördüğünde, çok şey saklıyordu.

Kilometrelerce uzunlukta gibi görünen belirgin kaslar, geniş omuzlar, çıkıntılı karın kasları, kalın kalçalar, geniş ve pürüzsüz göğüs, iri kollar ve ne kadar donanımlı olduğu, şimdiye kadar gördüklerimin en büyüğü ve aynı zamanda en güzeliydi.

Onu bana gösterirken izlerken daha da tahrik oldum.

Ve sadece iki kez gelse bile, o anda bana doğru güçle yürümesini izlerken, yine tahrik oldum.

Yatakta bana katıldı, beni üzerine çekti, böylece üstte, dümdüz yatıyordum.

Gözleri benimkilere geldi, başı kısa bir sarsıntı geçirdi ve kalçalarımdaki parmakları içeri girdi.

"Emme," diye fısıldadı.

Belli ki düşüncelerimi yüzüme yansıtıyordum, onun büyük ve güzel vücuduyla ilgili olanları değil.

"Benim hakkımda bilmeniz gereken bir şey var," d i y e açıkladım.

Kalçalarımıdaki elleri yukarı doğru kayarak beni hafifçe tutarken gözleri benimkileri tuttu.

"Anlat bana," diye teşvik etti, sözleri sessizdi, ilgiliydi, ikna ediyordu ama talep etmiyordu.

Ne kadar iyi bir adam.

"On iki yaşımıdayken," diye başladım hızlıca, böylece söylemekten geri kalmayacaktım, "kaçırıldım."

Gözlerini kapattı ve kolları kasıldı. "O iyi bir adamdı," dedim.

Jacob'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Adı Harvey'di," diye paylaştım.

"Em-"

Söylemek için konuşmaya devam ettim.

"Kızını ve karısını bir araba kazasında kaybetmişti. Ben onun kızına benziyordum. Biraz delirdi, ki bu anlaşılabilir bir şey, beni gördü, okuldaki teneffüsten kaçırdı ve evine götürdü. Beni üç gün alıkoydu. Üç gün için beş yıl hapis yattı."

"Bebeğim-"

"Benden kızının kıyafetlerini giymemi istedi. Ben de giydim. Bunun tuhaf olduğunu bilemeyecek kadar küçüktüm. Bana onun en sevdiği yemekleri yedirdi. Sorun değildi çünkü onunkiler benimdi. Evden çıkmama ya da pencerelere yaklaşmama izin vermedi. Ve çok ağlardı."

Kollarından biri belime daha sıkı sarıldı, "Emme, tatlım-" derken ellerinden biri omurgamdan yukarı ve saçlarıma doğru kayd.

Devam ettim.

"Beni kaçırmaması dışında, ki bu korkutucuydu, bana dokunmadı. Kötü bir şey olmadı. Bana onun adını bile söylemedi. O olmadığımı biliyordu. Sadece kafası karışık. Üzgün ve dağılmış."

"Bebeğim, söyleyebilir miyim-?" diye başladı ama ben konuşmaya devam ettim.

"Sonunda yanlış yaptığını anladı ve beni karakola kendisi götürdü. Annem ve babam bana ulaştığında

gerçekten kötü bir şey olduğunu anladığım tek zamandı. Yani, bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordum, onları özliyordum ve onlar için endişeleniyordum, onların da benim için endişeleneceğini biliyordum, ama Harvey bana böyle bakıyordu. Annem ve babam kendilerinden geçmişlerdi. Sonra babam çok kızdı. Bu kadar genç olmasaydım onlarla konuşurdum. Suç duyurusunda bulunmamalarını söyledim. İhtiyacı olan yardımı almaları için onları cesaretlendirirdim. Çok gençtim. Babam kendini kaybetti. Kitabı ona fırlattılar. Harvey de bunu hak ettiğini düşündüğü için kabul etti. Bir kızı vardı. Biri ona bunu yapsaydı, o da aynısını yapardı."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sorarken Jacob'ın gözleri bana odaklanmıştı.

Sorusuna cevap vermedim.

Onun yerine, "Ama beni işaretledi." diye paylaştım.

Bir kol daha kasıldı ama bu seferki gevşemedi. "Herhangi biri olabilir."

"Hayır Jacob, düşündüğün gibi değil. Onu ve karısını, kızını ne kadar çok sevdiğini, onları ne kadar özlediğini görünce değiştim. İnsanların hayatıma girmesine izin verme konusunda dikkatliydim. Kaybedebileceğim insanları. Onları kaybetmek bana zarar verebilirdi. Sevdiklerimden bile kendimi uzak tuttum, böylece onları kaybedersem, bu acıyı hissetmeme izin vermedim. Harvey'ninki gibi aklın sınırlarını aşan bir acı değil. Herhangi bir acı."

Gözlerim kaleydoskopu kaydı, sonra tekrar ona döndü. "Seni kaybetmek gibi," diye bitirdim.

Gözleri tekrar kapandı, kolları daha da sıkılaştı ve üzerime gelecek şekilde beni yuvarladı, ağırlığı yataktaki bir ön kol tarafından tutuldu ama alını benimkine dayanıyordu.

Sonra gözlerini açtı ve tek görebildiğim onlardı. Endişe.

Sıcaklık.

Güzellik.

Merhamet

edin.

O anda gözlerinin içine baktığımda Jacob Decker'a on dört yıldır aşık olduğumu fark ettim.

On dört yıl.

Ve kapıyı yüzüme kapatmasına izin verdim.

"Dn," diye fısıldayarak başladım, "fkeliydim ve kapıyı açması gerekenin sen olduğunu, çünkü Elsbeth'i hatırlatacağımı, dolayısıyla bunun sana bağlı olduğunu söyledim. Yanılmışım. Kapıyı ben de aabilirdim."

"Emme, konuşmayı

kes." Ağzımı

kapattım.

"Bütün bunları biliyordum. Elsbeth

söyledi." "Pardon?" Nefes aldım.

Başını kaldırırken gözleri benimkileri tuttu. Sonra eli yukarı kalktı ve uçları gözlerime batmasın diye peremimi alnıma doğru fırçalarken gözlerini benden ayırmadı.

Bakışları tekrar bana döndü.

"Elsbeth bunu paylaştı, bebeğim," dedi nazikçe.

"Bu onun paylaşacağı bir şey değildi" demeden önce enemin gerildiğini hissettim.

"Hayır. Haklısın. Ama o yaptı."

Jacob'dan ayrılmasının dışında, ki bu geç de olsa çok çok iyi bir şeydi, ona ilk kez o zaman kızmıştım.

Gerçekten

kızgın. Çok

kızgın.

"Bu onun paylaşacağı bir şey değildi Jacob," diye tekrarladım çoğunlukla.

"Kahretsin, kfrediyorsun," diye mırıldandı.

"Aynen yle!" Tersledim. "Ne oluyor lan?"

Eli çeneme geldi. "Emme, demek istediğim, bunu biliyorum ve neden uzakta olduğunu da biliyorum. Bunu bildiğim için o kapıyı benim açmam gerekirdi. Ben açmadım. O kaleydoskopu aldım ve kapıyı senin yanlış yorumlayamayacağın bir şekilde kapattım ve açmadım bebeğim. Sokakta yanıma gelip beni yemeğe davet eden sendin. şansını denedin ve o kapıyı açtın."

Bu doğruydı.

Onun altında rahatladım ve fkem içimden çekildi.

O da bunu hissetti ve devam etti.

"Paylaştığın bazı şeyler beni tedirgin ediyor. Üstüne gidecek cesaretin var mı?"

Buna verecek bir cevabım yoktu çünkü neden huzursuz olduğunu anlayamıyordum.

"Neden huzursuzsun?"

"Çünkü on iki yaşındayken, sana ölü kızının kıyafetlerini giydiren, onun sevdiği yemekleri yediren ve seni aileden uzak tutan tanımadığın bir adam tarafından okulundaki teneffüsten kaçırıldın ve bunu pek umursamıyor gibisin."

İlk bakışta kulağa çılgınca geliyor.

Ama değildi.

"Bana zarar vermedi," diye hatırlattım ona.

"Seni korkuttu ve işaretledi, bebeğim, ikisini de söyledin." "Çok tatlıydı," diye fısıldadım ve Jacob gözlerini kırptırdı. "Çok tatlıydı.

Tatlı, üzgün ve kederli..." Kollarım ona daha sıkı sarıldı, "Yetişkinler pek çok şeyi kaçırıyor, kendilerine, hayatlarına, streslerine, sorumluluklarına o kadar dalmışlar ki. Ama çocuklar pek bir şey kaçırmaz. Beni asla incitmeyeceğini biliyordum. Eninde sonunda gitmeme izin vereceğini de düşündüm. Acı çektiğini biliyordum. Garipti ve yanılttı ama bana karşı nazikti, uzun sürmedi ve sonra bitti."

Beni inceledi ve sesi çok nazikti, "Söylediğin her şeyi bir an düşünüp, söylediklerinin beni neden rahatsız ettiğini anlayabilir misin?" diye sordu.

"Sen orada değildin, tatlım."

"Bir dakikanı bile ayırmadın, Emme." Gerek yoktu.

Bilmiyordu ve bu tepkiyle birlikte, Harvey'nin artık hayatımın bir parçası olduğunu ona söylemek için doğru zamanı ve bunu açıklamak için doğru kelimeleri bulmam gerektiği açıktı. Malleştik. Onu ziyaret ettim. Onu aradım çünkü onu asla unutmadım, unutmayacağım gibi ve bana çarpık olabilecek bir şekilde dokunmuştu ama bana öyle gelmedi.

Hayatının bir parçası olmamı istemiyordu, onu incittiğim, kızını ve yaptıklarını hatırlattığım için değil. Ama benim için endişelendiği için.

Fikrini değiştirdim.

Böylece Harvey'i ve yaptığı şeyi neden yaptığını öğrenmiştim. Ayrıca çektiği acıyı, "suçunun" bedelini ödediğinde hissettiği rahatlamayı ve onu affettiğim için duyduğu derin duyguyu da öğrenmiştim. Ve son olarak, onun da benimle aynı şeyleri hissettiğini bilerek hayatımda olmasının güzelliğini öğrenmiştim.

Onun kızı değilim. O olmadığımı hep biliyordu.

Ben.

Hayır, bu noktada Jacob'ın bunu anlayacağını sanmıyordum. Yine de kendimi geri çekebilir ve bunun onu neden rahatsız ettiğini anlayabilirdim. O sadece hatalıydı.

Ona bunu da söylemeyecektim.

"Bunun seni neden rahatsız ettiğini anlıyorum," dedim ona.

"Seni birini görmeye götürmemiz gerekiyor mu?" diye sordu. Mümkün değil.

Çoğunu çoktan çözmüştüm (tabii ki hepsini değil). Ve bunu Harvey ile yapmıştım.

"Bazı şeyleri kendi başıma kabullenmeye çalışıyorum," diye paylaştım.

"Emme, bir profesyonel-"

"Bir düşüneyim" diyerek sözünü kestim, sonra da konuyu değiştirmek için harekete geçtim, "İstasyonda olanları şimdi konuşabilir miyiz?"

Bu konuda konuşmamıştık. Çünkü o ve Chace döndüklerinde eğlenecek kadınlar ve çalışacak erkekler vardı. Jacob ve Chace hemen tavan arasındaki çocuklara katıldılar.

Ve yanılmamışım. Adamların yalıtımımı yerleştirmesi bir saatten uzun sürdü, ancak öğleden sonra tüm iş tamamlanmıştı.

Sonra Faye hepimizin Chantelle'deki Rosalinda'da Meksika yemeği yememizi önerdi ve ben de bunun iyi bir fikir olduğuna karar verdim, böylece ödemeyi yapabilir ve çocuklara yardımlarının karşılığını ödeyebilirdim.

Biz gittik.

Jacob ödemeye karar verdi. Konuştuk.

Herkes (ve herkes) bunun çok komik olduğunu düşündü, Bubba kahkahalarla gülüyordu ve son olarak Deke Jacob'a bakıp sırtarak "Dostum, çok fena sıçtın" dedi.

Deke'nin yorumu üzerine Jacob'la tartışmayı bıraktım ama hızlıca bir şeyler yapmaya başladım. Burnumu pudralamam gerektiğini söyledim, sonra garsonu yakaladım ve ona kredi kartımı verdim.

Jacob aklını kaçırdı (hafifçe).

Bunu görmezden geldim ve eğer kendini daha iyi hissedecekse bana bir margarita daha ısmarlayabileceğini söyledim.

Krystal başıyla beni onayladı.

Nina, Lauren, Lexie, Faye ve Zara endişeyle birbirlerine baktılar.

Jacob tüm margarita ve biraların parasını ödedi (Faye'in meyve suyu içmesi dışında).

Eve dönerken Jacob'ın kamyonda hâlâ sinirli olduğunu görebiliyordum. Bu yüzden evine vardığımızda, garajdan hemen içerideki koridorda döndüm, parmak uçlarımda yükseldim ve ona bir öpücük verdim.

Beni doğruca yatağa götürdü.

Sinirini çabuk atlattı. Bizi şu ana götürüyor.

"Sana bu oyunu vereceğim," dedi Jacob, dikkatimi yeniden toplayarak, konuyu Harvey'den uzaklaştırmama atıfta bulunarak, "çünkü yorgunum, daha yeni sert geldim, senden iki tane aldım, bu yüzden oraya gitmek istemiyorum, ama daha fazlası, seni oraya götürmek istemiyorum."

En azından o vardı.

Sonra onu aldı.

"Ama bu konudaki konuşmamız henüz bitmedi," diye uyardı.

Harvey konusunda bu kadar kolay paçayı sıyırmama izin vermeyeceğini bildiğimden çenesine baktım ve mırıldandım: "Anlamıştım."

"Emme, bana bak."

Ona baktım ve o daha da yaklaştı.

"O adamın yaptığı şey iyi değildi, doğru değildi ve sadece yasal olmadığı için de değildi. Çok kötüydü. Parasını ödedi, ki bu doğruydü. Bunu çarpıtmış olmanız beni endişelendiriyor."

iyi görünmesi için. Ama değildi. Hiçbiri değildi. Anlamak için çok gençtin ama artık çok genç değilsin. Bu iyi bir şey ve bunun seni nasıl etkilediğini düşünmek ve çözmek için zaman ayırmana sevindim. Ama bebeğim, bunun üstesinden gelmelisin."

Kabul ettim çünkü o anda yapabileceğim en iyi şeyin bu olduğunu düşündüm.

"Tamam, Jacob."

"Tamam," diye yanıtladı.

"İstasyon," diye sordum ve Jacob bana bakakaldı. Sonra

"Sik beni" dedi.

"Ne?" Ben sordum.

"Tamam, bir dakikalığına geriye dönelim, ben senin üstünde yatıyorum, ikimiz de yatağında çırlıçıplağız. Sanırım yeni başladığımız şeyin, başlaması uzun sürse ve biraz çılgınca başlasa bile, üzerine inşa etmek istediğim bir şey olduğunu anlamışsındır. Burada, yatağında çıplak olduğuna göre, senin de bunun üzerine bir şeyler inşa etmek istediğini okuyorum. Senden istediğim şey benimle olup uzak durman değil. Ya benimlesindir ya da değilsindir ve bebeğim, seni yanımda tutmak için çaba göstereceğim."

Ne demek istediğini anlamamıştım.

"Jacob, seninleyim."

"Benimle aynı fikirde olmadığın bir konuda susmam için önce kabul edip sonra konuyu değiştirdiğini bilmediğimi mi sanıyorsun?"

İşte o anda bir dahinin erkek arkadaşı olmasının çok da eğlenceli olmayabileceğini fark ettim.

Elbette, çatı katımda ihtiyacım olan yalıtımı bir mezura kullanarak değil, zihninin gücüyle ölçebilirdi.

Ama diğer zamanlarda, berbat olacaktı. "Tatlım-"

Başını iki yana salladı. "O oyunu da sana vereceğim. Sadece bir oyun oynadığını bildiğimi bilmeni istiyorum."

Bununla hiçbir yere varamayacağımı biliyordum.

Bu yüzden mırıldandım, "Oh, tamam."

"Ve bu konuda söyleyeceğim son şey, o zaman da biliyordum ve şimdi daha da fazla biliyorum ki bok sizi uzaktan yaşattı,

Bir perdenin arkasında, veriyor ama geri tutuyor. Bu pislik içeri sızmaya başlarsa, buna da bir son vereceğim."

"Biliyor musun, şimdi beni rahatsız ediyorsun," diye paylaştım.

"Güzel, sinirlenmiş olman bir şeyler hissettiğin anlamına geliyor, bunu kabul ediyorum," diye karşılık verdi.

Ters ters baktım.

Bir süre bakışlarımı üzerinde tuttuktan sonra

sırıttı. "İstasyon!" Tersledim.

Sırıtişı daha da büyüdü.

Dudaklarının kıpırdamaya başladığını görmeleri için bakışlarımı ona diktim ve gözlerine döndüm.

"McFarland beni anlıyor. Chace'i anlıyor. Mick Shaughnessy'i de aldı. Chace, Gnaw Bone istasyonundaki en iyi adamınızla McFarland'ın sizi aradığını ve siz bunların hiçbirinin olduğunu bilmeden onu kazıma kararı aldığınızı paylaştı. Yani onunla işinizin bittiğini anladığınızı paylaştığımızda o da bizimle birlikteydi, dolayısıyla bunu anladığını göstermesi gerekecek. Bugün yaptığınız gibi ondan tekrar haber alırsanız, hemen bana söyleyin. Ama tahminimce ondan bir daha haber alamayacaksınız."

Bu çok iyiydi.

"Bütün bunlar da neyin nesi?" Konuyu kapatmasını bekleyerek ama kapatmamasını umarak sordum.

Söylemedi.

Bana

söyledi.

"Kanıtlar ne olursa olsun, itiraf yok ve kimse elebaşını suçlamıyor. Grup sıkı. McFarland'ın zayıf halka olduğuna dair bazı işaretler var, en önemlisi de o moronun size çalıntı bir yüzük vermesi. Dikkatleri onun üzerinde. Yarın kefalet duruşmasına çıkacaklar ve umarız yüksek bir ceza alırlar ve bu gerçekleşmeden McFarland'ı yakalayabilirler. Göreceğiz."

Tatlı olabilen Danimarkalı için kendimi kötü hissettim. Ama başka bir şey hissetmedim.

Bunu düşünmek için biraz zaman harcadım çünkü onunla üç yıl çalışmış ve dört ay çıkmıştım ve ikincisini yaptığım için ürkemek dışında

Onun hakkında pek bir şey bilmiyorum.

"Emme, kafanda ne var?" Jacob sordu ve ben de ona odaklandım.

"Umurumda değil," dedim ona.

Kaşları birbirine çatıldı. "Ne?"

"Dane hakkında. Hala tüylerim diken diken..." Gözlerine karanlık bir bakış girmeye başlayınca tereddüt ettim ve kelimeleri seçtim, "Biliyorsun. Ama çoğunlukla umurumda değil ve bunun incinmemek ya da başka şeyler hissetmemek için uzak durmak mı yoksa sadece umursamamak mı olduğunu anlamaya çalışıyorum."

"Bebeğim, senin için yapabileceğim çok şey var çünkü sen benim Emme'msin ama McFarland'a olan hislerini çözmeye çalışırken yatakta çıplak yatmak bu listenin başında değil."

Söyledikleri beni yüksek sesle güldürdü, ona sıkıca sarıldım.

Bitirdiğimde bana sırtıyordu.

Bu hoşuma gitti ve "Bunun nesini seviyorum biliyor musun?" diye sordum. "Bunu mu?"

"Biz."

"Seni becerirken bazen defalarca boşalmanı sağlayabilmem gerçeği mi?" Jacob tahmin etti.

Tekrar kıkırdamaya başladım ama başımı salladım. "Hayır. Gerçi bu da bir bonus. Çünkü bir şeyleri çözmeye çalışıyoruz, yolumuzu yeni bir şekilde buluyoruz, ama sen her zaman bizi eskiden olduğumuz kişiye geri götürmenin bir yolunu buluyorsun. Beni tanıdık bir yere götürüyorsun. Bunu kaybetmeyeceğimi bilmemi sağlıyorsun. Ve ben bunu sevdim. Onu bir kez kaybettim, bir daha asla kaybetmek istemiyorum. Sevdiğim şey bu."

Konuşmam bittiğinde sırtıtmıyordu.

Bana öyle bir bakıyordu ki nabzım müthiş bir şekilde atıyordu.

Sonra başı düştü ve beni öpmeye başladı. Sert ve ağzı kapalı değil. Yavaş ve tatlı değil.

Sert, aç ve talepkar.

Beni sert, aç ve sahiplenici bir şekilde öptükten sonra Jacob bana sert, aç ve sahiplenici başka şeyler de yaptı.

Ve o bunları yaparken ben de geldim.

Tekrar tekrar.

Onuncu Bölüm

Bağırsaklarımda Ekşime

Deck mama kabını yere koydu ve Buford hemen burnunu içine soktu.

Ayağa kalktı ve mutfağa döndü, Emme'yi gördü, saçları ıslaktı ve geniş bir bantla arkaya toplanmıştı, tişörtü üzerindeydi, külotu yoktu (giyindikten sonra onu takip etmiş ve bu olağanüstü keşfi yapmıştı), makyajı yarımdaydı, ağzına yulaf ezmesi tıktırıyor ve kahvesini yudumluyordu, tüm bunları aceleyle yapıyordu.

Deck, Emme'nin kendisine hazırladığı yulaf ezmesi kasesine doğru ilerlerken, Buford'a baktı ve taze bir kap yemekle bu dünyada var olduğunu unutmuş bir köpeğe hitap etti.

"Evime gelebilmen için avlanma içgüdülerini bastırman gerekiyor, çünkü benim evimden işe gitmek on beş dakika, buradan ise yirmi beş dakika sürüyor ve ben erken kalkmayı pek sevmiyorum."

Deck, "Emme, daha on dakika var," diye işaret etti.

Gözleri ona kaydı, başı öne eğildi ve kaşları yukarı kalktı. "Sabah seksi mi?"

Sırıttı. "Tamam, kırk beş dakika."

Karşısındaki tezgâhta duran çantasındaki telefon çaldığında "Doğru," diye mırıldandı huysuzca.

Ona ters ters baktı ve oraya doğru yürüdü. Deck'in sırtışı bir gülümsemeye dönüştü.

Anlaşılan yarım saat önce ona yaşattığı orgazmın etkisi geçmişti.

Kupasını bıraktı, telefonunu çıkardı, ekrana baktı ve yüzü aydınlandığında Deck'in midesi sıkıştı.

Kahretsin, muhteşemdi.

Telefonu kulağına götürdü ve "Merhaba baba!" diye cıvıldadı. Bağırsakları yine sıkıştı ama farklı bir şekilde.

Bu sefer sadece sikişti.

Kadının yüzünde şaşkınlık ifadesi belirince bu kez mırıldanarak "Siktir" dedi.

Onu duymadı. Babasını dinliyordu. Babası onun ne duyduğunu biliyordu.

Davanın son rötuşlarını yaparken ve McFarland'ın kesinlikle batacağını anladığında Emme'nin babası Barry Holmes'u aradığını unutmuştu. Bu, Kenton Douglas'ın Emme'yi sorgulamak ve yüzüğü geri almak için ona gittiğini bilmeden önceydi.

Ona söylemek istedi.

Tüm bu olanlardan sonra, o yapmadı.

Gözleri ona kaydı ve daraldı. "Siktir" diye tekrarladı.

"Evet, baba, biliyorum ama-"

Belli ki önü kesilmişti. İki saniye sonra çenesi gerildi.

Deck iç çekti.

Barry'yi tanıyordu. Emme'nin bazı akşam yemeği partilerinde onunla birlikte vakit geçirmişti. O ve Elsbeth de dört yıl üst üste yıllık Noel partileri için evlerine davet edilmişlerdi ve bunu hiç kaçırmamışlardı. Artık Emme'yi görme şansı olduğu için bunu hiç kaçırmadığını biliyordu. O zamanlar bunun Barry Holmes'u sevdiği ve ona hayran olduğu için olduğunu düşünüyordu.

Adam paradan geliyordu, ona para verilmişti ve yine de bunun için çalıştı. Komik, zeki, çalışkan, dürüst ve ailesini seven biriydi.

Çok para kazanıyordu ama çocukları üniversiteye gittiğinde Barry oda ve yemek parasını ödüyordu ama çocukları ne yaparlarsa yapsınlar okul harcından sorumluydular. İş bulmak, burs için çalışmak, hibelere başvurmak. Bu değildi.

kalpsiz ya da cimri. Onlara mezuniyet hediyesi olarak okul harçlarının tamamını geri verdi. Sadece eğitimleri için çalıştıklarından emin oldu, böylece onlar için bir anlamı oldu.

Hepsi yaptı.

Elsbeth, Barry'nin çocuklarına karşı çok sert olduğunu düşünüyordu. Deck asla kabul etmedi.

Bunun nedeni, bir gün parası olursa çocuklarına da aynısını yapacağını düşünmesiydi, ancak Elsbeth'in sık sık gösterdiği gibi, onların da bu paraya hak kazandıklarını düşünerek büyümelerini istemiyordu.

Ama aynı zamanda çocuklarına karşı Barry Holmes'un hiçbir zorluğu yoktu. Onlara hayat dersleri vermek isteyebilirdi ve bunlar kolay olmayabilirdi ama sık sık onları sevdiğini söyler, onlarla gurur duyduğunu paylaşırdı ve aile birbirine yakındı.

Ve son olarak, şehir kulüplerine ve geniş mülklere parası yetmesine rağmen, evi güzeldi, büyüktü, iyi dekore edilmişti, ama sıcak ve misafirperverdi ve altı kişilik bir ailenin ihtiyaç duyduğundan çok daha fazlası değildi. Sadece kendisi, karısı, iki erkek ve iki kız çocuğu, Emme'nin en küçükleri olduğu bir aile için sağlam, çekici bir aile evi.

Günler önce Barry ile konuşurken, Elsbeth'i kaybetmenin Emme'yi kaybetmek anlamına geldiğini ve bunun da Barry'yi, karısı Maeve'i ve Emme'nin sevgi dolu ama uzakta yaşayan kardeşlerini (bir kız kardeşi Hindistan'da, bir erkek kardeşi Yeni Zelanda'da ve diğer erkek kardeşi Boston'da yaşıyordu) kaybetmek anlamına geldiğini söylemişti. Ne kadar uzakta olurlarsa olsunlar, hepsi de sık sık evlerine ziyarete geliyordu.

Emmanuelle'i kaybetmek kadar berbat değildi. Ama berbattı.

"Hayır, orada değilim çünkü ben, şey... şey..." Emme'nin sözleri dikkatini tekrar ona yöneltti. "Jacob'la kalıyorum." Gözleri büyük, acılı, tamamen kızgın ve hâlâ ona bakıyordu. "Evet. Jacob Decker." Sonra durakladı, "O... şey, tabii. O burada. Yulaf ezmesi yiyoruz."

Gözlerini daha da büyüterek ona baktı ve eğer bakışlar öldürebilseydi, adam boku yerdi.

Sonra yine kahkahadan boğulma tehlikesi geçirdi

Yutkunuyordu.

"Tabii, doğru, yemek yiyor," dedi ona doğru ilerlerken. "Ama konuşabilir." İki adım ötede durdu. "Evet." Durakladı. "Tamam." Durakla, sonra daha yumuşak, "Ben de seni seviyorum, baba."

Telefonu kulağından alıp ona uzattığında yüzündeki yumuşaklık kayboldu.

"Seninle konuşmak istiyor. İşin bittikten sonra ben de seninle konuşmak isteyeceğim."

O da öyle düşünmüştü.

Sırıtmamak için kendini zor tuttu ama dudaklarının seğirdiğini hissetti. Kızın gözleri onlara dikilince daha da seğirdiler.

Telefonu aldı ve kulağına götürdü.

"Bay Holmes?"

"Barry. Barry. Oğlum, yıllardır bana Barry demeni söylüyorum."

Emme çok kızmıştı.

Barry Holmes'un sesi piyango kazanmış gibi geliyordu.

"Pekâlâ. Barry," Emme'nin babasıyla olan yakınlığı karşısında gözlerinin keskinleştiğini hissetti, belli ki davet edilmişti, "senin için ne yapabilirim?"

"Sadece söylemek istedim, işleri başlatmak için ofise gidiyorum. Her ihtimale karşı bugün kalacağım. Bahsettiğin tahvil duruşması ne zaman?"

Barry'ye neler olduğunu anlatmış, nispeten açık sözlü davranmış ve McFarland'ın bağlanması ve işe gitmesi ya da hatta araması durumunda onunla ilgilenmek için yukarı gelmesini istemişti.

Bunu yaptı çünkü Deck'in o adamı Emme'den uzak tutması gerekiyordu. Ve buna işten uzaklaştırılması da dahildi.

Barry tüm çalışanlarına sözleşme imzalattırdığını ve ayrıca kapsamlı çalışan el kitapçıkları olduğunu açıklamıştı. Barry daha sonra bir çalışanın iş içinde ya da dışında suç teşkil eden eylemlerde bulunması halinde soruşturulmak üzere açığa alınabileceğini ya da tamamen işten çıkarılabileceğini paylaştı.

Yani McFarland boku yemişti.

Ama bu özel sikişı Barry halledecekti. Emme'nin bununla hiçbir ilgisi yoktu.

"Saat onda," diye cevap verdi.

"İyi, iyi," diye yanıtladı Barry. "Çocuklarla biraz sohbet edeceğim, etrafa bakacağım, küçük kızımı ziyaret edeceğim ve senin aramanı bekleyeceğim."

"Kulağa bir plan gibi geliyor," diye kabul etti Deck.

"Şimdi, gitmeden önce, kızımın satın aldığı bu para çukurunun önünde duruyorum ve evinin kenarındaki bir muşambanın altına bağlanmış büyük bir yalıtım yığınının bakıyorum. Emme'm bunu halletti mi, biliyor musun?" diye sormadığı bir soru sordu.

Birdenbire Emme'nin hayatına giren Deck'in kız arkadaşı için bunu ayarlayıp ayarlamadığını bilmek istiyordu.

"Ben ve birkaç adamım dün bunu hallettik, Barry."

Zihinsel mızraklar derisini delip geçti. Emme'ye baktı, sonra gülümsemesini gizlemek için hızla ayaklarına döndü.

Kesinlikle kızgınlım.

"Oğlum, sana anlatamam, burayı satın aldı, çok heyecanlıydı, 'Baba, baba! Gelip görmelisin!' dedi. Geldim ve gördüm. Neredeyse kalp krizi geçiriyordum."

Deck ayaklarının dibinde gülümsemeye devam etti.

Barry konuşmaya devam etti.

"Annesi ve ben o kazanı onun için aldık, elindekinin havaya uçacağından çok korkuyordu. Elektrik işinin parasını ödemeye çalıştık, reddetti, bunu yapmak için hesaplarını temizledi. Ona sıranın yalıtımda olduğunu söyledim. Ebeveyn banyosunu yeniledi. Sırada yalıtım olduğunu söyledim. Ana banyoyu yeniledi. Sen de buradaydın. Nereye varmak istediğimi anlıyorsun. Taktırmayı teklif ettim, 'Baba, burası benim evim.' dedi. Ben hallederim.' dedi. Ona beş bin şöminesinden birinde ateş yakabileceğini ve yalıtım olmadığı için parasını içine atabileceğini söyledim. İki ay önce beni aradı ve 'Baba, gelip ön odadaki avizeyi indirmeme yardım eder misin? Avizeler!' diye bağırdı. 'Yalıtım yaptırmadan önce avizeleri mi temizliyor? Pes ettim. Işığı görmesini sağladığına sevindim. Şimdi sadece çalışmalıyız

bu pencereleri tamir ettirmesi

konusunda." "Onlar için teklif alıyor,

Barry." "Şükürler olsun!" Barry

bağırды.

Deck gülmemek için dudağını ısırды.

Emme'nin, "Bunun komik olduğunu düşünmene sevindim," diye tısladığını duydu.

Gözleri ayağa kalktı, eli telefonu kapattı ve "Bebeğim" diye fısıldadı.

Ayaklarını yere vurarak çıktı.

Barry konuştuğu için telefona geri döndü ama bunu yaparken gözleri Emme'nin tişörtünün altında uyluğunun ortasından aşağısı açıkta kalan bacaklarının arkasındaydı.

"Jacob, kızımın mantıklı düşünmesini sağlayabileceğini görüyorum. O teklifleri alıyorsun, annesiyle benim pencerelerin parasını ödememize izin vermesi için onu ikna ediyorsun. Karşı çıkarsa, yarısını kabul etmesini sağla. Buna karşı çıkarsa, bahçede iyi bir iş çıkardığı için büyük bir ikramiye alacak, çünkü bahçede gerçekten de düşündüğüm gibi iyi bir iş çıkarıyor, ama bu ikramiye bana tekliflerde ne yazıyorsa o olacak. Anladın mı?"

Hayatında ona Jacob diyen tek insanlar annesi, Barry, Maeve ve Emmanuelle Holmes'du; son üçü buna izin verdiği ve hoşuna gittiği içindi. İlki ise başka seçeneği olmadığı için ama yine de hoşuna gittiği için.

O Deck'ti.

Herkes ona Deck derdi.

Bunun nedeni, çocukken babasının ona Deck lakabını takmasıydı, çok küçük yaşlardan itibaren Deck başka bir şey bilmiyordu ve babası, daha sonra da diğerleri ona asla başka bir şey demedi.

Lakabı seviyordu. Ama

babasını seviyordu.

Bu nedenle Elsbeth'le sertleştiği tek an, bir keresinde ona Jacob dediğinde olmuştu. Bu saçmalığı başladığı anda kesip atmıştı. Canını yakmıştı, bunu göstermişti ve Emme'nin kendi adını kullanmasına izin verdiğini her duyduğunda ona o bakışı atmıştı.

Ama umurunda değildi.

Siktir, 150 IQ'su vardı ama yine de aptalın tekiydi.

"Barry, Emme'nin işleri kendi başına halletmeyi sevdiğini düşünüyorum. Ayrıca, son birkaç gündür bir sürü şey olup bittiğinden ve seni aradığımı ona söylemeyi unuttuğumdan, elimde öfkeli bir kadın olduğunu düşünüyorum. Bu yüzden, pencere teklifleri hakkında daha sonra konuşuruz. Olur mu?" diye sordu.

Bir sessizlik oldu ve sonra, "Oğlum, bu işi halletsen iyi olur. Emme kendi halinde bir kızdır, hep öyleydi. Bu yüzden sinirlendiğinde işler karışabilir. Ama yine de sana karşı hep bir zaafı olmuştur, o yüzden sana bir şey olmaz."

Günler önce Barry'yi aradığında Barry hem Deck'ten haber aldığı için hem de Deck'in kızıyla yeniden bağlantı kurduğunu öğrendiği için çok şaşırılmış ve sevinmişti. Yine de Deck'in kendisine söylediklerinden pek memnun olmamıştı ve Deck o sırada ve o zamandan bu yana kızıyla nasıl bağlantı kurmayı planladığını paylaşmamıştı.

"Umarım haklısındır ama ben en iyisi bu işi halledeyim," diye yanıtladı Deck. "Tamam. Bunu yapmana izin vereceğim, sadece bir şey daha var," dedi Barry. dedi.

"Öyle mi?" Deck'e bir şey daha söylemeyince Deck "Evet" diye sordu.

"Bu sorunun garip gelebileceğini biliyorum ama ben bir babayım, sizin olmadığınızı biliyorum ama olursanız ya da olduğunuzda beni anlayacaksınız. Sabah ilk iş orada olacak. Evinden çıkardığın yalıtım malzemesiyle buradayım. Bu iyi şeyler anlamına mı geliyor?"

Deck ne sorduğunu biliyordu.

"İyi şeylerden kastınız kızınızla görüşmem mi?" Deck sadede geldi.

"Ben de tam olarak bunu kastediyorum," diye yanıtladı Barry. Garip değildi ama merak uyandırıcıydı.

Cevap vermemeliydi ama kızı çocukken kaçırılan ve şimdi etrafında dönenleri gören bir adamın içini rahatlatması gerektiğini düşünüyordu.

"Bunu garip bulmuyorum ve normal şartlarda bunu Emme'nin söylemesi gerekirdi. Sorduğunuza ve olan bitene bakılırsa, onun güvende olduğunu bilmelisiniz,

Onu bu şekilde tutmaya niyetliyim. Bunu yapmaya niyetliyim çünkü o Emme ve ona karşı her zaman bir zaafım olmuştur ama aynı zamanda kızınızı da görüyorum."

"Şükürler olsun," diye nefes aldı.

En azından Barry Holmes'un onayını almıştı. Elinde hâlâ kızgın bir Emme vardı.

"Bu cevabın çok anlamlı Barry. Şaka değil," dedi Deck ona. "Ama gerçekten gitmem gerek."

"Doğru. Tamam. Birazdan görüşürüz." "Görüşeceğiz."

Görüşürüz, Barry."

"Görüşürüz, Jacob."

Bağlantıyı kesti ve Emme'nin telefonunu çantasının yanına koydu. En azından birazını yakması için ona zaman tanımak amacıyla yulaf ezmesini aldı ama gözleri kışının üzerine oturmuş, yemeğini yalayıp yutmuş olan köpeğine gitti ve Deck'e bakmaya başladı.

"İçeri gir ve onu benim için yağla, olur mu dostum?" diye sordu yulaf ezmesi ısırıkları arasında.

Köpeği dışarı çıktı ve sahibine doğru yöneldi. Deck köpeğinin onu anlayacak kadar zeki olduğuna inanmak istiyordu ama çileklerin peşinde olması daha muhtemeldi.

Deck kahvaltısını bitirdi, kaseye su doldurdu ama lavaboda bıraktı, bir fincan kahve aldı ve gecikmeli olarak Buford'u takip etti.

Saç kurutma makinesinin sesini duydu, köpeğini yatakta gördü, gözleri banyonun kapısına yöneldi ve kız arkadaşını banyoda kot pantolon ve sütyenden başka bir şey giymemiş, gövdesi eğilmiş, kıcı ona doğru, saçlarının arkasını kuruturken buldu.

Deck omzunu kapının pervazına dayayarak yerleşti, kahvesini yudumladı ve manzaranın tadını çıkardı.

Saçlarını geriye attığında manzara daha da muhteşem bir hal aldı. Giydiği seksi, dantelli beyaz sütyeni gördüğünde daha da güzelleşti.

Gözleri aynada onunkilere takıldı ve parladı.

Dudaklarını birbirine bastırdı.

Öfkeli gözlerini aynada kendine dikti ve

saçını kurutmaya
devam etti. Deck
hareket etmedi.

Keşfetmişti ki, dikkatinizi verirsiniz ve bunun önemli bir kısmını yaparsanız, her gün bir şeyler öğrenebilirdiniz. Kuşların nasıl uçtuğunu, yüzlerdeki ifadeleri, trafik akışını izlediniz.

Ve kadınların nasıl hazırlandıklarını ve günle yüzleşmek için nasıl dışarı çıktıklarını. Emme şimdi tamamen makyajlıydı ve ona çok yakışmıştı.

Çok iyi.

Onu daha önce tanıdığı zamanlardaki gibi takmıyordu. Sadece dışarı çıkarken yeterince maske takıyordu. Emme tamamen maskeyle ilgiliydi ve makyaj da bunun bir parçasıydı. Ama belli ki bu onun alışkanlık olarak yaptığı bir şeydi. Hoşlandığı bir şey değildi.

Onunla ilgili pek çok şey gibi bu da değişti. Makyajı daha ağır değildi, gerçi daha fazla makyaj vardı. Ama çok daha ustalıkla uygulanmıştı, sanki umurundaymış gibi, yapıp bitirmesi gerekiyormuş gibi değil.

Saçları da aynı şekilde, sadece çok daha uzun ve röfleli değil, aynı zamanda daha önce sahip olmadığı sağlıklı bir parlaklığa sahipti.

Ayrıca artık eskiden kullandığı gibi biraz bunaltıcı olsa da yeterince hoş bir çiçek kokusu olan bir parfüm kullanmıyordu. Eski parfümü kadınların seveceği bir parfümdü. Bir erkeği cezbedecek bir parfüm değildi. Kokusu ve kullandığı miktar muhtemelen insanların geri çekilmesini istediğinin bir başka bilinçsiz göstergesiydi.

Şimdi parfümü çok daha abartısızdı. Koklamak için yaklaşmanız gerekiyordu. Hâlâ çiçeksi ama daha yumuşak ve misk kokuluydu.

Bir kadının sevebileceği ama bir erkeğin kesinlikle seveceği bir parfümdü.

Birkaç gün önce onu sokakta görene kadar, kadınlarının kendilerine bakmasını sevmesinin kendisi hakkında ne söylediği umurunda bile değildi. Tıraşsız bacaklar, görünür saç kökleri, dağınık kaşlar ve bir araya getirilmiş bir kıyafet büyük bir iticiydi.

Işın gerçeği, daha fazla bakım gerektiriyordu,

daha iyi.

Mesele mükemmel vücutlar değildi. Bu, sadece onun için değil, kendileri için de umursadıklarının bir göstergesiydi. Sadece kendilerini iyi hissetmelerini sağlasa bile, kendilerini kandıracak ve bir izlenim yaratacak güvene ve enerjiye sahiptiler. Hayır, özellikle de bunu kendileri için, hoşlarına gittiği için, bundan zevk aldıkları için yapıyorlarsa ve bunun bir erkeği cezbetmekle ilgisi yoksa.

Bunun çok seksi olduğunu düşünüyordu.

Son birkaç gündür, Emme'nin bunu yıllar önce yapmamış olmasının, onun sunabileceği şeyleri derinlemesine göremediği ya da nasıl bağlandıklarını hissedemediği anlamına gelmediği gerçeğiyle mücadele ediyordu. Zaman kaybetmişti, ikisi de kaybetmişti, çünkü genç ve sıgıdı, Elsbeth'in daha önemli olana sahip olmadan buna sahip olması onu kör etmişti.

Yine de Emme'nin artık her şeye sahip olmasından şikâyetçi değildi.

Kurutma makinesi çalıştı ve hemen fişini çekip çıkardı, döndü ve arkasında yerde duran gece çantasına attı.

"Bebeğim-" diye söze başladı ve kız arkasını döndü, saçları da onunla birlikte uçtu ve yine muhteşem bir gösteri oldu.

"Biliyor musun, senden önce iki erkekle birlikte oldum. Sadece iki," diye açıkladı.

Kadının ona diktiği gözleri alev alev yanıyordu. Sözleri, bu sayının bu kadar düşük olması ve bu yaşlarında bile ona henüz sahip olmadığı pek çok iyi şeyi verme şansına sahip olduğu anlamına geldiği için duyduğu sevinç ile Emme'nin bu kadar uzun süre boşa harcanması ve kız arkadaşının bu kadar çok yalnız zaman geçirmesi nedeniyle duyduğu üzüntü arasında savaşmasına neden oluyordu.

Devam etti.

"Ve ikisi de uzun sürmedi, bu yüzden bu ilişki işlerini nasıl yapacağımı gerçekten bilmiyorum. Çok fazla pratiğim yok çünkü ikisi de uzun sürmedi ya da gerçekten uzun sürmedi."

"Emme-" diye tekrar denedi ama kadın onun yerine konuştu.

"Ama yine de babamı bir iş meselesi için aradığını biliyorum,

benim işim, tamam değil."

"Bu bir iş meselesi değil, bu bir erkek meselesi," diye düzeltti. "Öyle mi?" diye sordu, bir elini kalçasına koyup başını diğer tarafa eğerek, hiçbir erkeğin görmek isteyeceği bir duruş değildi, kadını bunu yaparken sadece bir kot pantolon ve sütyen giyiyor olsa bile. "Yani babamı arayıp gelmesini istemedin mi? yukarı ve anlaşıma ile Dane'in askıya alma ve/veya kefalet duruşmasından sonra işine son verilmeli mi? Ve bunu bana söylemeden yapmadın mı?"

"Bunu yaptım çünkü bu adamın yanında olman senin için güvenli değil ve sana söylemeye niyetlendim ama sen sinirlendin ve ortadan kayboldun, seni aradım, sadece benim evimde olduğun için buldum, işler kızıştı sonra başka şeyler aklımdan çıkardı."

"Demek öyle," dedi. "Bir iş meselesini halletmek için babamı aradınız."

Pervazdan uzaklaştı, gözleri ateşlendi ve bir adım geri çekildi, böylece olduğu yere yerleşti, kupasını tezgâha koydu ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Sana sürekli söylüyorum, o adamı tanıyorum ve seni o adamın yakınında istemiyorum," dedi.

"Neyse ki sen bundan her bahsettiğinde geçici olarak ve kendiliğinden sağır olmadım da bunu söylediğini duydum. Ama bu aynı şey değil."

"O öyle bir adam ve onunla yüz yüze ya da telefonda muhatap olmanız mümkün değil."

"Söz konusu benim işim olduğunda Jacob, bu kararı sen veremezsin," dedi.

"Konu kız arkadaşımın işte olması ve bu adamla uğraşması olunca, evet," diye karşılık verdi.

"Diyelim ki suçla mücadele ediyorsun ya da her ne yapıyorsan ve ben de seni görmenin benim işim olduğunu düşündüğüm için düzgün beslendiğinden emin olmam gerektiğini hissediyorum, sana tavuklu erişte çorbası ve kraker getirmek için senin bilgin ya da iznin olmadan gizli inine sızmamda bir sakınca yok mu?" diye sordu alaycı bir şekilde.

O sütyeni giymesini talihsizlik olarak görüyordu.

Diliyle memelerindeki dantelleri takip etmek istemesine neden oluyordu, kalçalarına kadar inen kot pantolonu onu soyup çıkarmak istemesine neden oluyordu, sevimli, komik ve şimdiye kadar tanıştığı tüm kadınlardan daha zekiydi, bu da onunla başa baş gidebileceği ve bazen kazanabileceği anlamına geliyordu. Ve bunu talihsiz buluyordu çünkü gülse mi, onu yakalayıp öpsün mü yoksa hırlasın mı bilemiyordu.

"Sana babanı aradığımı söyleyecektim," diye tekrarladı.

"Alternatif bir senaryo için buna ne dersin?" diye önerdi, hâlâ alaycıydı. "Benimle böyle şeyler hakkında konuşuyorsun, özellikle de babamla konuşmayı içeriyorsa, ki o benim babam ama aynı zamanda patronum. Sonra ben karar veririm ya da gerekirse babamla konuşmanın nasıl olacağını tartışırız."

"Bildiğine çok sevindi Emme," diye bilgilendirdi Deck onu.

"Evet Jacob," diye ona doğru eğildi, "biliyorum. O haklı. Şimdi aylar önce seni Breckenridge'e yıllık aile gezimize davet edebilmek için sokakta karşılaşmadığımıza hayıflanıyor ve şu anda sana kendi kişisel kar motosikletini almaya çalışıyor. Bilgin olsun, ben, tüm kardeşlerim ve kayınbiraderlerim babamın Breck'teki evindeyiz. Başka bir deyişle, sadece bana para ödediği işleri halletmek için gelmekle kalmıyor, aynı zamanda ya birlikte olduğumuzu anladı ya da birlikte olacağımızı umarak voodoo aşk dansı yaparak Tanrı'ya dua ediyor çünkü benim senden her zaman hoşlandığım gibi o da senden her zaman hoşlandı. Hem de çok."

"Birlikte olduğumuzu biliyor," dedi Deck ona.

"Ne? Ona bunu da mı söyledin?"

Deck hiçbir şey söylemedi. Gözlerini dikti.

Bakışlar parıltıya dönüştü.

Sonra tısladı, "Sana inanamıyorum."

"Bebeğim-"

"Bana bebeklik yapma Jacob!" diye tersledi, sesi yükseldi ve elleri iki yanına doğru havalanıp ikisini de kalçalarına kenetledi. "Babama evleneceğimizi söylediğine inanamıyorum."

birlikte!"

"Bu bir sır mı?" diye sordu.

"Hayır! Ama onu dokuz yıldır görmedin. Ben düzenli olarak görüyorum, ayrıca ben onun kızıyım, onun belinin meyvesiyim, bu yüzden kiminle çıktığımı onunla paylaşmam gerektiğini düşünüyorum, sence de öyle değil mi?"

Belinin meyvesi.

Kahretsin, gülümsemesine engel olamayacaktı.

Onu yakaladı, banyodaki hava ağırlaştı ve sesi kısıldı. "Bu hiç komik değil Jacob."

"Emme, gülmemi istemiyorsan, kot pantolon ve sütyenle şirin ve seksi görünen 'belinin meyvesi' gibi şeyler söyleyerek bana bağırma."

Kadın gözlerini kapatıp uzaklara baktıktan sonra geri dönüp gözlerini tekrar açtığında bunun yanlış bir şey olduğunu anladı.

"Çok zekisin," dedi sessizce. "Ama bu yüzden her şeyi bilmiyorsun ve ne halt etmek istiyorsan onu yapıyorsun. Burada benim işim ve babam hakkında konuşuyoruz. Bunları nasıl ve neden tartıştığımızı tartışmak eğlenceli değil. Palyaço kıyafeti giyiyor olsam da umurumda değil."

Evet. Yanlış bir şey söyledim.

Ama kızın tepkisinde ve tüm bu senaryoda onu etkileyen bir şey vardı.

Kızgındı ama bu, diyalog hararetli olsa bile çözebilecekleri önemli bir şeydi.

Yani bir denizci gibi küfretmiyordu. Bağırmıyordu. Aklını kaybetmemişti.

Kendini toparlıyor, aklından geçenleri paylaşıyor ve ona anlatabilmek için sabır çağrısında bulunuyordu.

Ve lanet olsun, bu hoşuna gitti.

Kollarını göğsünden ayırdı, ellerini kalçalarına koydu ve karşılığında sessizce konuştu.

"Haklısın. Tartışırken bile tatlı, seksi ve komiksin, ama haklısın. McFarland'ın kanunla olan sorunlarını biliyor ama

McFarland ile olan ilişkini biliyorum." Kadının yüzünde rahatlama ifadesi belirdi ve Deck konuşmaya devam etti.

"Ama bu adamla ilgili endişelerim olduğunu ve ne şekilde olursa olsun onunla hiçbir şey yapmanı istemediğimi sana anlatamıyorum ve sanırım onunla anlaşmak için babana gitmem bu endişelerimin ne kadar temel olduğunu göstermeli."

"Tamam Jacob, seni anlıyorum ama benim için önemli olan şeyleri, ailemi, işimi, evimi anlamam gerekiyor, tek taraflı kararlar verip, onlara göre hareket edip beni daha sonra bilgilendirmiyorsun... ya da bilgilendirmiyorsun. Benimle konuşacaksın."

"Anlaşıldı," diye kabul etti ve kadın gözlerini kırptırdı. "Pardon?" diye sordu.

"Haklısın bebeğim. Endişelendiğim için öyle davrandım ama sıçtım batırdım.

Bu bir daha olmayacak."

"Sen... Ben..." tekrar göz kırptı, bu sefer iki kez ve hızlıca yaptı, "öylece?"

"Ne gibi?"

"Bana katılıyor musun?"

"Evet, Emme. Haklısın. Her şeyi berbat ettim. Bunu kabul ediyorum. Bir daha böyle bir şey olursa, ki umarım olmaz, seni etkileyecek bir karar almadan önce bunu seninle tartışacağım."

"Ben..." diye duraksadı, "ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Söyleyecek bir şey yok. Makyaj seksi için vaktimiz yok, baban seni görmeyi dört gözle bekliyor, seni işe bırakmam gerekiyor, sonra da kefalet duruşması için adliyeye gitmem gerekiyor. O yüzden giyinmen ve gitmemiz gerekiyor."

"En azından seni öpebilir miyim?" diye sordu ve Deck sırtıttı.

Kavganın bittiğini gösteriyordu ve şimdi onun sevimli ve seksi oluşunu yeniden, yakından takdir edebilirdi.

"Evet," diye kabul etti.

Ona doğru ilerledi, durdu ve kaşları birbirine yaklaştı.

"Beni neden işe bırakıyorsun? Persephone burada. Ben Gnaw Bone'a gidebilirim, sen de adliyeye gidebilirsin."

"Geceyi burada geçireceğin için Cletus garajda kalacak."
Yüzü yumuşadı, bu fikir hoşuna gitmişti ama "Babam şehirde," dedi.

Sikeyim.

"Baban, senin kararın, Emme. Ama bu gece hangi yatakta olursan ol, bilmeni isterim ki tercihim seninle birlikte olmam."

"Annem ve babam geldiklerinde yatacak güzel bir yerleri olsun diye misafir odasını yeniledim."

"O zaman burası senin yerin."

Onun gözlerini tuttu. "Babam Buford'u çok sevecek." Tekrar sıırttı. "Ve ben de senin yatağında."

"Evet," diye fısıldadı ve bu fikrin hoşuna gittiğini biliyordu.

Turu sırasında ve öncesinde odasını görmek, yatağında çıplak uyuduğunu görmekten bahsetmiyorum bile, o da **öyle yaptı.**

"Beni öpüp kıcını kaldıracak mısın yoksa orada dikilip bana mı bakacaksın?" diye sordu.

Öne doğru ilerledi, parmak uçlarında yuvarlandı, kollarıyla adamın omuzlarını kavradı ve onu öptü.

Deck ona doğru eğildi ve onu öptü.

* * *

Üç buçuk saat sonra.

"Hey, tatlım."

Deck duruşmadan sonra mahkeme salonundan çıkarken Emme'den telefonuna gelen selam bu şekildeydi.

"Her şey nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Babam erkeklerle sohbet ediyor, şakalar yapıyor ve genel olarak her zamanki harika halini takınıyor. Karda olduğumuz için ve ne kadar karda olduğumuz için mutlu. Yeni yalıtım yaptırdığım için çok mutlu. Seni görebilmek için beni işe bırakmadığın için hayal kırıklığına uğradı. Ve bu akşam yemek yapmayacağıma karar verdi, kasabaya yemeğe gidiyoruz. Ve bil diye söylüyorum, böyle bir şey olduğunda, parasını öder ve onunla kavgaya etmeye bile kalkma. Kız kardeşimin birkaç erkek arkadaşı bunu yapmaya çalıştı ve

Çirkin. Ne yazık ki randevu gecemiz berbat oldu ama iyi tarafından bakarsak, babam ve seninle vakit geçirebileceğim, ki bu da berbat olmaktan çok uzak."

Babasıyla kaliteli zaman geçiriyor olmasından memnundu, her ne kadar bunun nedeni berbat olsa da.

Ama kimse onun yemeğini ödemedi ve şimdi de kimse kız arkadaşınınkini ödemiyor. Dün gece böyle bir şey yaptı ve adam onunla konuşmadan dikkatini dağıttı.

İşler çirkinleşse de umurunda değildi. Barry anlamak zorunda kalacaktı. Ve Barry'nin nasıl bir adam olduğunu düşünürsek, Deck bunu yapacağını tahmin ediyordu. Ama alamazsa, hesabı bölüşeceklerdi.

Deck kamyonetine doğru ilerlerken, "İyi bir sabah geçiriyor gibisin," dedi.

"Evet," diye cevap verdi. "Seninki nasıl?"

Aracına yaklaştı, kilitlerini biyledi ve cevap verdi, "Yargıç kefaleti belirledi. Ondan sonra işler çok hızlı ilerleyebilir, tatlım. McFarland'ın güzel bir dairesi ve güzel bir kamyonu vardı. İçinde bir sürü çalıntı mal olan bir depo buldum ama Chace bu sabah aradı ve çocukların yaptığı envantere göre çalındığı bildirilen pek çok şeyin o depoda olmadığını söyledi. Bu da zaten çitle çevrili olduğu anlamına geliyor, muhtemelen payını aldı, böylece nakit şeklinde kefalet yapmak için teminat alabilecekti. Ve bu nakit, dondurabilecekleri bir banka hesabında olmayacaktır. O yüzden gidip babanla konuşmalısın. Uyandı."

"Tamam," dedi iç çekerek.

"Telefon yok, Emme," diye uyardı. "Cep telefonunu sadece kimin aradığını biliyorsan kullanabilirsin. Ama onun dışında telefonlara baban ya da bir başkası bakacak. Senin için uygun mu?"

"Sence Dane'in yeterince sorunu yok mu, yakında işini kaybedecek olması da bunlardan biri, beni rahatsız etmeyi düşünmez mi?"

Bunu anlayamazdı. Yine de, onu okuldaki bir oyun parkından kaçırıp kaçığın iyi ve nazik bir adam olduğunu kafasında çarpıtmıştı.

Ama McFarland'la olan fotoğraflarını gördü. Sevecendi ve şefkatten hoşlanıyordu. Adam aşırıya kaçmıştı. O

davasını bastırmak için ona çalıntı bir yüzük verdi. Tek telefon görüşmesini onu aramak için kullanmıştı; bir avukatı, bir akrabasını ya da onun için bir şeyler yapabilecek birini değil, Emme'yi aramış ve onunla konuşmak istediği her şeyi, hapiste olduğunu ve ona çalıntı bir yüzük verdiğini bildiğini konuşmuştu.

Bu adam kötü haberdı. Deck bunu içinde hissetti. Bu saçmalığın elebaşı o değildi. Ama işin içine çekilecek kadar aptaldı. Ve uğruna can attığı bir kadın için hepsini alaşağı edecek bir şey yapacak kadar da aptaldı.

O ekibin geri kalanı yüzüğü öğrendiklerinde, eğer zaten bilmiyorlarsa, çok kızacaklardı.

McFarland'ın Emme'ye odaklanmamasını istiyordu ve başka hiçbir odağın Emme'ye yönelmediğinden emin olması gerekiyordu.

Böyle bir şey göz açıp kapayıncaya kadar sapıttı ve Emme gibi insanlar, dikkat etmeyen birinin hayal bile edemeyeceği şekilde buna kapıldı.

Kamyonetinin kapısında durdu, eli kolundaydı ama tüm dikkatini ona yöneltmişti.

"Kimse hakkında, başına gelebilecek kötü şeyler hakkında ya da birlikte vakit geçirdiğin bir adam hakkında kötü şeyler düşünmek istemediğini anlıyorum bebeğim," dedi sessizce. "Ama senden bu adamla ilgili bu gidişata bir son verip veremeyeceğimizi soruyorum ve bunu yapmak için de bana güvenmeni istiyorum. Güvende ol ve seni güvende tutmama izin vererek güvende ol, ancak bunu yapmak zorundayım. Şimdi, bana güveniyor musun?"

Bir an tereddüt ettikten sonra, "Özür dilerim tatlım. Bu konuda inatçı davranıyorum ve nedenini bilmiyorum. Belki de inkâr."

"Bunu düşünmesen, bırak ben düşüneyim, sen de gününe devam etsen nasıl olur? Olur mu?"

"Bu... bu... bu senin için gerçekten harika, Jacob," dedi, sesi artık yumuşaktı. "Daha yeni başladık. Eğlenceli şeylerden bahsetmeliyiz, Dane'in sürekli gözünün önünde olmasından değil. Bu bir acı ve-"

"Bebeğim, yeni başlasan da başlamasan da bu bir acı değil. Sen benim

Hayat, söz konusu sen olduğunda, bu benim işim. İyi bir adam bulursan, bu şekilde düşünecektir. Ve acı çekmen umurunda bile olmaz."

Buna hiçbir cevap
alamadı. O da
"Emme?" diye
seslendi.

"Senden gerçekten hoşlanıyorum," diye fısıldadı ve sözleri kanının ısınmasına neden olurken gözlerini kapattı.

Onları açtı ve kapısını çekerek açtı. "Ben de senden gerçekten hoşlanıyorum," diye cevap verdi.

"Sevindim." Hâlâ fısıldıyordu. "Git babanla konuş," diye emretti.

"Tamam, tatlım. Ne zaman geliyorsun ve Buford'u da getirecek misin yoksa yemekten sonra onu almaya mı gideceksin?"

"Baban geceyi burada geçireceğimi biliyor mu?"

"Evet ve lütfen bu konuda endişelenmeyin. Otuz dört yaşındayım. O aptal değil. Benden büyük üç çocuğu daha var ve kilisede ciddi bir şekilde giydirilmeden önce bunları daha önce de yaşadı. Bizi Mars'a dört yılda değil dört saatte götürecek bir uzay gemisinin planlarını zihninde çizebileceğini ve aynı zamanda Mike Tyson'la üç raunt dövüşüp onu yenebileceğini düşünüyor. Geceyi burada geçirmenle ilgili bir sorunu yok."

Kadın konuşurken, adam kamyonetine doğru eğilmiş ve kapıyı kapatmıştı.

Daha sözünü bitirmeden direksiyon başında gülümsüyordu.

"Bildiğim iyi oldu," diye mırıldandı ve sonra, "Buford'un ilk gelişinde evinizde tek başına dolaşmasını istemem. Ayrıca biz yemek yerken soğuk bir kamyonda oturmasını da istemem. Yemekten sonra evime uğrayıp onu alırım."

"Pekala."

"Gitmene izin vereceğim."

"Tamam, tatlım. Sonra konuşuruz."

"Saat dört buçuk gibi evinde olurum." "Bana uyar."

"Güzel, bebeğim. Görüşürüz o zaman."

"Tamam, Jacob. Güle güle." "Görüşürüz, tatlım."

Dudaklarında hâlâ bir gülümsemeyle bağlantıyı kesti ve tam telefonunu yanındaki koltuğa fırlatacağı ki telefon çaldı.

Ekranda "Lee Nightingale arıyor." yazıyordu. Telefonu kulağına götürdü. "Lee."

"Hey, Deck. Konuşacak vaktin var mı?" Lee cevap verdi.

"Evet," diye yanıtladı Deck, arkasına yaslandı, gözleri ön camının dışındaki alanı tarıyordu, dikkati telefonundaydı.

Lee ona, "İstediğinizi yaptım, Hector'u görevlendirdim, bu sabah sözlü bir rapor aldım," dedi.

"Ver onu bana," diye davet etti Deck.

"Harvey Feldman. Altmış bir yaşında. Adam kaçırma suçundan beş yıl yatmış, şartlı tahliyeyi reddetmiş. Kendi kararıyla tüm suçu işledi. Çıktı, bir rehabilitasyon merkezinde yattı. Bir iş bulmuş. Bir ev aldı. Evin parası ödendi. Arabanın tamamı ödendi. Faturalar zamanında ödendi. Vergiler zamanında ödendi. İşe zamanında gidiyor. Hastalık izni yok. Mükemmel performans değerlendirmeleri. İş yerinde sevilen biri. Yalnız değil. Çocuklarla bir şeyler içmeye gider. Komşusu tatildeyken kedisine bakıyor. Seksen dokuz yaşında olduğu ve huzurevine gitmeyi reddettiği için diğer komşusunun bahçesini biçiyor. Sessiz ama arkadaş canlısı ve nazik biri olarak tanımlanıyor. Yalnız biri olmasa da hiç evlenmemiş. Kimse onu biriyle çıkarken bile görmemiş. Emekliliğinin rahat geçmesi için 401K'ya para yatırıyor ama lüks içinde yaşamayacak."

Deck bu konuda pek iyi şeyler hissetmiyordu.

Çok mükemmel.

Emme'nin söylediği bir şey de hiç hoşuna gitmemişti. Lee konuşmayı kestiğinde, "Daha var mı?" diye sordu.

"Evet. Hector, Harvey Feldman'ın ona verdiğim en sıkıcı görev olduğunu ve senin de ona borçlu olduğunu söyledi."

Deck gülümsemedi.

Onun yerine, "Tertemiz. Hector bu adamı gördü mü?"

"Evet," diye yanıtladı Lee.

"Ne oldu? Bunu rapor etti mi?"

"İşin sıkıcı olması dışında, hayır. Ve eğer Hector bir şey sezerse, bunu rapor ederdi. Bir keresinde on iki yaşında bir kızı kaçırmaması dışında sıradan bir Joe. Öncesinde bir suçu yok, sonrasında da bir sorunu yok. Park cezası bile yok."

"Bundan hoşlanmadım," diye mırıldandı Deck, neden hoşlanmadığına bir anlam veremiyordu.

"Emmanuelle Holmes'un senin için kim olduğu konusunda bana ipucu vermek ister misin?" Lee avlandı.

"O benim yatağımda," diye verdi Deck ona.

"Bu adam ona yaklaştı mı?" Lee sordu, genellikle tetikte olan ses tonu artık daha da tetikteydi.

Yine de Lee evliydi, karısını seviyordu, insanların bunu bilmesine aldırmıyordu, bu yüzden yatağındaki kadını kaçıran kişiyi araştıran bir adam bulabilirdi.

"Bildiğim kadarıyla
hayır." Kadının sözleri
aklına geldi.

Ve Harvey bunu hak ettiğini düşündüğü için aldı. Bir kızı vardı. Biri ona bunu yapsaydı, o da aynısını yapardı.

Onu tanıyormuş gibi Harvey diye seslendi.

Adam hakkında bunu nereden bildiğini sormuştu ama cevap vermemişti. Doğru olmayan bir şeyler vardı ve bu sadece Emme'nin tüm bunları kafasında nasıl iyi hale getirdiğiyle ilgili değildi.

Şaşırtıcı bir dürüstlikle her şeyi ortaya koymuştu.

Ama bu kaçamak cevap, ona Harvey'yle bir bağlantısı olup olmadığını doğrudan sormamasının nedeniydi.

Bir şeyleri çözüyor, kafasında evirip çevirdiği şeyleri çözüyor, perdenin arkasından çıkıyor ve onu içeri alıyordu. O tüm bunlar üzerinde çalışırken bir tetiğe basmak istemiyordu, onu uzaklaştırabilecek bir tetiğe.

Özellikle de endişelenecek bir şey yoksa.

Ama içinde, endişelenmesi gereken bir şey olduğunu söyleyen hastalıklı bir çukur vardı ve bunun ne olduğunu öğrenene kadar, o tetiğe basmaktan kaçınmak ve ona yaklaşmadan önce bununla nasıl başa çıkacağına dair bir plan oluşturmak için, Emme'ye bu konuyu açamazdı.

"Yarın ya da ertesi gün Denver'a gidiyorum. Evini gözetleyeceğim," dedi Deck Lee'ye. "Başka bir işaretleyicin var, bu yayınları kontrol odana göndermeme izin ver ve adamların o eve göz kulak olsun."

"İşaretleyici yok, adamlar 7/24 o odada, Deck. Bunu yapabiliriz, sorun değil. Sadece ne aradığınızı bilmem gerek."

"Telefonunu da dinlemek istiyorum. Emme'nin onu araması veya ziyarete gitmesi dışında yaptığı, söylediği veya konuştuğu hiçbir şey umurumda değil."

"Onu ziyaret mi ediyor?" Lee sordu.

"Bilmiyorum. Yine de içimde bir burukluk var, bu yüzden çözene kadar bununla devam etmeliyim."

Lee Nightingale içinizdeki o ekşimeyi anlıyordu.

Bu yüzden dedi ki, "Denver'a vardığında bize haber ver. Vance'ten dışarı çıkıp yayınlar konusunda sana yardım etmesini isteyeceğim."

"Mecburum."

"Bu arada biz de telefonlarına bakarız."

"Teşekkürler, Lee."

"Tekrar söylüyorum, sorun değil.

Görüşürüz, Deck." "Daha sonra."

Bağlantıları kesildi ama Deck kontağı açmadı ya da telefonunu bir kenara atmadı.

Elini direksiyona vurdu ve gözlerini kırpmadan önüne baktı.

O kaçığın onu kaçırdığında nelere yol açtığını, o özel perdenin arkasına nasıl kaydığını, nefes aldığını ama yaşamadığını, bağlantı kurmadığını anlıyordu. Yirmi iki yıl sonra, ona geliyordu.

Ancak kaçırılma olayından bahsederken tamamen sakin ve etkilenmemiş görünüyordu, sadece öğrendiklerinin onunla geçirdiği zamana mal olmasından endişe ediyordu.

Harvey Feldman söz konusu olduğunda hiç korku göstermedi.

Deck kaçırılan çocukları takip ettiği ve kurtardığı iki sözleşme almıştı.

Chace'le birlikte iki çocuğun kaçırılmasına yol açan bir olayda da çalışmıştı.

En ufak bir şekilde sakin ve etkilenmemiş değillerdi.

İçindeki o ekşi his, düşüncelerini o boktan şeyden çekip çıkardı, cep telefonunu bir kenara fırlattı, kamyonetini çalıştırdı ve trafiğe doğru yönlendirdi.

Üç blok sürdü. Sonra pozisyon aldı.

* * *

Kırk beş dakika sonra.

Deck ayağa kalktı, kışını ve omuzlarını kamyonuna dayadı, ayaklarını önüne uzattı, bileklerini çaprazladı, kollarını kavuşturdu, gözlüklerini taktı, gözlerini kapıya dikti.

Ekip teker teker dışarı çıktı.

McFarland dışarı çıkan dördüncü kişiydi.

Deck diğerleriyle ilgilenmedi ama McFarland onun bakışlarını yirmi metre öteden hissetti ve hemen ona baktı.

Deck hareket etmedi. Gözlüğü bile. Bir kası bile.

McFarland yere baktı, çenesi gergindi, sinirliydi ve hapishanenin dışında duran siyah bir SUV'ye doğru koştu.

Bindi ve gitti. Deck onun gidişini izledi.

Ancak o zaman kamyonetine binip uzaklaştı.

* * *

O gece geç saatlerde.

Deck'in gözleri açıldı.

Emme yarı yarıya onun üzerine yayılmıştı, ölü bir ağırlıktı, onunla işi bittiğinde onu koyduğu ve kaldığı yerdeydi.

Misafir odası koridorun diğer ucundaydı. Yine de, onu becerirken, neredeyse tüm zaman boyunca ağzını onunkinin üzerinde tutmak, miyavlamalarını, inlemelerini, sızlanmalarını bastırmak zorundaydı.

ve sonunda ağlar.

İniltilerini bastırmak için ağzını kullanmaktan bahsetmiyorum bile. Ay ışığı tüllerinin arasından içeri giriyordu,

Perdelerin hapsedeceği ısının pencerelerden kaçması mümkün olsa da hoşuna giden bir şeydi. Yine de ev daha sıcaktı ve muhtemelen kombinin bu şekilde çalışması için çok fazla çalışması gerekmiyordu.

Hala yeni pencerelere ihtiyacı var.

Çıplaktı, istediği ve elde ettiği bir şeydi. McFarland'ın onu o şekilde bıraktığı anıyı geri almak, bunu onun yapmak.

Uyanıktı çünkü pek uyumazdı. Genelde böyle olduğunda kalkıyor, spor yapıyor, karanlıkta koşuya çıkıyor, çalışıyor ya da okuyordu. Emme'yle geçirdiği son birkaç gecedir, ona sarılıp yatıyor ve zihninin dolaşmasına izin veriyordu. Bu bir sorun değildi, kısa uykularla geçirdiği yıllarda bunu çok yapmıştı. Sadece Emme'nin çileği burnunun dibindeyken, yumuşak bedeni ona yakinken daha iyiydi.

Şimdi onunla birlikte yatıyordu ama huzursuzdu.

Bunun nedeni, Deck'in hapisanenin dışında durarak yaptığı sözsüz uyarıya rağmen McFarland'ın doğruca evine, kamyonuna ve oradan da kereste deposuna gitmiş olmasıydı.

Barry Holmes tarafından karşılandı ve hem Barry hem de Emmanuelle'e göre Emme onu görmedi bile.

Barry, kendisine yöneltilen suçlamalarla ilgili soruşturmanın sonucunu beklemek üzere onu ücretsiz olarak görevden uzaklaştırdı. Aşağı indiğinde resmi olarak işine son verilecekti ama iş işten geçmişti. Gitmişti.

Barry ayrıca ona kereste fabrikası mülküne ya da araçlar, müşteriler ya da çalışanlar da dahil olmak üzere onunla ilişkili herhangi bir şeye yaklaşması halinde resmi olarak işine son verileceğini söyledi.

McFarland bunu aldı ve gitti.

Ancak Deck'in ve Shaughnessy'nin uyarılarını dikkate almaması pek de iyi şeyler söylemiyordu.

Bu kısmen işini korumakla ilgiliydi.

Ama Deck bunun daha çok Emme'yle ilgili olduğunu düşünüyordu.

Uyuyamayacağını ve zihninin çok dağınık olduğunu bilerek

Kız arkadaşıyla birlikte uzanmanın keyfini çıkaran adam, dikkatlice onun altından kaydı. Adam yataktan çıkarken kız bir yastığın etrafına kıvrıldı.

Buford başını kaldırdığında, "Kal," diye mırıldandı. Emme'nin büyük boy bir yatağı vardı. Onunki California King'di ama

Emme'nin yatağı küçük olmaktan çok uzaktı. Yine de yatağa bakılırsa, Deck ve Emme yatağın dörtte birini kaplıyorlardı. Köpeği diğer üçünü sahiplenmişti.

Buford bir iniltiyle başını tekrar yere koydu. Deck, Emme'nin üzerine uzandı ve elini köpeğinin yan tarafına götürdü. Bu ona daha sessiz bir inilti getirdi.

Çantasına gitti, bir çift pijama altı ve bir termal çıkardı, onları giydikten sonra kitabını aradı. Kitabı kapıldığı gibi odaya geri döndü, Emme'nin odayı tek başına tamir ettiğine hâlâ inanamıyordu.

Zemin zımparalanmış ve restore edilmişti, şimdi pırıl pırıldı. Ahşap doğramalar ve şömineler de aynı şekilde. Kirişli ahşap tavanlar, ahşap temizlenmiş ve cilalanmış. Yeniden boyanmış duvarlar, rahatlatıcı bir açık yeşile boyanmış.

İçerideki mobilyalar modern ya da antika değildi. Kadınsı bir eğilimi olan sıcak ve rahattı. Bir köşede sedirli iki koltuk ve hemen yanında gümüş rengi lambalı bir masa. Yatağın yanındaki komodinlerin üzerinde ağır cam tabanlı lambalar. Yeşil dikişli yumuşak krem çarşaf. Tüylü, yeşil renkli yorgan kılıfı. Etrafta sıcak ahşaplar, ancak kadınsılık ve kişilik kazandıran oyma ve kaydırma işleri. Yerlerde, odanın renklerini yansıtan narin desenlere sahip kalın dokuma büyük alan halıları.

Yüzünüze karşı değildi. İncelikliydi. Çekici. Davetkâr. İçinde uyuduğunuz bir oda değildi. İçinde zaman geçirdiğiniz bir odaydı.

Hepsi Emme tarafından yaratıldı ve seçildi.

Tüm bunları tek başına yapması o kadar dikkat çekiciydi ki, neredeyse alçakgönüllüydü.

Bu hoşuna gitti.

Onun odasını da beğendi.

Belki de ilişkilerinde daha derin olduklarında ve

Ona ve onun uyku düzenine alışmıştı, onu yatakta bırakır, sandalyelerden birine gider, lambayı yakar ve yanında kitap okurdu.

Belki de ışıktaki uyuyabilseydi, onu hiç bırakmaz, yatağın yanındaki lambayı açar ve ona sarılmış halde kitap okurdu.

Uykusunu açıklamak ve sormak zorundaydı. İkincisi için hazır olduğunu umuyordu.

Ama şimdi o zaman değildi.

Bunun yerine, okumak için aile odasına yöneldi ama mutfaktan gelen bir ışık görünce yolunu değiştirdi.

Barry'nin mutfak masasında, önünde bir fincan kahve, üzerinde bornoz, ayaklarında terliklerle oturduğunu görünce şaşırmadı.

Ve ne kadar zeki olsa da aptal olabileceğini bir kez daha hatırladı.

Barry genç bir adam değildi ama yine de yakışıklıydı. Koyu renk saçları artık griyle gümüş rengini almıştı. Koyu kahverengi gözler. Fit bir vücut. Kaslı değil. Zayıf da değil. Uzun boylu.

Karısı, evlerindeki resimlerde de görüldüğü gibi, göz kamaştırıcıydı ve gözlerini iki kızına da vermişti. Deck onunla tanıştığında hâlâ baş döndürüyordu.

Bütün çocukları da aynıydı, Emme hariç, o da öyleydi ama belli etmiyordu.

Deck de aramadı.

Barry'yi geç saatlere kadar ayakta, kahve içerken ve düşünceli görünürken gören Deck bunun nedenini biliyordu.

Deck, McFarland'ın bir çalışanı olduğunu paylaşmakla kalmamıştı. Emme'ye karşı sağlıklı bir saplantısı olabileceğini de dikkatle paylaşmıştı. Ancak Emme'nin McFarland'la görüştüğünü paylaşmamıştı. Hata olduğu ortaya çıkan bu kararı babasıyla ve patronuyla paylaşmak ona düşüyordu.

İçeri girdiğinde Barry'nin gözleri ona kaydı ve Deck, "Uyuyamıyor musun?" diye sordu.

Barry'nin yanıtı "Babamın sezgileri," oldu.

Deck başıyla onayladı ve masada ona katıldı.

"Sana bir fincan getireyim mi?" Barry başını onunkine doğru eğerek sordu. "Ben böyle iyiyim," diye reddetti Deck.

Barry başını salladı, gözlerini fincanına dikti ve dudaklarına götürdü.

Ancak elindekini bıraktığında gözleri tekrar Deck'e döndü ve "Tüm bunlarda bir şeyleri kaçırdığımı hissediyorum" dedi.

Babasının sezgileri doğru çıktı.

Deck ona, "Emme, çalışanlarınızdan biriyle böyle bir şey yaşandığını doğrudan sizinle paylaşma fırsatı vermediğim için memnun olmadı," dedi. "Eksik bir şey varsa, bu sabah bunu paylaşmasına izin vereceğime ya da paylaşmadan önce onunla tartışacağıma söz verdim."

"Yani bir şeyleri kaçıyorum," diye tahmin etti.

Deck yumuşak bir sesle, "Beni bu duruma sokmamamı istiyorum, Barry," diye cevap verdi. "Kızına sor."

Barry başını salladı ve mutfak lavabosunun üzerindeki karanlık pencereye baktı. O pencereden hiçbir şey göremiyordu ama Deck aslında bakmadığını biliyordu.

"Neden ayaktasın oğlum?" diye sordu pencereye.

"Gecede dört saat uyu. Fazladan zamanı da gün içinde yapmaya vakit bulamadığım şeyleri yapmak için kullan." Barry ona baktı ve Deck masanın üzerine koyduğu kitaba dokundu. "Biraz okuyayım dedim."

Barry ona, "İstemiyorsan bana eşlik etmek zorunda değilsin," dedi.

Deck, "İstemiyorsan sana eşlik etmek zorunda değilim," diye karşılık verince Barry başını salladı.

"Seninle tanıştığım anda senden hoşlandım Jacob. Senden ve kız arkadaşımın olan ilişkiden hoşlandım. Elsbeth'in seninle ilişkisini neden bitirdiğini hiç anlamadım. Maeve onun aptal olduğunu söyledi. Ben de katıldım. Görünüşe göre işler olması gerektiği gibi yürüyor, ya da en azından benim umudum bu. Sonuç olarak, seninle tekrar vakit geçirmek güzeldi, çünkü eskiden bu fırsatı ara sıra yakalayabiliyordum."

"Duyguların geri döndü, Barry."

"Ama kızımın kalbini kırarsan, ben de seni kırarım."

Deck'in başı konuşmalarındaki bu hızlı dönüşle sarsıldı.
"Ne kadar zeki olduğunu biliyorum," diye devam etti Barry.

"Ne iş yaptığını bilmiyorum ama ilginç bir iş olduğunu sanıyorum. Ama para çok işe yarar, bende ondan çok var ve sen benim canımı yaktın.

kızım, seni incitmek için elimdeki her şeyi kullanacağım." "Barry, bu-" Deck onu ikna etmeye başladı.

Barry, "O farklı," diye fısıldadı ve Deck, Barry'nin gözlerindeki acı ve endişe karşısında çenesini kapattı.

Eski acılar ve endişeler. Oraya kazınmış. İrade gücüyle gizlenmiş. Şimdi bir amaç için ortaya çıktı.

"Ona ne olduğunu biliyorum," dedi Deck ona sessizce, yükünü hafifletmek ve bu sözleri yüksek sesle söyletmemek umuduyla.

Ama Barry'nin bundan sonra söyleyecekleriyle bu yükü hafifletmenin bir yolu olmadığını anlayacaktı.

"İnsan kızının nerede olduğunu bilmeden üç gün yaşar," diye yanıtladı Barry. "Yemek yiyip yemediğini bilmeden üç gün. Birinin ona dokunup dokunmadığını bilmeden. Bir çukurda ölüp ölmediğini bilmeden. İşkence, Jacob. Karıma, oğullarıma, diğer küçük kızıma bakarak, onların da aynı düşüncelerin beyinlerini kemirdiğini bilerek daha da kötüleşen bir işkence. Onu geri aldık, devam ettik ama asla iyileşemedik. Unutamazsınız. O duyguyu unutamazsınız. Uyandığınızda ağzınızda o tadı hissediyorsunuz ve yatağa girdiğinizde Tanrı'ya şükrederek günü atlattığınızı ve onun nerede olduğunu bildiğiniz bir yerde, güven içinde uyuduğunu düşünüyorsunuz."

"Hayal bile edemiyorum Barry ve etmek de istemiyorum," dedi Deck dürüstçe, gözlerini onun gözlerinden ayırmadan.

"Hayır, yok. Ama demek istediğim, hiçbir şey küçük kızıma zarar vermeyecek. Bir daha olmaz. Senden hoşlanıyorum Jacob. Sana saygı duyuyorum. İyi bir adam olduğunu hissediyorum ve bu konuda nadiren yanılırım. O da seni seviyor, yıllar önce çok seviyordu ama şimdi çok daha fazla seviyor. Eğer onu incitirsen, seni kırarım."

"Tekrar söylüyorum, ona ne olduğunu biliyorum. Beni iyi tanıyorsun ama sana açık konuşacağım. Bu masada seninle oturmazdım, geldiğim yerden geliyorum, ne

olduğumu biliyorum

Emme'nin katlandığını bilmek, kızınızın nasıl bir kadın olduğunu bilmek, onun hakkında ne hissettiğini bilmek, bizi olduğumuz yere götürmek ve bu yolda olma konusunda çok ciddi olmasaydım olmamızı istediğim yere götürmek."

Barry'nin bakışları, başını sallamadan önce uzun süre Deck'in bakışlarından ayrılmadı.

Barry, "Alınmayacaksınız," diyerek sözlerini bitirdi. Deck, "Kesinlikle," diye onayladı.

Sırf Barry böyle bir adam olduğu için bunu beklemesi gerekirdi. Ve bu adam kızını seven ve yaşı ne olursa olsun onunla ilgilenen bir adamdı. Başka bir deyişle, o gece fatura konusunda tartıştı ve ancak Deck'in yüz ifadesine ve cüssesine iyice baktığında geri adım attı. Ama geri adım attığında da bunu çok az yaptı.

Deck gibi bir adamdı. Kimse onun yemeğini ödemedi. Kimse kız arkadaşı için para ödemedi.

Hesabı bölüştüler.

Barry konuşmaya devam etti.

"Babası olarak onun hayatını özgürce yaşamasına, kararlarını vermesine ve hatalar yapmasına izin vermeliyim. Patronu olarak da aynı şekilde. Her ikisi olarak da, eğer ihtiyaç duyarsa kararlarını ya da hatalarını paylaşma özgürlüğünü ona vermeliyim. Emme kendi başına bir kız ve sanırım bu sabah ilginç bir konuşma yaptınız ama bu gece ikiniz de kırgınlık olmadığını açıkça belirttiniz. Söz verip tutarak ona gösterdiğiniz saygıyı takdir ediyorum. Ama sabahın üç buçuğunda mutfak masasında kızımı kendi çocuğu yapan adamla oturan bir baba olarak, bilmediklerim konusunda ne kadar endişelenmem gerektiğini bilmeliyim."

"Ben bir baba değilim. Buna cevap veremem. Ama sanırım ne söylersem söyleyeyim, şu anda olduğundan daha fazla ya da daha az endişelenmene neden olmayacaktır. Sana söyleyebileceğim tek şey, endişelerimi Emmanuelle de dahil olmak üzere doğru insanlarla paylaştığım ve benimki de dahil olmak üzere pek çok gözün onun üzerinde olduğu. Şimdilik söyleyeceklerim bu kadar Barry, umarım

bunu kabul edebilirim."

Barry içini çektikten sonra şöyle dedi: "Bunun sizin için yeni bir şey olduğu izlenimini edindim, bu yüzden umarım karşılığında tarzınızı bozmama aldırılmazsınız çünkü Gnaw Bone'a daha sık gideceğim Jacob. Sana güvenmediğimden değil. Ama söz konusu Emme olunca, yapmam gereken şey bu."

"Anlaşılabilir."

"Seni rahat bırakacağım ama buralarda olacağım." "Bununla çalışacağız."

"Ve bana ihtiyacınız olursa, siz ikiniz bir randevuya falan çıkın, köpeğinize ben bakarım çünkü o sevimli, sarkık bir herif."

Deck gülümsedi. "Bunu kabul edebilirsin."

Barry başıyla onayladı. Sonra ayağa kalkıp elindeki fincanı lavaboya götürmeden önce avuç içini masaya vurdu.

Arkasını döndü ve "Maeve bana bu mutfakla ilgili kâbuslar gördüğünü söylüyor" dedi.

"Bundan hiç şüphem yok," diye yanıtladı Deck, hâlâ gülümseyerek.

Barry gülümseyerek karşılık verdi. "Ben gidip tekrar uyumaya çalışacağım. Sabah görüşürüz, evlat."

"İyi geceler, Barry."

"İyi geceler, Jacob."

Barry dışarı çıktı. Deck kitabını aldı, ışıkları söndürdü ve yerleşmek için aile odasına gitti.

Emme'yle konuşmaya karar vererek kitabını açtı, ona babasıyla olanları anlattı ve Barry'nin dikkatini ve endişesini odaklamak için ihtiyaç duyduğu bilgiye sahip olması için onu cesaretlendirdi.

Sonra gözlerini kitabına dikti ve okudu.

Doğru zaman geldiğinde, okumayı bıraktı, ışıkları söndürdü, yukarı çıktı ve Emme'nin yatağına geri döndü, onu nazikçe uyandırdı ve sonra ona gürültüyü bastırmak için ağzını kullanmak zorunda kaldığı şeyler yapmaya başladı.

On Birinci Bölüm

Al-Ver

Deck garaj kapısının açıldığını duydu ve sobasına bakarak sııttı.

Ve sırtıyordu çünkü Emme'ye bir kumanda vermişti.

Yerde pençe sesleri duydu, sonra bir kapının açıldığını duydu. Sonra Emme'nin sesini duydu, "Hey, köpekçik!" diye ağılıyordu.

ve sırtışı bir gülümsemeye dönüştü.

Bunu duyunca, pazartesiden cumaya kadar her gece Emme'nin evde olduğunu müjdeleyen aynı şeyi duyabileceği Deck'in aklından çıkmadı. Akşam yemeğinde gülümsemesi ve gözleri. Sonra, yatağındaki bedeni.

Bu kesinlikle berbat olmazdı.

Bu düşünce üzerine gülümsemesi daha da büyüdü.

Yerdeki pençelerin sesini duymadan önce bir ovma ve kuyruk sallama olduğundan şüphelendiği uzun anlar vardı, bu sefer geri geliyordu ve omzunun üzerinden bakmak için döndü. Böylece Emme'nin yemek odası ve mutfacı da içeren açık alanlı büyük odaya açılan duvarı yuvarladığını gördü.

Kızın gözleri ona kaydı, gözleri sıcaklıkla parlıyordu ama çantasını barın üzerine bıraktı, omzunu çökertti, böylece gece çantası yere düştü, sonra iki omzunu silkerek ceketini çıkardı ve bir bar taburesinin üzerine attı.

Sonra ellerini bara dayadı ve "Babam, kızının bir suçluyla çıkmasından memnun değildi. Patron babam, kereste fabrikasının müdürünün bir çalışanıyla çıkmasından memnun değildi. Beni azarladı."

Ona bir gece önceki konuşmasından bahsetmişti.

Barry ve ona itiraf etmesini tavsiye etti. O da yapacağını söyledi.

Belli ki öyle yapmış.

Kadının yüzündeki ifade ona azarlanmış olabileceğini ama her şeyin yolunda olduğunu söylüyordu.

O geceki planlara göre Emme Barry ile konuştuktan sonra Barry onları rahat bırakacak, onlar geceyi kendi evinde geçirirken Emme de onun evinde kalacaktı. Hafta sonuna kadar ayrılmayacaktı. Maeve Perşembe günü gelecekti. Bunu muhtemelen kızı için endişelendiği için yapıyordu. Aynı zamanda Deck'in kızının yeni erkeği olmasını merak ettiği için de yapıyordu.

"Buraya gel Emme," diye emretti Deck.

Oraya gelmedi. Gözleri sobaya gitti ve farklı bir ışıkla aydınlandı.

"Bu kokuda ne?"

"Murgh makhani. Pilav. Ve yakında peynirli naan olacak olan naan ekmeği ama tandırım olmadığı için berbat olacak." "Ama idare ederiz." diye bitirdi.

Gözleri ocaktan ona kaydı. "Murgh makhani nedir?"

"Hint tereyağlı tavuğu."

Yüzü, adam sikini içine soktuğunda aldığı ifadeye yaklaştı.

Tam ona tekrar yanına gelmesini emredecekti ki, kadın devam etti.

"Tandır nedir?"

"Geleneksel bir Hint kil fırını."

"Noel için sana bunlardan bir tane alacağım," diye ilan etti.

Deck kahkahayı patlattı.

Adam durduğunda, kadın ona gülümsüyordu. "Buraya gel, Emme."

Sonunda kızı onı doğru çekti.

Hızlı bir öpücük için onu kollarına çekti ve başını kaldırdığında, "Noel hakkında şaka yapmıyorum."

Kız kardeşim Hindistan'da yaşıyor. Ondan bana bir tane göndermesini isteyeceğim."

"Buraya göndermek muhtemelen çok pahalıya mal olacak ama yine de söyleyeyim, kullanılmadan gitmeyecek."

Gözleri sobaya kaydı, sonra tekrar onunkilere döndü.

"Umarım öyle değildir.

Harika kokuyor."

Bir kolunu onun etrafında tuttu, onu kendi tarafına çekmek için çevirdi ve şakağını öptükten sonra sobaya geri döndü.

"Mayomu getirdim," diye bilgilendirdi onu.

"İhtiyacım olmayacak," diye bilgilendirdi onu.

Her ikisi de adamın ortasına dolanmış olan kolları onu sıktı ve hafifçe salladı.

"Jacob, tatlım, yüzmeye gitmek istiyorum çünkü yüzmek istiyorum ve ısıtmak için bu kadar çok enerji harcadığınıza göre o havuzu olabildiğince sık kullanmanın benim çevresel görevim olduğunu hissediyorum."

Ona doğru baktı. "Yüzmeye gitmeyeceğimizi söylemedim. Kıyafetine ihtiyacın olmayacağını söyledim."

Kadının yüzü değişti, gözleri yarı kapalı bir şekilde daldı ve vücudunun titrediğini hissetti.

"Ayrıca size söylemedim, murgh makhani benim özel etiketimle geliyor ve kaplumbağa sundae'ye dönüşüyor" diye devam etti.

Bunun üzerine, vücudu onun yanında eridi.

"Harika yemekler, ev yapımı bira ve çıplak yüzmek," diye fısıldadı. "Bugün senden hoşlandığımı söylemiş miydim?"

"Hayır. Benden gerçekten hoşlandığını söylemiştin," diye karşı çıktı ve o sabah, onun boşalmasını izledikten yaklaşık otuz saniye sonra, yani onu boşalttıktan sonra hoşlandığını söylemişti.

Onun içinde daha da eridi ve başını geriye doğru eğdi. "Haklısın. Ben de öyle dedim çünkü kastettiğim buydu."

Vücudu, ağzının davetkârlığı, sözleri... Kaymasına izin vermedi.

Ama bu sefer ağzını almak için boynunu eğdiğinde, bu hızlı olmadı.

* * *

Üç saat sonra.

"Siktir, Emme."

Adam yakındı ama kadın daha da yakındı, adama binerken konsantrasyonunu kaybetmişti, kıcı havuzun basamaklarından birine dayanmıştı, boynuna kadar su vardı, Emme sıkı sıkı tutunmuş, suyun içinde hareket ediyordu, sikini alırken seksi kasılıyordu, bu onun sınıra yaklaştığı anlamına geldiğini biliyordu.

Uçmasına izin vereceğini bildiği bir şey.

Bunu seviyordu, ona vermeyi seviyordu, ama en az onun kadar yakındı ve o amı almadan boşalmasını izlemek tam bir işkenceydi ve konsantrasyonunu kaybettiğinde, amına sahip olabilirdi ama onu almıyordu.

Bu yüzden ellerini kızın beline koydu ve onu sikinden çekti. Adam sudan çıkarken haykırdı, aynı anda eğilerek onu da yanına aldı ve boynuna doladı.

Soğuk havanın tokadı onlara çarptığında tekrar bağırdı ama bu sefer "Jacob!" diye bağırdı, elleri elinden geldiğince ona tutunmaya çalıştı.

Fransız kapılarına gitti, birini açtı, onları sıcaklığın içine soktu ve iterek kapattı. Sonra kanepeye doğru yürüdü.

"Jacob!" diye tekrar bağırdı. "Hepimiz ıslandık."

Sırtını ve boynunu eğerek onu ıslak ve çıplak bir şekilde kanepeye fırlattı. "Umurumda değil."

"Seni mahvedeceğiz-"

"Yayıl, bebeğim. Şimdi. Bir bacağını kanepenin arkasına koy."

Bir ayağını yere koy."

Sustu, gözleri onunkilere kilitlenmişti, yüzü kızarmıştı, saçları ıslaktı, birbirine karışmıştı ve kanepeye dökülmüştü. Bacaklarını açtı, birini kanepenin arkasına attı, bir ayağını yere koydu.

Siktir et

onu.

Muhteşe

m.

Onu örttü, ağzını aldı ve derinlere doğru itti.

Kolları onu sardı ve iniltisi boğazından aşağıya doğru aktı.
Kısa süre sonra, amcığı onun sikini alırken sarsıldı ve inlemeleri ateşli miyavlamalara dönüştü.

Ama o da yakındı.

Ve onları eve birlikte getirdi, bedenler ve ağızlar birleşti, kadının çığlığı iniltiyle karıştı.

Muhteşem.

* * *

İki gün sonra.

Saat sabahın dördüydü ve Deck Emme'nin kütüphanesinde, masasının başında, bilgisayar açık, dosyalar yan tarafa yayılmış, çalışıyordu.

Dışarıyı ve mutfağı hallettikten sonra, onu bu odaya odaklanmaya ikna etmeye karar vermişti çünkü burayı seviyordu.

Burayı temizlemiş, rafların ve oymalı panellerin bolca bulunan ahşaplarını cilalamış ve döşemişti. Ancak kablo tesisatından kalan delikler vardı ve duvarın ahşap değil de alçı olan kısımları 1968 dolaylarında kâğıtla kaplanmıştı ve duvar kâğıdını kim seçtiyse retro şıklığı yaratacak bir şey seçmemişti. Fazla bir şey yoktu ama o kadar kötüydü ki, az bir kısmı bile göze batıyordu.

"Tatlım, her şey yolunda mı?"

Döndü ve yalınayak, saçları dağınık, gömleğinin sadece birkaç düğmesi iliklenmiş kız arkadaşının ona doğru yürüdüğünü gördü.

Onu gömleğinin içinde görünce, zihninde misafir odasına olan mesafeyi hesapladı, kütüphanedeki mobilyaların envanterini çıkardı ve kanepede ve sınırsız gürültüde karar kıldı. Annesi ve babası uyanık olsa bile seslerinin misafir odasına kadar taşınmasına imkân yoktu.

Yine de kapıyı kapatırlardı.

"Her şey yolunda," diye yanıtladı adam, kadın onun yanında durduğunda. Gözleri masanın ve bilgisayarın üzerinde gezindi ve adam döndü

Denver'daki ofisini yeniden dekore ederken babasından miras kaldığını söylediği büyük baronyal koltuğunda oturuyordu.

"Buraya gel," diye mırıldandı Deck. Ona, kucağına, sandalyenin etrafına baktı, bir saniye tereddüt ettikten sonra üzerine tırmandı, dizlerini onun yanındaki koltuğa, kışını uyluklarına dayadı.

Ellerini onun kışına koydu, gömleğini yukarı itti ve külot bulamadı.

Sertleşmeye başladı.

Lanet olsun, birçok kadınla birlikte olmuştu ama hiçbiri Emme gibi tepki vermesine neden olmamıştı.

Her şeyin onun güzelliğiyle, saçlarıyla, gözleriyle ilgili olmadığını biliyordu.

Onun vahşileşmesiyle ilgiliydi.

Ve bazen ona verirken yüzünde hâlâ şaşkınlık okunuyordu, alacağını, elinden kaçmayacağını biliyordu ve bu hoşuna gidiyordu. Çok tatlıydı. Ateşliydi. Ama bu ona sadece onun verdiği bir şeydi ve sevimli ya da ateşli olmanın çok ötesindeydi.

Ayrıca, daha önce yaşadıklarından dolayı ona güvendiğini, bu yüzden keşfetmekte özgür hissettiğini, kendini ona açtığını ve istediğini almasına izin verdiğini, rahat ve rahat olduğunu ve böylece onu oraya yönlendirebileceğini düşündü. Etrafta külotsuz dolaşacak kadar. İstedikinde çıplak uyuyabilecek kadar. Sert boşalmaya, asla korunmamaya, ara sıra belirsizliği ortaya çıkarmaya ve onun devralmasına ve onu bu konuda da yönlendirmesine izin vermeye yetecek kadar.

Sadece Emme'ydi.

"Neden uyuyamıyorsun?" diye sordu ve adam ellerinin arasında hissettiği kışına odaklanmayı bırakıp ona odaklandı.

"Sana gecede sadece dört saat uyuduğumu söylemiştim," diye hatırlattı ona ve iki gece önce havuzun önünde murgh makhani ve kaplumbağa sundae yerken bunu söylemişti.

Elleri göğsünden boynuna doğru kayarken gözleri onunkileri tuttu.

"Bu sağlıklı mı?" diye sordu usulca.

"Hayatım boyunca böyleydim bebeğim. Hiç sorun

yaşamadım

yorgunluktan." Adam ellerini kadının sırtında gezdirerek onu kendine yaklaştırdı ve kadın buna karşı koymadı. "Sadece ben böyleyim. Araştırdım, alışılmadık bir şey değil. Diğer insanlar da aynı."

"Diğer insanlar da senin gibi son derece zeki mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi, onun zekâsıyla dalga geçmesi ve sık sık bu konuyu açması da hoşuna gidiyordu. Anladığı bir şeydi, hayranlık duymadığı bir şeydi ama bu hayranlık duymadığı anlamına gelmiyordu. Hayranlık duyuyordu. Bunu açıkça ifade ediyordu, sadece şakacı bir şekilde, kadın ya da erkek pek çok insanın olduğu gibi bundan korkmadığı anlamına geliyordu.

"Peki, çalışıyor musun?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladı.

Gözleri masanın üzerinde dolaştı, sonra tekrar ona döndü.

"Benimle işin hakkında asla konuşmayacağını söylemiştin," dedi yönlendirici bir tavırla.

Deck konuşmanın bu yönünü sevmedi.

Elsbeth her şeyi bitirmesine yakın bu konudan yakınıyordu. En çok da işini ve itibarını kurarken şu anda kazandığı paranın yakınına bile kazanamadığı gerçeğinden. Ama Deck'in hayatındaki tek kadın Elsbeth değildi, yaptıklarının gizli olduğunu, paylaşamayacağını, ama bazen de yaptıklarının tehlikeli olduğunu ve asılsız endişelere neden olmamak için paylaşmayacağını söyleyen tek kadın da o değildi.

Çünkü Deck asla hesaplanmamış bir risk almazdı. Ve Deck hesaplama konusunda çok iyiydi.

"Belki de bunu sabahın dördünde tartışmamalıyız" diye önerirken bir elini kızın kışından çekip perçemini gözlerinden uzaklaştırdı.

Bunun üzerine garip bir şekilde, "Elsbeth hakkında konuşmanın sakıncası var mı?" diye sordu.

Kadının bu yeni konuşma tarzıyla nereye varmak istediğini bilmiyordu ama "Hayır" diye cevap verdi.

"Bana senin çalışmalarından hiç bahsetmedi," diye paylaştı Emme. "Çünkü o da bilmiyordu."

Başını salladı, yaklaştı ve devam etti, "Yine de, o

bu işten fazla para kazanmadığını söylemişti." "O zamanlar kazanmıyordum," diye doğruladı Deck.

"Mini malikaneniz ve çevre bilinci olmayan havuz ısıtma atıklarınızla bu durum artık değişmiş görünüyor."

Sırıttı, kollarını ona doladı ve tekrar onayladı, "Evet, Emme, bu şimdi değişti. Bir ün kazandım, işler daha sık, daha fazla ücret alabiliyorum."

Bakışlarını sabit tuttu, başını salladı ve "Yaptığın işi seviyor musun?" diye sordu.

"Evet, bebeğim."

"Sizi zorluyor mu? Zihinsel olarak yani."

"Evet."

"O zamanlar Elsbeth'le birlikte bu kadar başarılı olacağınızı biliyor muydunuz?"

Çenesi geri çekildi ama bakışlarını ondan ayırmadı. Asla hesaplanmamış bir risk almazdı.

O biliyordu.

Elsbeth onu terk etti çünkü dikkatle hazırlanmış planı beklediği zamanda istediği ödülleri toplamıyordu.

Öte yandan o, bunun zaman almasını bekliyordu ve böyle olacağını ona söylemişti.

İki yatak odalı daireleri ve on altı yaşından beri babasının yaptığı gibi her yıl arabalarını değiştirmemeleri sabrını tüketmişti. Kendisinin de bir işi olmasına rağmen, babasının on altı yaşından beri yaptığı gibi, onun da bu yükü taşımasını bekliyordu.

Deck'in kendisine verdiği nişan yüzüğünü de üç yıl boyunca kabul etmemiş, takmamış, resmileştirmemiş, düğün planlamamış ve beklemişti.

O zaman pes ediyorum.

O da buna izin vermişti. Ona her şeyin bittiğini söylediğinde aralarında hiçbir şey geçmemiş gibi değildi.

Sadece onun fikrini değiştirmek için çok fazla şey yapmadı.

Sikeyim.

"Biliyordum. Ona da söyledim," diye paylaştı Deck. "Sadece beklemedi," diye tahmin etti Emme.

"Hayır, yapmadı," dedi Deck ona bildiği bir şeyi söyleyerek. "Daha fazla aptal Onu." o mırıldandı sonrave gamze

"ama ben şanslıyım."

Elleri dolaşmaya başladı ve o da sıırttı. "Bunu da düşünüyorum," diye cevap verdi. "Sadece benim hakkımda."

Onun sözleriyle gözleri ısındı, daha da yaklaştı ve "Annem senden hoşlanıyor" diye fısıldadı.

Maeve o gün göstermişti. Maeve o gece onlar için akşam yemeği de pişirmişti ve tüm bu süre boyunca ocaktan, döşemeden, tezgahın durumundan ve Emme'nin mutfağıyla ilgili kabuslarından nasıl çığlık atarak uyandığından şikayet etmişti.

Başka bir deyişle, Maeve Holmes kızı gibi komikti.

Ama Shake 'n Bake'i o yapmadı.

"Annenden hoşlanıyorum," diye fısıldadı Deck, elleri hâlâ geziniyordu.

"İşinizle ilgili bir soru sorabilir miyim?" Sinsi saldı.

"Emmanuelle-"

Elini adamın çenesine götürdü, başparmağını adamın alt dudağında gezdirdi ve araya girerek, "Sadece bir tane Jacob," dedi.

"Sorabilirsin bebeğim, ama sorarken sana soruyorum, lütfen cevap veremediğim için kızma."

Yine onun bakışlarını sabit tuttu ve başını salladı.

"Ne iş yaptığını bilmiyorum, gerçekten bilmiyorum. Ve ben istemeyebilirim

korkutucu olabileceğini düşünerek ne yaptığınızı bilmek istiyorum." Yine saf Emme. Aptal değil.

Şöyle devam etti: "Muhtemelen bununla ilgili sorunlarım olmalı ama gerçekten yok, eğer hoşunuza gidiyorsa ve sizi zorluyorsa. Bir tanesi hariç. Bu konuda konuşmayacaksınız, bunu açıkça belirttin. Bu da demek oluyor ki bu konuda asla bir şey paylaşamayacaksınız ve bununla stresleri, hayal kırıklıklarını, insanların genellikle önemsedikleri biriyle zihin boşaltma sırasında bırakabilecekleri şeyleri

kastediyorum. Bu da muhtemelen saklanacağınız anlamına gelir.

benden de bu tür şeyler. Bu nedenle soracağım şey, nasıl gittiğine, seni nasıl etkilediğine dikkat edecek misin ve seni mutsuz ediyorsa bunu yapmayı bırakacak mısın?"

Onun gözlerine bakarken ve sözlerini duyarken Deck'in kanı ısındı, göğsü daraldı ve bağırsakları sıkıştı.

Ama ağzı, "Bu konuşmayı yapmadık ama umarım seni prezervatifsiz becermemde bir sakınca yoktur" dedi.

Gözlerini kırpıştırıp "Pardon?" diye sorarken bile başı sarsıldı.

Kıçını sandalyeden aşağı kaydırды, elleri kadının sırtından kıçına doğru indi, onu kucağına çekti ve "Şu anda seni becermem gerekiyor, bir tane yok, bu yüzden umarım bununla iyi olursun" dedi.

Kalçaları adamın ellerinde sarsıldı, dudakları ayrıldı ve adam bir elini alıp dudaklarının arasında gezdirerek onu ıslak buldu. Onun dokunuşuyla gözleri yavaşça aşağı indi, dişleri dudağına gömüldü ve gözleri tekrar açıldığında, sonuna kadar açmadı.

Muhteşem.

"Bu bir evet mi?" diye sordu, parmakları bacaklarının arasında oynarken.

Dudağını bıraktı, kalçaları adamın parmaklarıyla dalgalanıyor ve gözleri odaklanmaya çalışıyordu. "Ben..." gözleri yavaşça kapandı ve tekrar yarıya kadar açıldı, "Hap kullanıyorum."

"Haplarını gördüm, Emme, bebeğim, evet mi?"

Yavaşça bir göz kırpma daha.

Sikeyim.

Muhteşe

m.

"Her zaman korundunuz mu?" diye sordu. "Her zaman," diye yanıtladı.

"Pozitif mi?" diye bastırdı.

Daha da ıslanıyor ve yüzü daha da ısınıyordu. Oraya girmesi gerekiyordu.

"Olumlu."

"Benim de var," diye cevap verdi. Kalçaları hareket etti, gözleri ona odaklanmaya çalıştı ve başaramadı ve fısıldadı, "Sen

soruma cevap ver, tatlım."

O biliyordu tam olarak ne o oldu konuşmak hakkında ve hemen cevap verdi, böylece bu boku devam ettirebilirdi.

"Beni mutsuz ediyorsa yapmayı bırakırım. Şimdi, korumasız iyi misin?"

"Evet," diye nefes aldı, büyük olasılıkla o tek kelimeyi söylerken adam iki parmağını içeri kaydırıldığı için.

Parmaklarını dışarı kaydırды, kendini serbest bıraktı, pozisyon aldı ve onu horozunun üzerine çarparak doldurdu.

Başı geriye uçtu, saçları da onunla birlikte uçtu, sonra öne düştü. Yüzünü adamın boynuna bastırды ve ona binmeye başladı.

"Ya annem ya da babam gelirse?" diye sordu boynuna.

"Gelmezler," diye homurdandı, hareket etmesine yardım etti, parmakları

Derinlere iniyor, onu yukarı çekiyor ve aşağı indiriyordu. "Ya yaparlarsa?" diye bastırды.

"Yapmayacaklar."

"Ja-"

"Bebeğim, iyilik yap, sikimi alıyorsun, ailen hakkında konuşmuyoruz."

Başını kaldırdı, hâlâ onun üzerinde hareket ediyordu ve ona belirsizliği gösterdi.

Sırıttı, bir elini kızın saçlarına götürdü, onu kendine çekti ve ağzına götürdüğünde sırtımayı bıraktı.

Beş dakika sonra, hâlâ bağlı olan kızı kaldırdı, kanepeye götürdü ve ikisini de oraya götürmeyi bitirdi.

Onları eve getirdikten beş dakika sonra, eller takip ediyor, dudaklar sürükleniyordu, kadının kulağını buldu.

"Buna ne sebep oldu?" diye sordu.

"Seni becermek için bir nedene mi ihtiyacın var?" diye sordu karşılığında. "Hayır, ama-"

Başını çevirdi, onun durgun, güzel gözlerini yakaladı ve konuşmayı kesti.

"Yapmaktan zevk aldığım, beni zorlayan, seninle tartışamayacağım ve artık senin dırdırın, dırdırın, hırçınlığın ya da manipölasyonun olmadan yapabileceğimi bildiğim işimi yapmam için bana akıl vermen çok şey ifade ediyor."

"Oh," diye fısıldadı.

Deck onun gözlerini tuttu.

"Bunun anlamı çok büyük, Emme."

"Oh," diye fısıltıyla tekrarladı.

Deck bir elini kaldırdı, parmaklarının arkasını kızın yanağında, ağzının kenarında ve boynunda gezdirdikten sonra iki koluyla kızın etrafını sardı.

"Ben çalışırken burada uyuklamak ister misin?"

Başını salladı. "Gidip temizleneyim ve geri geleyim."

Başını eğdi, onu öptü ve ikisini de ayağa kaldırdı. Emme beş dakikalığına ortadan kayboldu, aile odasından kalın bir örtü alıp geri geldi ve Deck'in yanında durup ağzını onunkine değdirdi. Sonra kanepeye gitti ve kıvrıldı.

Birkaç dakika içinde uyudu.

Deck yarım saat boyunca çalıştı ve sadece Buford'un içeri girmesini, Deck'e bakmasını, kanepedeki Emme'ye bakmasını, karar vermek için yarım saniye beklemesini, sonra Emme'ye gitmesini ve inleyerek önündeki halıya yerleşmesini izlemek için durdu.

Deck sırtıarak işine geri döndü ve Emme'yi uyandırıp bahçeye gitmeye hazırlanma vakti gelene kadar bu işi yaptı.

* * *

Altı gün sonra.

Deck, Emme'nin göğsünden aşağı kayışını, dudaklarının göğsünde gezinişini izledi, dili yoktu, sadece dudakları, tüy gibi hafif, en hafif fısıltısı, her yere savrulan saçlarının yankıladığı.

Aşağı indi ve ağzını adamın karın kaslarının çıkıntılarında gezdirdi.

O karın kasları kasıldı.

Egzotik gözleri onunkilere dikilmişti. Gözlerinde ateş vardı ama bu ateşin tamamı yaptığı şeyle ilgili değildi.

Onu görünce, ne yazdığını bildiğinden, göğsü sıkışırken karın kasları tekrar kasıldı.

"Bugün senden hoşlandığımı söyledim mi?" diye fısıldadı. "Hayır," diye fısıldadı.

"Senden hoşlanıyorum." Fısıldamaya devam etti. "Ben de senden hoşlanıyorum, bebeğim."

Gülümseyip gamzesini ona hediye ederken yüzünün yumuşamasını izledi.

"Buraya gel Emme," diye emretti.

Kadın adamın vücuduna doğru geri kaydı.

Yüzü yaklaştığında, bir elini saçlarına daldırdı, bir kolunu sırtına doladı ve ağzını kendi ağzına doğru çekti.

Hemen verdi.

Deck ağızlarını birbirine bağlı tutarak onu sırt üstü yatırdı. Sonra aldığı kadar iyi verdi. Ve daha iyisini.

* * *

Dört gün sonra.

"Sana inanmıyorum," diye tersledi Emme, gözlerindeki ateş parlıyordu.

Deck kahkahasını yuttu ve "Bebeğim" dedi.

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Bebeğim? Bebeğim mi? Cevabın bu mu? Bebeğim?"

"Bu nasıl bir cevap? Bebeğim, çok yanılıyorsun," dedi ona.

"Bir fikir hakkında yanılıyor olamam," dedi ona.

"Ne hakkında konuştuğunu bilmediğin zaman konuşabilirsin," diye karşılık verdi.

Kollarını savurdu, birini avokado dolabına çarpmaktan kıl payı kurtuldu.

Emme'nin mutfağının solmuş muşambası üzerinde yatan Buford, başını patilerinden kaldırdı, onun tedirgin hareketlerine bir bakış attı, sonra başını tekrar patilerine bıraktı, buna alışmıştı çünkü bu Emme'ydi.

Ve Emme, Emme olarak, devam etti.

"Silah kontrol yasaları çok gevşek." "Silahınız var mı?" diye sordu.

"Bunun doğru olduğunu bilmek için ihtiyacım yok," dedi cevap olarak.

"Benim yedi tane var."

Gözleri kocaman oldu. Şirinmiş.

Onun şirinliğine güç verdi ve konuşmaya devam etti.

"Bir avuç pislik yüzünden kimsenin silah sahibi olma hakkını elinden alamazsınız. Ya da yedi tanesini."

"Bu delilik," diye nefes aldı.

"Neden?" diye sordu.

"Kimin yedi silaha ihtiyacı var ki?" "Benim var."

"Neden?" Bu ses tizdi. "İş, ve onları vurmayı seviyorum."

"Sadece birini vuramaz mısın?" diye sordu.

"Yapmak zorunda değilsem ya da yapmak istemiyorsam yapmam ve neyse ki yasalar böyle olduğu için yapmak zorunda değilim ve istediğimi elde ediyorum."

"Kötü insanların eline silah geçiyor Jacob," diye belirtti.

"Yasa dışı olsalar bile yaparlar Emme. İnsanlar uyuşturucuya ulaşıyor, bunu yapmakta bir sorun görmüyorlar, hatta bazılarını internetten sipariş ediyorlar ve bunlar yasadışı."

"Sorun da burada yatıyor. Silahlar yasadışı olmalı ama uyuşturucu yasal olmalı."

Deck bu açıklama karşısında şaşkınlıkla ona baktı ve sonra başını eğip botlarına baktı.

"Alkol yasal," diye bilgilendirdi eğik başını.

"Uyuşturucunun neden olmadığını anlamıyorum. Uyuşturucu satışını vergilendirebilsek ve uyuşturucuyla savaşa büyük miktarlarda vergi harcamayı bıraksak, sosyalleştirilmiş tıp için ne kadar paramız olacağını bir düşünün."

Başını kaldırdı ve yalvardı, "Lütfen, sosyalleştirilmiş tıbbi bakım hakkında konuşmasak olur mu? Senden şimdi hoşlanıyorum ve seni daha sonra becermek istiyorum. Hoşlanmadığım bir kadını sikmek umurumda değil,

Özellikle de sana benziyorsa, ama benim yaptığımı becermek daha eğlenceli."

Kız dinlemiyordu ve adam bunu biliyordu çünkü kız karşılık vermedi ama aynı zamanda gözleri sobaya dikilmişti.

"Şu ocağın kırmızı olması gerekmiyor mu?" diye sordu ve Deck köhne, çirkin, avokado sobasına baktı.

Sonra ona doğru hareket etti.

Yeni patatesleri haşlamak için ısınan suyun olması gereken tencerenin kenarına dikkatlice dokundu.

Buz gibi.

Sonra elini fırının kapağına götürdü, orada hâlâ çok çiğ bir dana bonfile duruyordu.

"Siktir," diye kırptı ve Emme'nin yanına yaklaştığını hissetti. "Onu kaybettik mi?" diye sordu ve adam elindekine baktı.

Kızım.

"Sanırım hayaletten vazgeçti, tatlım."

Emme bir elini ocağın kenarına dayadı ve mırıldandı, "Alice'in Greg, Marcia, Jan, Peter, Bobby ve Cindy için tüm o yemekleri pişirmesine izin vererek iyi bir iş çıkardı."

Deck kıkırdarak cevap verdi, "Evet, öyle. Yine de keşke karnına kırk dolarlık bir et parçası koyduğumda tekmelemeseydi."

Başını kaldırdı. "Rosto kırk dolar mı tuttu?" "Evet."

Ağız açık kaldı.

Deck elini dudaklarına götürdü ve dudaklarını dudaklarına değdirdi; dudaklarının açık olduğunu görünce de bu fırsattan yararlanarak dilini kendi diliyle okşadı.

Başını kaldırdı ve "Sence telefonun pizza sipariş edecek kadar uzun süre çalışır mı?" diye sordu.

Yüzündeki şaşkınlık yerini kızgınlığa bıraktı. "Telefonumda hiçbir sorun yok Jacob. Ya da cep telefonumda. Ya da seninkinde."

"Güzel, o zaman kıcını kaldırıp onlardan birine git ve pizza sipariş et. Büyük bir tane. İçinde ne olduğu umurumda değil, sadece ananas olmasın. Ve

Kemiksiz kanat, en az yirmi tane. Öyle mi?"

"Gidip kredi kartımı alayım" diye mırıldanarak uzaklaştı.

Hızla onu yakaladı, kolunu boynuna doladı ve onu vücuduna doğru çekti, böylece önden öne geçtiler.

Başını onunkine doğru eğdi. "Sen kredi kartını al, ben de senin kıcını bronzlaştırırım."

Başını salladı ve işaret etti, "Jacob, rostoyu sen aldın. Yarın senin evinde yeriz. Ben pizza alacağım."

"Bebeğim-"

Sözünü kesti. "Pencereler için verilen tekliflerin dördü de çılgıncaydı ve az önce ocağımı kaybettim, ama babam bu çeyrekte ikramiye alacağımı, böylece pizza ve pencereleri karşılayabileceğimi söyledi."

Babasının kendisine ikramiye vermesiyle ilgili yorumu görmezden geldi; bu ikramiye, Holden "Max" Maxwell adında güvendiği bir adamdan gelen yeni pencerelerin maliyetine çok yakın bir miktara denk geliyordu. Max aynı zamanda, verdiği teklif en düşük teklif olmasa bile Emme'nin pencerelerini takacak olan kişi olacaktı.

Onun yerine, "Sen kredi kartını al, ben de kıcını bronzlaştırırım." diye tekrarladı.

"Jacob, gerçekten."

Kolu sıkılaştı, diğer kolunu ona doladı ve yüzünü daha da yaklaştırdı.

"Şaka yapmıyorum, Emme. Birkaç hafta önce Meksika'da bu saçmalığı yaptın, hoşuma gitmedi. Benim gibi bir adamın yapması gereken şeyler var ve bunları yapmama izin vermelisin. Para vermiyorsun. Sana ve kendine bakma yeteneğine bir şey demiyorum. Sadece benim için bir anlamı var. Bunu şimdi yaparsan, seni dizime yatırır ve o tatlı, yuvarlak kıcına şaplak atarım. Bunu bir daha yaparsan, hak edene kadar aynı şeyi yaşarsın. Benimle misin?"

"Ciddi misin?" diye fısıldadı, boynu adamın sıkıca duran kolunu hafifçe çekiyordu.

"Ölümcül," diye cevap verdi.

"Bana vurur muydun?" Gözleri büyümüştü ve elini çekmeyi bıraktı.

Kolunu.

"Şaplak at sana."

"Bu beni vuruyor Jacob," dedi yumuşak bir sesle.

"Bu sana şaplak atmak bebeğim ve bunu yaptığımda kışın çıplak olacak ve orgazmla bitecek ama aynı zamanda kırmızı bir kışla bitecek ve umarım sana benim gibi bir erkeği test etmemen gerektiğini öğretecek."

Dudakları ayrıldı ama vücudu hafifçe onunkinin içinde eridi.

Siktir et onu.

Anlatmak istediklerinin yarısını saçmalayarak, yarısını da test ederek anlatıyordu.

Verdiği tepki suların ılık olduğunu gösteriyordu. Aletinin sertleşmeye başladığını hissetti.

"Bu fikir hoşuna gitti mi?" diye fısıldadı.

"Emin değilim... Ben..." diye kekeledi, yutkundu ve sordu, "Bunun benden yapmamı istediğin şeyi yapmamı sağlaması mı gerekiyor?"

Bu, dayak yemek için onun istediği şeyi yapmayacağı anlamına geliyordu.

Bu fikir hoşuna gitti.

"Ödüller daha tatlı olabilir, sen iyisin," dedi ona.

"Merhamet et," diye nefes aldı ve adam gülümsedi.

"Bunları zaten alıyorsun bebeğim, ama macera istiyorsun, bir çentik daha atacağız."

Vücudu daha da eridi ve "Merhamet et" diye tekrarladı. Çok tatlı.

O kadar tatlıydı ki, boynunu büküp kızın ağzını almak zorunda kaldı.

Kollarında tamamen eridi, tutunmak ve ona izin vermek için boynuna sarıldı.

Başını kaldırdı ve onun gözlerinin yavaşça açılmasını izledi. Yüzü beş santim uzağındayken şöyle dedi,

"Krystal Briggs senin seks kölen olmamam gerektiğini söyledi." "Krystal Briggs, senin kadar sert ve sık boşalmayacak.

"Bu gece gelmeni sağlayacağım tatlım, telefonunu ve kredi kartımı al."

Başını yana eğdi ve merakla ama tereddütle sordu, "Yani bu tür şeyler benim aklımı başıma getirmekle mi ilgili?"

Sen?"

"Hayır, bu tür şeyler sana gerçekten hoşuna gidecek iyi şeyler vermekle ilgili. Kredi kartı meselesi benim sana bunu yapmanın benim için önemli olduğunu söylemem ve senin de bana bunu vermenle ilgili. Fazla bir şey istemiyorum."

"Benim yalıtım masraflarımı da sen ödedin," diye hatırlattı ona. "O zaman açıkladım, seni sıcak ve sıvı tutuyorum."

Vücudu hafifçe gerildi ve "Jacob, bu beni biraz-" diye söze başladı.

"Bu benim için önemli Emme," diye araya girdi. "Yeni bir mutfığa sahip olman da benim için önemli ama bu eski mutfığı senin isteğine rağmen söküp sana verdiğimi görmeyeceksin çünkü yalıtım konusunda kendimi zorladığımı biliyorum. Ben zorladım, sen razı oldun ama burası senin evin ve zorlamayı ne zaman bırakacağımı bilecek kadar akıllı olmalıyım. Yalıtım öncelikliydi. Sobanız yok, ama sobası olan bir adamınız var, bu yüzden şu anda normalde olduğu kadar büyük bir mesele değil. Bu bir al-ver meselesi, sen ve ben. Benim vermeme izin vermeyi öğrenmelisin, bu da senin almayı öğrenmen gerektiği anlamına geliyor."

"Peki ne zaman ben vereceğim ve sen alacaksın?"

"Her gün, bazen birden fazla kez, başka bir şey kastettiğinde benden gerçekten hoşlandığını söylediğinde ve biliyorum ki geleceğimde eve gelip Buford'a 'hey, köpekçik' dediğini duymak var."

Bu ona yumuşak bir bakış attı ve gözleri çok hoşuna giden bir şekilde ateşlendi ama işi bitmemiştir.

"Bu yüzden, uzun zamandır ilk kez gelecek parlak görünüyor. Yalnız olan tek kişi sen değilsin Emme, doğru kişinin gelmesini umuyorsun ki boş bir eve gidip boş bir yatağa girmeyesin. Sen her gün bir şeyler veriyorsun ve ben de senin verdiklerini almayı seviyorum."

Vücudu tekrar onunkinin içinde eridi ve "Yalnız mıydın?" diye sordu.

"Oğlumun iyi bir kadına aşık olmasını ve karşılığında ona bunu vermesini izledim. Bu çok güzel bir şey, tatlım. Sahip olana ya da birinin istediğin şeye sahip olduğunu görene kadar neyi kaçırdığını bilemezsin. Chace bunu elde

ettiğinde,

Ne kaçırdığımı biliyordum."

Gözlerini adamın gözlerinden ayırmadı, sonra alnını adamın göğsüne dayadı ama hemen ardından başını geriye doğru eğdi.

"Pizza, restoran faturaları, bar hesapları, hepsi senin," diye açıkladı. "Büyük meseleleri tartışırız, ama sen benim bir süre kendi başımın çaresine bakmamı ve buna alışmamı kabul ettiğin sürece ben de senin koruyucu bir über-alfa olmanı kabul ederim." Durakladı, sonra daha sessiz, "Ve şaplak atmak ve bir çentik atmak, sadece bilmen için, keşfetmeye istekliyim."

Evet, evet. Sikeyim evet.

Emmanuelle Holmes her şeye sahipti.

Kolları onun etrafında sıkılaştı ve "Anlaştık" diye mırıldandı. Kadın yuvarlandı ve dudaklarını onunkilere dokundurdu.

Geri döndüğünde, "Ben pizzayı çağırırken sen de ocaktakileri ayırır mısın?" diye sordu.

"Evet."

Ona sırtıttı ve elini sıktı. Adam ikisine de karşılık verdi ve onu bıraktı.

Elini aralarından kaldırdı ve "Kredi kartı" dedi.

Çıkardı, ona verdi, boynuna doladı ve hızlı, sert bir öpücük için onu kendine çekti.

Onu bıraktığında, gamzesini aldı.

Sonra da kız uzaklaşırken dar kot pantolonunun içindeki kışını seyretti.

* * *

Üç saat sonra.

Emme onun üzerine yığılmıştı, yüzü boynundaydı, dizleri yatağın iki yanında, onun üzerine binmişti, göğsü onun göğsüne bastırılmıştı, neredeyse ölü ağırlığın üzerindeydi.

Ellerini kızın çıplak kışının sıcak ve yumuşak teninde gezdirdi ve fısıldadı, "Hassas mısın bebeğim?"

"Mm..." diye mırıldandı ve mırıldanmanın ortasında uyuyakaldı.

Tamamen dışarıda.

Deck tavana bakarak gülümsedi ve kollarını ona doladı.
Şunu söylemek yeterli, Emme bir çentik atmaya
başladı. Hem de büyük bir şekilde.

Evet.

Kesinlikle.

Onun kızında her şey vardı.

* * *

Beş gün sonra.

Emme'nin kolu karnına dolandı.

"Mm... hayır, tatlım, burayı oku. Işıkla uyuyabilirim."

Yüzü çoğunlukla adamın göğsüne gömülü olduğu için
kelimeleri boğuk çıkıyordu. Adamın yataktan kalkmak için
hamle yaptığını hissetmişti.

Onun yakınında kalmasından hoşlanırdı.

Ona seçenek sunmak hoşuna
gidiyordu. "Emin misin?" diye
sordu

Cevap vermedi. Gitmişti.

Dikkatlice yerinden kalktı, komodinin üzerindeki ışığı açtı
ve tekrar ona baktı.

Kıpırdamadı bile.

Komodinden kitabını aldı, yatak başlığını yukarı kaydırıldı
ve onu yanına aldı.

Hareket etmedi ya da ses çıkarmadı.

Tek eliyle, diğer kolunu kıza dolayarak yanına kıvrılan
Deck kitabını açtı.

Buford ayağa kalktı, yatağın etrafında bir tur attıktan
sonra uzunlamasına yatağa yığıldı, dört bacağını açtı, iniltisi
ancak yerleştikten sonra duyuldu.

Deck bunu izledi ve gülümsedi.

Gözleri kitabına geri döndü ve çilek kokusu alarak
Emme'nin göğsünün üzerindeki saçlarına kaydıldı. Vücudu
sıcacıktı, bacakları onunkilere dolanmıştı, kolu hâlâ
karnının üzerindeydi.

Yatağının çoğunu kaplayan köpeğine, sonra da kendi
yatağına baktı.

Kızım.

Damarlarındaki kan ısınırken bile, karnının derinliklerine ılık bir şey yerleşti.

Bu sefer kaçırmayacaktı. Bu sefer ne olduğunu çok iyi biliyordu.

Çünkü her şeyi tam olarak doğru yapmadığını biliyordu.

Onun kızında her şey vardı.

Ve şimdi o da biliyordu.

On İkinci Bölüm

Ruhumun Dibi

İki gün sonra.

"Sadece sen lanet olası bir kar fırtınasında pirzola ızgara yaparsın."

Deck arka verandasındaki ızgaradan Chace'e baktı. Dışarıdaydılar. Ceket giiyorlardı. Bira içiyorlardı ve Deck pirzola ızgara yapıyordu. Aslında kar yağıyordu. Ancak verandanın çıkıntısı onları örtüyordu.

"Şu pirzolalara bak," diye emretti Deck. Chace önce ızgaradaki kalın domuz pirzolarına, sonra da Deck'e baktı ve sırttı. Deck de ona sırttı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Şimdi bırak şu dırdırı."

Chace sırtmaya devam etti, sonra gözleri büyük pencerelere kaydı ve sırtmaya devam etti ama sırtışı değişti.

Deck de o tarafa baktı ve Emme ile Faye'in koltuklardan birinde oturduğunu gördü. Emme, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, konuşuyordu. Faye gülümsüyordu.

Deck, Faye'in çok güzel olduğunu kabul etmek zorundaydı. Komşunun dağ kızı. Şimdi daha da güzeldi, Chace'in bebeğiyle ağırlaşmıştı, parlıyordu, mutluydu, beklenti içindeydi.

Ama Emme formda, şık bir kazak, dar bir kot pantolon ve ayak parmakları şarap kırmızısına boyanmış çıplak ayaklarıyla, saçları pırıl pırıl, perçemleri gözlerinin içine düşmüş, yüzü hareketlenmiş bir şekilde göz kamaştırıcıydı.

Tekrar Chace'e baktı. "Burada olmana şaşırdım dostum. Şimdi ne oldu? Vadesi iki gün mü geçti?"

Chace gözlerini karısından ayırdı ve arkadaşına baktı. "Evet, iki. İki. Ama Emme'yle konuşması lazım, Emme'yle.

Rooster'ı Taco Bell'e benzeten yemekler pişirebilmen ve aralarındaki bağı güçlendirebilmen için bizi davet ettiğini söyledi. Faye şimdiki zamandan daha iyi bir zaman olmadığını söyledi. Kızım," diye başını salladı, "onu hiçbir şey korkutamaz. Jake'in geleceği zaman geleceğini söylüyor ve çocuğumuzun bunu beklerken hiçbir şey yapmadan ortalıkta dolaşmasını istemeyeceğini düşünüyor. O yüzden bunu yapmayacak."

Faye'in sesine benziyordu.

Ve Deck, Chace'in ilk çocuğuna onun adını vermesine bayılmıştı. O kadar çok sevmiştiki bu iyiliğe karşılık verecekti. Çocukların kendi isimleriyle ortalıkta dolaşması işleri karıştırabilirdi ama umurunda bile değildi.

Çok şey anlatıyordu.

Çok şey ifade ediyordu.

Yani bunu yapacaktı.

"Pes ettim," diye devam etti Chace ve Deck ona odaklandı, "çünkü senin evin hastaneye daha yakın." "Çantası arabada" demeden önce bir sırtıma daha.

Deck gülümsedi. "İyi düşünmüşsün. Ona istediğini ver ama ihtiyacın olanı al."

Chace birasından bir yudum alarak, "Evet," diye cevap verdi. Birasını bitirdiğinde, "Emme'yle aranız iyi mi?" diye sordu.

Deck tekrar pirzolalara baktı ama dudaklarının yukarı kıvrıldığını biliyordu. "Evet."

"Ailenin şehre gelmesini sorun etmiyor mu?"

Bu en son haberdirdi.

Deck'in annesi ve babası ziyarete geliyordu.

Deck Colorado'da, Aspen'in hemen dışında doğmuş ve büyümüş. Yıllar önce, Deck üniversitedeyken, Deck'in babası karla işinin bittiğini ilan etmiş ve San Diego'da bir işe girmiş.

İki yıl önce emekli olduktan sonra orada kaldılar. Sık sık ziyaret etmezlerdi, Deck normalde onlara giderdi ve asla kışın ya da ilkbaharda geldi.

Ama annesi aramış ve Deck ona Emme'den bahsetmişti. Sonra babası aradı.

Deck onunla bir kez karşılaştıklarını hatırladı, Emme'nin Deck ve Elsbeth'in evine uğradığı pek çok seferden biriydi. O

hatırladılar ama hatırlamadılar. Bununla birlikte, Richard Decker, Deck'in ondan nasıl bahsettiğini duydu ve bir ziyaret yapmaları gerektiğine karar verdi. Mart ayında. En erken Haziran'a kadar Colorado'dan uzak durmuşlar.

Yapmayacağından endişe etmesine rağmen, Emme bu haberi soğukkanlılıkla karşıladı. Bundan hiç etkilenmemiş görünüyordu. Ama Deck sinirlerini saklıyor olma ihtimaline karşı onu yakından izliyordu.

Görünüşe göre öyle değildi. "Öyle görünüyor," diye yanıtladı Deck Chace.

Chace, "Rich ve Karla'nın yerde kar varken dışarı çıkması alışılmışın dışında," dedi.

Deck pizola çevirmeyi bitirdi ve arkadaşına baktı. "Emmanuelle'le olduğum yerde söylemedim ama babamı biliyorsun. O da duydu. Sonra da ortaya döktü. Emme'yle bir aydan daha kısa bir süredir birlikte olduğumuzu ve bunun çok erken olduğunu düşünüyor. Bu yüzden işleri kontrol etmek ve bir babanın bilgeliğini sunmak için hazırlanıyor."

Chace sessizce, "Eğer doğruysa, doğrudur," dedi ve o da bunu biliyordu.

Hayatı boka sardıktan sonra, geri döndüğünde, Faye'e bağlanmış, en başından beri ona hiç yer vermemiş ve onu yatağına aldığı ilk geceden itibaren, yanında o olmadan bir daha asla uyumamıştı.

"Babamın babası, Chace. Onu tanıyorsun," diye yanıtladı Deck. "Oğulları söz konusu olduğunda burnunu sokabileceği her şeye sokar. Ya da, bu konuda, herhangi bir şeye."

"Biliyorum Deck, ama sen yirmi üç yaşında değilsin ve gözlerinle ve sakinle düşünüyorsun."

Şimdi Elsbeth'ten bahsediyordu ve Deck hiç alınmadı. İkisi de onun başına gelenlerin Tanrı'nın dürüst gerçeği olduğunu biliyordu ve ikisi de bunu açıkça ifade etme eğilimindeydi.

"Elsbeth, açgözlü bir sürtük olmadığı zamanlarda tatlıydı ama Emme, saf sen," diye devam etti Chace, gözleri pencerelere kaydı ve "Lanet olsun, sanki senin için yaratılmış gibi," diye mırıldandı.

Deck pencerelere baktı ve kızının gülümsemesini izledi, Faye kahkahayı patlatırken gamzesi belirdi. Buford'u gördü, bir ayağı yerde olduğu için yan yatmıştı. Diğer bacağı altında sıkışmıştı. Faye'e yaslanmıştı, elleri yukarıdaydı, Faye gülerken bile hâlâ el kol hareketleri yapıyordu.

Onu izlerken, gözleri ve aletiyle düşünmediğini söyleyemezdi. Sadece bu sefer beyniyle bağlantılarını koparmamışlardı.

"Doğru," dedi Chace ve Deck'in gözleri tekrar ona döndü. "Kıçım donuyor ve o pirzoların pişmesini izlerken ağzım sulanıyor, bu zamanı kadınlar etrafta olmadan size bilgi vermek için kullanabilirim."

Görev gücünün savcılığa son rötuşları yapmak için hala üzerinde çalıştığı davadan bahsediyordu.

"Ver onu bana," diye davet etti Deck.

"Aşağı indirdiğimiz ekip, iyi olmak. Birbirleriyle ilişki kurmuyorlar. Kefillerini kontrol ediyorlar. Burunlarını temiz tutuyorlar. Dane McFarland da kafasını aşağıda tutuyor. Hem de çok. Bu pisliğe bulaşmış bir erkek ve kız kardeşi var ama bildiğimiz kadarıyla bağlarını koparmışlar."

"Ona göz kulak olmana sevindim, ama dediğim gibi, o pisliğin teki, Chace, ama elebaşı o değil. En iyi arkadaşı, torbacı Danny, kararları o veriyor," dedi Deck ona.

Chace başını salladı ama cevap verdi, "Neden böyle düşündüğünü anlıyorum. Ama McFarland'ın Kenton tarafından görevlendirilmeden önceki gece Emme'nin evini aradığınız gece bulunduğu adam sorgulanmak üzere bulunamadı. Bulduğunuz hiçbir şey de onu suçlamadı. Kamyonetinden aldığım plaka onu Carnal'da gösteriyor. O zamandan beri evine onlarca kez gittim. Evde değil, patronu uzun süreli izinde olduğunu söyledi, ailevi bir acil durum, ne zaman döneceği bilinmiyor. Bu işte bir bit yeniği var, Deck."

Öyleydi.

Bu aynı zamanda Deck'in haftalar önce karşılaştığı bir çıkmaz sokaktı.

Deck ona, "Hiçbir şey başka bir tarafın bu işe karışmasına yol açmadı," diye hatırlattı.

"Ortadan kaybolan bu gizemli adam garip görünüyor.

McFarland'la gece geç saatlerde buluşuyor, sence de öyle değil mi?" Chace sordu.

"Evet. Ama bir sürü taş da devirdim. O adamın kim olduğunu bilmiyorum, sadece onu o eteyle ilişkilendirecek bir şey bulamadım. Ayrıca hakkında hiçbir şey bulamadım, ne bir kayıt, ne de bilinen bir ilişki. Ve son olarak, ailesiyle ilgili acil bir durum olduğunu öğrendim. Annesi multipl skleroz hastası ve durumu pek iyi değil. Belki de çitle çevrili bir mülk satın alıyordu, gizli bir toplantı sırasında yapılacak bir şeydi ve McFarland'ın o ekibe verebilecek tüm zihinsel kapasitesi muhtemelen o boku çitle çevirmektir. alıntı mal satın almak yasal değil ama bu durumda bu gizemli adamın evini aramak için arama izni alamazsınız. O bir çıkmaz sokak, Chace."

Chace, "Krupiye Danny'nin elebaşı olduğunu düşünmüyorum," diye cevap verdi ve Deck bir an huzursuzluk hissetti çünkü bunun da doğru olduğundan emin değildi.

McFarland'ın en iyi arkadaşı "satıcı Danny" McFarland'dan çok daha zekiydi. Danny'nin birkaç sayfadan daha uzun bir ceketi vardı ama akıllı olmayı öğrenmesi zaman aldığı için son üç yıldır üzerinde hiçbir şey yoktu.

Danny aynı zamanda, o çetenin seçilmiş araçları olmasını bekledikleri liseli erkekleri karanlık tarafa geçmeye zorlayabilecek tehlikeli bir şekilde yakışıklıydı.

Ama onda liseli erkeklerin bile okuyabileceği ve dolayısıyla takip edemeyeceği bir şeyler vardı. Danny'de tehlike vardı ve tehlike sarhoş edici olabilirdi. Sadece karizması yoktu.

"ocuklar hakkında bir şey bulabildiniz mi?" Deck sordu.

"Muhtemel üç kişi var, biri Carnal'da, ikisi Gnaw Bone'da. Diğer ğretmenler, Dane'in erkek ve kız kardeşi olan ğretmen McFarlands ile alışılmadık bağları olduğunu söylüyor. Ayrıca ocukların ders dışında, okuldan önce ya da sonra sık sık odalarında olduklarını söylediler. Okulda müdürler ve aileleriyle birlikte oturup bu çocuklarla sohbet ettik. Bize hiçbir şey söylemediler ama ketum davrandılar, bu yüzden bir şeyler aldıklarını düşünmüyorum. Umarım aileler de aynı şeyi hisseder ve en azından bir tanesini doğru yola çevirirler. Ama günler geçiyor.

hafif bir baskı ve hiçbir şey."

Deck, "Hâlâ o ekibi alaşağı etmeye yetecek kadar deliliniz var," dedi. "Çalıntı malları sakladıkları depoya doğrudan bağlantılar. O eşyaların üzerinde parmak izleri var. Suçların işlendiği saatlerde evlerde görülen çalıntı arabalardaki DNA. Şüphelilerin ya da arabalarının, hiçbiri yakınlarda oturmadığı halde, evlerin yakınlarında görüldüğüne dair görgü tanığı raporları, vurulmadan önce evleri gözetlediklerini gösteriyor. Duruşma yaklaştıkça, Chace, ne olacağını biliyorsun. Suçluları işaret etmeye ve anlaşma yapmaya başlayacaklar."

Chace, "O ekibin liseli çocukları suç işlemeye teşvik etmek için yaptıkları her neyse, rüzgârın içinde olduğu konusunda hâlâ iyi hissetmiyorum," diye cevap verdi.

"Bu pislik bir kaynaktan besleniyor, Chace. O kaynağı kesersen aç kalır ve ölür."

Chace, "O çocuklar yine de ağır suçlar işledi, Deck," diye karşılık verdi.

"Görgü tanıkları genç olduklarını düşündükleri karanlık figürler görmüşler. Başka bir deyişle, babasının silahıyla yakınlardan çocuğun dışında herhangi bir çocuğun olaya karıştığını bile bilmiyoruz."

Chace, Deck'in gözlerini tuttu. "Seni anlıyorum. Ayrıca içimde bir his var."

Deck bu duyguyu biliyordu. O da yaşamıştı. Şimdi de bu davada yaşıyordu.

"Kazmaya devam etmemi mi istiyorsun?" Deck sordu.

"İçten içe bitmediğini bildiğin bir ödevi bitirdiğin oldu mu hiç?" Chace cevap olarak sordu.

Yapmamıştı. Asla.

Sikeyim.

Deck derin bir nefes aldı.

Chace konuşmaya devam etti ama bunu sessizce yaptı.

"Onu bulmuş olman beni çok mutlu etti dostum. O senin için, her yerinde yazıyor ama aynı zamanda gözleri sana her döndüğünde açıkça belirtiyor. Böyle bir kadına sahip olduğun için mutluyum, sana bakıyor, sen onun dünyasını aydınlatıyorsun."

Siktir, Deck bunu sevdi.

Chace'in işi bitmemişti.

"Neden ona odaklandığını anlıyorum. Ama bu iş daha bitmedi dostum. Bunu sen de biliyorsun. Sen de benim gibi hissediyorsun. Şu anda hayatında iyi şeyler var, bu yüzden ona odaklanacak zamanın yok. Bu pisliği olduğu gibi bıraktın ama dışarıda gün ışığına çıkmamış daha fazlası var. Derinlere gömülü. O kadar derinde ki, siz bile bulamadınız. Ve derinliğin olduğu yerde karanlık da vardır. İşimiz henüz bitmedi."

Deck ona, "Ücretini ödediğim başka işlerim var Chace ve Emme'yle ilgilenmem gereken şeyler var," deyince Chace'in kaşları birbirine çatıldı.

"O iyi mi?" diye sordu.

"Öyle görünüyor," diye yanıtladı Deck. "Sadece çok iyi. Fazla uyumlu. Yıllarca hayattan kopmuş bir kadın için fazla birlikte. McFarland'la araları bozuldu ama o bunu sorun etmedi. Bana aşık oldu..." Başını iki yana salladı. "Çok fazla erkeği olmadı, Chace, ama beni içeri aldı ve derin. Birlikte geçirilen zaman iyidir. Komik biri. Tatlı biri. Beni öyle bir kızdırıyor ki bu hoşuma gidiyor. Seks harika. Sanki yıllardır birlikteyiz ve o bu konuda neredeyse hiç pratik yapmamış. Çocukken başına gelenler hakkında konuştuk, bu konuda hiçbir sorunu yok."

Chace araya girdi, ses tonu inanılır gibi değildi. "Tamamen sorun yok mu?"

Deck bir kez başını salladı. "Tamamen. Adamı affediyor. Hatta onu savunuyor. Hayatıma geri döndü, Denver'daki bir arkadaşımı aradım, sadece kontrol etmek için. Onu kaçırان adam temiz. İyi bir hayat yaşıyor ve bunu dürüstçe yapıyor. Yine de bu konuda içimde kötü bir his var, o yüzden hala onun peşinde."

"Bu adamla ilgili kötü hislerin nedir?"

"Bu onunla ilgili değil. Emme'yle ilgili. Söylediği şeyler, sanırım hapisten çıktığından beri onunla bir bağı var."

Chace'in çenesi geri çekildi. "Hiçbir bok yok mu?"

"Haftalardır gözüm üzerinde, kulağım telefonundaydı. Hiçbir şey yok. Sadece bir his. Ama bunları anlıyorum, nadiren yanılırlar."

"Bunu yapıyor, bu iyi olmaz, dostum," Chace

kaydetti.

"Bana bildiğim bir şeyi söylüyorsun," diye cevap verdi Deck. "Böyle şeylerin kurbanları, özellikle de çocuklar, her şey bükülmüş."

Bu onu daha iyi hissettirmedi.

"Yine bana bildiğim bir şeyi söylüyorsun," dedi Deck.

"Ailesiyle vakit geçirdin, onlara sordun mu?" "Barry konuyu açtı, ne olduğunu. Bunu atlatamadı. Atlatamadı. hatta yakın. Sanırım Maeve'in de karanlık anıları var. Bu yüzden içgüdüsel bir duygudan fazlası olmadığı sürece, bunu geri getirmek ya da onları endişelendirmek istemiyorum."

Chace başını salladı. "Yani, bu kadar önemli bir şeyi araştırırken, devam eden bir soruşturmaya odaklanamayacağınızı mı söylüyorsunuz?"

"Demek istediğim, benimle sözleşme yapmak için ayrılan fonlar ilk etapta yeterli değildi. Olanlar berbattı. Yine de o çocuk intihar etmemiş olsaydı, o işi düşünmezdi bile. Emme de işin içindeydi, bu her şeyi bitirdi. Ama görünüşe göre, iş bitti, sözleşme yapıldı. Görev gücü söz konusu olduğunda, adamlarını aldılar, bu durumda, dört erkek ve bir kadın. Bunu ben yapıyorum, bu benim param, benim zamanım ve bunu biliyorsunuz. Ne ilçenin ne de kasabanın bütçesinde daha derine inebilmem için bana ayıracak paraları yok."

Bir nefes daha çekti, bir şeylerin ters gittiğini, bulmacanın çözülmediğini biliyordu ve aynı şekilde Emme'ye ne kadar odaklanması gerekse de bununla asla yaşayamayacağını da biliyordu.

Anlık bir karar verdi ve sözlerini şöyle bitirdi: "Ama haklısın. İçimden bir ses bir şeyleri kaçırdığımızı söylüyor. O yüzden yapacağım."

Chace gülümsedi ve mırıldandı, "Bedava."

Deck başını salladı ama olumsuz değildi. Başka seçeneği yoktu. Chace endişeliydi ve Deck o bulmacanın çözülmediğini biliyordu. Deck çözülmemiş bulmacaları sevmezdi, para orada değildi, bu yüzden bedava bir şeydi.

Sonra dedi ki, "O çocukların isimleri lazım, dostum."

"Tamamdır," diye yanıtladı Chace.

Arkalarından Emme'nin sesi geldi ve ikisi de döndüklerinde açık Fransız kapısından sadece üst bedeninin sallandığını gördüler, çıplak ayakları hâlâ içerideydi.

"İkinci önceliğim, kanepeni temizlemesi için bir temizlik şirketi çağırmak." Gözleri Chace'e kaydı, tatlı bir tebessüm etti ve sesi yumuşadı. "Birinci öncelik, suyu geldiği için Faye'i hastaneye götürmek."

Deck'in gözleri kanepedeki Faye'e kaydı. Derin derin nefes alıyor gibi görünüyordu ve bir kolunu karnına sarmıştı.

Onların gözlerini yakaladı, bir elini kaldırdı ve el salladı.

Chace harekete geçmişti ve Deck, hâlâ Chace'e sırttan Emme'nin eve doğru koşarken önünden atlayışını izledi.

Emme, Deck'e baktı.

Aynı anda ikisi de gülümsedi.

* * *

Beş saat sonra.

"Tanrım, bu kadar uzun sürer mi?" Deck homurdandı.

"Sen bir dahisin tatlım, öyle olduğunu biliyorsun," diye yanıtladı Emme.

Deck volta atmayı bıraktı ve kız arkadaşına baktı. Kız oturmuş, oyun oynadığı telefonundan ona bakıyordu.

Gözleri hastanenin bekleme salonunun karşısında oturmuş kitap okuyan Faye'in annesi Sondra Goodknight'a kaydı. Kızı Liza, başı arkada, gözleri kapalı, kulaklıkları takılı, ayaklarını yere vurarak onun yanında oturuyordu.

Sondra'nın üç çocuğu vardı. Liza'nın iki.

Sonra Faye'in babası Silas Goodknight'a baktı, o da Deck gibi volta atıyordu.

"Yanıma otur," diye davet etti Emme ve dikkatini tekrar ona verip yanındaki koltuğu okşadığını gördü.

Deli miydi?

"Oturamam," dedi ona.

"Volta atmak bebeğin daha hızlı gelmesini sağlamaz," diye belirtti.

Bunu biliyordu ama oğlu oradaydı. Chace. Cehennemden geçip diğer ucundan cennete doğru yürüyen bir adam. Bu bebek, o yolculuğun hedefini sağlamlaştırdı. Chace Keaton'ın istediği her şeyi elde etmek üzereydi. Yatağında iyi bir kadın. Yapmaktan gurur duyduğu bir iş. Ve bir aile.

Ancak Chace'in şansı pek yaver gitmemişti; sonsuza dek mutlu olabilmek için karısının diri diri gömülmesine katlanmak zorunda kalmıştı.

"Jacob, tatlım, lütfen otur," diye fısıldadı Emme.

Ona odaklandıktan sonra yaklaştı ve önünde çömeldi.

"Kötü zamanlar geçirdiler," diye paylaştı sessizce.

Yakınına eğildi. "O kötü zamanlar, bu gece, resmen sona erdi."

"Chace için işler kötüye gidiyor."

Gözleri ısındı, daha yakına eğildi ve bir elini hafifçe yanağına koymak için kaldırdı. "Her şey yoluna girecek."

"Zamanı geçti." "Olur

böyle şeyler."

"Diri diri gömüldü, bebeğim."

"Neredeyse iki yıl önce,

tatlım." Deck sessizliğe

gömüldü.

Emme yaklaştı, ağzını onunkine değdirdi ve bir santim geri çekerek, "Tanıdığım en zeki, en mantıklı adamın en yakın arkadaşının karısı bebek sahibi olduğunda bakış açısını tamamen kaybetmesini büyüleyici ve tarif edilemeyecek kadar ateşli buluyorum," dedi.

"Bu senin için iyiye işaret değil Emme, aynı odada olduğumuz bir zaman buluyoruz ve sen benim çocuğumu itiyorsun" demeden önce dudaklarının titrediğini hissetti.

Gözleri parladı, başı sarsıldı ve bu her zamanki ateş parıltısı değildi.

Farklı bir şeydi.

O daha soramadan, "Faye iyi.

Jacob iyi. Her şey yolunda."

Chace'in sesini duyan Deck doğruldu ve Emme'nin yanına geldiğini hissetti.

Chace kocaman gülümsüyordu, rahatlama ve sevinç yüzünden okunuyordu.

Silas, Sondra ve Liza el sıkışmak, kucaklaşmak ve mutluluk gözyaşları dökmek için ona koşarken Deck geri çekildi, Emme yakın durdu. Chace'ten Faye'in odasına gitmeleri için mırıldanarak teşvik aldılar ve hep birlikte hızla yola koyuldular.

Deck ancak o zaman arkadaşına yaklaştı, Emme de onunla geliyordu ama bu kez yakın durmuyordu. Adamları rahat bırakıyordu.

Deck tokalaşmaya yanaşmadı. Elini kaldırdı ve parmaklarıyla Chace'in boynunun yan tarafını sıkıca kavradı.

Göz göze geldiler.

"Senin adına sevindim dostum," diye fısıldadı.

Chace elini kaldırdı ve Deck'in hareketine karşılık verdi. "Evet."

"Kendimden geçtim Chace," diye devam etti

Deck. Chace başını salladı.

"Ruhumun derinliklerinde," dedi Chace, kalın bir sesle. "Aynen," diye yanıtladı Deck.

Deck Chace'i geriye doğru sallayıp bırakana ve uzaklaşana kadar birbirlerinin gözlerini tuttular. Emme sarılmak için hamle yaptı ama karısının yanına dönebilmesi için onu hemen bıraktı.

Chace gecikmedi.

"Ben kahve almaya gidiyorum," dedi Emme ona. Parmaklarının kendi parmaklarının etrafında kıvrıldığını hissetti ve ona baktı. "Sen de gelmek, onlara biraz zaman tanımak ve partiye daha sonra katılmak ister misin?"

Cevap vermedi. Elini onunkinden çekti, boynunun iki yanından yakaladı ve onu kendine doğru çekti, son saniyede başını hareket ettirerek önce göğsünün yanağına çarpmasını sağladı.

Kolları anında onun etrafına dolandı.

Bir eliyle kızın yanağını kalbine bastıran Deck, diğer kolunu kızı doladı.

İkisi de sıkıca tuttu.

* * *

Bir saat sonra.

Sıra Deck'teydi ve aksiyonu o yönetiyordu. Hiç umurunda değildi.

"Karımın yeni bebeğini kucağına almasına izin vermek ister misin?" Chace hastane yatağında yorgun ama sırttan Faye'in yanına uzandığı yerden seslendi.

Ama bir şey başını çevirmesine neden oldu.

Bunu yaptığında Emme'yi gördü, omuzlarını duvara dayamıştı, odadaki insanlardan uzak duruyordu, muhtemelen çoğunu tanımiyordu ve tanıdıklarını da iyi tanımiyordu. Ama ağzında bir sırıtış vardı ve gözleri onun üzerindeydi.

Hayır. Gözleri -sıcak, tatlı, ondan gerçekten hoşlandığını söylediği zamanki bakışları ama sanki düşünceleri milyonlarca kilometre uzaktaymış gibi hafifçe odaklanmamış- küçük Jacob'ı kollarında tutan Deck'in üzerindeydi.

Kanı ısınmaya başladı.

"Deck, oğlum?" Chace, sesi mizahla titreyerek sordu.

O kadar konsantre olmuştu ki Deck, Emme'nin vücudunun şaşkınlıkla sıçradığını ve başının hastane yatağına doğru sallandığını gördü.

Güverte de oraya baktı.

"Adaşım," diye hatırlattı Chace'e.

"Evet. Ona senin adını verdik ama bu onu tutabileceğin anlamına gelmiyor," diye yanıtladı Chace.

Faye kıkırdadı.

Deck gülümsedi ve yatağına doğru yürümeye başladı.

Koluna dokunan bir el onu durdurdu ve Emme'nin aniden yaklaştığını görmek için aşağı baktı.

Chace ve Faye'e bakıyordu.

"İki saniye," dedi usulca. "Sadece sarılmak istiyorum. Sakıncası var mı?"

"Elbette hayır," diye cevap verdi Faye.

Başı Deck'e doğru eğildi ve kollarını uzattı. Küçük Jacob'ı dikkatle kollarına aldı.

Onu kendine yaklaştırdı, başını eğerek taşıdığı bohçaya baktı ve "Hey, küçük adam" diye mırıldandı.

Bunu yaptığında, Deck'in kanı zaten sıcaktı, kalbinin sertçe atmaya başladığını, bağırsaklarının sıkıştığını, göğsünün daraldığını ve boğazının kapandığını hissetti.

Ama her nasılsa, bunların hiçbiri kötü hissettirmiyordu. Aksine, hepsi gerçekten iyi hissettiriyordu.

Kahretsin, onu izlerken hissettiği şey bu muydu? Kadın iki saniye bile sürmemesine rağmen Faye'in onu izlemesi o kadar uzun sürmedi. Yirmi saniye kadar sürdü ama sonra yatağa doğru ilerledi, eğildi ve Faye'e oğlunu verdi. Ama uzaklaşmadan önce küçük Jacob'ın yanağına dokundu.

"Pekâlâ," diye başladı Sondra. "Kızımın dinlenmeye ihtiyacı var."

Ziyaret saati sona erdi."

Liza kız kardeşine kocaman gözler ve daha büyük bir gülümsemeye bakarak, "Ana sözünü söyledi," diye mırıldandı.

Herkes iyi geceler dilerken Chace daha fazla sarılmak ve el sıkışmak için yataktan kaydı.

Deck, Emme'yi koridorda asansöre doğru yürütürken, kollarını omuzlarına dolamış, Emme'nin belini sıkıca kavradığını hissederek, "İçimden bir ses yedi bin dolar harcadığın pirzoların eve döndüğümüzde tadının o kadar da güzel olmayacağını söylüyor" dedi.

Izgarayı kapatmak, kız arkadaşını kamyonetine bindirmek ve arkadaşlarını hastaneye kadar takip etmekten başka bir şey yapmadığı için hislerinde haklı olabilirdi.

Onları asansörlerde durdurdu, Emme'yi önüne çevirdi ve Emme onun gözlerini yakalamak için başını geriye eğdi.

Kız
gülümsüyordu. O
gülüyordu.

Sonra boynunu eğdi ve öpüşmeye başladılar.

* * *

Bir buçuk saat sonra.

"Söyle," diye emretti Deck hoyratça, içinde hareket ediyordu, yavaşça yapıyordu, acele etmiyordu, onun sikinin etrafında rahat ve ıslak olduğunu hissediyordu, bacakları onun etrafında sıkıca sarılmıştı, tutunuyordu, bir eli saçındaydı.

Muhteşem.

"Ne diyeyim tatlım?" diye sordu, sesi nefes nefese, gözleri durgun.

"Bugün bana söylemedin," diye cevap verdi.

Kalçalarını yukarı kaldırdı, dudaklarını ısırdı ve uzuvları daha da sıkılaştı.

Yaklaşıyordu.

"Sana ne demiştim?" diye sordu.

Hareket etmeye devam etti, yavaş, tatlı, inşa ediyordu, seviyordu.

Ama ihtiyacı olan şeyi elde edene kadar vermeyecekti.

Ağzını onunkine daldırdı, dudaklarına dokundu ve "Benim hakkımda ne hissediyorsun?" diye fısıldadı.

Amcığı adamın sikinin etrafında sıkıştı ve "Şu anda senden gerçekten ama gerçekten hoşlanıyorum" derken sesi nefes nefese çıkıyordu.

Ve şu anda, ondan cidden hoşlanıyordu. Sonra tekrar, her zaman hoşlanmıştı.

Derinlere indi, orada kaldı ve "Olduğu gibi söyle bebeğim" diye cesaretlendirdi.

Vücudu onunkinin altında kıpırdandı. "Az önce yaptım." "Gerçekten ne demek istediğini söyle."

"Tamam, senden gerçekten, gerçekten, gerçekten hoşlanıyorum," diye nefes aldı. "Şimdi hareket etmeye geri dönecek misin?"

Kızın muhteşem yüzüne sırttı ama ucuna kadar kaydı ve orada kaldı.

Onun gözler açıldı daha ileri, değil Tam,
ama o vardı Onun dikkatini.

"Gerçekten ne demek istediğini söyle," diye

tekrarladı. "Jacob," diye fısıldadı.

"Söyle, Emme."

Daha fazla kıpırdandı, uzuvları daha da gerildi, kalçaları adamın sikini aradı, elleri adamın saçlarına dolandı. "Sana geri ihtiyacım var."

"Beni yakaladın," diye bilgilendirdi onu. "Bunun senin için ne anlama geldiğini söyle bana."

"Jacob, cidden, çok yaklaştım."

O da oraya varıyordu. Ve şimdi işkence gibiydi ama içeri girdi, sonra ucuna kadar çekti ve yine orada kaldı.

"Tatlım," diye yalvardı, sesi ve uzuvları artık titriyordu.

"Söyle, Emme."

"Lütfen."

Yüzünün bir tarafını kavrayan elini kaydırarak başparmağını dudaklarına sürttü ve fısıldadı: "Hissettiğini biliyorum bebeğim. Söyle."

Başını kaldırdı ve yüzü boynuna değene kadar yanağını onunkinin üzerinde kaydırıldı.

"Lütfen bana seni ver," diye fısıldadı tenine karşı. Çok tatlıydı.

İşkence.

Dudakları kulağına değecek şekilde döndü. "Beni yakaladın, bebeğim."

Beni yakaladığını biliyorsun. Bunun ne anlama geldiğini söyle bana."

"Yani bana belirli bir parçanızı vermenizi istiyorum."

Vücudu onun içine gömülmek için titreşirken bile sıırtı ama zar zor da olsa kontrolü elinde tuttu.

"Bana istediğimi ver," diye talep etti.

"Tatlım."

"Ver onu bana, Emme."

Yüzünü Jacob'ın boynuna daha da yaklaştırdı, sonra başını çevirdi, saçındaki yumruğu gevşeyerek ensesine kaydı ve o kadar sessizce söyledi ki, o kadar yakın olmasına rağmen Jacob onu zar zor duydu: "Seni seviyorum Jacob."

Sikeyim.

Evet.

Deck derinlere daldı ve kız kulağına doğru soludu, eli tekrar yukarı kayarak adamın saçlarını sıktı.

"Beni seviyor musun?" diye sordu.

"Evet," diye nefes nefese kaldı.

Arabayı çekip tekrar girdi. Enfes.

"Bana bak ve söyle, bebeğim."

Dudakları dudaklarına değene kadar yanağı geriye kaydı, gözleri açık ve o kadar yakındı ki, dudaklarının söylemek üzere olduğu şeyi söyleyen o ateş tam orada parlıyordu. O kadar parlak, o kadar sıcaktı ki, onu kavuracağını düşündü.

"Seni seviyorum, tatlım."

Ağzını aldı, amını aldı ve ikisini de eve götürene kadar ikisini de aldı.

Deck, Emme'sinin derinliklerine yerleştikten sonra burnunu onun çenesinde gezdirdi ve ağzı onun kulağını bulduğunda, "Ben de seni seviyorum bebeğim," diye mırıldandı.

Kadının kol ve bacakları hâlâ adamın etrafında kenetlenmişti. Bu hoşuna gitmişti.

Bunu o istedi.

O kadar çok şey vardı ki, her şeyiyle ona tutunuyordu. Ve işte buydu.

Bu, hayatının geri kalanı için "hey, yavrum" demekti. Bu, yatağında tıbbın sosyalleşmesini isteyen ve bunu umursamayan bir kadın olduğunu bilmekti. Bu iyi bir aileydi, onun ve onun ailesinin daha iyi olması için birbirine karışmasıydı. Bu, boşalmadan hemen önce kadının yüzündeki o şaşkın ifadeyi hiç görmeyene kadar çalışmaktı. Bu, uyumadığı için kitap okurken sıcak bir şeyin ona sarılmasıydı.

Bu bir güzellik kaleydoskopuydu, kadrılar dönüyor, sürekli değişiyor, ama asla muhteşem olmaktan geri kalmıyordu.

Deck başını kaldırdı ve ona baktı.

Güzel gözlerinde yaşlar birikiyor ve alt dudağı titriyordu.

Hiç bu kadar güzel bir şey görmemişti.

Ve kaleydoskop döndü.

"Seninle bir hayat kurmak istiyorum, Emmanuelle," diye fısıldadı. "Jacob," diye fısıldadı.

"Ve Buford'un bir anneye ihtiyacı var," dedi gözünün kenarından bir damla yaş süzülürken ve titrek bir gülümseme dokunurken

Dudaklar.

Deck başparmağıyla gözyaşını yakaladı, yanağında gezdirdi ve ıslaklığı dudaklarına sürdü.

Sonra başını eğdi ve onunla sevişir gibi öptü. Yavaş, tatlı ve çok uzun bir süre.

Ağzını onunkinden ayırdığında sessizce şöyle dedi: "Bu gece doğum mucizesinde küçük roller üstlenmemizin yanı sıra dünyamı sallayıp aklımı başımdan aldığına göre, ki bunların hepsine akşam yemeği yemeden katlandığımı belirtmeliyim, temizlenip biraz uyumam gerekiyor tatlım. Sen bir dahi kadar uykuyla yaşayabilirsin ama ben o kadar şanslı değilim ve yarın işe gitmem gerekiyor."

Emme'nin üzerinde ve içinde yaptığı için bu hareketin Emme'nin yüzünde yarattığı ifadeden hoşlanarak kıkırdadı. Sonra başını eğdi, çenesini öptü ve yavaşça dışarı çıkıp indi.

Yataktan çıkmadan önce dudaklarını onun göğsüne değdirebilmek için onunla birlikte yuvarlandı.

Deck, banyoya doğru yürürken onun kıcını ve bacaklarını izledi.

Buford, Emme dönmeden önce yataktaki aslan payını almak için ayağa fırladı.

Emme onun üzerine tırmandıktan ve Deck yorgani çektikten sonra, onun yanına yerleşti ve Deck'in aslan payını aldı.

"İyi geceler, tatlım," diye mırıldandı uykulu bir şekilde göğsüne doğru ve bunu yaparken karnını sıktı.

"İyi geceler bebeğim," diye cevap verdi, onu daha yakına çekerek çilek kokladı.

Birkaç dakika içinde ölmüştü.

Deck tavana baktı, Emme'nin küçük Jacob'ı kucağında tuttuğu görüntü beynine kazınmıştı.

Gözleri kapandığında dudakları yukarı kalkık bir şekilde uykuya daldı.

* * *

Emme

Otuz dakika sonra.

Deck'in beni uyanık bulma ihtimaline karşı bedenimi gevşemeye zorlayarak gözümü kırpmadan Jacob'ın göğsüne baktım.

Ve sadece karanlık olduğu için görmüyordum.

Tek görebildiğim Chace ve Faye'in bebeğini kucağına aldığı, güçlü kollarıyla koca adam bedenine sardığı, başını öne eğdiği, yakışıklı yüzünde mutluluk ve hayranlık ifadesi olduğuydu.

Çok güzel.

Olağanüstü. Hatta

derin. Ben de seni

seviyorum,

bebeğim.

Son yarım saattir tekrar tekrar olduğu gibi kelimeler geldi. Onun derin sesi kafamın içinde bu kelimeleri söylüyordu.

Ve sonra, seninle bir hayat kurmak istiyorum, Emmanuelle.

Dişlerimi sıktım.

Ve dişlerimi sıktım çünkü Jacob'ı zihnimin gözünde adaşını tutarken görüyor, sözlerini kulaklarımda çınlarken duyuyor, hiçbir şey hissetmiyordum.

Dehşetten başka bir şey yok.

On Üçüncü Bölüm

Bulmacalar

İki hafta altı gün sonra.

Mutfakta telefonumun çaldığını duyduğumda maket bıçağını alçıpanın içinden geçiriyordum.

Bıçağı düşürdüm, yemek odasında kurduğum derme çatma çalışma masasından fırladım ve ekranda "Jacob arıyor" yazdığını görerek tam zamanında kaptım.

Kulağıma götürdüm. "Hey, tatlım." "Neredesin?"

Sesi mutlu gelmiyordu.

Kaşlarımın birbirine yaklaştığını hissettim ve "Evde, elektrik işinin üzerine yama yapmak için alçıpan kesiyorum" diye cevap verdim. Gülümseyerek devam etmeden önce duraksadım, "Buford'un etrafta olmasıyla birlikte artık yavru köpek annesi olmaya kararlıyım. Ve bu gerçek bir yavru köpek için olacak, yani sütten yeni kesilmiş bir köpek için. Benim için hala yavru olan bir köpek değil, artık her şeyi çiğnememesi gerektiğini bilecek kadar büyümüş bir köpek. Bu yüzden bu açıkta kalan kablolarla bir şeyler yapmam gerekiyor."

"Alçıpan kesiyorsun," dedi, sesi hâlâ mutsuz geliyordu ve ben hâlâ anlamamıştım.

Alçıpan kesiyordum, tavşan kaynatmıyordum. "Evet," diye onayladım.

"Değil mi sen sözde için olmak bir yerde başka başka bir şey mi yapıyorsun?"

Gözlerimi kırptım, aklımdan geçirdim, hatırladım ve unuttuğuma inanamadım.

Ama ben yaptım. Hem de nasıl. Aklımın ucundan bile geçmedi.

şimdiye kadar uyandım. Tüm düşüncelerim alçıpan ve yavru köpekler üzerineydi. Hatta sabahın erken saatlerinde Jacob'ın son zamanlarda yapmaya başladığı şeyi yapmaya gitmeden önce Jacob'ın beni öpmesiyle uyandım ve sonra tekrar uyudum.

"Sonra görüşürüz" dememişti ama muhtemelen demesi gerektiğini de düşünmemişti.

Bu nasıl olabilir?

Gözlerim mikrodalga'nın üzerindeki saate kaydı, kalbim sıkıştı ve telefonda bana doğru gelen mutsuz titreşimleri hissederek "Olamaz" diye fısıldadım.

"Evet," diye ısırdı Jacob.

"Kendimi kaptırdım. Çok özür dilerim. Duş almam lazım," dedim ona. "Ama çabuk olacağım, sonra bitecek."

"Bu iyi olurdu," diye cevap verdi, hâlâ kızgındı. "Henüz gelmediler mi?"

"Az önce aradılar. On, on beş dakika uzaktalar." Olamaz!

"Acele edeceğim," diye söz

verdim. "Tamam," diye

kestirip attı. "Sonra

görüşürüz." Sonra da gitti.

Bir aramayı hiç böyle

bitirmemişti. Tamamen kızgın.

Ama kızgın olmasının bir nedeni vardı. Ailesi Denver'a üç saat önce varmıştı. Ve benim de yarım saat önce Jacob'larda olmam gerekiyordu ki onlar geldiğinde orada olup gecikmeden kaynaşmaya başlayabilelim.

Şimdi, duş, ebeveynlerle buluşma hazırlığı ve seyahat süresiyle birlikte çok geç kalacaktım. Başka bir deyişle, hiç zaman olmadığı için kaybedecek zamanım da yoktu.

Ben de söz verdiğim şeyi yaptım.

Aceleyle yukarı çıktım.

* * *

Jacob'ın arka kapısını açtım, garaj yolunda gördüğüm cipten anladığım kadarıyla, ailesinin

Kiralık. Kapıyı açar açmaz, her zamanki gibi beni karşılamaya gelen Buford'u gördüm.

"Hey, köpekçik," diye mırıldandım, eğilip onu okşadım, Jacob'ın ailesiyle tanışmak için eve girmem gerektiğinden hızlı bir okşama olması gerekiyordu.

Bunu telafi etmek için ona fazladan bir kulak tırmağı attım, doğruldum ve Jacob'ın koridorda ilerlediğini gördüm.

Bu iyiye işaret değildi. Jacob benimle arka koridorda hiç karşılaşmadı.

Ona tereddütle gülümsedim. "Hey, tatlım. Kusura bakma. Elimden geldiğince acele ettim. Yolculukları iyi geçti mi?"

Durdu, gözleriyle tepeden tırnağa süzdü, soruma cevap vermedi ve kendi sorusunu sordu: "Çantan nerede?"

"Benim neyim?" Ben sordum.

"Çanta, Emme. Gece çantan. Cletus'ta mı bıraktın?"

"Persephone," diye düzelttim otomatik olarak ama ne zaman Bronco'mdan bahsetsek hızlı ve kolay bir şekilde ortaya çıkan o olağan sırtışıma alamadım.

Onun yerine, ağzı sıkılaştı.

Korkutucu bir bakıştı ve hâlâ kızgın olduğunu gösteriyordu.

Bununla ne yapacağımı bilmiyordum. Jacob'ın bana hiç kızgın olduğunu sanmıyordum. Gerçekten kızgın değildi, yani silah kontrolü hakkında kavga etmiyorduk, ki benim ne düşündüğüm onun umurunda bile değildi, sadece bu konuda kavga etmeyi seviyordu. Ama bunun yerine, bana gerçekten kızgındı.

Onun bana kızgın olması hiç de iyi hissettirmiyordu. Daha çok sebebi olduğu için.

Ayrıca neden çantamı sorduğunu da anlamamıştım.

"Ben, şey... çanta getirmedim," diye itiraf ettim. Ağzı daha da sıkılaştı.

Sonra uzanıp elimi tutarken mırıldandı: "Fark etmez. Banyoda yeterince bok var ve benim tişörtlerimden biriyle uyuyabilirsin."

Banyosunda yeterince "bok" vardı. Yani, eğer o

şampuan, nemlendirici gibi şeylerden bahsediyordu. Sürekli yanımda taşımak zorunda kalmamak için birkaç şeyi iki katına çıkarmıştım.

Ama onun tişörtlerinden biriyle uyumak?

Geceyi ailesiyle birlikte orada geçirmeyecektim. Onlarla buluşacağımı unutmuş olabilirim ama geceyi orada geçirmem için plan yaptığımızı unutmadım. Bunu hatırlardım, yani bunu tartışır ve seçeneği reddederdim.

Annem ve babam yanımdayken Jacob'ın geceyi benim evimde geçirmesinde bir sakınca yoktu. Onu tanıyorlardı.

Ailesi beni tanımıyordu.

Benim bir fahişe olduğumu düşünebilirler. Bir kızın sevdiği adamın ailesiyle ilk karşılaşmasında vermek isteyeceği en son izlenim, kendisinin bir fahişe olduğudur.

Beni koridorda sürüklerken bunu ona açıklamak için elimi çekip ilerlemesini durdurmak istedim ama bunun onun ruh halini daha iyi hale getireceğini düşünmedim. Bu yüzden beni koridorda sürüklemesine izin verdim.

Büyük odaya açılan kapıdan geçtik ve Jacob'ın babasının barda bir taburede oturduğunu, annesinin de taburenin arkasında durduğunu gördüm. İkisi de kahvelerini yudumluyordu.

Onlarla sadece bir kez tanışmış ve belki on dakika geçirmiş olmama rağmen, onları canlı bir şekilde hatırlıyordum. Bunun nedeni Jacob'ın benim için çok şey ifade etmesiydi, dolayısıyla ailesiyle tanışmak da öyle.

Bunun bir nedeni de sürpriz olmalarıydı.

Rengini annesinden almış. Aynı saçlar, aynı gözler, aynı zeytin teni.

Yine de nispeten minyondur. Boyu 1.80'den fazla olamazdı. Ve yuvarlak hatlıydı. Bu hoş bir görüntüydü ve belli ki hoşuna gidiyordu çünkü bunu saklamaya çalışmıyordu. Ayrıca kendini rahat hissetmiyormuş gibi de durmuyordu.

Ancak büyük sürpriz babasıydı.

Jacob'ın yüzünde onun güçlü ve yakışıklı yüz hatlarından izler olsa da Richard Decker açık tenliydi. Onunla bir yıl önce tanıştığımda sarı saçları hâlâ çoğunlukla sarıydı.

on yıl önce. Şimdi gümüşü bir beyazdı. Ayrıca mavi gözleri vardı. Uzun boylu ve yapılıydı, şimdi biraz yumuşaktı ve bu biraz yumuşak derken birasını sevdiği belliydi çünkü nispeten büyük bir bira göbeği vardı. Karısından çok daha uzundu ama Jacob kadar uzun boylu değildi. Belki bir buçuk metre.

Jacob'ın hiç tanışmadığım Shane adında bir kardeşi olduğunu biliyordum. Ama Shane'in annesine ya da babasına benzeyip benzemediğini ya da Jacob gibi ikisinin de en iyisi ama daha da iyisi bir evlat olup olmadığını hep merak etmişimdir.

"Merhaba," diye selamladım, yüzüme bir gülümseme yerleştirerek.

Selamıma karşılık veren Karla Decker'ın bana dikkatle baktığını gördüm ama yüz ifadesi dostane ve misafirperverdi.

Selamıma karşılık vermeyen Rich Decker da beni dikkatle inceliyordu ama gözlerinin arkasında bir şüphe vardı. Dostça görünmediğinden değildi. Sadece tek bir bakışıyla, inceleme altında olduğumu ve teftişi geçmem gerektiğini anladım.

Bunu yapmak için elimi Jacob'inkinden çektim ve en yakın o olduğu için önce babasına doğru ilerledim. Elimi kaldırdım ve gülümsememi daha da büyüttüm.

"Geç kaldığım için gerçekten özür dilerim. Şu anda ortasında olduğum ve üç yıldır süren bir projem var," diye şaka yapmaya çalıştım. Rich hiç gülümsemedi. Bu beni sinirlendirdi, ben de devam ettim. "Bazen bu işin sancıları içindeyken, şey... hemen hemen her şeyin izini kaybediyorum," dedim ona, hâlâ gülümseyerek.

Rich elimi tuttu, sıkıca kavradı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. "Deck bize senin evinden bahsetti, Emme. Ama sonunda onun evine gelebilmen çok güzel."

Bu ifade pek iyi değildi.

Ve hala selam ya da ona yakın bir şey söylememişti.

O kadar iyi olmayan başlangıca rağmen, gitmeme izin verdiğinde sebat ettim. Çantamı omzumdan çıkarıp barın üzerine bıraktım ve elimi kaldırarak Karla'ya doğru ilerledim.

"Merhaba. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Tekrar çok özür dilerim," diye mırıldandım.

"Sorun değil tatlım," diye mırıldandı, gözleri de

Elimi hiç bırakmıyordu ve tutuşu daha sıcaktı. Elim bırakıldığında "Çok güzel bir kazak," dedi.

Bu daha iyiydi.

"Teşekkürler," diye mırıldandım ve geri çekilip Jacob'a doğru koşmaya başladım.

Anında göğsüme bir kol dolandı ve aynı anda elimin üzerinde ıslak bir burun hissettim. Jacob ve köpeği, ikisi de beni sahipleniyordu.

Hemen Jacob'dan uzaklaşıp Buford'a doğru eğildim ve "Zavallı köpekçik. Buraya geldiğimde her zamanki masajını yaptırmamıştı. En iyisi bununla ilgilenmek."

Eğer kuyruk sallaması bir şey ifade ediyorsa, Buford seçimimi onayladı.

Eğer köpeğinden uzaklaşırken omzumun üzerinden Jacob'a baktığımda gördüğüm bakış bir şey ifade ediyorsa, büyük bir hata yapmışım.

Dudağımı ısırdım ve Jacob'ın kolu tekrar etrafıma dolandı, bu sefer göbeğime geldi, bunun üzerine sıkıca kenetlendi, böylece sırtım onun önüne sıkıca oturdu, bu yüzden en iyi seçeneğimin onunla gitmek olduğuna karar verdim.

Anne ve babasının arasına baktım. "Yolculuğunuz nasıldı?" diye sordum.

"Tamam," diye cevap verdi Rich, gözleri Jacob'ın belime doladığı kolundaydı.

Sonra yüzüme doğru geldiler.

Ona bir gülümseme daha verdim ama titrekti. O da gülümsemedi.

Karla, "Havanın iyi olmasına sevindim," dedi ve ben de ona baktım.

Spekülatif ya da kızgın görünmüyordu. Sakince kahvesini yudumluyordu.

"Ben de öyle," diye kabul ettim.

Kahvesini yudumlamayı bıraktı ve bana içten bir gülümsemeyle, "Dua edelim de şansımız yaver gitsin ve biz buradayken kar yağmasın. Beyaz şeylerden pek hoşlanmıyorum."

"Tahminler bunun için iyidir," diye paylaştım.

Tekrar gülümsedi ve kahvesinden bir yudum daha aldı. Herkes sessizliğe gömüldü.

Rahat değildi. Şaşırtıcı bir şeydi. Çünkü bu, Jacob'ın normalde herkesi, özellikle de beni rahat ettirmek için yapacağı türden bir şeydi.

Decker'larla tanışacağım için gergin değildim. Şimdi, aptallık ettiğim için gergindim.

Aptalca, sessizliği bozmaya karar verdim. "Hepiniz öğle yemeği yediniz mi?"

Rich bana "Seni bekliyorduk," diye bilgi verdikten sonra gözleri oğluna kaydı. "Açlıktan ölüyorsun, oğlum."

Onun bu sözleri üzerine Jacob'ın yanından hızla uzaklaşıp buzdolabına yöneldim ve "Tamam. Öğle yemeği benim alanım. Söğüş etler beni öldürür ve Jacob da her zaman stokludur. Her şey onda olacak. Siparişleri ben alırım."

"Öğle yemeği senin alanın mı?" Rich sordu.

Elimi buzdolabının koluna koyarak durdum ve ona baktım. "Jacob tencere, tava ve kızartma gerektiren şeylerde ustadır, bu yüzden akşam yemeğini o alır. Benim de elim serpme makinesine yatkındır, o yüzden söğüş etleri ben alırım."

"Yemek yapamaz mısın?"

Rich sordu. "Baba," diye mırıldandı Jacob.

"Ah... evet, yapabilirim. Sadece Jacob bu işte daha iyi," dedim ona.

Bunun oğluna bir iltifat olduğunu düşünsem de, Rich'in yüzündeki ifadeden bunun doğru cevap olmadığı anlaşılıyordu; çenesi sertleşti ve gözleri tezgahın üzerindeki kahve bardağına gitti.

"Aslında, eğer sadece sandviç yiyeceksek," diye araya girdi Karla, bana doğru ilerleyerek, "Ben halledebilirim." Gözlerini yakaladı. "Sabahtan beri evinle uğraşıyorsun. Bilemem ama tahminimce bu çok yorucu bir iş."

"Ve sen de sabahını Güney Kaliforniya'dan buraya yolculuk ederek geçirdin," diye hatırlattım ona. "Ben iyiyim Karla, öğle yemeği hazırlayabilirim."

"Biri ekmeğın arasına biraz et koysa da hepimiz yesek nasıl olur?" Rich, sandviçlerin kendi tercihi olmadığı izlenimini vererek öneride bulundu ama bu noktada alabileceğı her şeyi alırdı.

"Baba," diye tekrarladı Jacob ama bu bir mırıltı değildi. Bu bir hırıltıydı.

İşlerin yolunda gitmediğı söylenebilir.

Karla yaklaştı ve yumuşak bir sesle, "Birlikte çalışacağız. Bu adamların karnını doyur."

Ona rahatlamış bir gülümseme verdim ve "İyi fikir" diye cevapladım.

Buzdolabından bir şeyler çıkardım. Karla dolaptan cips çıkardı. Tezgâhtayken Jacob'a bir göz attım.

Beni inceliyordu ama düşüncelere dalmış gibiydi. Gözlerimi üzerinde hissettiğinde odaklandı ve ben de ona gergin bir gülümseme verdim.

Sonra çok üzgün olduğumu söyledim.

Ağzımı izledi, sonra gözlerimin içine baktı.

Sonunda gözlerinin etrafındaki derinin yumuşamasını ve dudaklarının yukarı kalkmasını izledim. Daha da iyisi, bana doğru ilerledi, eğildi ve ağzını benimkine değdirdi.

Bir santim geri çekildiğinde mırıldandı, "Her şey yolunda bebeğim. Öyle mi?"

Başımı salladım.

Bir elini boynuma götürdü, başparmağını çenemde gezdirdi ve uzaklaştı.

Nefes alıp verdim ve tezgâhın üzerindeki şarküteri paketlerine bakarken Rich'i gördüm.

Gözleri benim üzerimdeydi ve hâlâ spekülatifti. İyi haber şu ki, artık sinirli görünmüyorlardı. Sadece düşünceli.

Başka bir gülümseme denedim.

Bir saniye sürdü ama o da gülümsedi.

Sorun, gözlerine tam olarak ulaşamamasıydı.

* * *

Sekiz saat sonra.

Jacob'ın büyük odadaki kanepelerinde Jacob'ın yanında ve anne babasının karşısında otururken, Jacob bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine çekmeye çalıştı.

Ben sertleştiğim için başarısız oldu. Bu yüzden Yakup sertleşti.

Günün pek de iyi geçmediğini söylemek yeterli olacaktır.

Öğle yemeği babasını yatıştırmış gibi görünüyordu ve beni biraz rahatlatan mutlu bir büyüye girdik.

Jacob'ın masasına oturup kızlara karşı erkeklerin oynadığı bir euchre oyunu oynadığımızda işler daha da kötüye gitti. Ne Jacob, ne Karla ne de ben öyle olmamamıza rağmen Rich'in son derece rekabetçi olduğunu o zaman keşfettim.

Rekabetçi insanlar beni her zaman yanlış yola itmiştir ve genellikle kendimi bu durumlardan kurtarmışımdır.

Bundan kurtulma umudum yoktu, bu yüzden görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

Rich'in ortağı olmadığım halde attığım neredeyse her kartı sorgulaması, kazandıkları beşinci oyunu (ve şükürler olsun ki oynadığımız son oyunu) "Tanrıya şükür değiştirmedik, erkek kız, erkek kız" diyerek bitirmesi zordu.

Ne demek istediğini anlamamış değildim. Jacob'ın da gözünden kaçmamıştı.

İyi haber şu ki, Jacob geç kaldığım için bana hâlâ kızgınsa bile artık kızgın değildi.

Kötü haber ise, artık bana kızgın değildi çünkü babasına çok kızgındı.

"Baba, arkada sana göstermem gereken bir şey var" dediğinde, babasının onunla gideceği ya da Jacob'ın onu oraya götüreceği anlamına geldiğini biliyordum.

Rich, kendisine en sevdiği kişi değilmiş gibi bakan karısına bir bakış attı. Sonra oğlunu takip etti.

Geri döndüklerinde, Rosalinda'ya akşam yemeği için gittiğimizde ve sohbet şimdiki başkanımıza döndüğünde bozulan biraz rahat bir büyüye kaydık.

Oğlu gibi, Rich ve ben de şu konularda aynı fikirde değildik

o ofisi tutan adam.

Oğlunun aksine, onunla bu konuyu tartışmak eğlenceli değildi. Bu durum benim giderek daha fazla rahatsız olmama, Rich'in (ona göre) aptalca olan fikrimi açıklamam için beni daha fazla zorlamasına ve benim de kendimi tartışmadan kurtarmak için daha fazla çaba harcamama neden oldu.

Jacob bu olayda benim ekürimdi. Fikrime katılmadı ama kibar bir şekilde konuşmayı daha hafif bir tona taşımaya çalıştı.

Babası buna izin vermedi.

Bu yüzden Jacob sinirlenmeye başladı. Bunu gördüm, hissettim ve bir noktada boğazından alçak, kısa bir gümbürtü çıktığında bunu duydum.

Kızgın

değildim.

Korkmuştum.

Gün tam bir felaketti (kısmen benim yüzümden) ve Jacob'ın babası benden tamamen nefret etti.

Karla, kocasının gözlerini yakalayıp sessizce ama kararlı bir şekilde "Yeter Richard" dedikten sonra bana baktı ve aynı kararlılıkla konuyu değıştirdi.

Olayın etkisinden kurtulamamıştık ve Jacob'lara geri dönmüştük; babası, Jacob ve ben Jacob'ın birasından birer kadeh içiyorduk, annesi de geceyi bir kadeh şarapla tamamlıyordu.

Herkesin keyif aldığı tek şey buydu. Konuşmalar çok yapmacıktı ve ben çok gergindim.

Rich'in gözlerini oğlundan uzaklaşırken bana diktiğini fark ettim ama neyse ki hemen ardından ayağa kalktı ve "Biraz uyuma vakti geldi" dedi.

Rahatlamış bir iç çekişi bastıramadım.

Daha iç çekmeyi bitirmemiştım ki Jacob'ın boğazının altından rahatsız edici bir ses çıkardığını duydum, bu da bana nefes verişimi duyduğunu, rahatladığını ve bundan pek de hoşlanmadığını gösteriyordu.

Bunu örtbas etmek için, o gün yüzüme yerleştirdiğim üç bininci sahte parlak gülümsemeyi ortaya çıkardım ve "Bugün harikaydı" diye yalan söyledim. "Umarım iyi uyursun" derken de yalan söylemedim.

"Karla mırıldandı, bana sıcak bir bakış attı, kocasına soğuk bir bakış attı ve tüm bunları kanepeden kalkarken yaptı.

İyi geceler dilendi. Jacob annesine sarıldı. Ben yanağıma dokundum. Jacob babasından koluna bir tokat yedi. Neredeyse koridorun ağzındayken bana doğru fırlattığı dikkati dağılmış bir çene kaldırma hareketi aldım.

Kayboldular.

Gözlerimi

kapattım.

"Bebeğim."

Jacob'ın çağrısı üzerine gözlerimi açtım ve k ı s ı k bir sesle, "Eve gitme vaktim geldi," dedim.

İşte o zaman Jacob'ın gözleri kısıldı.

Bu iyiye işaret değildi.

Görünüşe göre kötü günüm henüz

bitmemişti. "Ne?" diye sordu.

"Eve gitmeliyim. Hemen." Sonra etkili olması için ekledim, "Çok yorgunum."

"Burada uyuyacaksın," dedi ve ben başımı salladım.

"Sanırım sizinkiler sabah kalktıklarında Emme Serbest Bölgesi'ne sahip olmak isteyeceklerdir."

Yaklaştı ve gözlerimi tutmak için çenesini eğdi. "Emme, burada uyuyacaksın."

Elimi kaldırıp göğsüne koydum ve ona doğru eğildim.

"Benim için önemli olan bir şey daha var ki o da b e n i m fahişe."

Jacob'ın başı yavaşça göz kırparken bile sarsıldı.

Sonra bana şu bilgiyi verdi: "Onlar da bizimle birlikte yirmi birinci yüzyıla geldiler Emme. İkisiyle de bu konuyu konuşmadım, umarım hiç konuşmam ama yine de bakire olmadığımı bildiklerini sanıyorum."

Bu komikti, bu yüzden ona gülümsedim ve daha da eğildim. "Bugün pek iyi geçmedi tatlım," dedim sessizce.

"Benim hatam, ama aynı zamanda oğullarıyla biraz kaliteli zaman geçirmeye ihtiyaçları olduğunu düşünüyorum."

"Onu alacaklar ve oğullarının kadınıyla birlikte alacaklar." "Ja-"

Sözümü keserek, "Birlikte olduğumuz o ilk geceden beri ayrı yatmadık. Şimdi de başlamayacağım."

Bunun onun için bir anlam ifade etmesi hoşuma gitti ve beni biraz korkutsa da ilişkimizi devam ettirmek istedim.

Ama kalmamın imkanı yoktu.

"Tamam, yeniden ifade edeyim," diye başladım. "Bugün benim için iyi geçmedi. Baban benim en büyük hayranım değil ve-"

Sözümü kesti. "Kendine gelecektir."

Gözlerimin büyüdüğünü hissettim ve daha yakına eğildim. "Jacob, geç kaldığım için çok kızgındı. Bütün gün üstesinden gelemedi ve bunu bana belli etti."

Bunu söyledim ama söylemediğim şey, her ne kadar geç kalmak kabalık olsa da, evde kilisede Gnaw Bones'un tüm çocuklarına dağıtacağım Paskalya şekerlerine jilet yerleştirdiğim için onları unutmış gibi gelmediğimdi.

Her şeyi berbat etmişim ve insanlar bunu yapar. Ben de özür diledim.

Bu da babasının benden hoşlanmadığı anlamına geliyordu ama ben de babasının büyük bir hayranı değildim.

"Son kadın I var ciddi hakkında oldu
Elsbeth," diye belirtti.

Ağzımı kapattım ve biraz uzağa eğildim.

Jacob bir elini kaldırıp boynumun kenarına doladı ve yüzünü daha da yaklaştırmak beni geri çekti.

"Nasıl bittiğini biliyorsun. Onlar da öyle," diye bitirdi.

"Dokuz yıl oldu ve ben Elsbeth değilim," diye cevap verdim.

"Dokuz yıldır onun peşindeyim ve sen Elsbeth değilsin ama onu tanıyorsun. Her şeye geç kalmasıyla ünlü olduğunu biliyorsun. Muhtemelen geçmişe dönmüştür ve eğer geri çekilmezsen ya da her yaklaştığımda dokunuşum yakıyormuş gibi davranmazsan, bunu atlatacaktır."

"Kendimi geri çekmedim ya da dokunuşun yakıyormuş gibi davranmadım," diye karşılık verdim.

"Bebeğim," dedi ve başka bir kelime söylemedi ama sözünü bitirdikten sonra ağzı sıkıştı.

Sonra bir kez daha, "bebeğim" her şeyi söyledi. Gergin ve korkmuş bir şekilde tam da bunu yaptım ve ikimiz de bunu biliyorduk. Bu yüzden bu noktayı tartışamazdım.

"Tamam, buna ne dersin?" diye sordum. "Eve gitmek istiyorum çünkü bir molaya ihtiyacım var. Yeniden toparlanmaya ihtiyacım var ve belki yarın onları evimi gezdirmek için getirebilirsin ve ben de tekrar denerim."

"Buna ne dersin?" Jacob hemen cevap verdi. "Ait olduğun yerde, benim yanımda uyu ve yarın hep birlikte oraya gidelim, böylece öğle yemeğinden sonra onlara bir tur attırabilirsin."

"Tatlım, nereden geldiğimi anlayamıyor musun?" Yalvardım.

"Bebeğim, ailemin şehre geleceğini unutmamış olsaydın unutabilirdim. Haftalardır bildiğin bir şey. Günler önce somut planlar yaptığımız bir şey. Herkes için bir anlamı olduğunu bilmen gereken bir şey. Sonra ortaya çıkıp kendin değilmişsin gibi davranıyorsun, ki madem bu konuşmayı yapıyoruz, bir süredir kendin değilmişsin gibi davrandığını belirtmek isterim."

Sözlerine göz kırptım, sinsi saldırısından bahsetmiyorum bile ve boynumdaki elini çektim.

Sıkışınca çekmeyi bıraktım ve "Ne?" diye sordum.

"Faye bebeği doğurduğundan beri yoksun."

"Hayır," diye cevap verdim. "Kendim oldum. Ve bu arada, bugün kendim gibi davranmadım çünkü Rich beni sinirlendirdi."

İkinci açıklamamı görmezden geldi ve önceki temasına geri döndü.

"Aramalarımı hiç cevaplamadığın halde kaçıırıyorsun. Saatler sonra geri arıyorsun, ama sadece mesaj bırakırsam. Beni hiç aramıyorsun, ki bunu eskiden sırf öylesine yapardın. Ve gittikçe daha geç saatlerde evime geliyorsun ya da mesaj atıp seninkine gelmemi istiyorsun çünkü sözde yapacak bir işin var."

"Tersanede tek adamım ve geçici bir yedek işe almanın ortasındayım, aslında Dane gittiğinde geçici bir yedek olmayacak, bu yüzden iş için doğru adam olması gerekiyor," diye hatırlattım.

"Kereste mi kaydırıyorsun?"
diye sordu. "Hayır," diye
cevapladım.

"O zaman gazeteye ilan verip başvuruları incelemelisin, Emme. Bahçede çocuklarla omuz omuza çalışacak değilsin ya."

Sırtımın dikleştiğini ve gözlerimin kısıldığını hissettim.
"İşimin tüm inceliklerini bilmiyorsun tatlım."

"Bir adamı işe almanın gününün beş saatini almadığını biliyorum, bebeğim."

"Fazladan beş saatimi aldığını söylemedim," diye karşılık verdim. "O zaman neden birdenbire neredeyse tüm lanet olası gün?" diye sordu. "Daha önce sana hep sahipken şimdi müsait değilim."

"Yerleşiyoruz Jacob. Önceden, sahip olduğumuz şey daha yeni başlıyordu. Taze. Yeni. Şimdi ise hayatın bir parçası."

"Emmanuelle, birbirimizi görelili daha iki ay bile olmadı. Hâlâ yeni başlıyor. Ve bebeğim, sadece söylüyorum, bu yeni başlayan duygu sahip olunabilecek en iyi duygudur, bu yüzden belki de elimizden geldiğince uzun süre buna tutunmak isteyebiliriz."

"Benim bir hayatım var Jacob. Onu yaşamak ve bizi ona uydurmak zorundayım." Bu söylenecek en yanlış şeydi.

Elini boynumdan çekip, "Özür dilerim bebeğim. Beni kabullenmenin senin için zor olacağını bilmiyordum. Ailemi tanımaya alışmak. Babamın seni sevmesi için biraz çaba göster. Bunu düşünmeliydim."

Bunu çok ileri götürüyordu.

"Kastettiğim bu değildi," diye tersledim. "Bunu sen söyledin," diye karşılık verdim.

Sinirli ve düzensiz bir nefes aldım.

Sonra dedim ki, "Belki de bunu sizinkiler eve gittikten sonra ya da en azından koridorun sonunda olmadıkları bir zamanda bitirmeliyiz."

Başını salladı ve tuhaf bir şekilde, "Sana söylemiştim, olmaya başladı Emme, buna bir son vereceğim," dedi.

Kaşlarımla birbirine yaklaştığını hissettim ve "Neyi durdurayım?" diye sordum. "Bağlantıyı kesiyorsun."

Fiziksel olarak karşılık verdiğim bir başka sinsi saldırı.

Yarım adım geri çekildim ve "Bağlantıyı kesmiyorum" diye fısıldadım.

"Kesinlikle öylesin." Gözleri üzerimde yoğunlaştı ve devam etti, "Sadece neyin tetiklediğini anlamıyorum. Ama her ne tetiklediyse, buna bir son vereceğim."

"Jacob-"

"Ve bunu geceyi burada geçireceğini söyleyerek yapıyorum. Kalmıyorsun, sorunlarımız var. Ve yarın, bunu sineye çekip babamla bir kez daha deneyeceksin. Seni tanıyor, Emme'm, çekip gitmediğinde bana verdiğin Emme, seni sevecek. Onlar gittikten sonra oturup çeşitli şeyler hakkında konuşacağız."

Ben bunların hiçbirini yapmıyordum ve bu nedenle ona "Bu plana katılmıyorum Jacob" dedim.

"Umurumda değil, Emmanuelle."

Kesinlikle ortaya dökme zamanıydı ama ortaya dökmem gereken şey duyulmamalıydı.

Ben de yaklaştım ve fısıldadım, "Tamam, geç kaldım. Bu kötüydü. Unuttum. Bu daha kötüydü. İkisini de yapmamalıydım ama özür diledim. Onu sevdiğini ve yakın olduğunuzu biliyorum ama bana karşı soğuk davranan babandı Jacob. Bütün gün. Ve eğer onunla bu kadar yakınsan ve bunu göremiyorsan, annenin buna nasıl tepki verdiğini hatırla. Hiç memnun değildi çünkü o da benim gibi bunun hoş olmadığını biliyordu."

"Oğlunun mutlu olmasını istiyor ve ailesiyle buluşmasını hatırlayacak kadar umursamayan ve sonra da başka bir yerde, mesela çarmıha gerilmiş olmayı tercih ediyormuş gibi davranan bir kadın, oğlunu mutlu edebilecek türden bir kadın olmayacaktır."

Tartışırken komik olabilmesi berbat bir şeydi.

Jacob'ın komikliğini atlattım.

"Uh... belirtmek isterim ki, baban bana iyi davranmadığı için başka bir yerde olmak istedim. Ve şimdi de sen bana iyi davranmadığın için başka bir yerde olmak istiyorum."

Jacob bir an gözlerimi tuttu, sonra botlarına baktı

bana baktı ve başka bir sinsî saldırı başlattı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Bu sözleri bir vücut darbesi gibi hissettim ve nefesim kesildi. Tıpkı ilk söylediği zamanki gibi.

Bunları sadece o zaman söyledi.

"Seni seviyorum, Emme. Bir kere söyledim, bir daha söylemedim. Sen söyledin, bir daha duymadım. O yüzden açıkça söyleyeceğim. Seni seviyorum bebeğim ve benden koptuğunu hissediyorum. Beni seviyorsun ve umarım hissettiklerimi sana söylemem bir şey ifade ediyordur, dinlemen ve buna bir son vermeme yardım etmen için yeterli bir şey."

"Bağlantıyı kesmiyorum tatlım" dediğimde sesim daha yumuşaktı.

"Hisset, Emme."

Ben bunu istemedim. Bunu asla istemedim. Asla istemedim. Durdurmak için fısıldadım, "Ben de seni seviyorum Jacob."

Gözleri kapandı, rahatlama yakışıklı yüzüne yayıldı.

Çok rahatladım, beni sarstı.

O kadar rahatladım ki, kendime bağlantımı mı koparıyordum diye sordum.

Zihnim bu soruya cevap veremeden o hızla hareket etti. İki elini de kaldırarak boynuma koydu, saçlarımın arasında kaydırıldı ve yaklaştı. Ama yüzünü daha da yaklaştırdı.

"Haklısın. Bütün gün babam tam bir pislikti. Unuttun, geç kaldın, bu hayal kırıklığı yarattı. Anlamadım ama özür diledin. Onunla konuştum, uzun süre yardımcı olmadı. Yarın yine aynı şeyi yaparsa seni geri alırım. Ama Emme," sesi şimdi bir uyarı içeriyordu, "konuşmamızı yaptık, beni duymadı. Yarın bana bunu tekrar yaptırırsa, söyleyeceklerimi söylemek için onu dışarı çıkarmayacağım. Ne demek istediğimi anlatmak için, sadece uçacağım. Bugün, senin kendinde olmamanla ilgili bir düşüncem vardı. Yarın, yapmam gerekeni yapacağım. Buna hazırlıklı olmalısın."

Kulağa pek eğlenceli gelmedi.

Bu nedenle, "Belki de ona bir

güvenli bir yere git ve sabah ben yanında yokken onunla konuş."

"Ve belki de senin burada olduğunu, buranın senin güvenli yerin olduğunu, benim evim olduğunu ya da benimle ilgili herhangi bir şey olduğunu ifade etmeliyiz ve onun da buna aklı yatmalı."

Onun önerisi daha iyiydi. Ve sözleri inanılmazdı.

Tüm bu dağınık tartışma içinde birkaç şeyi kesin olarak biliyordum. Eğer önemli olmasaydı, Jacob bundan bahsetmezdi. Eğer benden bir şeyler hissettiğini söylediyse, hissediyordu. Ve eğer bir şey hissediyorsa, belki de hissedilecek bir şey vardı.

Bu da aklıma, sonuçta ailesiyle tanışmayı unuttuğum gerçeğini getirdi. Bu delilikti. O haklıydı. Haftalardır geleceklerini biliyordum ve asla unutmamam gereken planlar yapmıştık. Daha önce hiçbir erkek arkadaşımın ailesiyle tanışmamıştım ama bu, bunun önemli olduğunu bilmediğim anlamına gelmiyordu.

Uçarı değildim. Unutkan değildim.

Nasıl olduğunu bilmiyordum. Sadece olduğunu biliyordum. Ve olmamalıydı.

Bu nedenle, geri dönme zamanı gelmişti.

Ellerimi göğsüne doğru kaldırdım, eğildim ve itiraf ettim: "Her şeyi berbat ettim. Ne düşünüyordum bilmiyorum. Yaptığım şeye nasıl kapıldım ve unuttum. Kendimi kaptırdığım şeyi neden yapmaya başladığımı bile bilmiyorum. Bildiğim tek şey, o kadar kötü batırdım ki, gerildim ve bu yüzden bugün seninle komik oldum." Sesim kısıldı. "Ve baban üzerime geldikçe daha da gerildim, daha da kötüleştim. Ama sorun baban değildi. Benimle başladı ve bunun için gerçekten üzgünüm tatlım."

Jacob'ın gözleri bir an benimkileri tuttu, bunu yoğun bir şekilde yaptılar ve bu rahat değildi çünkü ruhuma yazılmış kelimeleri okumak için gözlerimin içini görmeye çalışıyormuş gibi hissettiriyordu.

Neyse ki, dudaklarına dokunmak için hamle yapmasından sadece bir dakika önceydi, bu Jacob'ın dudağı olduğu için gerçekten tatlı hissettirdi.

Özrümü kabul etmenin bir yolu.

Geri çekildi ve bir eli saçlarımda kaldı. Diğeri omurgamdan aşağı kayd ve kolunu bana doladı.

"Bitti," diye mırıldandı ama "Onlarla tanışacağın için gergin miydin?" diye sorarken bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı.

Öyle olduğumu düşünmüyordum. İnsanlar beni severdi. Gezegendeki en harika insan olduğumu düşünmüyordum ama bir sürtük de değildim.

Ama belki de buydu. Belki de gizli bir sinirdi, o sabah uyandım ve bu yüzden onu engelledim ve bir aptal gibi davrandım. Belki de son zamanlarda garip davranmamın, Jacob'a uzaklaşıyormuşum gibi bir izlenim vermemin nedeni buydu.

Umarım öyledir.

"Ben öyle düşünmüyordum ama belki de öyleydin," diye dürüstçe cevap verdim.

Başıyla onayladıktan sonra, "Cidden bebeğim, genelde çok havalıdırlar. Özellikle de babam."

Vücudumu onunkine bastırdım, kollarımı ona doladım ama bunu, "Yarın onu kazanacağım" demeden önce kararlılıkla omurgamı dikleştirerek yaptım.

Bunu ilan ettim. Deneyecektim. Sadece yapabileceğimi umuyordum.

O.

Jacob sonunda gülümsedi ve işte o zaman içimi bir rahatlama kapladı.

Ben.

"Yapacağını biliyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Sonra başka bir dudak dokunuşu için geldi.

Ona doğru eğildim, kollarımla onu sıktım ve kısa, tatlı bir öpücük oldu, ardından başını kaldırdı ve "Hadi yatağa gidelim" dedi.

Dağınık tartışma sona erdi. Kötü gün bitti. Bitti.

Güzel şeyler gelecek.

İşte o zaman gülümsedim.

* * *

Beş buçuk saat sonra.

Gözlerimi karanlıkta açtım ve yatağın boş olduğunu hissettim (Buford hariç).

Jacob ayaktaydı ama kitap okumuyordu.

Bunu sık sık yapmazdı ama yapardı ve ben uyandığımda ya spor yaptığını, ya koşuya çıktığını ya da bir iş yaptığını söylerdi. Böyle bir şey olduğunda ve ben o sırada uyandığımda genellikle tekrar uyurdum.

Ama bu sefer uyumaya devam etmedim çünkü bu sefer, çok kötü bir günün ardından, beni başka nedenlerle terk ettiğinden endişelendim.

Seni seviyorum bebeğim ve benden koptuğunu hissediyorum.

Bunu yaptığımı düşünmemiştim ama söylediklerine bakılırsa haksız da sayılmazdı. Yani başımda çaldığında ve ekranda onun adını gördüğümde bile telefonu bıraktım. Bunu kendime meşgul olduğumu ve ona geri döneceğimi söyleyerek yapıyordum, oysa daha önce iki kez çalmadan telefonu kapıyordum.

Ben de eskiden herhangi bir nedenle arardım - senin evini ya da benimkini, akşam yemeğinde ne var, şu sinir bozucu şey oldu ve içimi dökmem gerekiyor - ve o her zaman hemen telefonu açardı. Ama şimdi, söyleyecek bir şeyim olduğunda bile, kendime onun beni arayamayacak kadar meşgul olduğunu söylüyorum.

Çok çalışıyor gibi görünse de, son zamanlarda daha da fazla, hiçbir zaman benden bir telefon alamayacak kadar meşgul olmamıştı. Hatta bana doğrudan, hiçbir zaman bir telefona cevap veremeyecek kadar meşgul olmadığını söylemişti.

"Bana neler oluyor?" Yastık kılıfına fısıldadım.

Beynimden hiçbir cevap geçmedi. Hoşuma gitmiyordu, garip geliyordu, bilecek kadar tecrübem yoktu, sadece devam etmesine izin veremeyeceğimi biliyordum, yataktan çıktım, hafifçe horlayan Buford'u arkamda bırakıp karanlık koridorda dolaştım.

Jacob'ı ofisinde, sırtı bana dönük, bilgisayarın başında buldum.

Yani ayaktaydı ve çalışıyordu.

"Hey," diye seslendim, kapı aralığına geldiğimde sandalyesini çevirip bana baktı.

Gözleri hemen ısındı.

Bu iyiye işaretti.

"Hey," diye cevap verdi. "Neden uyanıksın?"

Ona doğru ilerledim ve yakın durduğumda, "Yatak boştu," diye cevap verdim.

Gözleri ısındı ve bir kolunu kalçalarımın dolayarak beni sandalyenin yanına çekti ve başını arkaya doğru eğdi. Daveti üzerine eğildim ve ağzımı onun kine değıdirdim.

Geri çekildim, çok uzağı gitmeye niyetim yoktu ama yine de oraya varamadım çünkü diğeri eli kalktı ve boynuma dolandı.

Yerleştim ve "Çalışıyor musun?" diye sordum.

"Evet. Dava sonuçlanmadı. Bir sorun var. Kilitlenemiyorum."

Bu da iyiye işaretti. Beni terk etmesinin nedeni tartışmamızın dağınlığı ya da aramızda olanlardan duyduğu rahatsızlığın onu uzaklaştırmaması değildi. Gitti çünkü aklında çözmesi gereken başka bir şey vardı.

Bu haber üzerine ona sıırtım ve "Sen mi, Kudretli Yakup?" diye takıldım.

O da sıırtarak cevap verdi: "Evet. Ben."

Elimi göğsünde gezdirdim ve "Halledeceksin" diye fısıldadım. "Evet," diye fısıldadı.

"Çözemediğın bir bulmacan var, üzerine gitmek istemeni anlıyorum" dedim ve ardından "Ama seninle uyanmak hoşuma gidiyor" dedim.

Gözleri daha da ısındı. "Buna birkaç saat vereceğim, geri gel ve oku."

"Teşekkürler,
tatlım." "Ne
zaman istersen,
bebeğim."

Elimi daha da yukarı kaydıldrdım, çenesindeki koyu renkli kirli sakalın etrafında dolaştırmak için durdum ve dudağına dokunmak için tekrar eğildim.

Bu kez geri çekildiğimde durdum, bakışlarını tuttum ve "Seni seviyorum Jacob" diye fısıldadım.

Gözlerinde sıcaklık, yüzünde yumuşaklık, dudakları yukarıya doğru eğilmiş, çok güzel, hepsi benim için, "Ben de seni seviyorum Emme" diye fısıldadı.

Elimi aşığı doğru kaydıldım, başparmağıımı boğazının kordonlu çıkıntısında gezdirdim, yüzündeki ifadeyi ezberledim ve ona bir sırıtış verdim.

Geri çekildim ve Jacob gitmeme izin verdi. Kapıya doğru döndüm ve durdum.

Çünkü Richard Decker pijamalarıyla kapıda durmuş, kollarını kavuşturmuş, omzunu pervaza dayamış onu izliyordu.

"Siktir. Ciddi misin?" Jacob homurdandı. O da babasını görmüştü.

Sandalyesinin yuvarlandığını duydum, uzaklaştığını hissettim ve sonra yanımda durduğunu hissettim.

Ayrıca kızgın olduğunu da hissettim.

İşte o zaman vücudumun gerildiğini hissettim.

Tamam, resmi olarak ertesi gündü, yani bu daha iyi bir gün olacağına işaret etmiyordu.

"İşte bu," diye açıkladı babası, "görmek istediğim şey bu."

Biraz rahatladım ama bunun tek nedeni kafamı karıştırmasıydı. Jacob'ın kafasını karıştırmadı.

"Baba, olmaz" diye ısırdığında anlamıştım. Kahretsin.

Harika." Rich onu tamamen görmezden geldi ve bana baktı. "Bugün,

Emme, eşeklik ettim. Özür dilerim. Gergindin, belliydi. Götlük yapmaya devam ettim. Bunun için de özür dilerim. Yarın sabah sana dünyaca ünlü kreplerimden yaparak bunu telafi edeceğim."

Belki de y a n ı l m ı ş ı m d ır . Bu, bugünün daha iyi bir gün olacağının göstergesi gibiydi.

"Baba, kreplerin berbat," diye cevap verdi Jacob.

Gözlerim büyüdü ve babasına kaşlarını çatarak b a k t ı ğ ı n ı görmek için başımı geriye attım.

Potansiyel iyi bir günü mahvediyordu!

Bunu yapmayı bırakması için kaburgalarına dirsek attım.

Hissetmemiş gibi davrandı ve babasına kaşlarını çatmaya devam etti. "Unutmuşum. Unutmuşum. Shane

kim seviyor benimkrep," Zengin mırıldandı.

"Onlar krep değil. Onlar krep. Ve krepler berbat."

Jacob geri döndü

Tamamen batıyorum!

"Jacob!" Tersledim.

Ne yazık ki işi bitmemişti.

"Tabii içinde fındıklı çikolata yoksa, o da bende yok."

Rich, "Senin bir bakkal dükkânın var," diye karşılık verdi.

Jacob, "Pazar sabahı fındık ezmesi almak için kışımı kaldırıp bakkala gitmeyeceğim," diye karşılık verdi.

Rich, "O zaman bu konuda sızlanmayı bırak," diye emretti.

"Şirretlik yapmıyorum. Diyorum ki, anneme krepleri için ayran aldım, ki aslında severim. Biz de bunu yiyeceğiz. Ve bu arada, sen benim şirretlik yaptığımı duyuyorsun, oysa ben senin Emme ve beni gözetlemene kızgınım," dedi Jacob.

Gözlerimi kapattım.

Rich, "Casusluk yapmıyordum," diye cevap verdi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı çünkü bu düpedüz bir yalandı. Kapıya yaslanmış bizi izliyordu!

"Benden ya da Emme'den habersiz kapıma dayanıp dinliyor musun?" Jacob onu yalanıyla suçladı.

"Evet, ama bu casusluk değil. Casusluk yaparken saklanırsın. Ben saklanmıyordum. Dinliyordum."

Jacob tavana baktı.

Doğruyu söylemek gerekirse, haklı olduğu bir nokta vardı. Komik bir nokta. Ben de bir kahkaha patlattım.

Jacob kaşlarını çatarak bana bakabilmek için tavana bakmayı bıraktığında yutkundum.

"Hiç komik değil," diye açıkladı. "O meraklı bir piç kurusu. Hep öyleydi. Ben genç bir kızken bodrumumuzda televizyon seyrederken kız arkadaşımdan bir şeyler kapmak hiç hoş değildi. Otuz yedi yaşında bir adam olarak kendi evimde kız arkadaşımın bir an geçirdiğimde de kesinlikle uygun değil."

Bu ifadeye karşı düşünebildiğim tek şey, Jacob'ın normlardan kaçınmasına ve babası izlerken bir şey hissetmemesine sevindiğim oldu.

Tek söyleyebildiğim, "Babana bir şey dememelisin."

piç kurusu."

Jacob, "Emme, bu bizim anımızdı, onun değil," dedi.

"Bu doğru ama dünyayı ele geçirme planları yapmıyorduk, o yüzden artık bildiğine göre onu öldürmek zorundayız," diye belirttim.

O anda Rich bir kahkaha patlattı.

Ona baktım ve içimde bir şeylerin gevşediğini hissettim. Rich'in gülmesinin oğluna benzediği tek an olmasıyla, başka bir deyişle sıradan bir yakışıklıdan ziyade son derece yakışıklı olmasıyla ilgili olabilirdi. Daha çok da bunu yapıyor olması ve ona bunu yaptıranın ben olmamla ilgiliydi.

Kahverengi bir burun olmak istemedim ama avantajımı kullanmanın önemli olduğunu hissettim ve gülmeyi bıraktığında ona "Sabah senin kreplerini yiyeceğim Rich" dedim.

Hâlâ sırtarak, "Onlar krep Emme," diye cevap verdi.

"Tamam," diye fısıldadım.

"Siz ikiniz bana bir iyilik yapıp saat sabahın üç buçuğu olmadığında bağ kurabilir misiniz?" Jacob sordu.

İşte yine her şeyi mahvediyordu.

Başımı arkaya eğdim ve ona ters ters baktım.

Bakışımı yakaladı, kaşları çatıldı ve bana sırtıttı.

Sonra eğildi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi, geri çekildi ve "Buford yalnız" dedi.

Cevap verme fırsatım olmadı çünkü Rich, "S e n i n l e odana kadar yürüyeyim, Emme," dedi.

Jacob ve ben babasına baktık.

Jacob, "Koridorun sonunda, baba," diye işaret etti.

"Sanırım oraya yardım almadan ulaşabilir."

"Evet, biliyorum. Hâlâ benimle birlikte olmaya çalışıyor," diye karşılık verdi.

Bunun iyi mi kötü mü olduğundan emin değildim.

Jacob, "Oraya varırsa, uykuya geri dönmek için iyi olur," diye uyardı.

Belli ki Jacob bunun kötü olduğunu düşünüyordu.

Rich, "Sana eşeklik etmekten bıktığımı söylemiştim," diye cevap verdi.

Jacob, "Bak bu doğru, böylece benim kız rahat uyuyabilir," diye emretti.

O zaman rahat nefes alamıyordum. Baba ve oğul birbirlerine bakıyorlardı. Nedenini tam olarak bilmiyordum çünkü her şey yolunda gitmiş gibi görünüyordu, bu yüzden ne yapacağımı tam olarak bilmiyordum.

Bildiğim şey, Jacob'ın babasıyla "arkamı kollamak" için hiç vakit kaybetmediği idi.

Bu da beni duygusal hissettirdi.

Ama ben, ben olduğum için, görüldüğü kadarıyla (yani sonsuza kadar) devam etmesine de izin vermedim, bu yüzden içine girdim.

"Güne testereler, maket bıçakları ve alçıpan levhalarla başladım. Bu yüzden dinlensem iyi olacak, böylece yarın önüme ne şekilde gelirse gelsin krep yiyebilecek enerjim olacak."

Bu işe yaradı. Bakışmalar sona erdi. Jacob bir kolunu belime doladı, beni sıktı ve beni bırakmadan önce başımın yan tarafına bir öpücük vermek için eğildi.

Babasına doğru ilerledim, omzumun üzerinden bakarak "İyi geceler tatlım" dedim.

"İyi geceler Emme," diye mırıldandı Jacob, sonra gözleri babasına kaydı. "Baba."

Rich dudakları seğirerek, "Güverte," diye cevap verdi.

Kapıya kadar geldim. Yolumdan çekildi ve ikimiz de koridorda ilerledik. Uzun bir mesafe değildi ama sessizlik içinde yaptığımız için bir futbol sahası gibi hissettirdi.

Jacob'ın kapısında durdum ve Buford'un sessiz horlamasını duydum.

Yakışıklı, uzun boylu, güçlü, sevecen, dahi ve horlamayan bir adamım oldu.

Toplam puan.

Ama yatağı işgal eden ve sessiz olmasına rağmen horlayan bir köpekle geldi.

Bu bir beraberlikti. Hareket edecek yerim olmadığı için beni Jacob'a sarılmaya zorladı, ama yine de hareket edecek yerim yoktu. Ve horlamak -köpek, adam, Marslı- hiç eğlenceli değildi. Yine de Buford çok sevimliydi ve benden hoşlanıyordu.

şikayet et.

Bu düşünceleri bir kenara ittim ve Rich'e döndüm.

"Benimle yürüdüğün için teşekkürler," dedim

beceriksizce.

Gölgeler içindeydik ama yine de "İyi geceler Emme" demeden önce dişlerinin beyaz parıltısını gördüm.

"İyi geceler Rich," diye mırıldandım, odaya girdim, elimi kapıya koydum ve tam kapatacaktım ki Rich'in hâlâ orada durduğunu görerek durdum.

Bu bana işimizin bitmediğini gösterdi.

Hazırlandım ve bu iyi bir fikirdi.

"Diğeri, ona bir numara yaptı," dedi bana sessizce.

"Biliyorum," dedim ben de

aynı şekilde. "Endişelendim."

Bu çok hoştu.

Bir nefes aldım, önümüzdeki yıl için son sahte gülümsemem olmasını umduğum şeyi zorladım ve "Özür dilerim. Seni endişelendirecek aptalca bir şey yaptığım için daha da üzgünüm."

Bunu başını sallayarak kabul etti ama "Siz ikiniz hızlı gidiyorsunuz" dedi.

"Biliyorum."

"Çok derinde."

Çok derinde.

Hiçbir şey söylemedim ama her şeyi hissettim. Çok fazla. Nefes alamayacak kadar çok.

"Deck, basitlikten hoşlanmaz," diye devam etti Rich. "Hiç sevmedi. Bunun için sabrı yok. Karmaşık şeyleri sever. Ne kadar karmaşık olursa o kadar iyi. Ama bak Emme hayatım, bazı bulmacaların çözümü yoktur. O şanslı, çözemediği bir tane bile bulamadı. Bu bulamayacağı anlamına gelmez. Ve oğlumun yapısı, zihninin çalışma şekli, eğer böyle bir şeyle karşılaşır, onu çıldırtana kadar çözümü aramaya devam edecektir."

Neyi kastettiğini bilmiyordum, bu yüzden çılgınca bir tahminde bulundum. "Ben... sence ben bir bulmaca mıyım Rich?"

"Sanırım oğlumun derinlerde olmasının bir nedeni var. Bence bunun sebebi senin karmaşık biri olman. Bu demek değil ki

       bulduğunda mutlu olacak. Ben sadece her ne ise     lebilece ini umuyorum."

Başımı salladım. "Ben bir bulmaca değilim."

"Bugün    kızla tanıştım, Emme. Biri erke inin ailesiyle tanışmayı hatırlayacak kadar umursamadı. Biri sert ve gergindi. Biri yumuşak ve tatlıydı. Bildiklerim bu kadar. Bulmaca hakkında bir şey bilmiyorum. Sadece karmaşık olduğunu biliyorum."

O günü tekrar yaşamak istemedim. Ayrıca ona her şeyin kötüye gitmesinde payı olduğunu hatırlatmak da istemiyordum.

Bunun yerine onu dikkatlice uyardım, "Bu tartışmanın bana tatlı rüyalar vereceğinden emin değilim."

O anda öyle bir eğildi ki beni şaşkına çevirdi.

"O kız ol," diye fısıldadı şiddetle. "O luma tatlı veren o kız ol. Lütfen o kız ol, Emme."

 rkilerek, "Ben o kızım Rich," diye fısıldadım.

"Deck, o diğer kadın, çok derindeydi. Babası gibi, istediğini bulur, her  eyini verir. O buna de mezdi. Buna de mesini sağlayan kız ol."

Ne yazık ki bu onu ilgilendirmiyordu ve birdenbire önemli şeyler hakkında yoğun bir konuşma yapmaya ba ladık, yine ne yazık ki, ben de "Ona aşı ım" diye paylaştım.

"Diğeri de öyleydi," diye cevap verdi.

Elim kapının üzerinde gerildi. Sinir bozucu ve biraz da haddini aşan yorumu karşısında ne diyece imi bilemedim.

Sonra ne diyece imi düşündüm. "Ben Elsbeth değilim. Azıcık bile değilim."

Arkasına yaslandı, derin bir nefes aldığını duydum ve sesi daha az sertti, "Ben onun babasıyım. Onun için en iyisini isteyece im."

"Ve ben onu seven kadınıml. Açıkçası ben de aynısını isteyece im. Ama alınmayın ama babasının ben olmadığımı ima etmesini istemiyorum. Onu sevdi inizi ve korumak istediğinizi anlıyorum. Ama ben bir hata yaptım. Jacob'ı kızdırdım. Seni  zd . İkinizin de bu tepkileri vermeye hakkı vardı çünkü bu büyük bir hataydı. Ama artık bitti. Bir şey sorabilir miyim?"

Yarın uyandığımızda her Şeye baştan baŐlayacađımız mı?"

"Bunu yapabilirim Emme," diye onaylamadan önce uzun bir süre karanlıkta beni inceledi.

"Minnettar olurum Rich."

"Şimdi, Şunu söylemek isterim ki, biraz sert çıktım ve Deck haklı, meraklı biriyim, özellikle de meraklı olduğum Şey önemli olduğunda. Ama az önce bir anlaşma yaptık. Sylediklerimden geri dönmem, yani bu sözleri etmiş olsak bile, yarın, dediğim gibi, yeniden başlıyoruz. Bu yüzden rahat uyumanı istiyorum."

Sanki yle bir Şey olacaktım gibi.

"Buford bana arkadaşlık etmekte iyidir," diye yalan söyledim. Öyleydi ama uyurken değil. "İyi olacağım. Ama yine de bunu söylediğin için teşekkür ederim."

Gözlerimi tuttu, başını salladı ve mırıldandı, " 'İyi geceler, sevgilim'.

Yarın daha güzel bir gün olacak."

"Teşekkürler Rich, eminim öyle olacaktır. Ve iyi geceler." Uzaklaşmadan önce tereddüt etti.

Kapıyı kapattım ve yatağa doğru ilerledim.

Ben yatağıma yerleŐirken, Buford diğer tarafına dönecek kadar uyandı, uzandı ve tekrar horlamaya başladı.

Kapıya döndüm, gözlerim açık, günü gözden geçirdim. Ve tekrar. Ve tekrar.

Bu beni çok huzursuz etti. Bunun bariz sebepleri vardı.

Belirgin olmayanlar da vardı.

Bu nedenle uzun süre uyanık kaldım, kafamda evirip çevirdim, tedirginliğimi gidermeye çalıştım.

Ama bunu yapamadan uyuyakalmıŐım.

Neyse ki Jacob bana katılmadan önce yaptım.

Bölüm On Dört

Oyun Değiştirici

Bir hafta sonra.

Kuaför koltuğuna oturdum, saçlarım folyo, elimde unutulmuş ünlülerin dedikodu dergisi, gözlerim aynadaki yüzümde.

Bu bir oyun değiştirici, Emme.

Jacob'ın dün geceki sözleri beynime hücum etti ve gözlerimi kapattım.

Oyun değiştirici, Emme.

Gözlerimi açtım ve omzumda hafif bir dokunuş hissettiğimde sıçradım.

Başımı arkaya eğdim ve Dominic'e baktım, ilçede yaşayan ve ona gidecek parası ve zevki olan hemen herkesin stilisti. Carnal Spa'nın sahibiydi. Gnaw Bone'dan çok uzakta değildi ama beş saatlik bir yol olsa bile, her altı haftada bir bana kesim ve röfle yapması için yolculuk yapardım. O kadar iyiydi.

"İyi misin kızım?" diye sordu, bakışları yüzümde geziniyordu.

"İyiyim Dom," diye tamamen yalan söyledim. "Sadece bu hafta sonu yapacak çok işim var ve kafamda öncelik sıralaması yapıyorum." Bu da başka bir yalandı.

Dom bunu biliyordu, bunu söyleyebilirdim. Ama Dominic günlerini kadınlar ve onların sorunları etrafında geçiren bir eşcinseldi, bu yüzden yüzüme bir bakışıyla zorlamaması gerektiğini daha iyi anladı.

Gülümsedi, ellerini saçlarıma götürdü, bir folyoyu kontrol etti ve "Beş dakika daha sevgilim" diye mırıldandı.

Sonra uzaklaştı.

Dom'un masaj ve yüz bakımı gibi şeyler yaptığı birkaç odanın bulunduğu spa'nın arka tarafına baktım. Lexie'nin orada bir müşteriyle birlikte olduğunu biliyordum. Onu daha önce görmüştüm. O da beni görmüştü. Müşterileri arasında biraz sohbet ettikten sonra ortadan kayboldu.

Keşke boş bir yarım saati olsaydı. Böyle bir zamanda, bir kızın kız arkadaş grubunun bir üyesine ihtiyacı vardı. Hiç böyle bir zamanım olmamıştı ama yine de bunun böyle bir zaman olduğunu biliyordum.

Kesinlikle.

Oyun değiştirici, Emme.

Sözleri zihnimi doldururken, yüzü de görüş alanımı doldurdu. Şaşkınlık, aynı zamanda hayal kırıklığı, temkinlilik ve hatta belki de acı.

Jacob'a asla acı vermek istemedim.

Aynada kendime dönüp baktım, saçlarım oradan oraya savrulmuş, her tarafa gümüşler saçılmıştı. Gülünç görünüyordum. Ama buna değeceğini biliyordum çünkü sonuçlar şaşırtıcı olacaktı.

Yıllarca saçlarım umurumda bile değilken, neden sonuçların şaşırtıcı olmasını önemsedim?

Bana neler oluyordu?

Bütün gece ve bütün sabah onu bastırdıktan sonra, aniden onunla mücadele edemeyerek, üzerimden akıp gitmesine izin verdim.

Geçen hafta iyi geçmişti. Jacob ve ben dağınık tartışmamızı yaptık ve yolumuza geri döndük.

Her şey Pazar günü babasının verdiği sözü kanıtlamasıyla başladı. Ona göre anlaşma anlaşmaydı. Eşek gibi davranmadı. Arkadaş canlısıydı. Komikti. Muhteşemdi.

Ancak Jacob haklıydı, krepleri berbattı.

Bununla birlikte, Rich'in isteği üzerine, bu dürüst görüşü tereddütle paylaştığımda, işler o kadar hafif tarafa dönmüştü ki, Rich uzun süre yüksek sesle güldü.

Evime gittiğimizde işler daha da güzelleşti.

Karla turum boyunca bizimle dolaştı ve biraz şaşkın görüldüğünü saklamaya çalıştı. Kocaman gözleri, boğazına yapışan eli ve herhangi bir şeye dokunmaktaki tereddütü, onun

saklamakta fevkalade başarısız oldu.

Rich ise tam tersi bir tepki verdi. Evimi çok sevdi ve paylaşmaktan çekinmedi. Büyük bir ev olduğu için genellikle biraz uzun süren tur, yaptığım, yapmakta olduğum ve yapmayı planladığım her şeyle ilgilendiği için üç kat daha uzun sürdü. Önerilerde bulundu. Talimatlar verdi. Emekli bir elektrikçi olarak döşediğim kabloları inceledi ve onay verdi.

Daha da iyisi, turun sonunda bu damganın bana kadar uzandığını biliyordum. Rich böyle bir projeyi üstlenmeme ve bu kadar büyük olmasına biraz şaşırmıştı ama bunun takdire şayan olduğunu düşündüğü açıktı.

Benim daha rahat olmam ve onların ya da Jacob'ın yanında kaskatı kesilmemle birlikte, birbirimize olan doğal yakınlığımız Rich'in hoşuna giden başka bir şeydi.

Ve bunu gösterdi.

Bu çok iyi ve büyük bir rahatlamaydı. Gün harikaydı. Jacob haklıydı, anne ve babası çok iyiydi ve ziyaretin geri kalanı da iyi geçti. Pazartesi ve Salı günleri onları işe bırakmak zorunda kaldım ama birlikte akşam yemeği yedik, her gece Jacob'larda kaldım ve harika vakit geçirdik.

Çarşamba günü gittiler ve Jacob'la ben, ben kafayı yemeden önceki iyi halimize geri döndük. Onu her zaman aradım. Aradığında hemen açıyordum. Açtığımda da bunu yapmayı bıraktığıma inanamıyordum. Sadece yemeğe çıkıp çıkmayacağımızı ya da evlerimizden birinde bir şeyler yapıp yapmayacağımızı konuşmak için bile olsa onunla bağlantı kurmayı seviyordum.

Ve artık eve daha geç ve daha geç gelmek yoktu.

Jacob beni ondan uzak tutmak için meşguliyetler yarattığını belirttikten sonra da gözümünden kaçmadı.

Bu beni endişelendiriyordu ve bunu neden yaptığıma dair aklıma gelen tek neden, sevdiğim ve hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim adamın ailesi bir yana, hiçbir erkek arkadaşımın ailesiyle tanışmamış olmamdı. Belli ki onların yaklaşan ziyaretinden duyduğum endişeyi inkâr ediyor ve bu yüzden aptalca şeyler yapıyordum.

Her neyse, gitmişti. İyiye dönmüştü.

Hayır. Jacob'la olan her şeyde olduğu gibi, güzelliğe geri döndü. Dün geceye kadar.

Oyun değiştirici, Emme.

Dom geri gelip elini sandalyemin arkasına koyduğunda tekrar sıçradım.

Aynada bana gülümsedi ve "Seni yıkama vakti geldi" dedi.

Ben de gülümsedim, lavabolara giderken sohbet ettik ve Dom saç kreminin işini yapmasına izin verirken her zaman yaptığı kafa masajına başlayana kadar sohbet etmeye devam ettik.

Genelde bu beni jöleye çevirirdi. Dom'un güçlü elleri vardı. Hayatımda sadece bir kez baş masajı yaptırmıştım, o da Denver'da Erika'nın bana yeni bir görünüm kazandırmak için götürdüğü stilist tarafından yapılmıştı. Ama Dom'un ki çok daha iyiydi.

Ama o zaman, gözlerimi kapatıp rahatlamaya çalıştığımda, bana hücum etti.

Çocuk istemiyor

musun? Hayır

tatlım.

Ciddi misin?

Tereddüt. Ciddiyim.

Sonra o bakış. Yüzündeki o bakış, çok yakındık, cırılçıplaktık, Jacob üstümde yatıyordu.

O şok bakışı. Hayal kırıklığı.

Acı.

O bakış beni paramparça etti çünkü söylediklerimin onu paramparça ettiğini biliyordum.

Daha yeni sevişmiştik. Sarılıyorduk, dokunuyorduk, fısıldaşıyorduk, plan yapıyorduk. Hayatlarımızı ve şu anda nasıl olacaklarını planlıyorduk. Jacob'ın iş için Denver'a gitmesi gerektiğinden ve hafta sonu orada olup Salı gününe kadar dönmeyeceğinden, yani birlikte olduğumuzdan beri ilk kez ayrı kalacağımızdan ne Jacob'ın ne de benim mutlu olmadığımızı. Jacob'ın canını sıkan bu davayı çözdükten sonra heyecan verici bir yere tatil planlayacaktık. Paris. Londra.

Prag'a.

Daha sonra hayatlarımızı daha sonra nasıl olacaklarını planlamaya geçtik.

İşte o zaman Jacob bana kaç çocuk istediğimi sordu.

Ve cevabım beklenmedikti. Ve hoş

karşılanmadı.

Bir tane bile

mi? Tatlım.

Dom saç kremini saçımdan durularken gözlerimin acıdığını hissettim.

Bu bir oyun değiştirici, Emme.

Dom saçlarımı bir havluya sardı ve "İşin bitti hayatım. Otur bakalım. Seni istasyonuma geri götürelim ve bu güzelliği ortaya çıkaralım."

Omzumun üzerinden ona baktım, gülümsedim ve istasyonuna doğru yürürken sohbet ettik.

Saçımı kurutana ve daha fazla sohbet edemeyeceğimizi anlayana kadar aklıma gelmedi.

O sabah.

Jacob'ın önümde durduğunu gördüm. Beni garajındaki Bronco'mun yan tarafına sıkıştırmıştı.

Ben Dom'a gidiyordum. O Denver'a gidiyordu.

Beni öptü, sert, uzun, inanılmaz ama aynı zamanda başka bir şeyin de ipucu vardı.

Özlem.

Kasvet ve özlem. Acıttı.

Evet, bir öpücük acıtır. Ama ben hissettim ve o başını kaldırdığında onun da hissettiğini anladım.

"Ararım," diye fısıldadı, eli boynumdaydı, başparmağı çenemi okşuyordu. "Ama eve gittiğimde konuşuruz."

Gözlerimin ıslak olduğunu biliyordum çünkü "Tamam tatlım" dediğimde onun görüntüsü yüzüyordu.

"Bir yolunu bulacağız Emme," diye söz verdi.

Ona inanmak istedim. Gerçekten, gerçekten ona inanmak istedim.

Ama ben ona inanmadım.

"Seni seviyorum Jacob," diye fısıldadım ve o da gülümsedi. Bu da kasvetliydi.

"Ben de seni seviyorum, Emme."

Bana bir öpücük daha verdikten sonra Persephone'a tırmanmamı bekledi, böylece kapımı benim için kapatabilecekti. Ön camdan ona gülümsedim, yine sahte bir gülümseme, elini kaputuma vurup kamyondan uzaklaşırken.

Garajından çıktım ve gözlerimi ona dikerek çıktım. Garajında duruyordu, uzun boylu, güçlü, saf erkek güzelliği, kollarını göğsünde kavuşturmuş, uzun, uzun bacaklarını dikmişti.

Benimkini.

Hepsi benim.

Bir tane bile

mi? Tatlım.

Sadece bir tane, Emme.

Hiç çocuk istemedim Jacob. Bu garip olabilir ama doğru. Ben sadece... bu ben değilim. Hiçbir zaman ben olmadım.

Uzun, acı verici bir duraklama ve ardından, Bu oyunun kurallarını değiştirir, Emme.

"Voilà!"

Aynada kendime odaklandım ve bir kez daha gülümsemeye zorladım.

"Her zamanki gibi Dom, bir şaheser yaratmışsın," dedim ona.

"Her sanatçının böyle bir şey yapabilmesi için elinde en iyi malzemenin olması gerekir," dedi bana.

Dominic. Çok havalı bir adamdı. Ve tam o anda havalıydı çünkü iltifatı gerçektir ve gözleri nazik ama endişeliydi. İlki beni içtenlikle gülümsetti. İkincisi ise önemseydiği için iyi hissettirdi.

Ödedim ve bahşış verdim.

Ayrılmadan önce Dom'a sarıldım ve aynı anda kulağıma bir mesaj fısıldandı: "Konuşmaya ihtiyacın olursa, stilist ve müşteri arasındaki çizgi belirsizdir, hayatım. Salonu ara, en kısa zamanda seni arayacağım."

İyi olmadığımı kesinlikle biliyordu.

"Sağ ol Dom," diye fısıldadım, bunu milyon yıl geçse de yapmayacağımı biliyordum.

Ve yine merak ediyordum, benim neyim vardı da yapmadım diye.

Beni sıktı.

Oradan ayrılıp Persephone'a binerken ona gülümsedim.

Oyun değiştirici, Emme.

Gözlerimi sıkıca kapattım. Sonra zorla açtım ve çantama baktım. Telefonum çantamdaydı. Jacob şu anda Denver'da olmalıydı. Yani ben ararsam araba kullanırken konuşuyor olamazdı.

Telefona uzandım ama durdum.

Gerçek şu ki, çocuk istemiyordum.

Bir köpek yavrusu istemiştim.

Ayrıca, daha sonra, bir kedi istedim.

Evimin onarılmasını istiyordum ve onarıldıktan sonra içinde tek başıma dolaşıyor olacağım gerçeğini umursamıyordum. Her zaman manzara değişikliği olacaktı. Bahçede ya da arazide her zaman yapacak bir şeyler olacaktı.

Hasta olmadan önce ve gerçekten hasta olduktan sonra bile bu konu üzerinde fazla düşünmemiştim. Ama düşündüğümde, bir erkek istediğimi biliyordum. Bir eş. Zamanımı paylaşacağım birini. Ama bunun tek nedeni ne kadar yalnız olduğumu aniden fark etmemdi.

Ama çocuklar hakkında hiç düşünmemiştim.

Jacob'a yalan söylemedim. Bu ben değildim. Otuz dört yaşındaydım, kendi işimi yapmıştım ve çok uzun bir süredir sadece kendime karşı sorumluydum. Hayatıma bir adam sokmak işe yaradı, o adam Jacob'dı, olağanüstü bir şekilde işe yaradı. Birlikte iyiydik. Buna kolayca uyum sağladık.

Hayatınıza bir çocuk

sığdırmadınız. Bir çocuk sizin

hayatın oldu.

Ve çocuklar, çoğul olarak, onu

tüketti. Ama Jacob çocuk

istiyordu.

Ve bu ben değildim.

Gözlerim yine acıyarak başımı kaldırdım ve Carnal'ın ana caddesine baktım. Orada çok daha fazla zaman geçirmiştim.

Dağlara taşındığımızdan beri bir kez. La-La Land adında harika bir kahve dükkânları vardı ve sadece harika kahveleri değil, harika kekleri ve ikramları da vardı. Harika çömlleklerin olduğu şirin bir hediyeelik eşya dükkânı vardı.

Ve Bubba'nın barı vardı.

Bubba'nın sahibi de Krystal Briggs ve Tate Jackson'mış. Yani, Lauren Jackson'a da aitti.

Kız ekibimin iki üyesi.

Jacob'ın adaşı bu dünyaya geldiğinden ve Jacob küçük Jake'in yaşayan ilk anısı olmaya niyetli göründüğünden beri düzenli olarak konuştuğum ve ziyaret ettiğim Faye dışında, yeni kız ekibimle fazla zaman geçirmemiştim.

Telefonlara cevap verdim. Hatta arama bile yaptım. Öğle yemeği saatinde Zara ile sohbet etmek ve Karma'da alışveriş yapmak için uğramıştım. Jacob ve ben akşam yemeği için gittiğimiz The Mark'ta Max ve Nina'ya rastladık ve masalarında durup tam on dakika boyunca havadan sudan konuştuk. Lexie ve Ty ile de bebek doğduktan sonra Chace ve Faye'i ziyarete gittiklerinde karşılaşmıştım.

Tüm bunlar benim ve onlar için memnuniyet vericiydi.

Ama gerçek anlamda bir bağlantı kurmamıştım. Telefon görüşmeleriyle birlikte davet de gelmişti.

Sadece onları kabul etmedim. Çok meşguldüm. Her zaman çok meşgulüm.

Bu ne anlama geliyor, Emme?

Soru beynime bir kurşun gibi çarptı ve ben de aynı hızla görmezden geldim.

Ama buna aldırmadan kapımı açtım, Persephone'dan aşağı atladım ve Ana Cadde'ye doğru yürüdüm.

Varış yeri: Bubba'nın Yeri.

İçeri girdim ve Krystal ile Lauren'ın orada olduğunu gördüm. Bubba da oradaydı.

Bubba barın bir ucunda birkaç müşteriyle atışiyordu. Lauren diğer uçta, beyzbol şapkası takmış yaşlı bir adamla konuşuyordu. Krystal ortadaydı.

Hepsinin gözleri bana çevrildi.

Lauren ve Bubba'ya gülümseyip el sallayarak Krystal'a doğru ilerledim.

Kıçımı bir taburenin üzerine kaldırdım ve ona baktım.

"Hey." O da bana baktı.

Sonra da "Houston, bir sorunumuz var." dedi. Muhteşemdi.

"Okuması bu kadar kolay mı?" Ben sordum.

"Bebeğim, caddeye yeni adım atmış ve sana doğru gelen bir Mack kamyonunu çok geç fark etmiş gibi görünüyorsun."

Evet, okuması bu kadar kolaydı çünkü ben de tam olarak böyle hissediyordum.

"I..." Tereddüt ettim ve sonra "Bir sorunum var"

dedim. "Bir bok yok mu?" diye sordu.

Saf Krystal tarzı gibi görünen bu durum, içten bir paylaşımı talep ederken aynı zamanda bunu memnuniyetle karşılıyormuş gibi gelmiyordu.

Bunu nasıl yaptığını merak ettim ama sormadım. Aklımda daha önemli başka şeyler vardı.

Yanındaki musluklara baktım, sonra tekrar ona döndüm. "Bir bira alabilir miyim?"

"Hayır."

Gözlerimi kırptım. "Hayır mı?"

"Uzun zamandır bu barın arkasındayım, bu yüzden bana güvenin. Yüzün bira demiyor," diye beni bilgilendirdi. "Yüzün votka, tekila ya da burbon diyor. Sen seç. Müesseseden."

Bira içerdim. Bardaktan bir şey içmemi gerektiren lüks bir yerdeysem martini içerdim.

Bu yüzden, "Votka" istedim.

"Hallediyorum," diye mırıldandı ve barın arka tarafındaki bardaklara doğru ilerledi.

O geldiğinde Lauren içeri girdi. "Selam, Emme." "Selam, Lauren."

Başını yana eğdi, bakışları beni hiç terk etmedi. "İyi misin?"

Okuması çok kolay.

Krystal elindeki kadehi bara bırakıp bir şişe votka alarak, "Bir sorunu var," diye rapor verdi.

Doldurdu. Bardağı bana doğru kaydırды. Aldım ve geri fırlattım.

Sonra neden bira içtiğimi hatırladım. O kadar keskin değil. Çok daha yumuşak. Votka sertti. Bira serin ve ferahlatıcıydı.

Jacob'ın ev yapımı birası da şimdiye kadar tattığım en iyi biraydı.

Gözlerimi sıkıca kapattım.

"Emme, tatlım, konuş bizimle," diye nazikçe teşvik etti Lauren.

Gözlerimi açtığımda kollarını barın üzerine dayamış bana doğru eğiliyordu. Krystal onun yanına yakındı, yaslanmamıştı ama dikkatini çekmiştim.

"Çocuk istemiyorum," diye açıkladım.

Krystal ve Lauren önce birbirlerine sonra da bana baktılar. "Tamam," dedi Lauren.

"Jacob'ın var," diye devam ettim.

"Siktir," diye mırıldandı Krystal.

"Evet," diye katıldım.

Votka şişesini aldı ve bir shot daha doldurdu. Shot bardağını kaptım ve geri fırlattım.

İşim bittiğinde Lauren dikkatlice sordu, "Çocuk istemediğine emin misin?"

Başımı salladım. "Kesinlikle. Böyle bir dürtüm yok," dedim ona. "Ve eğer alacak olsaydım, Jacob seviştikten sonra bana kaç tane istediğimi sorardı. Ve Jacob'ın bana onları istemememin oyunun kurallarını değiştireceğini söylemesi kesinlikle bunu yapardı."

"Oyun değiştirici mi?" Lauren dehşete düşmüş bir ses tonuyla fısıldadı. "Siktir," diye mırıldandı Krystal.

"Evet," diye kabul ettim.

"Peki bu konuşmayı ne zaman yaptınız?" Lauren sordu.

"Dün gece," diye cevapladım. "Talihsiz bir zamanlama.

Jacob şu anda

Dört günlüğüne Denver'a gittim, bazı işlerim var." Bir nefes aldım ve devam ettim: "Bir araya geldiğimizden beri ilk kez ayrı kalıyoruz."

"Evet, talihsiz bir zamanlama," diye onayladı Krystal. Dudağımı ısırdım.

"O... o... o... o..." Lauren bunu söylemekte zorlanıyordu, sonra güçlükle, "Gittiğinde nasıl görünüyordu?" diye sordu.

"Bir yolunu bulacağımızı söyledi," dedim ona. "Bu iyi bir şey," diye araya girdi Krystal.

"Ama bu sabah yola çıkmadan önce beni öptü ve bu... şey," gözlerimi kapadım, açtım, eğildim ve "Acıttı," diye fısıldadım.

Krystal da eğildi. "Seni sertçe öptü mü?"

" o u zaman beni sertçe öpüyor. Ben böyle seviyorum. O da öyle seviyor. Ama bu öyle değildi. Bu...  z c yd ." Başımlı salladım, ellerimi havaya kaldırdım ve devam ettim, "Kula a garip geldiğini biliyorum, bir  p c ğ n hüzünlü olması." Dudağımın titrediğini hissettim ve bunu durdurmak için devam ettim. "Ama hüzünlü bir  p c kt ."

"Vedadan  nceki veda," dedi Krystal sessizce. Lauren uyarırcasına, "Krys," dedi.

Krystal çenesini kapattı.

Ama haklıydı ve ben de bunu biliyordum.

Dirseğimi bara dayadım ve alnımı elimin içine aldım.

"Emme," diye seslendi Lauren.

Başımı ellerimin arasına aldım ama gözlerimi ona diktim. "Onu seviyorum."

"Ah, bebeğim," diye fısıldadı.

"Ben... o... birbirimizi yıllardır tanıyoruz ve benim için her zaman o oldu," diye paylaştım.

Krystal bardaki kollarına yaslandı ve "Eğer  yleyse, kızım, belki de bu  ocuk olayını yeniden düşünmelisin" dedi.

Yakın durdum ama elimi bara bıraktım. "O ben değilim."

"Onun için sen yapabilir misin?" Lauren sordu. " ocuklar hayatınızı tüketir," dedim onlara.

" yle değil," diye yanıtladı Lauren. "Yaptıkları gibi bile. Sadece sizin ho unuza giden bir şekilde oluyor."

Aynı fikirde değildim.

Lauren devam etti, "Ben hiç  ocuk taşımadım ama Tate'in

bir oğul. Bir süredir buralardaysanız, annesinin öldürüldüğünü biliyorsunuzdur, bu yüzden Jonas her zaman bizimle birlikte. Biz bir aileyiz. Onu büyüdüğünde aldım ama hayatıma girdiği güne ve o günden beri hayatımda olduğu her güne değer veriyorum."

"Bu harika. Sen havalısın," dedim. "Sen öyle bir kadınsın. Ama söz veriyorum, o tartışmadan, o öpücükten sonra bunu kafamda evirip çeviriyorum ve düşünüyorum. Teslim olmayı düşünüyorum. Ve ben sadece..." Yutkundum. "Bunun benim hayatım olmasını istemiyorum. Bunu hiç düşünmedim. Düşünüyorum da, sonuçta bu bana göre değil."

Lauren Krystal'a baktı ama Krystal bana bakıyordu. "Siz ikiniz, çok güzel bebekler yaparsınız," diye ilan etti, Ve bununla ilgili bir şey göğsümün tam ortasına bir yumruk gibi çarparak beni sarstı.

"Son birkaç haftadır Faye ve Chace'in yanındaydım. Faye, Deck'in de çok sık geldiğini söylüyor. Bazen seninle birlikte, bazen de gün içinde sadece kontrol etmek için," diye beni bilgilendirdi.

Bunu biliyordum. Yine Jacob, Chace ve Faye'in bebeği üzerinde kalıcı bir etki bırakmaya kararlıydı ve kararlı olduğunda, kararlı olduğu şey düşünemese bile bu konuda bir şeyler yaptı.

Dahası, o ve Chace çok yakınlardı. Jacob, Chace mutlu olduğu için çok mutluydu. Ve bu tür şeyleri değer verdiği biriyle paylaşmaktan hoşlanan bir adamdı.

Bu düşünce de beni göğsümden vurdu.

"Faye o çocuğun onun gözbebeği olduğunu söylüyor," diye konuşmaya devam etti Krystal. "Küçük Jake'le birlikte olmasının çok şirin olduğunu söylüyor. Deck'le ilgili hiçbir şeyin sevimli olmadığını hepimiz biliyoruz, ama o koca adamın küçük bir bebekle bağ kurmasının çok sevimli olacağını düşündüm. En iyi arkadaşının çocuğuyla bunu yapıyor, senin ailene ne verecek?"

İşte o zaman, Jacob'ın yeni doğan Jake'i kucağında tuttuğu ve kollarında nazikçe tuttuğu çocuğu tarafından tamamen tüketildiği görüntüsü beni vurdu ve bu da

göğüs kafesi ve ben yine nefes almakta zorlanıyordum.

Çok güzeldi. Gördüğüm en güzel şeydi.

Ta ki o gece başını kaldırıp gözlerimin içine bakana ve benimle bir hayat kurmak istediğini söyleyene kadar.

"Benim tavsiyem," diye düşüncelerimi böldü Krystal. "Bir şeyleri sonlandırmakla ilgili herhangi bir karar verme. Hiçbir şey hakkında açıklama yapmayın. O gideli dört gün oldu. Yatağına aldığın adamı düşünmek için dört günün var. Sana nasıl baktığını. Sana nasıl davrandığını. Dışarıda çok fazla iyi erkek olmadığını. Küçük Jake ile nasıl olduğunu. O yıkık dökük evin nasıl canlandığını, nasıl bebeklerle olduğunu. Ve sen tekrar düşündün."

Lauren yine uyarırcasına, "Krys," dedi ve Krystal'ın gözleri ona dikildi.

"Yanılıyor muyum?"

Lauren bakışlarını onun üzerinde tuttu ve sonra bana baktı. "O değil, biliyorsun."

"I-" Ben başladım ama Lauren elini uzattı ve benimkini tuttu.

"Krys'in dediği gibi, karar vermek yok, açıklama yapmak yok. Dört gün ve bu süreyi düşünmek için kullan. Eğer gerçekten sen değilsen, tamam. Başka bir şeyse, bunu araştırın. Bebek taşımakla ilgili bir sorunuz varsa, evlat edinmeyi veya taşıyıcı anneliği düşünün. Daha derin bir şeyse ve Deck ile bu konuda konuşamıyorsanız, beni, Krystal'ı, Faye'i, her kimse onu arayın ve sohbet edin. Kimseye bir şey söylemeyiz. Ve sizi dinleyeceğiz."

Elimi sıktı ve gözlerimin derinliklerine baktı, gözleri arıyordu ve devam etti ama bu sefer yumuşak bir şekilde. "Ama Krys çoğunlukla haklı. Benim tecrübelerime göre, ki bu sadece son zamanlarda oldu, dışarıda iyi adamlar var ve sayıları hiç de az değil. Ama bu onların kolay bulunabileceği, kolay elde edilebileceği ya da kolay elde tutulabileceği anlamına gelmiyor." Bir el daha sıktıktan sonra, "Bu, onları elde etmek için kendinizden bir parça vermeniz gerektiği anlamına da gelmez. Onları elde tutmak için hayatınızın akışını değiştirecek istemediğiniz bir şeyden vazgeçmeniz de gerekmiyor. Ancak bu, herhangi bir şey hakkında çok iyi düşünmeniz gerektiği anlamına gelir.

onlarla olan geleceğinizi etkileyecek bir karar."

O sabah Jacob'ın yaptığı gibi, konuşmasını bitirdiğinde ona dair imgelemim yüzüyordu ve fısıldadım, "Kızlara sahip olmak harika bir şey."

Lauren'ın bulanık görüntüsü gülümsedi.

Krystal, "Her şey daha da harika olacak çünkü sandviçler getiriyoruz, Shambles'ın La-La Land'deki pastalarından alıyoruz ve siz de kızlarınızla birlikte zil zurna sarhoş oluyorsunuz," dedi.

Gözyaşlarımı kırıştırdım, ona baktım, titrek bir gülümseme verdim ve o devam etti.

"Sen mahvolmuşsun, Laurie ya da ben seni eve bırakırken Bubba arabayı kullanacak. Yani güvendesin. Yemek. İçki. Arkadaşlık. Ve eve güvenli bir yol. Şimdi yerleş kızım, kabul törenini gerçekleştirmek üzereyiz."

Sallantılı gülümsemem daha da güçlendi. Bana gülümsemedi.

Shot bardağıma biraz daha votka doldurdu.

Dolduktan sonra alıp geri attım.

* * *

Beş saat sonra.

Eve döndüğümde doğruca kütüphanedeki bilgisayarına gittim.

Çantamı bıraktım ve bilgisayarımı açtım.

Bira ve yudumlamaya geçtiğim ve sandviçler daha sonra pizzaya dönüştüğü için tam olarak sarhoş değildim. Yine de araba kullanacak durumda değildim, bu yüzden Krystal beni Bubba Persephone'u sürerken eve getirdi (ve dikiz aynamdaki "Free to Fly" kelebeğimden biraz alaycı ama daha çok huysuz bir şekilde şikayet ederek Jacob'ın tüm Bronco konusunda haklı olduğunu kanıtladı).

Bilgisayar açıldığında gözlerim duvar kağıdına takıldı ve aklım bu konuda gerçekten bir şeyler yapmam gerektiği gerçeğine gitti. Fazla bir şey yoktu ama cidden çirkindi. Duvarlar daha iyi görünecekti.

daha iyi bir şeyle kaplamak muhtemelen bir buçuk yıl sürecek olsa bile.

Bu düşüncelerle çantamdaki telefonum çaldı. Çıkardım ve "Jacob arıyor" yazdığını gördüm. Göğsümdeki o yumruk geri geldi.

Telefonu açtım ve kulağıma götürdüm.

"Selam tatlım," dedim sessizce.

"Selam bebeğim," diye cevap verdi aynı tonda. "İyi bir gün geçirdin mi?"

"Saçlarım harika görünüyor, bu yüzden kaçırmamız çok yazık. Ama Bubba'nın yakınında yaptırdığım için eve gelip saçlarımı açıkta kalan tellerin üzerine alçıpan yama yapmakla harcamadım. Bunun yerine Krystal, Lauren, Bubba, Jim-Billy adında çok hoş bir adam ve bir motorcu barının müşterileriyle paylaştım."

"Bunun boşa gitmesine izin vermediğin iyi oldu" diye cevap verirken sesinde bir gülümseme vardı.

Bu gülümsemenin sesini sevdim ve onu sevdim.

Onu sevmiştim.

Gözlerimi tekrar sıkıca kapattım, açtım ve sohbet edercesine, "Krystal ve Lauren'la güzel bir sohbet ettik," dedim.

Ne söylediğimi biliyordu.

"Bu iyi, Emme" diye cevap vermeden önce tereddüt ettiğinde bunu anladım.

"Eve gittiğinde konuşuruz," diye fısıldadım.

Bir tereddüt daha, bana dönmeden önce bu seferki ağırdı, derin sesinde bir parça rahatlama vardı ve Tanrım, Tanrım, "Tamam tatlım" dediğinde umudu bile duymuş olabilirdim.

"Tamam," dedim, daha dik oturdum, boğazımı temizledim ve "Günün iyi geçti mi?" diye sordum.

"Daha da iyi oldu."

Bir kez daha gözlerimi kapattım.

Sesi bana geri geldi ve onları açtım.

"Bu işi erkenden bitirmek için elimden geleni yapacağım ki sevgilimin yanına dönebileyim."

"Bu iyi olur."

"Bekle," dedi, aniden dikkati dağılmıştı. Bekledim ve yarım dakika sonra bana "Gitmeliyim bebeğim. Kusura bakma. Bir şeyin ortasındaydım. Zamanım var sanıyordum. Ama yokmuş."

"Tamam, tatlım."

"Yarın ararım."

"Tamam."

"İyi geceler, iyi uykular bebeğim." "Sana da Jacob. Görüşürüz."

"Görüşürüz,
bebeğim."

Bağlantıyı kesti.

Telefonumu masanın üzerine koydum, ona baktım ve Jacob'ın küçük Jake'i kucağına aldığı görüntü zihnimi doldurduğunda onu gözden kaybettim.

Kafamı sallayarak temizledim ve bilgisayara baktım. Giriş yaptım ve Outlook'u açtım.

Sonra Harvey'e bir mesaj gönderdim.

Ziyarete gelmeyeli uzun zaman olmuştu ve Jacob'ın gidişiyle bu altın bir fırsattı.

Ama dahası, Harvey zor bir hayat yaşamıştı. Hatalar yapmıştı. Bedelini ödemişti. Beni tanıyordu. Ve bilgeydi.

Bu yüzden onunla Jacob hakkında, nerede olduğumuz hakkında konuşmak, düşüncelerini almak, Krystal ve Lauren'inkilerle uyuşup uyuşmadığını görmek istedim. Sonra da kızların önerdiği şeyi yapacaktım.

Jacob ile geleceğimi etkileyecek bir karar hakkında çok iyi düşünün.

Harvey'e gönderdiğim e-posta, ertesi gün ziyaret için müsait olup olmadığını sormamı içeriyordu. Gönderdikten sonra etrafta dolaşıp normal şeyler yaptım. Sabah için kahve yapmak üzere kahve makinesini kurdum. Bulaşık makinemdeki temiz bulaşıkları yerleştirdim. Gelen e-postaları sıralamak için bilgisayara geri döndüm.

Ben bunu yaparken Harvey geri e-posta gönderdi.

Senin için her zaman zamanım var, Emme. Öğlene ne dersin? Sana öğle yemeği veririm. Dikkatli sür.

Tatlı getireceğimi söyledim, diğer e-postalarımı bitirdim ve makinemi kapattım.

* * *

On beş saat sonra.

Denver'da Broadway'e park
ettim. Erkenciydim.

Erkenciydim çünkü çok iyi uyuyamamıştım, bu yüzden tamamen uyanıktım ve Allah'ın belası bir saatte günle yüzleşmeye hazırdım. Zihnimi meşgul etmesini istemediğim şeyler dışında meşgul edecek hiçbir şey olmadığı için yola çıkmaya karar verdim.

Harvey beni öğlen bekliyordu, bu da Fortnum's Used Books'a uğrayıp bir kahve içmek için zamanım olduğu anlamına geliyordu. Denver'da yaşarken oraya her zaman giderdim çünkü kahvesi muhteşemdi. Ama aynı zamanda sadece takılmak isteyeceğiniz havalı bir yer olduğu için de. Çalışanlar da çok komikti. Bronco'dan aşağı atladım, kapıyı açtım, elimi kapamak için kapıya götürdüm, gözlerim çeyrek blok boyunca Fortnum's'a çapraz açılan kapıya doğru ilerledi.

sokağın

köşesinde.

Durdum.

Ve nefes almayı bıraktım.

Ama kalbim kanamaya başladı.

Çünkü Jacob elinde beyaz kâğıt kahve fincanıyla Fortnum's'dan çıkıyordu.

Ve yanında Elsbeth vardı.

Köşede durduklarında şok olmuş, inanamamış, içim boşalmış bir halde bakarken elim kapımın kenarını öyle sert kavradı ki etimi ısırdı.

Jacob ona baktı ve küçük bir sırtış attı. Zaten parçalanmış olan benden daha fazla parça koptu.

Elsbeth başını kaldırıp Jacob'a baktı ve onun sırtışına ısıltılı bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Yırtık pırtık ve kanlar içinde, daha fazla parçam benden koparıldı.

Sonra Elsbeth Jacob'a doğru ilerledi, kollarıyla etrafını sardı ve ona sarıldı.

Orada dururken, görürken, nefes alırken, hissederken, benden geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Daha fazla dayanamadım.

Kamyonetime bindim, bakmadım, hiçbir şey yapmadım ama oradan siktir olup gitmeye odaklandım. Persephone'nin kontağını çevirdim, onu trafiğe soktum, gözlerimi Fortnum'dan ayırmadım ve yanından geçip gittim.

Neyse ki Broadway'in birkaç blok aşağısında I-25'e giden bir kavşak vardı.

Onu aldım ve eve doğru
yola çıktım. Harvey
endişelenecekti. Ona
sonra açıklardım.

* * *

Üç saat sonra.

Jacob'ın yatağının üzerinde duran ve içinde tüm eşyalarımın olduğu çantanın fermuarını çektim. Yutkundum.

Buford'a baktım.

Kuyruğunu salladı.

Onun görüntüsü yüzmeye başladı.

Gözlerimi kırptım ve çantamı almak için hareket ettim.

I durdu ne zaman I gördüm ve
kaleydoskop üzerinde Jacob'ın komodini.

Daha önce yanılmışım. Bana kalan bir şey vardı.

Bunu biliyordum çünkü o kaleydoskopu görmek benim son parçamı da kesip attı.

Yanına gittim, elime aldım, dikkatlice tuttum, inceledim. Gerçekten çok güzel bir şeydi.

Birdenbire elim yumruğuma dolandı ve kolum dışarı fırlayarak döndüm.

Buford ayağa kalktı ve geri çekildi.

Ama tutuşum onu bırakmayı reddetti. Hareketlerim bittiğinde onu göğsüme bastırıyordum.

"Neden?" Buford'a sordum.

Buford bana baktı, dili çözülmüştü.

"Neden onunla birlikteydi? Ondan nefret ettiğini söyledi. Onu bir daha asla görmek istemediğini söyledi."

Buford hiçbir şey söylemedi.

Başımı salladım, kaleydoskopu kaldırdım ve elime aldım.

Göz.

Kadranları çevirdim.

Ben güzellik görmedim. Gördüğüm şey sadece başımı döndürdü.

Onu komodinin üzerine koydum, çantamı aldım, Buford'un yanına eğildim ve kulağını tırmaladım.

"Seni özleyeceğim, yavrum," diye fısıldadım.

Başını çevirdi ve bileğimi yaladı.

Jacob'ın evinden çıkarken o kadar telaşlıydım ki alarmı çalıştırmayı tamamen unutmuştum.

Buford'un havlamaya başladığını duyduğumda da görmezden geldim. Çok fazla havlamazdı, eğer o durumda olmasaydım dikkat ederdim.

Ben yapmadım.

Aklımda başka şeyler vardı.

Ama yola çıkmadan önce yan kapıya gittim ve oradaki kadına Buford'a bakıp bakamayacağını sordum.

Bana meraklı bir bakış atarak kabul etti.

* * *

Dane

Dane lanet köpeğe "Kapa çeneni," dedi, onu geri tekmeledi ve köpeği dışarıda tutarak yatak odasının kapısını kapattı.

Dane, Emme'yi takip ediyordu ve Emme bu yere geldiğinde, onun arkasındaki büyük, süslü eve girmişti.

O da izlemişti.

Ve gördüklerinden nefret etti.

Gözleri kaleydoskopa kaydı, sonra oraya doğru yürüdü.

Onu eline aldı ama tek görebildiği Emme'nin o lanet şeyi bebeğiymiş gibi göğsüne bastırdığı oldu.

Ve o şey Deck'e aitti. Deck'in evindeydi. Ve büyük evi ve ısıtılmalı havuzuyla, mahkeme salonunun dışında durup Dane'in kışından korkuyormuş gibi Dane'e bakabilecek kadar büyük olduğunu düşünen o adam için bir şey ifade eden bir şeydi. Sanki Deck'in sokakta tanıştıkları anda kadınına taşınmış olması Dane'in umurunda değilmiş gibi.

Emme'yle sokakta tanışmıştı, Dane de tam oradaydı.

Tam orada.

O kaleydoskop Emme için de bir şey ifade ediyordu. Emme ve o lanet herif için bir anlamı vardı. Onu kucağına almasına yetecek kadar. Komodininin üzerinde tutmasına yetecek kadar.

O yüzden siktir
et onu. Emme'yi
de sikeyim.

Dane kaleydoskopu tuttu ve yanında geldiği belli olan kutuyu kaptığı gibi pencereye doğru ilerledi. Paravanı kaldırdı, dışarı çıktı, pencereyi kapattı ve paravanı yerine taktı. Dışarıdan kilitleyemiyordu ama umurunda bile değildi. Düşerse düşerdi.

O herifin süslü evinin önünde durup

Dane soğukta o lanet kaleydoskopla ne yapacağına karar verdi.

Sonra da yaptı.

* * *

Emme

İki saat sonra.

Telefonum
çaldı. Yine
çaldı.

Görmezden geldim ve daha fazla kağıt
yırttım. Zil sesi kesildi.

Buhar makinesini kütüphanenin duvarına tuttum.

"Hayır," diye fısıldadım, buhar makinesini çekip daha
fazla kâğıt yırttım. "Hayır," diye tekrarladım, buhar
makinesini duvara geri koyarak.

Gözlerim
bulanıklaştı.

Yanaklarım ıslandı.

"Hayır," diye inledim. "Tek ihtiyacım olan benim. Sadece
ben. Tek ihtiyacım olan bu."

Daha fazla kağıt yırttım.

* * *

Ertesi sabah.

Bahçedeki ofisimde masamda
oturuyordum. Masanın üzerindeki
telefonum çaldı.
Görmezden geldim.

On Beşinci Bölüm

Her zaman

O akşam.

Evime doğru gelirken ilk fark ettiğim şey Jacob'ın kamyonuydu.

Kamyonunun arkasına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, ayak bileklerini çaprazlamış, çok kızgın görünen Jacob'dı.

Eve erken geldi.

Bunu aklımdan çıkarmak için fark ettiğim ikinci şey, Max ve ekibinin birkaç pencereyi içeri almış olmasıydı.

Babam bana ikramiyemi vermişti. Max'e izin vermiştim. Bir haftadır pencerelerim üzerinde çalışıyordu. Bu ikinci haftanın başlangıcıydı.

Ön tarafta, Jacob'ın emri üzerine Max ilk önce bunları hallettiği için artık hiçbir pencerede tahta yoktu.

Şimdi, pencerelerdeki boyanması gereken taze ahşap dışında, evim öyle görünüyordu. Bir ev. Güzel bir ev.

Harap bir enkaz değil.

Bu beni mutlu etmeliydi. Ama mutlu etmedi.

Çünkü ikramiyemin tesadüfen Max'in teklifine neredeyse kuruşuna kadar denk gelmesi beni şaşırtmadı.

Jacob ve babamın komplo kurduğunu biliyordum. Hiçbir şey söylemedim.

Çünkü iki hafta önce bunun tatlı olduğunu düşünüyordum. Tatlı, koruyucu ve belki biraz da komik.

Şimdi kesinlikle yapmadım.

Jacob'ın kamyonetinin ön kapısının karşısına park ettim ve Bronco'mdan çıktım. Kaputu çevirdiğimde Jacob'ın hareket ettiğini fark ettim. Şimdi ön merdivenlerimin dibinde duruyordu.

Gözlerinin içine baktım.

Başka tarafa bakmadı ve tereddüt etmedi.

"Donna aradı. Endişelenmememi söyledi. Buford'a göz kulak olacakmış." "İyi ki halletmiş," diye cevap verdim, yanından geçip giderken.

ön kapıma kadar.

Anahtarı soktum, sonra kapıyı açmak için biraz çaba sarf ettim ve içeri girdim.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Jacob beni takip etti.

Kapının kapandığını duydum ve sonra "Ne oluyor Emme?" diye sordum.

Döndüm ve Tanrı beni öldürse bile bir gün görkemli, zengin bir ön giriş olacak olan muhteşem yıldız patlamasının üzerinde durarak Jacob Decker ile göz göze geldim ve ben de tereddüt etmedim

"Pazar günü alışveriş yapmak için Denver'a gittim."

Elbette bu bir yalandı ama umurumda değildi. Zamanımı nasıl geçirdiğim artık onu ilgilendirmiyordu.

"Denver'daydın ve beni aramadın mı?" diye sordu.

Bu soruyu iki nedenden dolayı tuhaf buldum. Birincisi, birlikte öğle yemeği yemek için yeterli zamanı olup olmadığını sormak için bile olsa onu aramayı düşünmemiştim. İkincisi, Elsbeth'le görüşürken beni görmek istediğini söylemesi.

Bunu görmezden gelmenin ve tek kelime etmemiş gibi devam etmenin en iyisi olduğuna karar verdim.

"Ve Fortnum's'a uğrayıp bir fincan kahve aldım," diye paylaştım ve tüm vücudunun sarsılmasını ve yüzünün irkilmesini acımasız bir hayranlıkla izledim. "Evet, tatlım," diye fısıldadım. "Sen ve Elsbeth birlikte iyi görünüyordunuz. Zaten hep öyleydiniz."

"Emme-"

Olamaz. Onun saçmalıklarını dinlemeyecektim.

"Kendine sakla," **diye** tersledim. "**Duymak** istemiyorum. Duymak istemiyorum."

umurumda değil."

"Bir açıklaması var."

Elimi uzattım ve "Eminim" diye cevap verdim. Sonra kolumdan çantamı çıkardım, girişteki masaya doğru yürüdüm ve çantayı yere atarken, "Ne olduğu umurumda değil," diye bitirdim.

"Düşündüğün gibi değil," dedi bana.

Ona döndüm. "Bana ondan nefret ettiğini söylediğini düşünüyorum. Onu bir daha asla görmek istemediğini söyledin. Ama yine de oradaydın, ona sırtıyor ve sarılıyordun."

"Erika'yla karşılaştı," dedi.

"Whoop-di-do," diye karşılık verdim. "Olur böyle şeyler. Denver büyük bir şehir ama yine de küçük bir kasaba. Bu her zaman olur. Orada yaşarken tanıdığım birini görmeden hiçbir yere gidemezdim. Yine de itiraf etmeliyim ki Elsbeth'in Erika'ya rastladığını kahve içerken seninle paylaşmak istemesini garip buldum. Daha da tuhafı, bunu sizinle paylaşabilmesi için onunla tanışmış olmanız."

Bunu duymazdan geldi ve bana "Erika ona ikimizden bahsetmiş" dedi.

"Bu bir sürpriz değil," diye karşılık verdim hemen. "Son birkaç ayı senin tarafından becerilmekle geçirdiğim için son zamanlarda Erika ile uzun bir kız sohbeti yapmadım. Ve ondan önceki ayları da Dane tarafından becerilmekle geçirdim," diye ekledim ve yüzü sertleşti ama umurumda değildi. "Ama aradı ve aptal ben, mutluydum, bu yüzden takıldığımızı paylaştım. O da benim adıma mutlu oldu. Elsbeth'le hiç anlaşamadı, o yüzden eminim onunla paylaşmaktan iki kat mutlu olmuştur."

Jacob yine tüm söylediklerimi duymazdan geldi ve hikâyesine devam etti. "Kasabaya vardığımda, bebeğim, Elsbeth beni aradı.

ve buluşmak istediğini söyledi. Denver'da olmam sadece bir tesadüftü."

"Açıkçası, hemen üzerine atladınız."

Sesi birden alçaldı. "Bebeğim, lütfen, beni dinle."

"Neden?" Tısladım.

"Çünkü bu senin düşündüğün gibi değil ve bunu düzeltmem gerekiyor."

"Biliyor musun," diye söze başladım, "bir yanımda ne saçmalayacağını görmek için seni dinlemek istiyorum. Diğer yanımda ise hiç umursamıyorum ve seninle bir saniye daha vakit kaybetmek istemiyorum."

"Siktir, Emme," diye homurdandı.

Bir şeyler koptu, kendimi kaybettim, ona doğru eğildim ve bağırarak, "Elsbeth'le buluştun! Ona gülümsedin! Ona sarıldın! Bunların ikisi de onun değil Jacob. İkisi de benim!"

"Onu tutmadım," diye karşılık verdi. "Sana sarıldığını gördüm," diye karşılık verdim.

"Evet, bana sarıldı bebeğim, ama ben de ona sarılmadım."

Başım sarsıldı çünkü bu doğru olabilirdi. Elsbeth'in ona sarıldığını gördüm ama Jacob'ın kollarını ona doladığını hiç görmedim. Ona dokunduğu anda gözümü kaçırmıştım.

"Birlikte olduğumuz için mutlu," diye açıkladı.

Ağzımı kapattım ve gövdem geriye doğru sallandı. "Evet. Beni de şok etti," diye devam etti.

"Beni aradığında telefonda söyledi. Sanırım telefonu yüzüne kapatmayayım diye söyledi. Konuşmaya devam etti, benimle oynadığından emindim. Ama sesinin eskiden olduğu gibi çıkmasından kurtulamadım. Eskiden olduğu gibi."

"Yani Elsbeth'in geri döndüğünü düşündün, şimdi zengin ve başarılısın ve muhtemelen senin için bütün bir Decker futbol takımını dışarı atma fırsatına gözünü kırpmaz, arazinin düzenini kontrol edersin," diye tahmin ettim.

"Yok artık," diye kestirip attı, sesi kızgın çıkmaya başlamıştı. "Onunla görüştüm çünkü bana seninle arasını düzeltmek istediğini söyledi. Onunla buluşmazsam doğrudan sana gideceğini düşündüm ve bunu kabul etmediğimi yüz yüze söylemek istedim."

Yine ağzımı kapattım. "Seni özlüyor Emme," dedi bana.

"Doğru," dedim alaycı bir şekilde. "Birdenbire, dokuz yıl sonra, eski sevgilisiyle birlikteyim, beni özlüyor ve aralarını düzeltmek için eski sevgilisiyle iletişime geçiyor."

"Anlayışlı olacağınızı düşünmedi."

"O haklıydı. İşin tuhafı, geçen yaz bana anlattıklarından sonra, senin daha az anlayışlı olacağını düşünmesi gerekirdi."

"Emmanuelle, sen kapa çeneni, zorla girmedikçe hiçbir şey içeri giremez ve bunun yalan olmadığını biliyorsun. Ama sadece söylüyorum, onun da bana söylemesi gereken birkaç şey vardı."

Söylediği ilk kısım gerçekten de yalan değildi, bu yüzden yanıt vermedim. İkinci kısmı bilmek istemedim. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

Jacob yaptı.

"Bebeğim, siz ikiniz çok yakındınız." "Artık değiliz."

"Emme, siktir."

Bana doğru bir adım attı ama ben bir adım geri çekilince durdu.

Sonra konuşmaya devam etti.

"Aramızda bir şeyler olacağını her zaman bildiğini söyledi. O zamanlar bile bunun olacağını bildiğini söyledi. Bunu ikimiz de biliyoruz. Şimdi itiraf etti. Kocasından boşanıyor. Mutlu değil ama başka bir adamla birlikte değil ve takılmak da istemiyor. Nerede yanlış yaptığını anlamaya ve hayatını yoluna koymaya çalışıyor. Ama bunu bir erkek olmadan yapıyor. Ve yanlış yaptığı yerlerden biri de istediğini aldığı ama ihtiyacı olanı alamadığı bir hayat kurması ve bu süreçte bir sürü şey kaybetmesiydi. Ve evet, bunun bir parçası bendim. Ama onun endişelendiği kısım sensin."

"Gerçekten bu saçmalığa inanacağımı mı sanıyorsun?" diye sordum. "Evet, gerçekten inanıyorum çünkü gerçek bu."

Kollarımı göğsümde kavuşturarak, "Şunu açıklığa kavuşturalım," diye başladım. "Eski sevgilinden, eski en iyi arkadaşından, arayı düzeltmek için yanıp tutuştuğuna dair bir telefon aldın. Bana bundan bahsetmedin, kahve içerken içten, ruhunu açığa çıkaran bir sohbet yapmanın ve beni daha sonra bilgilendirmenin iyi bir fikir olduğunu düşündün. Doğru mu anladım?"

"Eğer aradığını söyleseydim. Ne istediğini söyleseydim. Eğer söyleseydim

Bunu keşfetmenin iyi olabileceğini düşündüm, onunla neler kaybettiğini, neleri geri kazanmanın iyi olabileceğini. Ya da eğer işler bu şekilde gelişmediyse, yine de sana bunun altına bir çizgi çekme ve yoluna devam etme fırsatı veriyorum, senin için, onun için, benim için. Belki de onunla konuşmanın ve en başta onu neden sildiğini düşünmenin iyi bir fikir olabileceğini söyleseydim. Sana tüm bunları versem Emme, ne yapardın?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdim. "Ve bana o şans verilmediği için artık asla bilemeyeceğim."

"Emme, üzerinde çalıştığın ve konsantre olman gereken büyük bir iş var ve benim de seni bu yolda tutmam gerekiyor. Ayrıca hiçbir şeyin seni bu yoldan saptırmayacağından emin olmalıyım ve seni bu yoldan saptıracak bir şeyden kesinlikle korumalıyım. Mesela benim eski sevgilimle buluşmam gibi."

Başım şaşkınlıkla öne eğildi ve "Sen neden bahsediyorsun?" diye sordum.

Sonra çok tuhaf bir şey söyledi.

"Orada yatıp bu kadar yalnız ve lanet olası bir yalnızlığın ne kadar boktan olduğunu düşünmeyeceğim. Öleceğimden, kimsenin umurunda olmayacağımdan korkmayacağım. Erkek yok. Çocuk yok."

Kaşları birbirene çarptı çünkü hiçbir anlam ifade etmiyordu.

"Jacob, ne oluyor lan?" Çoğunlukla tekrarlardım. "Bana söylediğin buydu."

"Ne?"

"Seninle oynadığımı düşündüğünde kendini kaybettiğinde."

Muhtemelen bunu söyledim, aynen b ö y l e . Jacob her şeyi hatırladı.

Hâlâ anlamamıştım.

"Ne olmuş yani?"

diye sordum.

"Erkek yok," dedi ve vurgulayarak sözlerini tamamladı.

"Çocuk yok."

Onun sözlerini, benim sözlerimi duyunca tüm vücudum kilitlendi. Jacob devam etti.

"Bunu sen söyledin. Çocukları düşündüğünü açıkça söyledin. Bunu söyledin, bana bir işaret verdin, çünkü sen

Kendinizi bir adam bulmaya açıyorsunuz, o adam ben oluyorum, ayrıca ocuk da istiyorsunuz. Sonra Chace ve Faye'in oğlunu kucaınıza alıyorsunuz ve dünya eriyor. Sadece sen ve o. Küçük Jake'e o kadar dşkndn ki, sen ve ondan başka bir şey yoktu. Haftalar sonra, oradayız, aıgız, o yolda ilerliyoruz, sana kaç ocuk istediğini soruyorum, aniden hiç istemiyorsun. Birdenbire, hiç ocuk dnmedin. Aniden, bu sen değilsin."

"I-"

"Bağlantı kesiliyor.

Yine." "Jacob-"

Yine sözümü kesti. "Gördün mü bebeğim, bir türlü anlayamadığım bir nedenden dolayı, sen bir şey bilmiyorsun. Bir dakika, çok tatlısın, çok tatlısın, yemin ederim Emme, böyle bir tatlılığı hak etmek için hayatımda ne yaptım bilmiyorum. Benim için mükemmel, tepeden tırnağa, beyin ve vücut, zgr ve kolay bana sadece istediğim her şeyi değil, ihtiyacım olan her şeyi veriyor."

Sözleri göğüs kafesime sertçe çarptığında keskin bir nefes aldım.

Jacob tepkimi fark etmemiş olmalı ki konuşmaya devam etti.

"Bir dakika sonra, geçmişini benimle paylaşıyorsun, kafanda zyorsun, seni kaçıran o adamın seni nasıl yaraladığını anladığını anlatıyorsun. Sonra bir bakmışsın, hiçbir şeyden haberin yok ve birdenbire kayıp gidiyorsun. Bunun olduğunu görmüyorsun, hissetmiyorsun, yaptığını bile bilmiyorsun. Ama ben hissediyorum. Bana anladığını söylediğin halde nasıl anlamadığını anlamıyorum. Ve son olarak, bunu nasıl dzelteceğimi bilmiyorum ve bu olduğunda, ldryor. Bu yüzden her şeye karşı tetikte olmalıyım," diye eğildi, "kendini benden koparmak için kullanabileceğin her lanet şeye karşı. Evet, Elsbeth aradı, kendini toparlıyor gibiydi, buluşmayı kabul ettim ve tam da bu yüzden sana bundan bahsetmedim. Çünkü bunu kendini benden koparmak için kullanacaktın."

Yine yanıt alamadım. Bu sefer çünkü her şey söylediği doğruydı ve ben korkmuştum çünkü bilmiyordum

Neden bu kadar bilgisiz olduğumu, nasıl anlamadığımı ve nasıl düzelteceğimi de bilmiyordum.

Jacob yanıt vermememe aldırıyor gibiydi. Paylaşmaya devam etti.

"Bu arada Emme, geçen yaz bana yaptığı şey için de özür dilemek istedi. Ve bu da gerçektir, bu yüzden buluşmayı kabul etmemin bir başka nedeniydi. Belli ki kafanın içinde olduğun ve kendini dışarı atamadığın için sana berbat görünüyor, ama iyi ki yapmışım. Aylar boyunca neyim var diye düşünürken düştüm ve tam bir amcık için derinlere indim. Öyle olmadığını bilmek güzeldi. Kafasının karışık olduğunu ve aynı zamanda kendini düzeltmeye çalışırken aptalca şeyler yaptığını bilmek güzeldi. Aptalca seçimler yapan düzgün bir kadına aşık olduğumu bilmek güzeldi."

Bunların hepsi de mantıklıydı, ki bu berbattı.

Ama işi bitmemişti. En iyisini sona saklamıştı.

"Ve bu beni bir pislik yapabilir ama sonunda benim için işe yaradığını bilerek beni becerdiği için mahvolmuş bir kadınla kahve içmek güzeldi. Çünkü benim için doğru olmayan bir kadınla birlikte değildim. Benim için yaratılmış bir kadınla birlikteydim."

"Bunu anladığına sevindim Jacob," diye cevap verdim ve biraz da öyleydim. Ama aynı zamanda sersemlemiş, korkmuş, çıldırmış ve hâlâ öfkeliydim. Korku ve öfkeyle başa çıkamadığım için

Korkmuştum, kızgınlığımı tuttum.

"Ama bu bana bilerek söylemediğin gerçeğini ortadan kaldırmıyor" diye devam ettim.

"Ve nedenlerini açıkladım."

"Bunu riske atacak kadar önemli miydi senin için," elimi uzattım, "sırf seni on yıl boyunca etkileyecek saçma bir seçim yapmadığını bilmek için?"

"Tanrım, Emme, evet," diye kestirip attı, sonra devam etti, "Ama aslında Denver'da olmanı beklemiyordum. O yüzden ben sana söyleyene kadar bilmeni de beklemiyordum."

"Bana her şeyi sonradan anlatmak gibi bir huyun var," dediğimde elini kaldırdı ve saçlarını taradı.

Saç.

"Tanrım, Emmanuelle, en son böyle bir şey olduğunda gizli bir dava üzerinde çalışıyordum."

"Peki ya benim pencerelerim, Jacob?" Ben de karşılık verdim. "Bana ikinizin de sahip olmamı istediğiniz ama benim kendim almak istediğim, bu yüzden ikinizin de benimle oynadığı bir şeyi almak için babamla işbirliği yaptığınızı söyleyecek miydin?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sormadan önce çenesi geri çekildi ve kaşları birbirine çarptı.

"Hayır. Kesinlikle değilim. Mutfağımda durdun ve bana, işleri nasıl yaptığıma, işleri nasıl yapmaya alıştığıma dair bir aklın olacağını söyledin. Ama sanırım sahip olacağın o akıl, işleri kendi bildiğin gibi yapmak için arkamdan iş çeviriyor."

"Yani Elsbeth'i aramıza sıkıştırmandan bunu kullanmana mı geçiyoruz?" diye sordu kuşkuyla.

"Jacob, yalan söyledin," diye tersledim. "Ve babamı da yanında sürükledin."

"Bebeğim, adamın ve babanın seni gözetmesi gerçekten umurunda mı, o kadar inatçısın ki bir oyun yapmamız gerekiyor ve tekrar ediyorum, bunu seni gözeterek yapıyoruz?"

"Bu işin prensibi böyle," diye tısladım.

"Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun," diye karşılık verdi ve bu sefer iki kolumu da açarak geriye yaslandım.

"Oh," diye alaycı bir şekilde kelimeyi çıkardım. "Senin için bir şey ifade etmiyor ama benim için çok şey ifade ediyor ve bu saçmalık mı?"

"Lanet olsun Emme, ağzından çıkanı kulağın duysun," diye emretti.

"Konsantrasyonum yok Jacob, çünkü hepsini seni dinlemek için kullanıyorum," diye karşılık verdim.

"Tamam bebeğim, o zaman buna konsantre ol," diye ısırdı. "On iki yıl önce Elsbeth ve benim evime geldin. Elsbeth orada değildi. Sen gideceğini söyledin, ben kalmanı istedim. Balkonda sarhoş olduk ve kığımızla güldük. Saatlerce güldük. Seni eve taksiyle bıraktım. Ama tüm o zaman boyunca bir kez bile sadece sen ve ben, senin kızın

Orada bile onu özledik. O yoktu. Sohbet etmekte, bağlantı kurmakta, birbirimizin arkadaşlığından zevk almakta hiçbir sorunumuz yoktu. Elsbeth ve sen varken, ben de sen vardın Emme. Hepinize sahiptim. Ve sana neden bu kadar sahip olduğumu biliyor musun?"

Hiçbir şey söylemedim.

Jacob'ın bana ihtiyacı yoktu.

"Çünkü bana sahip olamayacağını bildiğin için güvendedin."

Birdenbire ağır ağır nefes almaya başladım.

"Senin yalnız biri olduğunu sanıyordum," diye devam etti.

"Değilmişsin.

Yalnız kalmaya kararlısın."

"Ben çözülmesi gereken bir bulmaca değilim Jacob," dedim ona, sesim daha kısıktı.

"Sen, Emme, bulduğum en sinir bozucu ve çözülmesi en önemli kişisin."

"Ben sadece benim."

"Hayır bebeğim," dedi nazikçe. "Artık sadece sen değilsin. Artık benimsin. Bu da bizim bir parçamız olduğun anlamına geliyor." Bunun üzerine nefes almayı bıraktım.

"Hasarlısın," diye ilan etti.

"Değilim," diye zorladım.

Ama ben öyle olduğumu düşünüyordum. "Kırık," diye devam etti.

"Değilim," diye t e k r a r l a d ı m hırıltılı bir sesle, her ne kadar ben de öyle olduğumu düşünsem de.

"Ve parçaları tekrar bir araya getireceğim, Emme."

Başımı salladım ama bir şey söylemedim.

"Senin için ve benim için."

"Çalışmıyoruz," diye cevap verdim, nedenini bilmediğim bir şekilde zorlayarak.

"Biz hep çalıştık, Emme. Her zaman."

Buna bayıldım. Bu çok güzeldi.

Çok güzel.

Başımı tekrar salladım ama bu sefer sertçe salladım, aniden öyle panikledim ki neredeyse felç olacaktım.

Paniği bastırarak, kızgın bir şekilde

İçimdeki her şeyi.

Bunu yaparken, onu Elsbeth'le gördüğümü ve bunun beni nasıl mahvettiğini hatırladım ve düşündüm... hayatta olmaz. Ne şimdi ne de gelecekte hayatımın bir saatini daha son iki günde hissettiğim gibi hissederek geçiremezdim.

O benim için doğru adam değildi. Öyle olduğunu sanmıştım. Ama değilmiş.

O değildi.

Böyle bir acının bana dokunmaması için yalnız olmam daha iyiydi. Bunu şimdi bitirmeliydim.

"Babamla işbirliği yapıyorsun. Benden önemli şeyler saklıyorsun. Sen bir über-alfasın ve ben bağımsız bir kadınam. Sen çocuk istiyorsun, ben istemiyorum. Ve... ve... sen bir Cumhuriyetçisin."

Kötü bir bitirişti ama elimden gelen tek

şey buydu. Jacob topal olduğunu

biliyordu ve gülümsedi. Tanrım,

gülümsediğinde çok yakışıklı oluyordu.

Bana doğru yürümeye başladı.

Geri çekilmeye başladım.

Ne yazık ki bu sefer durmadı ama duvara çarptığımda hızlıca hareket etmeye başladı ve yön değiştirip kapıdan salona daldı.

Önümü kesti ve beni çitle çevirdi.

Başımı arkaya eğdim ve gözlerini

yakaladım. "Korkutucu derecede

liberalsın," diye fısıldadı. "Jacob-"

"Ve bu ilk sikimde değil." "Sen-"

"Çocuk istiyorsun ama bunu kabul etmiyorsun. Ya da, alternatif olarak ve daha büyük olasılıkla, onlara sahip olmak için kendine izin vermiyorsun."

"Lütfen-"

"Beni seviyorsun ama bana sahip olmana izin

vermiyorsun." "I-"

"Ve bebeğim," elini çeneme doğru kaldırdı ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı, "Nedenini bulacağım. İçindeki bozukluğu düzelteceğim. Sonra dikkatimi bu dünyada olduğun süre boyunca sana verebileceğim en iyi hayatı vermeye vereceğim."

nefes alıyorum."

Çok fazla. Çok güzel. Her şeyden. Çok fazla, beni korkuttu.

Tam anlamıyla panik, kalbim çok sert atıyor, patlayacağım sandım, buradan gitmeliyim! beni çok korkuttu, kontrol edemedim türünden bir panik.

"Lütfen geri çekilin," diye fısıldadım.

"Vereceğim. Ayrıca sana biraz zaman vereceğim. Bu stratejik bir karar olabilir ama düşünmek için zamana ihtiyacın var. Düşünmek için zamanın varken Krys ve Lauren'a gittiğine göre, sana tavsiye verebilecek iyi kadınlarla tanışabilirsin. Sanırım bu taktik benim işime yarayacak. Yapmayacağım şey pes etmek. Ve bir saniye içinde çekip gittiğimde, bebeğim, bundan çıkarman gereken tek şey bu. Çekip gidiyorum ama pes etmiyorum. Senden değil. Bizden de. Ve açıkçası, bu bencilce, çünkü tüm bunları kendim için yapıyorum."

"Neden?" diye sordum. diye sordum ve gerçekten bilmek istiyordum.

Bilmek istedim çünkü korkmuştum, ürkmüştüm, kızgındım, paniklemişim, neyim olduğunu merak ediyordum ama aynı zamanda tam bir baş belasıydım.

"Çünkü beni kızdırıyorsun. Beni güldürüyorsun. Beni düşündürüyorsun. Kendimden başka bir şey olmamamdan kesinlikle memnunsun. Çok güzelsin. Harika sevişiyorsun. Ve köpeğimi seviyorsun."

Gözlerinin içine baktım, hala dehşete kapılmışım, hala her şeyi çok fazla hissediyordum ama hiçbir şey söylemedim.

Bu sefer Jacob da yapmadı.

Ta ki başını eğip ağzını ağızıma değdirene ve o yumuşak dokunuşun her yerime yayıldığını hissedene kadar.

Sadece başını kaldırdığında, "Sonra bebeğim. Ve dikkat et, daha sonra olacak, Emme. Ve yakında olacak."

İki santim uzaklaştı, perçemleri gözlerimden uzaklaştırmak için bir elini kaldırdı, parmağını şakağımdan aşağı, dudağımın köşesinden ve çenem boyunca kaydırıldı.

Bu dokunuş benim de her yerime yayıldı.

Sonra elini bıraktı ve kapiya doğru yürümesini izledim.
Ama durdu ve bana döndü.

"Onu alman beni kızdırdı. Bir süre sensiz yaşayacak olmam ve aynı zamanda on yıldır ilk kez onsuz yaşayacak olmam beni kızdırıyor. Ama şimdilik sana bırakıyorum. Yine de geri döndüğümde Emme, kaleydoskopumu geri isteyeceğim."

Şaşkınlıkla göz kırptım.

Ona kaleydoskopun bende olmadığını söyleyemeden Jacob ortadan kayboldu.

On Altıncı Bölüm

O Olduğunu Onaylayın

Üç gün sonra.

Ne yapıyordum ben?

Kafenin kapısının açıldığını duydum, kafamı kaldırıp kapıya doğru baktım ve onu gördüm.

Elsbeth.

Tanrım, hâlâ çok güzeldi.

"Ne yapıyorum ben?" Kendi kendime mırıldandım.

Hâlâ görüştüğüm bir arkadaşımdan e-postasını istemiş ve almıştım. Ona e-posta gönderdim. Benimle öğle yemeğinde buluşmasını istedim. O da evet dedi. Ben de işten bir gün izin alıp Denver'a gittim.

Şimdi eski en iyi arkadaşım, belki de hâlâ erkek arkadaşımın eski kız arkadaşıyla öğle yemeği yemek üzereydim.

Ve neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kanıtların bunun iyi bir olasılık olduğunu göstermesi dışında tamamen psikopattım.

Masanın yanında durdu.

"Emme, vay canına, harika görünüyorsun... harika görünüyorsun."

O da biliyordu. Ama her zaman vardı. Bir sürü sarı saç. Sıcak yeşil gözler. Muhteşem bir vücut. Harika kıyafetler.

"Merhaba, Elsbeth,"

dedim. "Uh..."

merhaba," diye cevap

verdi.

Başımı karşımdaki koltuğa doğru eğdim. "Oturmak ister misin?"

Önce koltuğa sonra da bana baktı, ikisi de kararsızdı.

O kararını verdi ve ben bunun doğru karar olup olmadığını

bilmiyordum.

oturduğunda doğru ya da yanlış olanı. Yüzündeki ifadeye bakılırsa o da aynı şeyi hissediyordu.

Ceketini çıkardı, çantasını sandalyesinin arkasına astı ve bana baktı.

"Deck sana konuştuğumuzu söyledi," diye tahmin etti. "Öyle söyledi," diye onayladım.

"Ben, şey... bana senin bildiğini söyledi..." diye devam etti.

"Her şeyi biliyorum," diyerek tam olarak söylemediği şeyi doğruladım.

"O her zaman her konuda açık sözlüydü," diye mırıldandı.

Elbette yıllardır onunla yaşayan, ona benden daha uzun süre sahip olan (bazı açılardan) bunu bilirdi.

Ve onun yaptığını hatırlatmaya ihtiyacım yoktu. Tekrar soruyorum, burada ne işim vardı?

Garson kız geldi. Benim zaten diyet kolam vardı. Elsbeth maden suyu istedi.

Hayır, Elsbeth değişmemiştir. Güzellik. Klas. Bir maden suyu sipariş etmek bile onu sofistike ve havalı gösteriyordu.

Garson gitti ve Elsbeth'in bakışları tekrar bana döndü. "E-posta göndermenize sevindim."

"Demek Jacob'ın söylediği doğruymuş," dedim ona. "Çitleri onarmak."

Başını salladı, gözleri üzerimdeydi, bana bakıyormuş gibi değil de beni izliyormuş gibi.

"Biliyorum, ikiniz hakkında bir şeyler öğrenmem garip görünüyor ve bu..." Başını salladı ve sözünü bitirmedi. Onun yerine, "Sadece yaptım. Ama üçümüzün arasında hep böyle olmuştur."

Bu ilginç bir ifadeydi. "Yol ne oldu?"

"Biz sadece birlikte çalışıyoruz." Ona baktım.

Belki de psikopattı.

"Bana pek öyle gelmedi," diye belirttim.

"Tuhaf ama öyle" demeden önce omuzlarını düzeltmesini izledim.

"Bunu açıklamak ister misin?" Rica ettim.

Hemen cevap vermedi. Beni izliyormuş gibi bakmaya devam etti.

Bir süre bunu yaptıktan sonra, "Tamam Emme, bunun çirkinleşmesini istemiyorum ve şu anda hayatımda, dürüst olmak gerekirse, bunu kaldıramam. Bu yüzden bilmelisin ki, eğer bu şekilde olursa, giderim. Ama şunu da bilmelisin ki, e-posta gönderdiğin için mutluydum ve bunun iyi şeylere yol açmasını umuyordum. İşlerin bu şekilde gitmesinin zor ya da üzücü olabileceğini biliyordum ama bunu aşabileceğimizi umuyordum çünkü bu benim için çok şey ifade ediyordu. Ve sonunda, garip de olsa, geçmişimiz, Deck ile olan şeyler, belki yeniden bağlantı kurabiliriz diye umuyordum."

"Jacob'a göre ben pek iyi bağlantı kuramıyorum," diye paylaştım. "Deck her zaman haklıdır," diye cevap verdi hemen ve ben göz kırptı.

"Ne?"

"Sen sahip olduğum en iyi arkadaşsın," diye açıkladı.

Bunun üzerine tekrar bakakaldım.

Elsbeth devam etti.

"Zekisin. Komiksin. Sadıksın. Düşüncelisin. Dağınık, genç, aptal ve olgunlaşmamış olduğumu biliyordun ama bunu yüzüme vurmayacak kadar duyarlıydın. Yaşamam gereken hayat hakkında aptalca fikirlere sahip olduğumu biliyordun ve beni bundan kurtarmaya çalıştın. Yine de her şeyi berbat ettim. Ama seni Deck'le ilişkiimi bitirdiğim için kızgın olduğun için kaybetmedim. Seni kaybettim çünkü bana çok yaklaşıyordun. Biz kankaydık. Sadece Deck yüzünden değil, her zaman bitmiştin. Bu yüzden beni kazıyıp yoluna devam etmek için sebepler buldun. Sonra diğer herkesi kazıyıp atmak ve saatler uzakta kimseyi tanımadığın çılgın bir dağ kasabasına taşınmak için nedenler buldun. Hiçbir şey ifade etmeyen arkadaşlarıyla kısa süreli ziyaretler için Denver'a geri döndün. Sonra da olman gereken kişi olabileceğin dağ kasabasına gidiyorsun. Sadece Emme ile."

Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama söyledikleri mantıklıydı ve bu berbattı.

Masaya doğru baktım. "Emme,"
diye seslendi.

Yutkundum ve ona baktım.

"Seni özledim," diye fısıldadı.

Boğazım düğümlendi.

Gözleri parladı ama benden uzaklaşmadı.

"Biliyordum. O zamanlar senden hoşlandığını biliyordum. Ama senden hoşlanamazdı çünkü kendini bana aşık olduğuna ikna etmişti. Ve biliyordum ki, kendine izin verdiğin şekilde, sen de ondan hoşlanıyordun. Neden ikinizi de kenara çekilecek kadar sevmediğimi bilmiyorum. Belki de yirmi beş yaşında ve bencil olduğum için. Belki de Deck benim her şeyimdi ve ben bunu göremedim ya da onun her şeyi olmadığını ve asla olamayacağımı göremedim. Ama bir hizmetçim ve bir Mercedes'im olsun diye sekiz yıldır bir ahmakla yaşıyordum ve bir kadın böyle bir seçim yaptığında, değerli olan her şeyini kaybettiğinde, eğer akıllıysa, bir daha böyle seçimler yapmamayı öğrenir."

"Yapamam... Ben..." Kekeleydim, kendimi toparladım ve devam ettim. "Dürüst olmak gerekirse, Elsbeth, bu farkındalıkları yaşadığın için gerçekten mutluyum. Bence bu iyi bir şey. Jacob seninle zaman geçirdiğini söylüyor ve umarım bunu yaparken benim aylar önce bildiğim şeyi sen de öğrenirsin. Birlikte zaman geçirmeye değer olduğunu."

Gülümsedi. Küçüktü ama tatlıydı.

Konuşmaya devam ettim.

"Ve neden benimle öğle yemeğinde buluşmanı istediğimi bilmiyordum ama şimdi bunu yaptığıma memnunum."

"Ben de öyleyim."

Başımı salladım. Sonra da itiraf ettim: "Ama sanırım bunun nedeni bazı şeyleri çözmeye çalışmam. Kendi farkındalıklarına ulaşmaya çalışıyorum."

"Ve bence bu iyi bir şey," dedi yumuşak bir sesle. "Jacob'dan ayrıldım," diye birden ağzımdan kaçırdım. Gözlerini kırptırdı.

Sonra "Ne?" diye sordu.

"Bunu tam olarak kabul etmedi," diye paylaştım.

Bana bakma sırası ondaydı,
sonra bir kahkaha patlattı.

"Eğlenceli olduğunu düşünebileceğim bir şey değil,"
dedim kahkahasına karşılık olarak.

Yutkundu ve bana odaklandı.

"Biliyorsun," diye başladı. "Ona Jacob dediğini ve onun da buna izin verdiğini duyduğumda hep çok kıskanırdım. Annesi ve senin dışında kimsenin ona böyle seslenmesine izin vermezdi. Benim bile. Ve 'Bebeğim, Emme'yi ara, akşam yemeğine çağır' dediğinde bundan nefret ederdim ve seninle zaman geçirmek istediğini bilirdim. Senin evine gittiğimizde ikinizin yemek yemesinden, tartışmanızdan, gülmenizden ve sanki ben orada değilmişim gibi hissetmekten nefret ediyordum."

Bunu ona biz yaptık. Farkında bile olmadan yaptık.

O üçgenin benim tarafımdaki ucunda olduğum için bunu göremedim. Jacob da görmedi.

Ama Jacob haklıydı. Elsbeth haklıydı. "Elsbeth," diye fısıldadım.

"Evet," diye sıırttı, "erkek arkadaşım beni en iyi arkadaşım ile aldatıyordu ve ikisi de bunu bilmiyordu. Ama ben biliyordum."

"Aman Tanrım," diye nefes aldım.

Nefes aldım çünkü ciğerlerim alev almıştı ve onlar da alev almıştı çünkü biz de bunu yapmıştık.

"Aldatmanın pek çok yolu var," dedi bana, gülümsemesi soluyordu. "Geçen yaz dünyadaki son aptalca hareketimi yaptım, yemin ederim Emme ve eminim ne olduğunu biliyorsundur. Tamamen berbattı. Ama aklım başımdaydı. Bir hata yaptığımı dair kanıta ihtiyacım vardı, bunu düzeltmeliydim, yani kocamı terk etme kararını vermeliydim ve bunu yapmak için nerede yanlış yaptığımı bulmak için adımlarımı geri takip ettim. Ne yazık ki Deck beni arayarak bana bu fırsatı verdi."

"Bu hiç hoş değildi," dedim ona sessizce.

"Kesinlikle değildi," diye kabul etti. "Bencilce, aptalca ve inciticiydi. Ama o eski bendim. Eski ben olarak yapacağıma dair kendime söz verdiğim son şeydi. Ve bunu yapmak eski benden kurtulmam ve yeni bir ben bulmam gerektiğini görmemi sağladı."

"Keşke Jacob'ı bu işin dışında bıraksaydın."

Nefesini tuttu ve cevap verdi: "Keşke ben de öyle yapsaydım. Ama tarihi değiştiremem. Sadece tekrarlanmamasını sağlayabilirim." Konuşmamızın nereye varacağı konusunda pek de heyecanlı değildim, "Bu çok tuhaf bir konuşma" diye not ettim.

"Evet," dedi yumuşak bir sesle.

"Pek hoşuma gitmedi," dedim ona. "Bu kısmı yani."

"Bunu anlıyorum Emme," demeden önce bir nefes daha çekti. Yıllar önce her şeyi berbat ettim, Deck'i incittim, onu kaybettim ve seni kaybettim. Yine hata yaptım, yine Deck'i ve dolayısıyla seni incittim. Bunları telafi edebileceğimi, açıklayabileceğimi, özür dileyebileceğimi, ne bileyim, Deck'i ya da seni kaybetmemek için ne yapmam gerekiyorsa yapabileceğimi umuyordum. Ama olursa da anlarım."

Onu inceledim.

Sonra şöyle dedim: "Anladığınıza sevindim çünkü şu anda oraya gidemem. Düzeltmem gereken bazı şeylerle uğraşıyorum. Ve ondan ayrıldığın zaman ya da geçen yaz yaptığın şey hiç hoş değildi. Jacob'ı arayıp açıklama ve özür dileme cesaretini gösterdiğin ve gelip benimle buluştuğun için sana minnettarım. Ama sen ve ben ya da sen, ben ve Jacob nereye gideriz bilemiyorum. Şu anda değil. Belki bir gün."

Bir nefes aldım, sesimi yumuşattım ve bitirdim.

"Ama konuşmamızın gidişatı bunun her zaman üçümüzün arasında kalacağını gösteriyor. Seni incitmek istemem ama doğrusu bence köprünün altından çok sular aktı. İkimiz de karşı taraflarda güvendeyiz. Belki de öyle kalmalıyız."

Gözleri hala beni izliyordu, bundan hoşlanmadığını söyleyebilirdim ama yine de "Tamam Emme" dedi.

Köpüklü suyu geldi.

Bardağını doldurdu, bardağının dolmasını izledi ve "Belki de en iyisi... öğle yemeği yemememiz. Seni yalnız bırakayım." Şişeyi yere bıraktı ve bana baktı, "Ama bir şey söyleyebilir miyim?"

Yapmasını isteyip istemediğimi bilmiyordum. Bu garipti. İyi bir gariplik olduğu yönler de vardı. Bazı yönlerden de

Kötü bir gariplik. Ama her şey tuhaftı.

O gün yaptığım şeyi neden yaptığıma dair düşünebildiğim tek neden, sezgilerimi kullanarak, bana ne olduğunu anlamak için ihtiyacım olan her şeyi biriktiriyor olmamdı. O zaman iyi ve kötüyü ayırabilir ve içimde kendimi mutlu olmaktan alıkoyan şeyin ne olduğunu bulabilirdim.

Yani, özetle, Jacob'dan (başarısız bir şekilde) çoğunlukla Cumhuriyetçi olduğu için ayrıldım.

Ve bu psikopatlığı ima etmiyordu. Sadece öyleydi.

Tüm bunlardan dolayı Elsbeth'in sorusunu "Elbette" diye yanıtladım.

"Gitmesine izin vermeyin."

Burnumdan nefes aldım.

"Senin için dünyaları düşünüyor, Emme. Eskiden beri ve geçen hafta sonu senin hakkında konuşurken. Buna ihtiyacın var. Her kızın vardır. Aradığın her neyse ona doğru ilerlerken hayatındaki diğer her şeyin parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verirsen, ona tutunmaya devam et."

Bu düşüncenin beni dehşete düşürdüğünü ona söyleyemezdim. Ve ona söyleyemememin nedeni, bunun doğru olmasına rağmen nedenini açıklayamamam değildi. Sadece ona ait değildi.

Bunun yerine, "Bunu aklımda tutacağım, Elsbeth" dedim. Başını salladı ve bir içki aldı.

Diyet kolamı kaldırdım ve ben de aynısını yaptım.

Sonra çantasını aldı, parayı masanın üzerine koydu, paltosunu giydi ve ayağa kalktı.

Yerimde oturmaya devam ettim ama başımı kaldırıp ona baktım.

"Mutlu ol tatlım," dedi sessizce. "Sen de Elsbeth."

Küçük bir tebessüm etti.

Sonra döndü ve uzaklaştı.

* * *

İki saat sonra.

"Demek olan biten buydu," diye bitirdim.

Mutfak masasında benimle birlikte oturan Harvey bana baktı. "Harvey?" Hiçbir şey söylemeyince ben sordum ve bu

bir süre sürdü.

"Bana bir saniye ver,
Emme." Çenemi
kapattım.

Harvey kucağına baktı. Bunu uzun süre yaptı.

Sonra tekrar bana baktı.

"Tamam, bir süre hasta oldunuz, ne olduğunu bilmiyorsunuz. İyileşiyorsun, kendini toparlıyorsun ve suçlu olduğunu bilmediğin bir adamla çıkmaya başlıyorsun. Ondan resmi olarak ayrılmadınız, bunu suçlu olduğu için değil, sizi ürküttüğü için yapacaksınız ve hemen yıllardır tanıdığınız başka bir adamla birlikte olacaksınız. Sana her zaman ilgi göstermiş bir adamla. Sizi önemseydiğini her zaman göstermiş bir adam. Hiç vakit kaybetmeyen ve tekrar karşılaştığınızda daha fazlasını istediğini açıkça belli eden bir adam. Sonra aylarca size aynı şekilde, özenle ve ilgiyle davranıyor, bunu sizi sevdiğini ve sizinle bir hayat kurmak istediğini söyleyerek yapıyor. Ve şimdi ondan ayrıldınız çünkü, bu kısımda biraz kaybettim, o ve babanız size yeni pencereler aldı. Ama ondan gerçekten ayrılmadınız çünkü o bunu kabul etmeyi reddediyor."

"Bu her şeyi özetliyor," dedim ve ardından "Yeni pencereler kısmı hariç," diye açıkladım.

Yine bana baktı.

"Peki sen ne düşünüyorsun?" O yine bir şey söylemeyince ben sordum.

"Ne düşünüyorum?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladım.

"Ne hakkında?" diye sordu. "Her şey hakkında," diye yanıtladım. "Her şey hakkında." Harvey derin bir nefes aldı.

Sonra şöyle dedi: "Bence aşk yemini etmek ve herhangi bir erkekle gelecek kurmaktan bahsetmek için henüz çok erken, sadece birkaç ay. Kızım bana bir adam bulduğunu ve bunu yaptığını söyleseydi, her türlü

endişeli."

Konuşmayı kestiğinde yavaşça "Tamam," dedim ama daha fazlası olduğunu biliyordum.

"Ayrıca, tarif ettiğiniz adam gibi hiçbir erkeğin gittiği her yere camdan yapılmış bir kaleydoskop götürmediğini ve komodininin üzerinde onunla uyuduğunu düşünüyorum."

Keskin bir nefes aldım.

Bu sefer Harvey konuşmaya devam etti.

"Ayrıca, senin gibi bir kızın hayatını dağın tepesindeki harap bir malikanede tek başına geçirmemesi gerektiğini düşünüyorum."

"Harvey-"

"Ve son olarak Emme, ve en önemlisi, bence artık var olmayı bırakıp yaşamaya başlamanın zamanı geldi."

Arkama yaslandım ve bakma sırası bana geldi.

Harvey hiç belli etmezdi. Sözlü olarak da dahil olmak üzere her şekilde nazikti.

"Şimdi benim düşündüğüm şey hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Sanırım ona aşığım," diye fısıldadım.

"Buna inanıyorum. Onun adını söylediğinde gözlerin tuhaflaşıyor. Hüzünlü. Sanki onu bir şekilde kaybetmişsin gibi ama tatlım, onu geri almak için tek yapman gereken bir telefon etmek."

Gözlerimi

kapattım. "Emme,"

diye seslendi.

Gözlerimi açtım.

"Karımı geri almak için bir telefon görüşmesi yapabileceğimi düşündüm, o numarayı tekrar tekrar çevirirken parmağım kanayacaktı."

Bu kez, gözlerim yaşardığında, yüzen Harvey'di.

"Beni anladın mı tatlım?" diye sordu nazikçe.

Ona söyleyebilirdim. Harvey'e söyleyebilirdim. Neden başka kimseye söyleyemediğimi bilmiyordum.

Bunu ona söyleyebileceğimi

biliyordum. "Beni korkutuyor,"

diye fısıldadım.

Eğildi ve elimi kavradı, sıkıca tuttu. "Bu adam seni korkutmuyor, benim güzel Emme'm, bir şey

başkaları yapar. Şimdi lütfen Tanrı'nın size ne bahşettiğine dikkat edin. O size her ne olursa olsun bunun üstesinden gelemeyecek zayıf bir adam sunmadı. Size, bu her neyse onunla başa çıkarken bu korkuları uzak tutmanıza yardımcı olabilecek güçlü bir adam sundu."

"Ama benim korktuğum o," diye yarı tekrarladım. "Neden?" Harvey sordu.

"Bilmiyorum," diye cevap verdim, sesim titriyordu.

"Seni cevaplara götürmek istediğini söyledi. Bırakın yapsın," diye yanıtladı Harvey.

"Ya o-?"

Harvey elimi çekip yakınımı eğildiğinde konuşmayı kestim.

"Bırak onu, Emme."

Nereden geldiğini bilmiyordum ama bir yerden geliyordu çünkü dudaklarım bunu söylüyordu. "Benim bir sorunum var."

"Tek başınıza devam etmeyi bırakın, sizi seven güçlü bir adama yaslanın ve bunun ne olduğunu bulun. Sonra da bunu düzeltmenize yardım etmesine izin verin."

"Bundan korkuyorum."

Harvey gözlerimi tuttu, benimkiler sulanmıştı ama yanılmıyorsa onunkiler de sulanmıştı.

"Ben de korkuyorum," diye cevap verdi. Bu benim kafamı karıştırdı.

"Neden?"

"Senin için korkuyorum, tatlım." Bu mantıklıydı.

"Eve git, ona git," diye ısrar etti.

"Emin misin?"

"Sana söylememin doğru olduğundan kesinlikle emin olmasaydım, böyle bir şeyi sana asla söylemezdim."

Elini sıktım. "Seni seviyorum, Harvey."

Eli elimde kasıldı, yüzünden keskin ve yaralı bir şey hızla geçti, sonra onu sakladı ve fısıldadı, "Ben de seni seviyorum güzelim, Emme. Şimdi

Bu yaşı adamın mutfağından çık ve erkeğini bul."

"Tamam" dediğimde kelimeler yine titriyordu.

Ayağa kalktı ve elini elime koyarak beni de yanına aldı.

Kucaklaşmaya giden bendim, hep bendim.

Ama her zaman Harvey de bana sarıldı. Sıkı, tatlı ve uzun bir süre.

Bu sefer daha uzun süre yaptı.

Sonra ben ceketimi ve çantamı alana kadar bekledi ve beni Persephone'ye götürdü.

Arabayla uzaklaşırken el salladım. Harvey de el salladı.

* * *

İki dakika önce, Nightingale Araştırma'nın kontrol odasında.

Lee Nightingale'in sağ kolu Luke Stark, kontrol odasında en sık çalışan adam olan Jack'e telefonda, "O olduğunu teyit et," dedi.

Ve Jack'in o odada geçirdiği zamanın büyük bir kısmını, gözlerini monitörlere dikerek geçirdi.

"Onaylandı. Onu içeri girerken yakaladım, net bir görüntü alamadım. Dışarı çıkarken yakaladım ve yüzünün tamamını gördüm. Deck'in bize verdiği fotoğrafı aldım. Bu o. Bir saattir oradaymış. Lee devre dışı ama emirler öyle, Deck onu orada gördüğümüz anda biliyor."

"Deck'i arayacağım. Dışarı," dedi Luke. Jack bağlantısının kesildiğini duydu.

Sonra gözleri monitörlere geri döndü.

On Yedinci Bölüm

Seni Kaybetmek

Üç saat sonra.

Dağlara geri döndüm ve doğruca Jacob'ın evine gittim.
Korkmuştum, nedenini bilmiyordum ama korkmuştum.
Bunu itiraf etmiştim.

Ve bana bunu çözmeme yardım etmeye niyetli olduğunu söylemişti.

Ve onu sevdim.

O numarayı tekrar tekrar çevirirken parmağım kanıyordu.

Yolculuk boyunca Harvey'nin sözlerinin kafamın içinde tekrarlandığını duydum.

Ve benim için bunu yapan şey buydu.

Jacob'ı öyle sevdim ki onsuz bir hayatın hayat olmayacağını biliyordum.

Harvey'nin hayatı sevdiklerinden yoksunmuş gibi.

Ve bunu yıllardır biliyordum. Jacob yokken bile biliyordum.

Şimdi elimdeydi ve bende bir sorun vardı. Ama o kaçmıyordu, bunu benim gibi biliyordu ve bununla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Hayır.

O benimleydi.

Benimle gel.

Beni düzeltmek

istiyor. Bir gelecek

istemek.

Bebekleri
istemek. Beni
istemek.

Kendimi tutuyordum. Anladığım bir sebep olmadan kendimi tutuyordum.

Ama tanıdığım en zeki insan Jacob Decker'dı.
Yani anlamama yardım edebilecek biri varsa, o da oydu.

Kararımı verdikten sonra Jacob'ın evine gittim ama orada değildi. Evinin önünde oturdum, telefonumu çıkardım ve tam onu arayacaktım ki vazgeçtim.

Eve döndüğümde onu arayacaktım. Bunun için, her ne olacaksa, evde olmam gerektiğine karar verdim. Ve Jacob, Jacob olarak, bana gelecekti.

Doğruca bana gelirdi.

Bunu iliklerine kadar bilen akli başında her kız saf bir sevinçle çığlık atardı.

Beni taşlaştırdı.

Evet. Bende yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Neyse ki beni gerçek anlamda değil mecazi anlamda taşlaştırdı da eve dönebildim.

Bunu yaptığımda, tıpkı Jacob beni ararken benim onun evinde öfkeleniğim gibi, ben onu ararken onun da benim evimde olduğunu ve umarım öfke duymadığını fark ettim.

Söylediği gibi bana zaman vermişti. Üç gün. Sanırım bunu yapmayı bitirmişti.

Bu iyiydi çünkü ben de öyleydim.

Bu hâlâ korkmadığım anlamına gelmiyordu.

Karanlıktı ama dış ışıkları açık bırakmıştım ve kamyonetini gördüm. Gölgelelerin içindeydi ama yine de onu kuyrukta, üç gün önce bulunduğu pozisyonda gördüm.

Üç gün önce park ettiğim yere park ettim. Ama bu sefer kapımı açmadım, kamyonetimden atlamadım ve Jacob'ı merdivenlerde beni beklerken bulmak için kaputun etrafında dönmedim.

Kapımı açtım ve Jacob'ı kapımda dikilirken bulmak için kamyonetimden dışarı atladım.

"Tatlım, sevindim-" Ben başladım.

"Eve gir, Emme," diye kestirip attı ve ses tonuyla başımı salladım.

Tamam. Görünüşe göre
öfkelenmişti. "I-"

Bana o kadar ani ve derin bir şekilde yaslandı ki,
Bronco'nun kabinine geri yaslanmak zorunda kaldım.

"Gir şu lanet olası eve, Emme." Gözlerimin
yuvarlandığını hissettim.

Benimle hiç bu şekilde konuşmamıştı. Aslında, hiç
kimseyle bu şekilde konuştuğunu duymamıştım.

Yüzüne baktım.

Kızgındı.

Hayır. Bu doğru değildi.

Öfkeliydi.

"Neler oluyor?" Dikkatlice sordum.

"Bin. Lanet olası. Ev," diye tekrarladı Jacob. Neler
oluyordu?

Bilmek istesem de (ya da belki de istemesem de), o anda
ona sormanın en iyi oyunum olduğunu düşünmedim.

Ben de usulca, "Yolumdan çekilersen çekilirim tatlım,"
dedim. Hemen yolumdan çekildi.

Hemen ön kapıya yöneldim, gergindim, korkmuştum,
kafam karışmıştı ve hala çok korkuyordum, ama şimdi farklı
bir nedenden dolayı.

Bizi içeri aldım. Jacob ağır kapıyı çarptı ve kapının
kasasında çıkardığı gümbürtü evi sarsıyor gibiydi.

Merhamet edin.

"Kütüphane," diye emretti Jacob.

Ona bakmak için döndüm. "Yapabilir miyiz-?"

Sesi uğursuz bir fısıltıya dönüştü. "Kıçını kütüphaneye
götür, Emme."

Bunu anlamadım. Bundan hoşlanmadım. Bunu ona
söylemek istedim ama şu anda bunun en iyi oyunum
olduğunu da düşünmüyordum. Bu yüzden yutkundum,
başımı salladım ve kütüphaneye doğru ilerledim.

Jacob takip etti.

Oraya vardığımızda, hiç gecikmedi.

Yüzümü ona döndüğüm anda tuhaf bir şekilde "Onu
görüyorsun," dedi.

Başım sarsıldı. "Ben... ne?"

"Onu görüyorsun," diye tekrarladı.

Tamam, şimdi gerçekten kafam
karışmıştı.

Başka bir adamla çıktığımı mı düşünüyordu?

"Kiminle görüşüyorsun?" diye sordum ve işte o
zaman kendini kaybetti. Eğilerek, "Harvey!" diye
kükredi.

Oh,
hayır. O
biliyordu

Nereden biliyordu?

Yüzüne baktım ve sormadım. Onun yerine bir adım geri
attım.

Jacob konuşmaya devam etti.

"Aklını mı kaçırdın sen?"

Bir elimi ona doğru kaldırdım.

"Açıklamama izin ver." "Seni bir oyun
parkından kaçırdı."

"Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum ama lütfen açıklamama
izin verin."

"Annen ve baban üç gün boyunca nerede olduğunu
bilmedi."

Refleks olarak başımı salladım ve bunu sertçe yaptım,
saçlarım da onunla birlikte uçtu, sanki bu hareket onun
sözlerini saptırabilir ve kulaklarım onları alamazmış gibi.
Anlamadığım ve Jacob'ın yakalayamadığı bir savunma
tepkisi.

Bana doğru yürümeye başladı.

"Yemek yiyip yemediğini
bilmiyordum." Geri çekildim.

"Dokunulup dokunulmadığını bilmemek."

Başımı bir kez daha salladım, iki elimi de
kaldırdım. Yalvarmıyorum.

Korumak.

"Bir çukurda ölüp ölmediğini bilmemek."

"Konuşmayı kes," diye fısıldadım.

"Onu gördüğünü bilmelerine imkân yok. Baban bana sana
olanlardan bahsetti. Bunu nasıl atlatamadığını. Her gün
uyandığında ağzında senin için endişelenmenin tadı varmış
ve aradan yirmi iki yıl geçmiş."

Bunu duyamazdım. Bunu bilmek
istemiyordum. Bunu durdurmak
zorundaydım.

"Konuşmayı kes," diye
tekrarladım. "Ve onu
görüyorsun." "Lütfen
konuşmayı kes."

"Neden onunla görüşüyorsun,
Emme?" Başımı salladım.

"Neden? içinde Tanrı'nın İsim, olur sen olmak
görüyorum' o... lanet... adam mı?"

Çığlık atarsan, anneni ve babanı bir daha asla
göremezsin.

Bu kelimeler ihlal edildi benim Beyin.
Kelimeler I reddedildi yirmi iki yıl

boyunca hatırlamak için.

Bir şeye takıldım, kendimi düzelttim ve geriye doğru
ilerlemeye devam ettim.

Çığlık atıyorsun...

"Hayır," diye

fısıldadım. Asla...

Başımı sertçe salladım, duvara çarptım ve kaydım.

"Emme?"

Anneni ve babanı tekrar gör.

"Hayır," diye yalvardım.

Kollarımda güçlü eller. "Emme!"

Emme!

Başımı çevirdim ve kitaplık yerine onları orada gördüm.

Emme!

Yüzleri.

Yüzlere dayanamadım.

Gözlerimi kapattım.

Eller kollarımdan ayrıldı, yukarı kaydı ve boynuma dolandı.

"Bebeğim, neler oluyor?"

Emme!

Kapalı göz kapaklarımda ardında yüzlerini gördüm. Orada
yandılar.

Orada sonsuza kadar yanacak.

Çığlık atarsan, anneni ve babanı bir daha asla
göremezsin.

"Lütfen, Emme, bebeğim, konuş benimle."

"Hayır," dedim acı dolu bir fısıltıyla.

"Neredesin tatlım?" Boynumdaki eller beni dikkatlice sıktı.

"Tanrım, Emme, bana geri dön."

Emme!

O yüzler.

"Hayır," diye

yalvardım.

Emme!

"Hayır!" Çığlık attım.

Boynumu ellerinden çekerek kaçmaya çalıştım. Kollar beni yakaladı.

Dövüştüm, hırçınlaştım, tekmeledim, hırladım, tırmaladım.

Hatırlıyorum.

Teneffüste öpücük ağacının arkasında durmuş, erkek arkadaşımın benimle orada buluşmasını bekliyordum.

Ağaç, oyun alanının en ucundaki köşedeydi. Öğretmenlerden saklanmak ve öpüşmeyi denemek için mükemmel bir yerdi. Aynı zamanda kötü çocukların dışarı çıkıp sigara içebilmeleri ya da her ne yapıyorlarsa onu yapabilmeleri için zincir bağlantı çitinin direğinden söküldüğü yerdi.

Sırtımı çite, ellerimi sert ağaç kabuğuna dayamıştım, vücudum yana eğikti, böylece erkek arkadaşımın gelip gelmediğini görmek için ağacın etrafına bakabiliyordum.

Birden bir el ağzımı kapattı. Dondum kaldım.

Sarsıldım.

Bir ağız kulağıma geldi.

"Çığlık atarsan, anneni ve babanı bir daha asla göremezsin."

Evimdeki kütüphanede çığlık attım. O

zamanlar çığlık atmazdım.

Ben çığlık atmadım.

"Benim, bebeğim, lanet olsun. Lanet olsun, Emme.

Benim." Sırtım kamburlaştı, tutuş bırakmadı ve yere yığıldım. "Emme!"

Karakolda oturuyordum. Babamın sesini duydum ve başımı çevirdim.

Annem ve babam oradaydı, bana doğru koşuyorlardı.

Aynı anda birbirlerine tutundular ve gözleri bana yapışmış bir şekilde bana doğru koşular.

Bana vurdular ve ayaklarımı yerden kestiler.

Ama düşmedim. Babamın kolları beni sardı.

Sonra annemin kolları beni sardı.

İkisi de o kadar sertti ki nefes alamıyordum.

Ama annemin hıçkırıklarını duydum. Gözyaşlarının ıslaklığını saçlarımda hissettim.

"Seni kaybettiğimizi düşündük. Oh, benim değerli bebeğim, seni kaybettiğimizi sandık."

Babamın sesi kulağımda. İstiraplı. Acı o kadar kötüydü ki, içime işledi ve asla gitmedi.

Asla ayrılmamak üzere.

"Seni kaybettiğimizi düşündük." Seni kaybettik.

Seni kaybettim.

"Bebeğim, sen Yapma. söyle bir şey,
Ben arıyorum bir ambulans."

Jacob'a baktım.

Kanepedeydik. Ben onun kucağındaydım. Kolları bana sıkıca sarılmıştı.

"Seni kaybedemem," diye fısıldadım. Çenesi geri çekildi.

"Ne?" "Bebek sahibi olamam."

"Emme-"

"Onları kaybedemem."

Gözleri telaştan temkine döndü ve ağzı kapandı.

"Bunu yapamam," dedim ona. "Hâlâ yüzlerini görebiliyorum." Jacob nazikçe, "Kimin yüzleri, bebeğim?" diye sordu.

"Babam ve annem karakolda."

Anlayış gözlerinde parladı. Başı öne eğildi. Gözleri kapandı. Sonra açıldılar ve beni kendine çekti.

"Harvey biliyor," dedim ona.

"Ne biliyor?" diye sordu fısıltıyla. "Birini kaybetmenin ne demek olduğunu."

Jacob beni daha da yakına çekti.

"Kendini onunla

özdeşleştirmiyorsun, tatlım." "Kaybı biliyorum," diye karşı çıktım.

"Sen kayboldun. Kaybetmeyi bilmiyorsun," diye düzeltti.

"Kaybı biliyorum. Üç gün boyunca tek gördüğüm buydu.

Ve bunu Harvey'de gördüm."

Kolları bana daha sıkı sarılırken, gözlerindeki temkinli bakışla alarm geri geldi.

"Seninle ilgilenmesi için birini aramam gerekiyor. Bu beni öldürüyor ama şu anda ihtiyacın olan şeyi sana nasıl vereceğimi bilmiyorum bebeğim."

Söylediklerini duymazdan geldim ve "Beni korkutuyorsun" dedim. "Emme-"

"Hayır, beni

korkutuyorsun." "Bebeğim-"

Bir elimi kaldırdım ve çenesini kavradım. "Seni

kaybedemem." "Siktir, Emme." Sözleri ıstırap doluydu.

"Eğer bana bebekler verirsen, onları

kaybedemem." "Tatlım, izin ver-"

İçimden dökülüyordu. Gerçek. Sulandırılmamış. Kendimi tutamadım. Artık tutamazdım.

Bunu çok uzun zamandır

saklıyordum. Yüzlerini

görebiliyordum.

"Elsbeth beni seninle ilk tanıştırdığından beri seni seviyorum," dedim ve Jacob'ın ağzı kapandı. "Bana gülümsedin, elimi sıktın ve beni güldürecek bir şey söyledin. Çok güzeldin. Çok iyiydin. Sana bir kez baktım ve sanki onlarca yıldır uyuyormuşum da seni görmek, o güçlü elini elime dolamak beni uyandırmış gibi hissettim."

Elimi çenesinden çekti, kalbinin üzerine sıkıca bastırdı ve hiçbir şey söylemedi.

Ağızla değil.

Yine de gözleri konuşuyordu.

Ve söyledikleri şey inanılmazdı.

"Prensinin onu derin bir uykudan uyandırmasını bekleyen masal prensesiydim. Ve sen oradaydın."

Parmaklarını benimkilerin etrafına doladı ve bunu sıkıca yaptı.

"Ama sana sahip olamazdım," diye devam ettim. "Eğer bir

şeyim olsaydı

ve kaybetseydim, Harvey olurum. Çılgın. Yalnız. Umutsuzluğa gömülmüş. Devam edemezdin."

"Sen Harvey değilsin, Emmanuelle."

Gözlerimi sıkıca kapattım, boynumu büktüm, alnımı dudaklarına bastırdım ve sadece beni oradan öptüğünü hissettiğimde geri çekildim.

Geri döndüğümde doğrudan Jacob'ın gözlerinin içine baktım.

"Harvey olmadığımı biliyorum, tatlım. Ama bana bunu öğretti. Bana o umutsuzluğu gösterdi, aileme verdi ve onlar da bana gösterdi. Bana bunu öğretti. Bana bıraktığı şey buydu. İçimde gömülü olan şey buydu..." Daha yakına eğildim, "sonsuz dek."

Boğuk bir sesle "Bebeğim" diye mırıldanırken eli benimkini sıktı.

Kekeleyerek nefes aldım ve devam ettim.

"Anlamıştım. Mantıksal olarak aklıma geldi ve sana anlattım. Ama anlamamıştım. Seni sevdiğimi öğrenene ve sen bana beni sevdiğini söyleyene kadar paniklemedim. Harvey'nin her şeyini, sevdiği her şeyi nasıl kaybettiğini ve bunun ona ne yaptığını gördüğümde bir araya getiremedim. O kadar çok istediğim için ona ulaşmaya çalışırken bile, onu kaybetmekten korkmayı bana öğrettiği için hiçbir şey inşa etmeme izin vermeyeceğimi bir araya getirmedi. Sonra seni küçük Jake ile gördüm ve ikiniz çok güzeldiniz." Ona daha da yaklaştım ve sesim alçaldı. "Çok, çok güzel, tatlım."

Gözlerini kapattı ama ben konuşmaya devam edince tekrar açtı.

"Bunu istedim. Bana bunu vermeni, yaptığımız bebeği kollarında tutarak bana bunu vermeni istedim. Bunu bu dünyada istediğim her şeyden daha çok istedim, sen hariç. Ama Harvey kızını kaybetti ve üç gün boyunca ailem beni kaybetti ve ben bunu kaldıramadım. Ben de güvenli olanı yaptım. Tanıdık olanı. Yaptığımı bildiğin şeyi. Ama elimde değildi çünkü yaptığının farkında bile değildim. Seni kaybetme, seninle yaptığım çocuğu kaybetme ihtimalinin dehşetini hissettim ve kendimi o günden beri yapmaya alıştırdığım şeyi yaptım.

beni. Bunun başıma gelme ihtimalinden kendimi korumak için geri çekildim."

"Bebeğim, bunu görmene bayılıyorum. Bunu anlamanı. Ama bunu daha önce de yaşadık ve sen yine de benden uzaklaştın. Beş dakika önce olanlar, anlaşılan o ki, sen de baban gibi yirmi iki yıldır anlaşılamıyorsun. Bunu yapmak ve doğru yapmak için biriyle konuşmalısın," dedi Jacob nazikçe.

"Biliyorum."

Yüz hatlarını tatlı ve saf bir rahatlama kaplamadan hemen önce gözlerini kırptırmasını izledim.

"Göz kapaklarımın arkasında yanıklar var tatlım," dedim ona.

"Kim?" diye sordu.

"Annem ve babam istasyonda. Ama kendimi görmemek için eğittim."

Başını salladı. Daha anlayışlı.

Tanrım. Jacob Decker.

İnanılmaz.

"Birinin bunu silmene yardım etmesine izin verecek misin?" diye sordu dikkatlice.

Cevap vermedim. Onun yerine bildiklerimi söyledim. İnkâr ettiğim şeyi. Eğer anlamama izin verirsem, beni öldüreceğini bildiğim şeyi.

"Babam da benim gibi görüyor. Bazen bana bakışından anladığını biliyorum."

"Seni seviyor, bebeğim."

Evet. Oh, evet. Babam beni çok ama çok severdi. Gözlerim yaşlarla doldu. "Evet."

"Artık Harvey'i göremezsin." Zavallı

Harvey.

Zavallı ben.

Ona hiç gitmemeliydim. Muhtemelen bu onu her seferinde yaraladı.

Ama ona ihtiyacım

vardı. Şimdi yok.

Ama onu özleyeceğim.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı
süzüldü. "Evet." "Ve seninle
görüŕeceđim."
Biliyordum. Yapacağını
biliyordum. Jacob beni
seviyordu.
Jacob beni hep sevmiŕti.
Nefesim kesildi ve "Evet" diye tekrarladım.
Sonra dağıldım.
Jacob beni kendine çekti ve yüzümü boynuna gömdü.
Ve ben her yere sızarken, içimde uzun süre tuttuktan
sonra nihayet dışarı çıkmasına izin verirken, Jacob
dağılmama izin vermedi.
Onun kucağında, **k a n e p e m d e** , onun büyük
güçlü kolları beni sardı, beni bir arada tuttu, böylece belki...
belki...
Sonunda kendimi
bulabilirdim. Ve sonra
mutlu olabilirdim.

* * *

Güverte

Yirmi saat sonra.

Deck kaldırıma yanaştı, kamyonetini kapattı ve dışarı çıktı. Daha yolu yarılamaadan kapı açıldı.

İki basamaklı merdivenlerin dibinde durdu ve Harvey Feldman'a baktı.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, adam yaşlı ve dayak yemiş görünüyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, aynı zamanda nazik görünüyordu.

"Emmanuelle seni bir daha görmeye gelmeyecek ama herhangi bir şekilde temas kurmaya kalkışırsan beni göreceksin" dedi.

Harvey Feldman gözlerini kapadı ve "Tanrı'ya şükürler olsun" diye fısıldadı.

Güverte baktı.

Adam gözlerini açtı ve Deck konuştu.

"Görüyorum ki bunu kabul ediyorsun."

"Hayır, efendim. Bunu kabul edemem. Emme'yi kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğiniz izlenimini edindim. Emme'nin nihayet ona bakan biri olduğunu bilmek beni rahatlatıyor."

Son bölüm sürpriz oldu. İlk bölümden hoşlanmadı.

Deck, "Onunla birlikte aşağı inmenizi öneririm," diye uyardı.

Gözleri büyüdü ve "Sanırım sen Jacob Decker'sın?" diye sordu.

Bu da şaşırtıcı değildi. Son gün, uyumadığı zamanlarda Emme, Feldman'a her şeyi anlattığı gerçeği de dahil olmak üzere her şeyi paylaşmıştı.

Bu yüzden Deck cevap vermedi. Onun yerine çenesini yukarı kaldırdı.

Feldman başını salladı. "O halde Bay Decker, Emme beni ilk kez görmeye geldiğinde henüz kefaretimi ödemediğimi biliyordum. Hiçbir hapisane bunu başaramaz. Olmak

Birlikte zaman geçirdiğim adamlar gibi adamlarla kilitli kalmak eğlenceli değildi. Ama bu bir kefarete değil. Hayır." Başını iki yana salladı. "Benim kefaretim farklıydı. Benim kefaretim, kaybettiğim her şeyi kaybettiğim için yaptığım şeydi ve sonra Tanrı bana bir gün onu da kaybedeceğimi bilerek Emme'yi tanıma fırsatı verdi."

İsa.

Onu önemsiyordu.

Gerçekten.

Bunu beklemeyen Deck'in buna bir cevabı olmadı.

"Bir iyilik isteyeceğim," dedi Feldman ve Deck'in buna bir yanıtı vardı.

"Sana iyilik yapmayacağım."

"İçimde bunu bana vereceğine dair bir his var." Deck gözlerini tuttu ve "Tükür onu" diye emretti.

"Benimle temas kurmaya kalkışması halinde sizinle irtibata geçebilmem için iletişim bilgilerinize ihtiyacım olacak."

Deck kararlı bir şekilde, "Bunu yapmayacak," diye karşılık verdi.

Feldman başını salladı, dudaklarında hayalet gibi bir gülümseme vardı.

Ama gözlerinde gizlenen acı hayalet değildi.

"Kendini tamamen sana teslim etmedi. Verdiğinde göreceksin."

"Dostum, kelime oyunları oynayacak havada değilim," diye ısırdı Deck, bu saçmalıkların hiçbirinden hoşlanmıyor ve Emme'ye geri dönmek için yola koyulabilmek için bunun bitmesini istiyordu.

"Özünde tatlı olan Emme'dir. Benim için endişelenecek Bay Decker ve sonunda benimle iletişime geçmeye çalışacak."

"Yaptığınız hatayı gördüğünüzü ve bunun ne olduğunu bildiğinizi görüyorum, bu yüzden size söylemekten zevk almıyorum, o atılımını yaptığında, hoş değildi. Şu anda evindeki yatağında, annesi ve babasının gözetiminde hafif sakinleştirici altında tutuluyor. Babasının benimle gelmesini ya da tek başına gelmesini engellemek için çok konuşmak gerekti. Bu ziyaret benden olduğu için şanslısın. Emme

zaten bir danışmanla konuştu ve kafasındaki karışıklık düzelene kadar bunu yapmaya kararlı. Bu gerçekleştiğinde, seninle irtibata geçmemesi gerektiğini bilecek."

"Yapacak."

"Kesinlikle yapmayacak."

"Biliyor musunuz Bay Decker, iyiliği ve ışığı engelleyebilecek tek şey nedir?"

Bu herifin nesi vardı böyle? "Yine havamda değilim," diye kestirip attı Deck.

Feldman kendi sorusunu "Karanlık," diye yanıtladı. "Emme senin çok zeki olduğunu paylaştığına göre, karanlığın ışığı boğduğunu söylememe gerek olmadığını biliyorum. Ama o ışık serbest kaldığında, o kadar çok şey o kadar uzun süre saklandığında, hiçbir şey o ışını söndüremez." Sözlerini bitirmeden önce nefes almak için durakladı, "O ışık Emme. O on iki yaşındayken, o ışını boğan bir şey yaptım. Eğer doğru tahmin ediyorsam, beni ziyaret ettiğinize göre, o ışın serbest kaldı. Ve Emme, Emme olduğu ve o ışığı taşıdığı için benimle iletişime geçecek."

Bu adamdan zaten çok ürkmüştü, kız arkadaşı için endişeleniyordu. Şimdi daha da endişeliydi çünkü kız bu kaçık herifle vakit geçiriyordu. Orada olmayı hiç istemediğinden bahsetmiyorum bile, adamın söyledikleri Deck'i tüm bunlardan daha fazla yaptı.

O da "İşimiz bitti mi?" diye sorarak konuyu kapatmaya çalıştı. "Onu mutlu et."

Bu işlerinin bittiği anlamına geliyordu, Tanrı'ya şükür.

"Bunu yapmayı zaten planlamıştım," diye mırıldandı Deck, döndü, iki adım yürüdü ve sonra geri döndü. "Sana e-posta adresimi vereyim. Seninle iletişime geçtiğinde kapını açmayacaksın, telefona cevap vermeyeceksin ya da e-postayı yanıtlamayacaksın. Bana e-posta atacaksın."

Feldman başını salladı.

Deck kamyonetine doğru yürüdü.

Sonra hiç vakit kaybetmeden eve, Emme'nin yanına gitti.

* * *

Bir gün sonra.

"Pekala, sinir krizi... tamam," dedi Emme ve Deck'in gözleri kitabından karşı uçtaki kıza kaydı

kanepenin.

Kambur duruyordu, ayakları adamın kucağında, başı kolçağın üzerindeydi. Ama eli yukarıdaydı, avuç içi bir not defteri tutar gibi kendine dönüktü, diğer eli hayali bir kalem tutuyordu ve gözleri onun üzerindeydi.

"Peki, şimdi bunu yaptığımı göre, yapılacaklar listeme ne eklememi önerirsin?" diye sordu.

"Hiç kumsalda seviştin mi?" diye sordu. Gözleri ateşlendi ama dudakları "Ah... hayır" dedi.

"Bunu da ekle."

Gözlerini avucuna çevirdi ve mırıldanarak bir şeyler karalıyormuş gibi yaptı. "Kulağa sinir krizi geçirmekten çok daha eğlenceli geliyor."

Deck gülümsedi, kitabını sehpanın üzerine fırlattı, ona doğru eğildi ve onu kendine çekti. Altındaki kanepeye boylu boyunca uzanan Emme, anında onun üzerine yerleşti.

Kanepenin yanında yerde yatan Buford başını kaldırdı.

Yeni pozisyonlarını inceledi, onayladı ve bir iniltiyle tekrar yerine yerleşti.

"Şey... tatlım," diye seslendi Emme ve o da köpeğinden ona baktı. "Bildiğin gibi, annemle babam bir kova tavuk almak için şehre geldiler. En yakın tavuk lokantası Chantelle'de olduğu için bu biraz zaman alacak. Ama çoklu görev yaptıkları ve bunu kullandıkları için," ellerini göğsünden kaldırıp tırnak işareti yapabilmek için sırtını dikleştirdi, "kardeşlerimle gizli telefon görüşmeleri yapmak ve onlara akıl sağlığımın durumu hakkında durum raporları vermek için, ki akıl sağlığım söz konusu, yakında dönecekler. Özetle, benimle kanepemde sevişemezsin."

Bu utanç vericiydi.

Bu da doğrudu. Hepsi.

Ve son olarak, Emme ve doktor sakinleştiriciyi bırakabileceğine karar verdiklerinden beri fark ettiği bir şeyi daha da netleştirdi.

Harvey Feldman haklıydı.

Emme'nin ışığını söndürmüştü.
Şimdi o kadar parlak ışıldıyordu ki gözleri kamaşmıştı. "Haklısın," diye cevap verdi. "Öyleyse sadece öpüşeceğiz." "Seninle öpüşmek başka şeylere yol açıyor."
Sırıttı ve sordu, "Nereden biliyorsun? Hiç öpüşmedik ki."
"İşte böyle biliyorum tatlım. Çünkü her zaman başka şeylere yol açmıştır."
Deck kahkahayı patlattı.
Tam bu sırada Emme'nin ağzının kendi ağzına **d e ğ d i ğ i n i** hissetti ve bir kıkırdamaya dönüştü.
Onun gözlerini yakaladığında parlıyorlardı.
Kıkırdamayı kesti ve kanı yanmaya başladı.
"Bunu hep sen gülerken yapmak istemişimdir," diye fısıldadı. "Her zaman."
Sevişmek. Onunla sevişmek istiyordu.
Bir haftadır onunla birlikte olmamıştı.
Ona şimdi ihtiyacı vardı.
"Tatlı olmayı bırakmalısın yoksa kapıyı ailene kapatırım. Onlar tavuk yiyebilir. Ben sana sahip olacağım."
Vücudu onunkinin üzerinde erirken ve eli göğsünden boynuna doğru kayarken gözlerinin yeniden alevlenmesini izledi.
"Bence babam kapıyı kırar. O biraz..." duraksadı, "şu anda benim alanımda ve ona bunu vermem gerekiyor."
Lanet olası gerçek buydu.
"Evet," diye gönülsüzce kabul etti Deck.
"Ama son iki günde sağlıklı bir bedenin ihtiyaç duyduğundan daha fazla uyumuş olmama rağmen, birden kendimi çok yorgun hissettim, bu yüzden erken yatmam gerektiğini düşündüm. Onlara eşlik etmediğin için kızacaklarını da sanmıyorum."
"Bu bir plana benziyor," diye mırıldandı.
"Seni seviyorum Jacob," dedi aniden ve Jacob'ın kolları onu sıkıca kavradı.
"Biliyorum, bebeğim."
"Benden vazgeçmediğin için teşekkür ederim."

Kahretsin, ama Feldman haklıydı. O ışın kör ediciydi.

Üstte olacak şekilde yuvarlandı ve kolları onu çevreleyecek şekilde ayarlandı. Elini kaldırdı ve perçemini alnından sıyırdı.

Sonra onun gözlerine takıldı. "Bir şey hakkında konuşmaya hazır mısın?"

"Yarın yoğun bir psikoterapiye gireceğimi düşünürsek, umarım öyledir," diye alay etti.

"Bebeğim, ben ciddiylim."

Gözlerindeki mizah ışığı soldu. Bunu özlemişti ama geri kazanmak için çalışacaktı. Ama şimdi üstünden geçmeleri gereken şeyler vardı.

"Her şey hakkında konuşmaya hazırım tatlım," dedi ona.

"Doğru," dedi adam sessizce. "İşler sarpa sardığında Ben de sana doğru geliyordum."

"Jacob-"

"Bırak da bitireyim,

Emmanuelle." Ağzını kapattı.

Devam etti.

"Çok kızgındım. Endişeden aklımı kaçırmıştım. Onu ziyaret ettiğin haberini aldım ve senin dönmeni beklemek zorunda kaldım. Bu beni daha iyi bir ruh haline sokmadı. Kendimi kaybettim ve sonuçlar harikaydı ama bu sonuçlara giden yol biraz sallantılıydı."

Ona, endişeleri nedeniyle Feldman'ın evini izlettiğini ve telefonlarını dinlettiğini söylemişti. Ancak, her zaman iletişim kurdukları e-postalarını kontrol ettirmemişti.

Emme kızgın değildi. Yine de, Deck bunu paylaştığında, çoğunlukla sakinleşmişti.

Ancak, şimdi de hatırlatmaya kızmadı. Bunun yerine, "Her şeyin bir nedeni vardır" diye cevap verdi.

"Ve bunlar ben aklımı sana kaptırmasaydım da olacaktı. Mazeret değil ama bir açıklamayı hak ediyorsun."

Adam bunu söyledikten sonra kadın hiçbir şey söylemedi, o da devam etti.

"Aklının nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sürekli

Bağlantıyı kesiyordum ve bunu yapmanı nasıl engelleyeceğimi de bilmiyordum. Altı gün boyunca belki yirmi dakika dışında seninle birlikte olamadım, o yirmi dakika boyunca birbirimizin pisliğine bulaşmıştık. Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum. Karanlık olduğunu biliyordum. Bunun çocukken sana olanlarla bir ilgisi olduğunu biliyordum. Ama paylaşabileceğin bir konuda sana nasıl rehberlik edeceğime dair hiçbir fikrim yoktu ve bunu yaptığında, seninle ilgili yanlış olanı düzeltmek için güçsüz olduğumu biliyordum. O yeteneklere sahip değildim. Bundan hoşlanmadım. Hiçbirini. Bu yüzden onu kaybettim."

"Jacob, tatlım, kes şunu."

"Emme, bebeğim, bu doğru değildi."

"Biliyor musun," diye başladı, başını kanepenin koltuğuna yaslayarak, "tüm bunlar olduğunda, Harvey'den eve geliyordum, seninle yüzleşmeye hazırdım, her ne sorunum varsa çözmeye hazırdım. Ve başka bir şey daha biliyor musun? Kesinlikle başarısız olacaktı."

Kaşlarının birbirine yaklaştığını hissetti. "Ne?"

"O kadar derindeydim ki, o kadar ulaşılmazdım ki, yıllar sonra ailem bana ulaşamadı. Kardeşlerim. Kız kardeşlerim. Arkadaşlarım. Ve hatta sen, seninle ilk tanıştığımda. Beni aşabilecek tek şey bir şeyin beni aşmasıydı. Ve o şeyin bunu başaracak kadar güçlü olması gerekiyordu. Ve o güçlü şey de senin öfken oldu." Onu sıktı. "Bana kızgındın ama bir nedenden dolayı kızgındın. Çılgınca bir şey yapıyordum. Ve başka yollar denedin ama bana ulaşamıyordun. Kendini kaybetmiş olman anlaşılabilir bir durum ve sonuçta her şeyin bir nedeni vardır."

"Böyle düşünmene sevindim bebeğim, ama-"

Onun sözünü kesti. "Ve bir sebepten dolayı kaçırıldım."

Sikeyim.

"Bebeğim," dedi alçak sesle.

"Hayır. Bu doğru. Öyle olmasaydım, seni ne kadar sevdiğimi asla şimdi anladığım gibi anlayamazdım. Sevginin benim için ne kadar önemli olduğunu. Ne kadar değerli. Onu asla kaybetmek istemediğimi. Ve geç de olsa, bunu yapmamak için nasıl çalışmam gerektiğini."

Bunu kabul ederdi çünkü çok severdi.

Bunu da alnını onunkine dayayıp "Tatlım" diye mırıldanarak yaptı.

"Annem ve babamla aynı. Herkesle aynı. Dersi öğrenmem biraz zaman aldı. Ama öğrendiğim söylenebilir." Onun gözlerindeki gülümsemeyi izledi. "Kesinlikle."

Deck nazikçe, "Sana yaptığı şey iyi değil," dedi.

"Hayır. Kesinlikle değil. Ama bunu yaşayıp ders almamam da doğru değil. O yanlış yaptı. Beni, ailemi, seni, beni seven herkesi incitti. Hayatın bir sürü dersi var, bunlardan bazılarını öğrenmek için çok uzun süre çok korktum. Şimdi öğrenmem gereken şey artık bunun olmasına izin vermemek."

Konuşması bittiğinde çenesini yukarı kaldırarak ağzını onunkine değdirdi.

Kadın arkasına yaslandığında adam başını kaldırdı ve kadın konuştu. "Lütfen bana bu kadar kızdığın için üzülme. Yapabilirim ama benim görmenizi istediğim şey, benim neden ihtiyacım vardı."

Tamamdır. İşinin bittiğini söylemek güvenliydi.

"Tatlı olmaya çalışıyorsun," diye uyardı ve kız sırtıttı. Sonra sırtışı soldu ve gözleri pişmanlıkla doldu.

"Sen de öylesin tatlım. Ama benim için her zaman öyleydin." Kesik kesik bir nefes aldı ve "Her zaman" diye bitirdi.

Deck aniden ailesinin yakında eve dönecek olmasını umursamadı ve başını eğip kızın ağzını aldı.

Barry'nin "Tavuğumuz var!" diye bağırdığını duyduklarında, kızın dilinin tatlı bir vuruşunu, çilek kokusunu her tarafa yaydı.

Emme'nin diline karşı kıkırdadığını hissetti.

Yapmak istediği şeyi yapamaması berbat bir şeydi.

Ama bu, onun kahkahasının dilindeki tadının çok tatlı olmadığı anlamına gelmiyordu.

On Sekizinci Bölüm

Daha Fazla Yatak Odası

Üç hafta sonra.

Evinde bilgisayarının başında çalışan Deck, monitörüne bakıyordu.

Soygun davasında bir şeye çok yaklaşılmıştı. Sadece ne olduğunu bulamıyordu.

Aylar önce McFarland ile görüşen Jon Prosky adındaki gizemli adam MS hastası annesini ziyaretten dönmemişti. Bu yüzden işini kaybetmişti ama ipotek, kredi kartları ve kamu hizmetlerine ilişkin tüm ödemelerini aksatmıyordu.

Kırmızı bayrak, annesinin adına açılmış hesaplardan ödeme yapıyor olmasıydı. Yüksek meblağlar içeren hesaplar, nispeten yakın zamanda yapılan nakit para yatırma işlemleriyle bu hale gelmişti.

Eğer bu para ilçedeki soygunlarla ilişkilendirilebilirse, onu enseleyeceklerdi. Ancak Denver'daki yerel polisler onu ziyaret ettiğinde, annesinin bakımına yardımcı olmak için nakit hediyeler veren "arkadaşları ve ailesinden" bir iz sundu.

Çıkamaz sokak.

Ve bir başka kırmızı bayrak daha vardı. Denver polisi tarafından sorulduğunda Prosky o gece McFarland ile buluştuğunu hatırlamadığını söyledi. Chace'in çektiği karanlık ama kamyonetinin orada olduğunu açıkça gösteren güvenlik kamerası fotoğrafları gösterildiğinde, fotoğrafları silik olsa bile, kamyonetini iş yerinden bir adama ödünç verdiğini söylemişti.

Bu t a k i p edildi, sözde

Kamyonu ödünç alan kişi bunun doğru olmadığını söyledi ancak McFarland ile görüşmediğini doğrulayacak kimsesi yoktu. Muhtemelen Prosky'nin hikayesini doğrulayacak şekilde, iş arkadaşı o sırada arabası tamirde olduğu için işe arabayla gidiyormuş.

Bir adamın sözüne karşı diğeri.

Başka bir çıkmaz sokak.

Deck ayrıca Prosky'nin McFarland'la buluştuğu iddia edilen görüşme dışında herhangi bir bağlantı bulamadı. Etiketlenen ekipten hiçbiriyle çalışmamıştı. Hiçbiriyle aynı okula gitmemiş. Sabıkası olmadığı için torbacıyla aynı hücreyi paylaşmamış. Onlardan herhangi biriyle birlikte görülmemişti. Ve kendisini o ekipten herhangi biriyle ilişkilendiren hiçbir telefon kaydı yoktu. Ayrıca onlardan herhangi biriyle ilişkisi olan bir eşi ya da akrabası da yoktu.

Başka bir çıkmaz sokak.

Ama Deck Denver'a çeşitli işler için gitmişti ve bu işlerin bir kısmı da onu izleyerek vakit geçirmektir.

McFarland patron değildi. O ekibe bağladıkları satıcı belki de biriydi.

Bu adamda gereken her şey vardı.

Fotoğraflarda bir şey göremezsiniz ama uzun boylu ve nispeten yapılı, iyi görünümlü bir adamdı.

Şahsen çekici biriydi. Sık sık parlattığı kolay bir gülümseme. Dikkatli olmayan birinin ya da yeterince deneyimli olmayan bir lise öğrencisinin gözden kaçıracağı bir şeyi saklayan açık bir tavır.

Bu, tavırlarının ve gülümsemesinin yüzeysel olmasıydı. Gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu, tavırları açıkça ortaya çıkmıyordu ki yaptığı her hareket onu bir şeyi koruyormuş gibi gösteriyordu.

Ayrıca patolojik derecede sosyaldi, bir sonraki hedefini arayan bir dolandırıcı gibiydi. Deck onu takip ettiği süre boyunca, Prosky'nin benzin istasyonundaki görevliden kafedeki garsona kadar temas kurduğu herkesle arkadaş olmasını ve bir barda kendisini çok aşan bir kadınla rekor sayılabilecek bir sürede birlikte olmasını izledi.

Ancak onunla hiçbir bağlantısı olmayan Deck'in soruşturmasını götürebileceği hiçbir yer yoktu.

Bu yüzden bu gizemin bilinen tüm ortaklarını araştırıyordu. Adamım. Patron, iş arkadaşları, akrabalar, arkadaşlar ve özellikle de annesinin bakımı için "bağışta" bulunan arkadaşları. Sorun şuydu ki, Deck'in içgüdüleri ona bunu kırmanın anahtarının çocuklar olduğunu söylüyordu. Ancak, ellerinde hiçbir şey yoktu. ve onları sorgulayamıyor ya da takip edemiyordu.

Son iki saat boyunca kredi raporlarına, Facebook sayfalarına ve bulabildiği diğer tüm konulara tıkladıktan sonra masanın üzerindeki telefonu çaldığında rahatladı.

Ekranda "Emmanuelle arıyor." yazıyordu. Telefona cevap verdi.

"Arabaya ihtiyacın var mı?" diye sordu, bu çağrının bilgisayar cehennemindeki arafının sona erdiği anlamına geldiğini biliyordu, bu da Deck'in dudaklarının kıvrıldığı anlamına geliyordu.

"Evet, tatlım," diye cevap verdi. "Buford'u getiriyor muyum?" "Evet," diye tekrarladı.

"Yirmi, yirmi beş gibi orada ol."

"Tamam, Jacob."

"Görüşürüz, bebeğim."

"Hoşça kal, tatlım."

Telefonu kapattı ve dikkatini bilgisayarını kapatmaya verdi.

Emme, Gnaw Bone'da bir bar olan The Dog'daydı. Nina, Krys, Lauren, Lexie, Faye ve Zara ile Kızlar Gecesi.

Atılımından bu yana üçüncü kez dışarı çıkıyorlardı. Deck onu eve bırakıyordu ama muhtemelen sarhoş değildi. Emme'nin böyle kontrolünü kaybetmediğini fark etmişti. Ne o zaman, ne de şimdi. Ama çakırkeyif olabilirdi.

Kızlar Gecesi, Deck Chace ile konuştuğu için gerçekleşiyordu. Chace de Faye ile konuşmuştu. Faye kızlarla işini yaptı ve kızlar da hemen üstüne atladı. Sonra Deck Emme ile konuştu.

Bağlanıyoruz. Kızlar Gecesi, haftada bir kez. Bağlar kurun.

Bir hayat kurun. Size kulak verecek, tavsiyelerde bulunacak, destek olacak ama en çok da eğlenecek bir ekip kurun.

Yerleşin.

Mutluluğu bul.

Emme kabul etmişti ve hatta bunu büyük bir hevesle yapmıştı.

Şimdi de tanıştığı en iyi kadınlardan bazılarıyla birlikte onları geri fırlatıyordu.

Hepsi iyi.

Bu gece, The Dog rotasyundaydı. Krys ve Lauren Carnal'daki Bubba'nın barına sahip oldukları ve Zara'nın adamı Reece de Gnaw Bone'daki The Dog'u işlettiği için, kadınların nerede buluşacağı konusunda sürtüşme vardı.

Zara, kendisini milyoner yapan yasal bir davayı bitirmişti. Ama Reece yaşamak için çalışmayan bir adam değildi. Zara da öyle bir kadındı ki, ani bir milyoner olsun ya da olmasın, erkeğine göz kulak olurdu. Görünüşe göre, bir sürü içki satarsa ikramiye alacaktı, bu yüzden Zara Köpek için bastırdı.

Krys ve Laurie milyoner olmadıkları için Bubba's için bastırdılar.

Nina, Lexie ve Faye devreye girdi ve rotasyonu önerdi.

Bu gece Köpek vardı.

Emme'nin Deck'ten Buford'u getirmesini istemesi, onun evine gidecekleri anlamına geliyordu. Hem Bubba'nın hem de The Dog'un evi Chantelle'deki evinden uzakta olduğu için, bu bir an önce evde ve onunla yatakta olmak istediği anlamına geliyordu.

Emme, yatakta, çıplak ve çakırkeyif. Gitme zamanı.

Bilgisayarı kapandıktan sonra Deck, yanında yerde yatan Buford'a mırıldandı. "Gidelim dostum,"

Bunu gülümseyerek yaptı.

Ve kamyonuna kadar gülümsedi.

* * *

Bir buçuk saat sonra.

Emme onun tam üstünde yatıyordu, dizleri bükülmüş, kalçalarına binmişti.

Onlar işlerini bitirdikten sonra temizlenmiş, külot ve kaşkorse giyerek geri dönmüş, yatağa uzanmış, yani Deck'e uzanmış, sonra da öylece yerleşmişti.

Emme için yeni bir şey.

Genellikle Emme'nin bir kısmı Emme'nin üzerinde, bir kısmı da Emme'nin yanında uyuyakalırlardı.

Ancak atılımından sonra Deck'te aslan payını alamadı.

Deck'e sahip çıktı.

Şikâyet etmiyordu. Kız uykuya daldıktan sonra onu kendi tarafına kaydırды. Ama o uykuya dalarken, sırtını ve saçlarını okşuyor, kızının gösterisinin artık bağlantıyı kopardığını göstermesinden keyif alıyordu. Artık olabildiğince sık, olabildiğince uzun süre, olabildiğince bağlı kalmak istiyordu.

O da ona verdi.

Elinin parmak uçlarını kadının omurgasında gezdirip, diğer elinin parmaklarını saçlarının arasından geçirirken, kadının vücudunun kendi vücuduna doğru gevşediğini hissetti ve uyumaya yakın olduğunu anladı.

Bu, Buford'un uyum sağlaması gerektiği anlamına geliyordu. Yan yatmış, sırtı Deck ve Emme'ye dönüktü.

Bu da yeni bir normdu ve bu gerçekleştiğinde, Deck Emme'yi kendi alanına kaydırдыğında Buford gönülsüz bir iniltiyle protesto etti.

Ama uyum sağladı.

Yine de Deck'in köpeği onun kızıyla bağ kurmuştu ve kız da onun köpeğiyle aynı şeyi yapmıştı.

Başka bir bağlantı

Deck karanlık tavana bakarak

sırıttı. "Ben çığlık atmadım."

Kadının yumuşak sözleri odada yankılanırken Deck gözlerini kırptırdı.

"Ne oldu bebeğim?"

"Ben çığlık atmadım," diye tekrarladı, sesi uykulu ve sessizdi.

Vücudunun kasılmasına karşı savaştı.

Emme'yle ilgili yeni bir şey daha vardı.

Haftada iki kez terapistle gidiyordu ve seanslardan sonra sessiz, düşünceli ve bazen de mesafeli oluyordu. Bu uzun sürmüyor ve hemen Emme'ye geri dönüyordu.

Ancak terapi programıyla hiçbir ilgisi olmayan, sebepsiz yere yüzünü buruşturduğu ya da acı içinde görüldüğü anlar da oluyordu. Bu anlar konuşurlarken değil, televizyon izlerken, yemek yerken ya da uzanmış kitap okurken oluyordu.

Ama bu olduğunda, paylaşmadı. Deck de zorlamadı.

Terapiye gittiğinde Deck travma sonrası stres bozukluğunu iyice araştırmıştı ve bu belirtilerin hiçbiri olağandışı değildi.

Sevilen bir kişinin nasıl başa çıkacağına gelince: sabır, anlayış ve dinlemek kilit önem taşıyordu. Bununla birlikte, ilk birkaç randevusundan ve Barry ve Maeve ile görüşmesinden sonra, Emme'nin terapisti aile terapisi önermişti. Bunun öncelikli amacı hepsini daha iyi bir yere yönlendirmektir çünkü görünüşe göre Emme, ebeveynlerinin hala travmayla uğraşıyor olmasından dolayı biraz suçluluk duyuyordu.

Barry ve Maeve kabul ettiler. Gelecek hafta başlıyorlardı.

Ama şimdi açıkça aklından geçenleri paylaşma zamanıydı, üç haftadır gerçek anlamda yapmadığı bir şeydi bu. Deck'in sabırlı, anlayışlı ve dinleyici olması gerekiyordu.

Sorun şu ki, başka ne olması gerektiğini bilmiyordu. Ve eğer paylaşma zamanı geldiyse, onun ihtiyaç duyduğu şey olmalıydı.

"Çığlık atmadın," diye yumuşak bir sesle sordu.

"Harvey beni aldığında," dedi ve konuşmayı kesti. Deck gözlerini kapattı.

Sonra onları açtı ve cesaret verici bir şekilde "Tamam" dedi. Karanlıkta öylece yatıyorlardı, kızı ona olabildiğince yakındı.

yanadı göğsünün ortasına dikilmiş, yüzü pencerelere dönüktü.

Hareket etmedi ve konuşmadı.

Sonra onun derin bir iç çektiğini hissetti ve şöyle dedi: "Çılgılık atsaydım, kavga etseydim ve bağırıysaydım, bir öğretmen duyardı. Ya da biri görürdü. Birileri bir şeyler yapardı ve bu asla olmazdı. Sadece çılgılık atsaydım bunu durdurabilirdim."

Deck'in sözünü kesmemek, duygularını dile getirmesine izin vermek ve suçluluk duygusunu bastırmaya çalışmamak için çok uğraşması gerekti.

Bunu başardı ve kadın sustuğunda, "Biliyorsun, o sınırdıydı," dedi.

Sonra bir iç çekiş daha, "Biliyorum."

"Bazen," diye dikkatle başladı, "bazı durumlarda kavga etmemek ve çılgılık atmamak iyidir. Eğer yaparsan daha kötü olabilir."

"Harvey bana asla zarar vermez."

Karşılık vermek için dişlerini sıktı, çenesini gevşemeye zorladı ve kendini toparladığında tekrar işaret etti, "Bebeğim, uçurumun kenarındaydı. Uçurumun kenarına sürüklenen insanların ne yapacağı belli olmaz."

Bunun üzerine başını kaldırdı, ellerini göğsüne koydu ve ay ışığında yüzüne baktı.

"Gerçekten," dedi sessizce. "En sevdiğin kişi olmadığını biliyorum ama Harvey beni asla incitmez."

Deck bir elini kaldırdı, perçemini gözlerinden uzaklaştırdı ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak elini boynuna doladı. "Tanıdıkça büyüdüğün adamın bu olduğunu biliyorum. Ve o tanıdığın adam Harvey Feldman. Ama seni kaçıran adam tanıdığın adam değildi. Seni kaçıran adam, acısı nedeniyle aşırı davranışlara sürüklenen bir adamdı. Sana söyleneni yapmazsan o adamın nasıl tepki vereceğini bilemezsin."

Emme hiçbir şey söylemedi ama gölgeler içinde bile yüzünün bunu düşünürken çalıştığını görebiliyordu.

Sonra fısıldadı, "Dedi ki, 'Çılgılık atarsan, anneni ve babanı bir daha asla göremezsin. "

Kahretsin, nasıl olur da bu herifle vakit geçirebilirdi? Hareketlerini kontrol edemediği bir keder yönlendiriyor olabilirdi ama yine de genç bir kızı mahvetmişti.

Ve bu berbatlık bu sözlerle başladı.

O anda Deck, bu sözleri onun hafızasından silebilmek için uğruna çalıştığı her şeyden vazgeçebilirdi.

Ama onun böyle bir yeteneği yoktu.

Yapabildiği tek şey fısıldayarak cevap vermek oldu: "Doğru seçimi yaptın Emme."

"Bu... demek istediğim, bu o değildi. Bunu söylemek. Beni böyle tehdit etmek. Sanırım derinlerde bir yerde beni anneme ve babama geri vereceğini biliyordu. Ama bunu öyle bir şekilde söyledi ki, ciddi olduğunu anladım."

"Yani doğru seçimi yaptın," dedi Deck.

"Ben... Ben..." Başını hafifçe salladıktan sonra burnundan nefes aldığını duydu. "Keşke çığlık atsaydım."

Diğer elini de onun boynuna dolamak için kaldırdı. "Herkesin, bu dünyada bir hayat yaşayacak kadar yaşı olan her insanın pişmanlıkları vardır. Geriye dönüp bakarlar ve keşke bir şeyleri farklı yapsaydım derler. Bu konuda yalnız değilsin tatlım."

"Ama keşke farklı yapsaydım dediğim şey, annemle babamı üç günlük dehşetten, onlarca yıllık korkudan ve bir adamı beş yıl hapis yatmaktan kurtarabilirdi."

Evet, suçluluk duyuyordu. Hay sikeyim.

Parmakları refleks olarak kızın boynuna doğru büküldü, onları gevşemeye zorladı ve "On iki yaşındaydın, bir oyun parkından alındın. Bu senin seçimin değildi. Seçeneklerin elinden alındı. Bir adamın seçimiyle uğraşan herkes için sonrasında olanlar için hiçbir suçluluk duymuyorsun."

"Bunu mantıken anlıyorum Jacob. Ama bunu kafamda bir araya getirmek zor. Şimdi sel kapıları

açıldı, üzerime gelmeye devam ediyor."

"Bunu bir araya getirmene nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu hemen ve onun gözlerinin kapanmasını izledi.

Sonra başını eğerek alnını adamın ağzına dayadı.

Bu da Emme'nin artık yaptığı başka bir şeydi. Alışılmadık ve tatlı bir şekilde onun şefkatini arıyor ve bunu, hissettiği bir acıyı dindirmesi için ona ihtiyaç duyduğunda yapıyordu. Adam onun sebepsiz yere yüzünü buruşturduğunu görünce yanına geliyor, kollarını ona doluyor, parmak uçlarında yükseliyor ve yüzünü onun boynuna bastırıyordu. Tembel tembel televizyon seyrediyorlardı, yüzünde acı vardı, başını çeviriyor ve alnını onun dudaklarına bastırıyordu.

Ve tek yapması gereken ona sarılmak ya da onu öpmekti, hafifçe uzaklaşırdı ama çekilmezdi, ona bakardı ve acı giderdi.

Bu ona verdiği bir hediye idi, acısını dindirmesine izin veriyordu.

O da tam olarak bunu yaptı. Acısını dindirmek için harekete geçti ve onu alnından öptü.

Ama bu sefer farklıydı.

Bu sefer hemen geri çekilmedi.

Onun yerine, "Biliyor musun, senden gerçekten ama gerçekten hoşlanıyorum," diye fısıldadı.

Onun tenine karşı gülümsedi ve "Evet, biliyorum." diye mırıldandı. Kadın uzaklaştı ve adamın gözlerini yakaladı.

Başka bir değişiklik, çünkü bu sefer ay ışığında bile acının geçtiğini görebiliyordu ama gözleri hâlâ çelişkiliydi.

"Sana bir şey söylemem gerek," diye mırıldandı, o kadar sessizdi ki, adam onu zar zor duydu.

"Ne oldu, bebeğim?" diye sordu ve kız onun gözlerini tuttu.

Sonra Deck'in destek almasına neden olan ağır bir sesle, "Yalan söyledim," dedi.

"Ne hakkında?" diye dikkatle sordu.

"Çok eskiden, sana Harvey ile olanları ilk anlattığımda. Yalan söyledim," dedi ona.

"Nasıl yalan söyledin?"

Uzun bir nefes alıp verdi ve şöyle dedi: "Çok korkmuştum. Onunla birlikte olduğum süre boyunca. Tamamen dehşete düşmüştüm. Beni tehdit ettiği andan beni karakola götürdüğü ve ailemi gördüğüm ana kadar."

Deck hiçbir şey söylemedi. Bu başka bir atılımdı. Daha sessiz ve tanık olmak korkunç değildi ama hayati derecede önemliydi ve müdahale etmeden bunu kafasında çözmesine izin vermesi gerekiyordu.

Adam bir şey söylemeyince, kadın devam etti.

"Sanırım... geriye dönüp baktığımda, sanırım Harvey'le birlikteyken, beni kaçırdığında, kendimi kapatmışım. Çok garip davranıyordu, bu beni tamamen korkuttu. Ve sanırım... sanırım..."

Tekrar ona dönüp fısıltıyla itiraf eder gibi bir sesle, "Sanırım onu daha sonra, bir yetişkin olduğumda aradım, çünkü onun kötü şeyler yapan iyi bir adam olduğuna inanmak zorundaydım. Üç gün boyunca yanımda taşıdığım, bana ne yapacağından, nasıl davrandığından endişe ettiğim korkuyu silmenin bir yolunu bulmalıydım. Ailemi tekrar görebilecek miyim diye endişelendim. Annemle babamın muhtemelen korkudan çılgına döndüklerini nasıl da biliyordum. Her şeyin yanlış ve çok ama çok kötü olduğunu biliyordum ama elimde hiçbir güç yoktu ve korkudan aklımı kayıracaktım. Daha sonra neden böyle bir şey yaptığını ve beni karakola götürdüğünü öğrenmek için onu aradım. Onun iyi bir adam olduğunu kafamda çarpıtmışım ve sanırım bu korkuyu silmek için bunu gerçeğe dönüştürmeye ihtiyacım vardı. Belki de gücümün bir kısmını geri kazanmak için. Ama aynı zamanda bu anıların etrafına bir duvar örerek beni parçalamalarını engellemek için de."

Deck sonunda kafasındaki düğümü çözdüğü için sevinçten ulumak istedi.

Ama yapmadı.

Ona sadece gülümsedi ve mırıldandı, "Sanırım haklısın, bebeğim."

"Aslında iyi bir adam olduğu ortaya çıktı," diye devam etti.

"Evet," diye yanıtladı.

"Ona gitmemeliydim," diye itiraf etti usulca. "Bu suçluluk duygusuna kapılma," diye uyardı Deck hızlı ama nazikçe.
"

Sana söyledim, bu konuda iyi. İyileşmeni istiyor."

Onun gözlerini tuttu ve başını salladı.

Yüzü tekrar ona dönüp odaklanmadan önce çalışarak tekrar uzaklaştı.

"Bana söylediler," diye açıkladı.

Artık başka bir yere gidiyorlardı, bunu biliyordu. Sadece onları nereye götürdüğünü bilmiyordu.

"Kim sana ne söyledi, bebeğim?" "Nina," diye belirtti.

Kaşlarının birbirine yaklaştığını hissetti. Sonra Emme, her zaman hoşuna giden ve son zamanlarda pek de eğlenceli olmayan şekillerde ona meydan okuyan Emme, bunu tekrar yaptı. Ama pek de hoşlanmadığı bir şekilde.

Bunu da şu sözlerle yaptı: "Bana ne olduğunu biliyorlardı ve paylaşıırken dikkatliydi. Ama ben sordum, onlar da paylaştılar. Bana Nina'nın kaçırıldığını ve neredeyse vurulduğunu anlattılar."

Kadının sözleri üzerine, onları nereye götürdüğünü bildiğini hissetti, vücudu gerildi ve kontrol edemedi. Ama o bunu hissetmiyor gibiydi ve devam etti.

"Lauren'in kaçırılması, bıçaklanması ve hayatı için kaçması hakkında. Lexie'nin kaçırılması ve neredeyse vurulması hakkında. Ve Faye'in kaçırılıp canlı canlı gömülmesi hakkında."

Konuşmayı kesti ve bunun nereye varacağını tam olarak bilmediği için varsayımlarda bulunmak istemeyen Deck nazikçe, "Pekâlâ tatlım," dedi.

"Onlara sorabileceğimi düşündüm çünkü bunların bir kısmını biliyordum ve bir bakıma onlar da benim gibiydi."

Deck bunun iyi olduğunu düşündü ve rahatlamaya başladı.

O haklıydı. Onlar da bir bakıma onun gibiydiler, gerçi tüm bunlar yetişkin olduklarında olmuştu. Ama duyduğu hikâyelere bakılırsa, tüm bu kadınların uyum sağlaması ve hayatlarına devam etmesi çok az zaman almıştı.

Emme'ye rehberlik edebilirler.

"Hayatını kazanmak için ne yaptığını bilmiyorum," dedi.

onu şaşırtarak devam etti. "Ama tehlikeli olabileceğini ve düşmanlarınız olabileceğini düşündüm."

Sikeyim.

Artık kafasının nerede olduğunu biliyordu.

Sikeyim.

"Bebeğim-"

Sesi tamamen değişti, "Bunu tekrar yaşayamam Jacob," derken titriyordu.

Sikeyim.

"Emme-"

"İstemiyorum... Sanmıyorum..." diye kekeledi ve Deck onu çevirdi.

Deck'in onu bir taraftan sıkıştırmasıyla sırt üstü yuvarlanan Buford, bir inilti ve koklamayla yollarından çekildi.

Ama Deck'in gözü sadece Emme'deydi.

"Bunu benden uzaklaşmak için kullanma," diye fısıldadı.

Ellerini adamın göğsünde birleştirdi ve "Kendimi geri çekmemeye çalışıyorum ama düşünmeye başladım ve korktum" diye itiraf etti.

Bu da yeniydi, yepyenydi ve yeninin iyi bir türüydü.

"İyi," diye yanıtladı. "Korktuğun için değil, düşünmeye başladığın ve bunu benimle paylaştığın için."

"Jacob, eğer... Ben..." Başını yastığın üzerinde salladı. "Faye'in başına gelenlerin Chace ve-"

"Yarın bir güvenlik sistemi kurmaya başlıyorum," diye duyurdu ve kadın çenesini kapattı. "Ve bebeğim, kimin ödeyeceği konusunda tartışmayacağız. En iyisi olacak ve çok pahalıya mal olacak. Yani ben ödeyeceğim ve kuracağım."

"Bu tehlikede olabileceğim anlamına mı geliyor?" diye sorarken sesi yine titriyordu.

Bunu görmezden geldi ve "Ayrıca evin önüne, arkasına ve yanlarına dış aydınlatma koyuyorum. Parlak ışıklar, hareket sensörlü uzun menzilli. İstedığınız görünümü elde etmek için armatürleri seçebilirsiniz, ancak bunun için de ödeme yapıyorum."

"Ja-"

"Ve garaj gibi görünen ama çoğunlukla bir enkaz olan şu ek binanız, yeni pencereler, yeni kapılar, yeni kilitler ve uzaktan kumandalı yeni bir garaj kapısı alacak. Oraya park etmeni istiyorum çünkü aracının güvende olmasını istiyorum, bu yüzden o binanın güvenli olmasını istiyorum. Ben taşındığımda orayı kazıyıp daha büyük bir garaj inşa edeceğiz."

Kızın göz kırpmasını izledi, vücudunun onunkinin altında hafifçe sarsıldığını hissetti ve "Ne zaman taşınyorsun?" diye sordu.

"Evet, taşındığım zaman. Yani bu, sonunda kendi evim olacak şeye yatırım yaptığım anlamına geliyor, bu yüzden bunda yanlış bir şey bulamazsınız."

"Ben... sen... benim yanıma mı taşınyorsun?"

"Yarın değil. Bir hafta içinde değil. Ama yarın benim yanıma taşınyorsun. Ekli bir garajım, güvenlik sistemim, dış ışıklarda hareket sensörlerim ve bir köpeğim var. Ve, sadece söylüyorum, bir köpek yavrusu alabilmek için içerideki kablo çalışmalarına odaklanıyoruz. Bir Alman çoban köpeği ya da Rottie."

"Yavru bir köpek mi alıyoruz?" diye sordu ve o cevap vermeden devam etti. "Senin yanına mı taşınyorum?"

"Burada iş bitene kadar. Şimdi köpekleri aramaya başlayacağız. Buford'un harika bir havlaması var ama görünüşü birinin onu hafife almasına neden olabilir. Sadece aptallar bir çoban köpeğini ya da bir Rottie'yi hafife alır."

"Tamam, ben... şey, buraya nasıl geldiğimizi bilmiyorum," diye paylaştı.

"Buraya geldik çünkü benim yaptığım gibi bir şey yapan, Chace'in yaptığı gibi bir şey yapan birinin sevdiği herkes, eğer aşırıya kaçarsa, savunmasız kalabilir."

Onun keskin nefes alışını duydu, yaptığı şeyin doğru olup olmadığına dair hiçbir fikri yoktu ama Tanrı'dan öyle olmasını umarak yapmaya devam etti.

"Ama şunu belirtmek isterim ki, bu ülkede çılgınca şeyler oldu. Hem de çok fazla. O kadar çok ki gerçeküstü. Ama Nina, Lexie, hayatlarında onları bu duruma sokan bir erkek ya da iş sahibi biri yoktu. Bu herkesin başına gelebilir bebeğim. Sen burada yaşamadın, Denver'da yaşadın."

Senin başına geldiğinde. Ayrıca polis olan ya da sizi tehlikeye atacak bir şey yapan bir babanız da yoktu. Ama endişeleriniz var. Bunlar geçerli endişeler. Bu da güvenlik açıklarını azalttığımız anlamına geliyor."

Bunun umduğu şekilde yerleştikten emin olmak için durakladı. Kadın yavaşça başını salladı, Deck bunu iyiye işaret olarak kabul etti ve devam etti.

"Bir evi korumak için yapabileceğiniz en iyi şey bir köpek sahibi olmaktır. Sonra, güvenlik sistemi. Sonra, iyi ışıklar. Kötü şeyler yapan insanlar köpekleri ya da ışıkları sevmezler ve kötü şeyler yapacak kadar kafayı yemiş çoğu salak da güvenlik sistemini atlatacak kadar zeki değildir."

"Oh," diye mırıldandı. Bu mırıldanma kayıtsızca bir mırıldanmaydı ama adam yine de kadının içine girdiğini anlayabiliyordu. Vücudu onun altında gevşiyor ve yüzü ay ışığında yumuşuyordu.

O yüzden devam etti.

"Burada kendini iyi hissedebilmen için bunu da hızlandırıyoruz," dedi ve bir elini kaldırıp kızın alnına hafifçe vurdu. "Kendini savunma dersleri. Bunlara ihtiyacınız olmayacak ama bir durumla nasıl başa çıkacağınızı daha iyi bildiğinizi hissetmenizi sağlayacak. Böyle bir durumun gerçekleşme olasılığı çok düşük olsa bile."

"Aslında bu iyi bir fikir," diye fısıldadı ve adam sırtıttı.

Sonra sırtışı soldu, yüzünü daha da yaklaştırdı ve "Beni ne kadar kızdırsa da, seni hayattaki kötü şeylerden koruyamam bebeğim. İkimizin de yapabileceği şey akıllı olmak, farkında olmak ve hazırlıklı olmak. Çünkü ben bunu biliyorum. Bunu kafanda benden kopmak için başka bir neden olarak çarpıtabilirsin, ama benimle olmasan bile, bu güvende olacağın anlamına gelmez. Kesin olarak bildiğim şey, benimle birlikte olursan, seni bu şekilde tutmak için elimden gelen her şeyi yapmak için kışımı yırtacağım ve bankayı kıracağım. Yani, gerçekte, benimle birlikte olmak seni daha savunmasız yapmaz. Seni daha güvenli kılıyor."

Emme yanıt vermedi.

Sonra, iki saniye sonra, o yaptı.

Elini kaldırıp çenesini kavradı ve fısıldadı: "Ciddiyim Jacob. Senden gerçekten ama gerçekten hoşlanıyorum."

Çok saçmaydı ama bunu ondan duymak, onu sevdiğini söylemesinden daha çok hoşuna gidiyordu.

Neredeyse.

Yine de Emme'sinden duymak aynı anlama geliyordu.

Bir nefes verdi ve onunla birlikte karnında hissettiği gerginlik de gitti. Sonra ağzını onunkine götürdü ve kısa bir öpücük verdi.

Adam başını kaldırdığında, "Benim yanıma mı taşınyorsun?" diye sordu.

Konunun tekrarlanması ve kadının şaşkın ses tonu karşısında başını eğdi ve "Evet bebeğim. Sana söylemiştim. Yarın değil ya da-"

Onun sözünü kesti. "Evin ne olacak?" "O zamana kadar satacağım."

Bu kez başını eğdi. "Evini satacak mısın?"

Kaşlarının birbirine yaklaştığını hissetti. "Evet."

"Ama evini sevmiyor musun? Yani, harika bir ev."

"Evet, Emme, evimi seviyorum. O ev için kıcıımı yırttım. Ama ben o evi senin bu yığını sevdiğinden daha mı çok seviyorum?"

Vücudunun hâlâ onunkinin altında olduğunu hissetti.

"Hayır," diye cevap verdi. "O halde, değişikliği yapmak için o yere geldiğimizde, buraya taşınyorum."

Sessizdi.

Tamamen.

O zaman değildi. Ama çok az anlam ifade eden bir şey söyledi.

"Benim senden daha fazla yatak odam var." "Evet, var," diye gereksiz yere onayladı.

"Böylece çocuklarımızın kendi odaları olabilir, bir sürü çocuğumuz olsa bile. Mesela dört tane. Ama yine de annemle babamın ya da Rich ve Karla'nın ziyaretleri için bir misafir odası tutmamız gerekecek."

İşte o zaman Deck sustu.

"Emme sözlerine şöyle devam etti: "Yine de dört çocuk istemiyorum.

Deck cevap vermedi.

Çünkü kanı kaynıyormuş gibi hissediyordu, kalbi göğsünde o kadar sert atıyordu ki bunu hissetmesi gerekiyordu.

Ve Emme konuşmaya devam etti.

"Aslında ben iki tane düşünüyordum. Kızlar." Deck buna cevap verdi.

"Biri erkek olmalı ki ona Chace'in adını verebileyim."

"Chace mi?" diye sordu, sonra da açıkladı. "Eğer bir oğlumuz olursa,

Ona babamın adını vereceğiz."

Aklını mı kaçırmıştı?

"Çocuğa Barnard adını vermeyeceğim," diye açıkladı. "Ona babamın adını vermeliyiz."

"Böyle bir şey olmayacak, Emme."

"Tamam, seni anlıyorum. Şu sıralar pek moda bir isim değil, o yüzden belki göbek adı olarak kullanabiliriz," diyerek uzlaştı.

"Bebeğim, hayır," diyerek onun uzlaşmasını reddetti.

"Göbek adı olarak bile mi?" diye sorarken sesi daha tizdi, bu da daha sinirli olduğu anlamına geliyordu.

İşte o zaman orada olduklarını fark etti.

Korkmuştu. Korkmak için mantıklı sebepleri vardı.

O paylaştı. Konuştular.

Şimdi de doğacak oğullarına ne isim vereceklerini tartışıyorlardı.

Adam kadını geri çekmiyordu, kadın da onu itiyordu. Gelecekteki oğullarına ne isim vereceklerini konuşuyorlardı.

Bu yüzden Deck, ellerini kızın yüzünü çerçevelemek için kaldırdığında ve başını kızına o kadar yaklaştırdığında kontrol etmeye bile çalışmadı, koklayabildiği tek şey çilekti.

"Çocuklarımızı büyüteceğimiz evi sen alacaksın. Oğlumuzun adını Chace Richard koyacağım," diye fısıldadı, sesi kalındı.

Sesi boğuk bir şekilde karşılık verirken, elleri göğsünden aşağıya doğru kayıyor ve sonra sırtında birleşiyor, "Aslında

kulağa hoş geliyor."

O düştü daha yakın ve karşı onu Dudaklar
"Karar verildi." diye fısıldadı.

"Evet," diye fısıldadı. "Seni
seviyorum, Emme."

"Ben de seni seviyorum Jacob."

Bunu aldığında, onun ağzını aldı. Sonra
geri verdi.

Emme'nin tekrar onun üzerine yerleşmesi iki saat daha
sürdü.

Ve sesi, uykulu bir şekilde "Kaleydoskopun bu odada
harika görünecek. Belki şöminenin üzerinde."

Haksız değildi. Bu odada güzel dururdu. Ama
şöminenin üzerinde durmayacaktı.

"Canın isterse bebeğim, yarın komodinimin üzerine
koyabilirsin."

"Elimde olsaydı yapardım," diye cevap verdi, sesi her
kelimede azalıyordu, sonra uykuya dalarken vücut ağırlığı
ona doğru bastırdı.

Ama Deck'in tüm çerçevesi gergindi.

Olanlar yüzünden, Denver'da bulunduğu sırada kaybolan
kaleydoskopu hakkında pek düşünmemişti. İçinden bir ses
Emme'nin sinirlenerek onu aldığını söylüyordu.

Ve bunu düşündüğünde, tartışmamak için konuyu
açmamıştı çünkü onu seviyordu ve zor bir durumda
olduğunu ve yıllardır öyle olduğunu anlıyordu ama bunu
alması onu kızdırmıştı.

Ayrıca evin hiçbir yerinde de görmemişti.

Dahası, kavga ettikleri sırada kızın kafasının karışmış
göründüğünü ve geri istediğini söylediğini hatırladı.

Şimdi de kendisinde olmadığını ve yalan söylemek için bir
nedeni olmadığını söyledi.

Ve onu yerinden
oynatmamıştı. Neredeydi
o zaman?

On Dokuzuncu Bölüm

Benim için her şey

Bir buçuk hafta sonra.

Deck, ağzını bacaklarının arasından karnına doğru götürürken Emme'nin iniltisini duydu.

Dilini yavaşça göbeğinden vücuduna doğru kaydırды, göğüslerinin arasından geçirdi ve yüzünü boynuna gömmeden önce köprücük kemiğinin girintisine daldırdı.

Kollarıyla onu çembere aldı, bir bacağını kalçasına doladı ve diğer dizini yukarı kaldırarak yan tarafına doğru bastırdı.

Bir davet.

Dişleriyle kulak memesini ısırdı.

Dudaklarının boynuna bastırдыğını ve yumuşak nefeslerini orada hissetti.

"Beni seviyor musun, Emme?" diye fısıldadı.

"Evet," diye nefes aldı, onun altında kıvranıyordu. "Söyle," diye emretti hoyratça.

"Seni seviyorum, Jacob."

Sözcükleri aldığıında, yavaşça içeri kaydı, onun nefes alışlarını dinledi ve uzuvlarının onun etrafında sıkıldığını hissetti.

Onun içinde olmasını seviyordu. Her şeyiyle. Kahretsin, onun her parçası, tatlı.

"Beni öpmeni istiyorum tatlım," diye mırıldandı adam hareket ederken, yavaşça dışarı kayıyor, daha yavaş içeri kayıyordu.

Ona bakmak için başını kaldırdı. "Tadın bebeğim," diye hatırlattı ona.

"Umurumda değil," diye cevap verdi ve sonra sabrını kaybetti. Boynunu eğdi ve adamın ağzını aldı.

Kadının onu ve kendini tatmasına izin verdi, sonra kontrolü ele aldı, hâlâ içeride hareket ediyor ve acele etmiyordu.

Elleri üzerinde hareket ederken onu öptü.

Ellerini üzerinde gezdirirken onu öpmeye devam etti.

Ağzını onunkinden ayırdığında, dilini daha fazla alamadığında, yakın olduğunu anladı.

"Daha hızlı," diye nefes nefese kaldı.

Ona istediğini verdi, parmaklarını göğsünde bileyerek meme ucunu yuvarladı.

"Oh Tanrım," diye inledi, kalçaları sarsılıyordu. "Daha hızlı, tatlım."

Ona daha fazlasını verdi ve yüzünü izleyerek derinlemesine vurmaya başladı. Sonra daha hızlı vurdu, sadece onun üzerine gelişine bakıyordu.

Hiç şaşırmamıştı. Artık onun vermesine alışmıştı.

Kahretsin, bunu görünce sanki bir dünyayı fethetmiş gibi hissetti. Daha hızlı gitti.

Tüm uzuvları kasıldı ve "Jacob" diye nefes aldı.

Kendini kapattı ve hızla yaklaşarak, "Onu bana ver, bebeğim," dedi.

"Jacob!" Bir çığlık olarak

çıktı. Neredeyse gelmişti.

Ağzını onunkine dayadı. "Ver onu bana, Emme," diye homurdandı ve göğüs ucunu sertçe çekti.

Sertçe içine çekti, sonra inleyerek ona verdi.

Deck diliyle onun ağzını işgal etti, orgazmının tadını sevdi ve sonra daha fazla dayanamadı. Ağızlarının bağlantısını kopardı, yüzünü onun boynuna gömdü ve daha sert bir şekilde itti.

Daha hızlı.

İçine pompalıyor, amı sikinin etrafında kasılıyordu.

-Sikik ecstasy.

Ellerini başının iki yanında hissetti. Ne istediğini biliyordu ve tam zamanında ona vermek için ayağa kalktı.

kalçalarını onunkilerin arasına yerleştirdi ve sikini köküne kadar gömdü. Başını geriye doğru salladı ve kendini Emme'nin içine bırakırken inledi.

Onu terk ederken, Deck alnını onun omzuna bıraktı, derinlerde kaldı ve ellerinin onun üzerinde hareket ettiğini hissetti ama bacakları sıkı durdu, onu ona sabitledi.

Bu Emme'ydi, şimdi ve başladıklarından beri.

Seks sırasında bağlı olmayı severdi. Seksten sonra da öyle kalmayı severdi.

Dudaklarını kızın boynuna doğru kaydırđı ve kulağına mırıldandı: "Seni seviyorum bebeğim."

Elleri hareket etmeyi bıraktı, böylece kolları etrafını sarabildi ve sıkıca tutabildi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı boynuna ve adam başını kaldırıp ona sırttı.

"Bebeğim, orgazm için bana teşekkür etmene gerek yok," diye takıldı ama Emme'nin gözlerindeki yaşları görünce sırtışı yüzünde dondu. "Emme," diye fısıldadı.

"Orgazm..." diye başladı ama hıçkırarak nereden geldiğini bilmediği bir hıçkırığı yutmaya çalışırken durdu. Adam yüzünü yaklaştırıp bir eliyle çenesini kavradı ve kadın devam etti: "Harikaydı tatlım. Ama beni kendime getirdiğin için sana teşekkür ediyorum... yani kendime."

Aynen  yle.

Her bir zerresi tatlı.

"Emme," diye inleyerek başını onunkine doğru eğdi.

"Ben..." hıçkırıklarını kontrol etmeye çalışırken vücudu onunkinin altında sarsıldı ve devam ederken sesi kısıkta, "sen olmasan şu anda nerede olurdum bilmiyorum."

Başparmağını dudaklarına götürdü ve "Dur" diye fısıldadı.

"Yapamam," diye fısıldadı, gözünden bir damla yaş süzüldü. "Bunu söylemek zorundayım. Bilmek zorundasın. Eğer sen olmasaydın, sonsuza dek yalnız ve kaybolmuş olacağımı bilmelisin."

Başparmağını kızın dudaklarına bastırdı ve "Kes şunu bebeğim" diye yalvardı.

Parmaklarını adamın bileğine doladı, elini çekti, gözlerinin kenarlarından yaşlar akıyordu ve "Bana hayatımı geri verdin" dedi.

Sikeyim.

Çok tatlı.

"Emme-"

"Benden vazgeçmedin." "Tatlım-"

Parmakları onun bileğinde gerildi. "Sen benim her şeyimsin Jacob."

Kızın parlak gözlerini tuttu, sonra yanağını kızın yanağından aşağı kaydırarak kulağına, "Bu tatlıyı daha fazla kaldıramam, Emmanuelle." diye uyardı.

Sessizliğe gömüldü.

"Sen de benim her şeyimsin bebeğim," dedi ve başını salladığını hissetti.

"Hayır. Bir eviniz, bir köpeğiniz ve sizi zorlayan bir işiniz var. Ailenle yakınsın. Arkadaşların var, iyi arkadaşların, o kadar iyi ki çocuklarına senin adını veriyorlar. Her şeye sahipsin, ben de dahil. Benim de iyi şeylerim var. Şimdi eskisinden daha fazla, ama sadece senin sayende. Çünkü beni buna sen yönlendirdin. Kendimi uzak tuttuğum şeylere. Seni bulmasaydım asla sahip olamayacağım şeyler. Sen olmasaydın kaybedeceğimi bildiğim şeyler."

"Onu kaybetmezsin, Emme."

"Seni kaybedersem, her şeyi kaybederim Jacob. Yalnızlığımı inkar ederek yok olup giderdim."

Tanrım.

Başını kaldırdı, onunla göz göze geldi ve ona sertçe, "İnanmalısın bebeğim, sen de benim her şeyimsin," dedi.

Başını tekrar salladı, ağzını açtı ama adam yanağını kavradı, başparmağını dudaklarına götürdü ve yüzünü yaklaştırdı.

"Başladığın şeyin üzerine koyacaksın. Bir köpek yavrusu alıyoruz. Bir ekip kuruyorsun. Ailenle birlikte çalışacaksın. Benim sahip olduğum her şeye sahip olacaksın, Emme. Ama

Tüm bunları elde ettiğinde, bu senin için her şey olmayacağım anlamına gelmeyecek ve bu benim için de geçerli."

"Ben-" diye başparmağını itti ama başparmağı tekrar dudaklarına bastırdı.

"Bana çocuk vereceksin." Gözleri ve ağzı kapandı.

"Yatağımı, evimi, hayatımı paylaşacaksın ve benimle bir aile kuracaksın, Emmanuelle," dedi ve gözleri açıldı, şimdi daha parlaktı, gözyaşları yine akıyordu. "Her şey bu kadar, bebeğim."

Dudaklarını başparmağının altında birbirine bastırdı ve başını salladı, böylece başparmağını kaydırды.

"Haklısın." Ona bir gülümseme verdi, titriyordu ama gözlerini aydınlattı ve yanağındaki gamzeyi bastırdı. "Hepsi bu kadar."

Kalçalarını onunkilere doğru itti, dudaklarını onunkilere yapıştırdı ve "Seni seviyorum, Emme" diye fısıldadı.

Kollarını ona doladı ve "Ben de seni seviyorum tatlım" diye fısıldadı.

Başını eğdi ve az önce söyledikleri sözleri kanıtlayan derin, yakıcı bir öpücükle onun ağzını aldı.

Emme de aldığı kadarını geri verdi.

* * *

Kırk beş dakika sonra.

"Hi-yah!"

Emme saldırdı.

Buford havladı.

Üzerinde havludan başka bir şey olmadan banyodan çıkan Deck, arkadan saldırıya uğrayınca ellerini başının arkasına attı. Emme'yi kollarının altından yakaladı, sırtına aldı ve yatağa doğru dört adım attı. Emme ciyakladı ve Buford belinden eğilip onu yatağın üzerinde ters çevirdiğinde tekrar havladı. Eğildi, kalçalarını kavradı, onu döndürdü ve üzerine düştü.

Nefes nefese kaldı ve gözlerini kırıştırtarak ona baktı.

Ardından, "Eğitmenim, arkadan saldırıya uğradığımızda ne yapmamız gerektiğine dair senaryoların üzerinden geçerken bunu öğretmedi" dedi.

Deck kahkahayı patlattı.

Emme kendini savunma dersleri fikrini beğenmiş ve hiç vakit kaybetmeden bir tane bulup kaydolmuştu. Chantelle'deki Toplum Merkezi'nde düzenleniyordu ve haftalık altı dersin ilk ikisine katılmıştı. Ayrıca ileri seviye bir kurs da veriyorlardı ve Emme bu kursa kaydolmuştu bile.

Öte yandan Deck güvenlik sistemini kurmak için hiç vakit kaybetmemişti. Pencereler tamamlanmıştı ve şimdi Max garaj için bir teklif hazırlıyordu. Deck sistem üzerinde çalışırken Emme de onun yanında çalışarak kablo tesisatının etrafındaki duvarlara yama yapıyordu.

O akşam, Rottweiler yavrularına bakmak için Gnaw Bone'un dışındaki bir çiftliğe gidiyorlardı.

Bir planları vardı, ama daha da iyisi, birlikte ilerlemek için hiç vakit kaybetmiyorlardı. Ve Deck, Emme'yi de yanında sürüklemiyordu.

Yol boyunca onun yanındaydı.

Bu, kahkahasının birden fazla şekilde içten olduğu anlamına geliyordu.

"Genellikle tahtaları bir karate darbesiyle kırmadan hemen önce 'hi-yah' dersiniz," diye bilgi verdi gülmeyi bıraktıktan sonra.

"Ayrıca erkeğime saldırmak üzere olduğumu önceden haber vermek için 'hi-yah' diyorum, görünüşe göre buna ihtiyacı yok."

Kaşlarının kalktığını hissetti. "Görünüşe göre mi?"

Ona sırtarak şöyle dedi: "Birinin kışını başımın üzerinde çevirebileceğimi hiç sanmıyorum. Yani, birincisi, bunu yapman harikaydı. İkincisi, dikkat edin, kesinlikle saldırıyorum ve bunu tekrar tekrar yapacağım, böylece tekrar yapacaksınız. Ve son olarak, yenilmiş olsam bile, bu fırsatı en azından dün gece üçüncü denemede eğitmenimi alaşağı ettiğim için övünmek için kullanıyorum. Gerçi onu başımın üzerinde çevirerek değil, çünkü o altı bir yaşında ve benden iki kat daha ağır olabilir."

"Aferin Emme," diye mırıldandı dikkati dağılmış bir şekilde, aslında

Aniden üzerinde sadece bir havlu olduğunu hatırlayarak dinliyordu, üzerinde sadece tişört vardı ve her zaman bu şekilde oynadığı için üzerinde külot olduğu şüpheliydi.

"Jacob," diye seslendi ve Jacob'ın dudaklarına kayan gözleri, eli Jacob'ın yanından aşağı inerken yukarı kaydı.

"Evet, bebeğim?"

"Yulaf ezmen mutfak tezgahının üzerinde," dedi ona.

Dudaklarını kızın köprücük kemiğine indirdi ve elini gömleğinin kalçasından yukarı, sonra da karnına doğru kaydırды. "Şu an yemek için çok sıcak."

"Tatlım, daha yeni bitirdik," diye hatırlattı ona.

"Bir saat önce," diye mırıldandı onun boğazına karşı. "İşe gitmem gerekiyor."

"Geç kalabilirsin."

"Geç kalamam."

"Patron baban," dedi çenesine.

"Tam da bu yüzden geç kalamam. O bana bağlı."

Güverte kaldırılmış onun Kafa, baktı aşağı at onu ve onun yüzünde gördüğü bir şeyle değişti.

Ve Deck bu değişikliği sevdi.

O da sırttı ve "Çabuk" diye mırıldandı.

"Çabuk," diye fısıldadı, ağzını onunkine doğru kaldırmıştı bile. Adam onu fazla uzağa götürmedi.

* * *

Bir saat sonra.

Deck ve Buford garajda durmuş Emme'nin arabayı çekmesini izliyorlardı.

Ama araba yolunda durdu, camını indirdi ve başını dışarı uzattı.

"Persephone!" diye bağırdı.

Deck kocaman gülümsedi ve çenesini yukarı kaldırarak ona baktı.

Gitmeden önce, onu öptükten ve Bronco'suna bindikten sonra, kamyonetinin adı hakkında konuşmuşlardı, şimdi onun sözü sonuncusuydu.

Başı kayboldu ama ön camdan gülümsediğini gördü. Arabasından çıktıktan sonra ve uzaklaşmadan önce el salladı.

Evet. Emme'nin ışığı ışıltı ışıltı, sınırsızdı. Ve kör ediciydi.

Deck köpeğine baktı. "Bu Emme'yi nasıl buldun, dostum?" Buford'un dili çözöldü ve kuyruğu sallanmaya başladı. Ondan daha önce hoşlanmıştı, bu yüzden konu tartışmalıydı.

Deck eğildi, Buford'a bir masaj yaptı ve doğrulurken telefonu çaldı.

Arka cebinden çıkardı ve ekranda "Chace arıyor" yazdığını gördü.

"Hey, dostum," diye selam verdi, aynı zamanda garaj kapısını kapatacak düğmeye doğru ilerledi.

O gün bilgisayar işiyle uğraşıyordu. O öğleden sonra, Prosy'yle ilgili hiçbir şey çıkmadığı için başka seçeneği yoktu, liseyi gözetliyordu. Sonra da köpeklerle bakmaya gitti.

Sonuna kadar eğlenceli bir gün değildi.

"Neredesin?" Chace sordu ve sesi Deck'in en azından iyi bitecek olan boktan gününü düşünmeyi bırakmasına neden oldu ve durdu.

"Evde. Neden?" diye cevap verdi.

Chace'ten uzun bir süre ses çıkmayınca, "Bana koşmam için verdiğin parmak izleri, onları nereden bulmuştun?" diye sordu.

Deck'in kanı ısınmadan hemen önce soğudu.

Emme'nin ona hissettirdiği gibi sıcak değil.

Chace'in ona Faye'in diri diri gömüldüğünü söylediği o gece hissettikleri çok sıcaktı.

"Neden?" diye sordu.

"Söyle bana, Deck."

Deck "Komodinim," diye cevap verdi ve yine sessizlik oldu. Garaj kapısının düğmesine gitti, bastı, kapı aşağı doğru kaymaya başladı ve "Chace. Konuş benimle."

"Önsöz olarak şunu söyleyeyim, biz bu işin üzerindeyiz. Mick'i arıyorum ve-"

"Benimle kafa bulmayı bırak. Söyle," diye hırladı Deck.

Sonra bir iç çekiş duydu, "Kaldırdığın ve koşmam için bana verdiğin üç parmak izi. Seninkiler. Emme'ye ait olanlar, muhtemelen o kaçırıldıktan bir süre sonra sisteme yerleştirildikleri için sistemde bulunuyorlar. Ve Dane McFarland'ın."

Deck hemen botunu giydi ve garajına doğru geri dönmeye başladı.

"Deck, beni dinle-" diye başladı Chace.

"Pislik herif evime girmiş," diye ısırdı Deck.

"Dostum, cidden. Dinle beni."

Bir ayağıyla Buford'u geride tuttu, garaja girdi, kapıyı kapattı ve kapının açılması için düğmeye tekrar bastı.

"Emme sinirliydi, birine saldırdı, bokunu aldı ve gitti," diye paylaştı Deck. "Onu takip ediyordu Chace. Donna'dan Buford'a göz kulak olmasını istedi. Donna bana Emme'nin peşinden ilk kez geldiğinde güvenlik sisteminin devreye girmediğini söyledi. Adam içeri girmiş," diye anlattı Deck.

Kamyonetinin kapısını çekerek açtı ve içeri girdi.

"Sakinliğini kaybetme," diye uyardı Chace.

"Bu işte soğukkanlılık yok, Chace. O pislik evime girdi. Lanet olası kaleydoskopumu aldı."

"Neyin?" diye sorduğunda Chace'in kafası karışmış gibiydi. "Kaleydoskopum. Şöminenin üzerinde duran kutu mu?" Güverte

anahtarını kontağa sokarak sordu.

"Üzgünüm Deck, bilmiyorum-"

"İçinde bir kaleydoskop var. Onu bana Emme verdi."

Sadece kadranı çevir.

Deck gözlerini kapattı.

McFarland'ın Emme'sinden bir parça

vardı. Lanet olası pislik.

Çenesini sıktı ve gözlerini açtı.

"McFarland bunu nasıl bilebilir?" Chace sordu.

"Ben nereden bileyim?" Deck karşılık verdi.

Kamyonu çalıştırdı, geri vitese taktı, arkasından baktı

ve geri çekilmeye başladı.

Chace, "Bırakın bunu Mick halletsin," dedi.

"Yapacağım. O zaman ben hallederim,"

diye karşılık verdi Deck. "Deck-"

Kamyonu caddeye çarpmadan önce frene bastı ve direksiyona odaklandı ama zihni başka bir yere odaklanmıştı.

"Onu takip ediyor."

"Bunu bilemezsin," diye yanıtladı Chace. "Seni oraya kadar takip etmiş olabilir. Üzerine düşündü, saçı başı dağıldı, seninle uğraşmayı düşündü, geri geldi, güvenlik sistemini devre dışı buldu ve fırsatı kaçırmadı. Sonra da senin için bir anlamı varmış gibi görünen bir şeyi aldı."

Deck, "Her iki yol da hoş değil," dedi.

"Öyle, ama geri çekilin ve bırakın Mick halletsin."

"Önce o halleder. Ben sonra hallederim."

"Kayıp başka bir şey var mı?" Chace sordu.

"Hiçbir şey. Baktım, hepsi bu," diye kısaca cevap verdi

Deck. "Seninle dalga geçiyorum," dedi Chace.

"Bu yüzden geri döndüm," diye karşılık verdi Deck.

"Deck, bu pisliğe karşı bir davamız var, bir kaleydoskop için bunu mahvetme."

Sadece kadranı çevir.

Lanet kadranı çevirmedi. Uzun bir süre.

Sonra yaptı. Kadranı çevirdi.

Sen benim her şeyimsin.

Ve güzelliği buldum.

Deck, Chace'e "Davayı mahvetmeyeceğim," diye güvence verdi ve garaj kapısının kumandasına basarak sokağa doğru geri geri gitti.

"Kızgınsınız ve kızgın o l s a n ı z bile muhakeme yeteneğiniz bozulabilir."

"Davayı mahvetmeyeceğim," diye tekrarladı Deck, bağlantıyı kesti, telefonunu yanındaki koltuğa fırlattı ve gaza bastı.

* * *

Beş buçuk saat sonra.

Kanepenin ortasında oturan Deck kapının açıldığını duydu.

Hareket etmedi.

Saniyeler sonra, giriş holünden dairenin yaşam alanına doğru köşeyi dönmesini izledi.

Deck, Gnaw Bone Polisi evini bulamadıkları bir kaleydoskop için ararken yakalandığını ve sorgulandığını biliyordu. Sorgulama sırasında muhtemelen saçma sapan bahaneler öne sürmüş ve hiçbir maddi kanıt bulunamayınca serbest bırakılmıştır.

Şimdi Deck'in oldu.

Köşeyi dönerken, Dane McFarland onu gördü.

"Tanrım, bu da ne?" McFarland tısladı.

"Şu anda hayatın boktan," diye başladı Deck. "Cezan beş sent olacak, iki yıl yatacaksın."

McFarland, Deck'e doğru iki adım atarak, "Evime giremezsin," dedi.

Deck kanepeden doğruldu, McFarland'ın başı geriye eğildi ve Deck'e doğru ilerlemeyi bıraktı.

Deck, "Benden aldığın şeyi bana geri ver, bu konuyu kapatalım," dedi. "Benimle oyun oynuyorsun, dışarı çıktığında ve hayatını yeniden düzene sokmaya başladığında acıyı gerçekten hissetmeye başlayacaksın."

McFarland, "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye tersledi.

Deck, "Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun ve bunu göstermek için üç saniyen var," diye karşılık verdi.

McFarland ona doğru eğildi. "Evime girip beni tehdit edemezsin."

"Yapabilirim. Yaptım da. Benim olanı bana vermezsen, daha fazlasını yaparım. Daha fazla ne yapabileceğimi bilmek istemezsin ama sana bir ipucu vereceğim. Bir daha asla iş bulamayacaksın. Asla başka bir kredi kartın olmayacak. Asla başka bir araban olmayacak. Asla başka bir kadınla yatamayacaksın. Asla başka bir ev bulamayacaksın. Asla başka bir arkadaşın olmayacak. Yalnız, beş parasız ve kırılmış olacaksın.

Şu anda benden aldığın şeyi."

"Tanrım, kafayı yemişsin," diye fısıldadı McFarland, gözlerini Deck'e dikerek.

"Ben evine tecavüz edilmesinden ve eşyalarının çalınmasından hoşlanmayan bir adamım. Şimdi üç tane var."

McFarland, "Bütün bunları yapamazsın," diye karşılık verdi.

"Kıçını hapse soktum çünkü seni oraya ben koydum. Görev gücü altı ay boyunca soruşturma yaptı, ben seni birkaç gün içinde oraya koydum. Yani yanıyorsun. Bütün bunları yapabilirim. Ve güven bana, bunu test etmek istemezsin. İşte bu bir."

McFarland'ın gözleri büyüdü ve "Bu imkânsız" diye mırıldandı.

"İlçe kayıtları şerifin bir taşeron sözleşmesi olduğunu gösterecektir.

O taşeron bendim. Şimdi bu iki oldu."

"Şerif departmanları taşeronluk yapmaz," diye çıkıştı.

"Bana yaptılar ve sadece söylüyorum, seni enseledim ve Prosy'yi de yakaladım. Patronun hapse girecek." Öne doğru eğildi. "Şimdi üç oldu."

Prosky hakkında blöf yapıyordu, McFarland'ı kızdırmaya çalışıyordu. İyi bir blöftü.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, lanet bir moron olduğu düşünüldüğünde, McFarland bunu ele verdi. Adem elması titredi ve gözleri kaymadan önce genişledi.

Ellerinde hâlâ bir şey yoktu ama Deck artık o ekibin patronunun Prosy olduğunu biliyordu.

Deck ona, "Onu bana ver, Prosy'yi ispiyonladığını kimsenin bilmemesini sağlayacağım," dedi.

"Jon'u ben ispiyonlamadım!" McFarland bağırdı ve işte oradaydı, panik ve kanıt.

Prosky liderdi.

Deck, "Bana vermezsen senin verdiğini düşünecek," dedi.

McFarland başını salladı. "Bunu yapamazsın dostum."

Deck'in kaşları kalktı. "Benim için anlamı olan bir şeyi aldın, evime girdin ve onu aldın ve seninle uğraşamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Bu sadece lanet bir kaleydoskop." McFarland artık gergindi.

İşte oradaydı.

Orospu
çocuğu.

"Onu bana Emme verdi ve geri istiyorum," diye karşılık verdi Deck ve McFarland'ın vücudu hareketsiz kaldı, dudağı kıvrıldı ve gözleri Deck'e dikildi.

"Biliyorum. Onu senin evine kadar takip ettim, kapıyı kilitlemedi, arkasından içeri girdim, beni vurduktan sonra neden doğruca sana atlamak için bu kadar heyecanlandığını öğrenmek istedim." "Güzel havuz, dostum." diye bitirmeden önce alaycılığı derinleşti.

Deck, Buford'un bu senaryo sırasında nerede olduğunu merak ederek ona baktı.

Ama o biliyordu.

Buford çilek kokusu alıyordu.

McFarland, "Onu bebeği gibi göğsüne bastırırken gördüm," diye devam etti. "Yani, evet. Emme için bir anlamı olduğunu biliyorum. Benden çaldığın bir Emme."

Deck hiçbir şey söylemedi. Deck, bu adamın kadını takip etmesiyle, Emme oradayken evine girmesiyle ve Emme'nin ihanete uğramış gibi hissederek, eşyalarını toplayıp evini terk ederken ona verdiği sanat eserini göğsünde tuttuğu bilgisiyle uğraşıyordu.

Ama McFarland hâlâ gergindi.

"Dostum, Jon'a onu ispiyonladığımı söyleyemezsin. Hiçbirine böyle bir şey söyleyemezsin. Yüzük yüzünden çok kızgınlar.

."

"Konuşmayı bırakmalısın," diye gürledi Deck.

McFarland onun yüzüne iyice baktı ve ağzını kapattı.

Deck burnundan bir nefes aldı.

Sonra da "Benden aldığınız şeyi hemen bana getirin" diye emretti.

Hemen daha da gergin görünmeye başladı. Hay sikeyim.

"Yapamam," diye fısıldadı McFarland ve Deck nedenini bildiğini hissetti.

Acı göğsünü dağladı.

"Neden?" diye sorarken sesi alçak ve tehlikeliydi.

McFarland cevap vermeden önce temkinli bir adım attı: "Onu çöpünün dibine gömdüm."

Deck bir nefes daha çekti, bu seferki daha keskindi ve McFarland bir adım daha geri çekildi.

Kaleydoskop kaybolduğundan beri o çöp kutusu beş kez taşındı.

Gitmişti.

Sadece kadranı çevir.

Gözleri keskin bir şekilde McFarland'a odaklandı.

"Her gün," diye fısıldadı Deck, "hayatının geri kalanında o kaleydoskopu çöpe attığını hatırlayacaksın."

McFarland ellerini dikkatle iki yana açtı. "Bu kadar büyük bir mesele olduğunu bilmiyordum. Sadece bir avuç cam."

"Biliyordun," diye yanıtladı Deck. "I-"

"Kapa çeneni, yoksa sana hatırlaman için başka bir şey veririm."

McFarland ağzını kapattı.

Deck ona baktı ve bunu uzun süre yaptı, kendini o... lanet olası... pisliğe vurmaktan alıkoymak için sahip olduğu her şeyi kullandı.

Sadece kadranı çevir.

"Ona sahip olduğum için şanslısın," dedi Deck. "Şimdi Mick Shaughnessy'yi arayacaksın ve ona Jon Prosky hakkında bildiğin her şeyi, o soygunları ve liseli çocuklarla ilgili her şeyi anlatacaksın. Bunu yaptığında, bunu bir savunma için pazarlık yapmak için kullanmayacaksın. Bunu sadece vatandaşlık görevin için yapacaksın."

McFarland'ın sesi "Neden böyle bir şey yapayım ki?" diye sorduğunda yükseldi.

Deck ona doğru eğildi ve o da bir adım geri çekildi. Bu seferki hızlıydı.

"Çünkü," diye başladı Deck, "içeride olmak istiyorsun. Seninle uğraşamayacağım bir yerde olmak istiyorsun ve orada olabildiğin sürece orada olmak istiyorsun. Çünkü dışarı çıktığında, içeride geçirdiğin yıllar son mutluluğun olacak."

hafıza."

"Tanrım. Tam bir kaleydoskoptu, dostum," dedi McFarland tedirgin bir şekilde.

"Bana ihtiyacı olduğunu söylüyordu ve ben bunu duymuyordum. Sadece oydu," diye homurdandı Deck. "Dokuz yıl boyunca tek sahip olduğum şey buydu, yüzüme bakıp bana ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Ve ben onu dinlemedim, pislik. Bu yüzden bana verdiği o güzellik parçasının her zaman Emme'ne bakmam için bir hatıra olmasını istedim. Ve onu kızımızın kocasına vermek istedim, böylece onu bebeğime bakma konusunda eğitmek için kullanabilirdim. Ve sen onu benden aldığında tüm bunları da aldın."

"Ben... Ben sadece sana kızgındım-"

"Kapa... lanet... çeneni," diye hırladı Deck. "Hemen telefona sarıl ve Mick... Shaughnessy'yi ara."

McFarland ona, "Proskey beni daha beter batıracak," dedi ama Deck başını salladı.

"Hayır, yapmayacak."

"Yapacak. Bu adam iyi birine benziyor ama bir görevi var ve buna odaklanmış durumda. Ve herkes bu görevin berbat olduğunu düşünebilir ama siz iyi bir görev olduğunu ve kendini buna adanmış olduğunu bilirsiniz," diye karşılık verdi McFarland, artık gerginliğin çok ötesindeydi.

"Seni mahvedebilir. Ama," Deck öne doğru uzun ve hızlı bir adım attı, bir elini kaldırdı ve işaret parmağını McFarland'ın alnına sertçe soktu, itti ve McFarland bir ayağı üzerinde geri gitti, "Kafanı sikeceğim. Hiçbir şeyin kalmayana kadar durmayacağım ve sahip olduğun son şeyi de kaybedene kadar devam edeceğim. Şimdi, orospu çocuğu, beni daha fazla deneme." Eğildi, McFarland arkasına yaslandı, Deck kendini kaybetti ve kükredi, "Shaughnessy'yi ara!"

Son hecede ikisi de açıldığını duydukları kapıya döndüler.

Bir saniye bile geçmeden, on yedisinden büyük olmayan, sivilceli yüzlü bir çocuk içeri daldı.

"Bir kızı kaçırdı!" diye bağırdı ve Deck'in kalbi durdu.

"Wade, burada ne halt ediyorsun?" McFarland bağırdı, gözleri çocuk ve Deck arasında gidip geliyordu.

"Hayır, dostum, hayır, hayır, hayır..." diye bağırdı çocuk, McFarland'a doğru koşup kolunu tutarak. "Jon geri döndü dostum ve çok kötü. Çok kızgın. Herkese kızgın. Ve dostum, sana da çok kızgın. O lanet olası rezervasyonun dışında. Bu kız kesinlikle onun! Emmitt ve Bryan çıldırmış durumda!"

"Liseli bir kız mı?" Deck sordu.

Çocuk Deck'e bakıp "Sen kimsin?" diye sorarken bile başını salladı.

Deck cevap vermedi.

"Liseli bir çocuğu mu kaçırdı?" diye sordu.

Çocuk onu tepeden tırnağa süzdü ve akıllıca cevap vermeye karar verdi.

"Hayır, o daha yaşlı bir kadın. Senin yaşında." "Adı ne?" Deck zorladı.

"Hayır ipucu," ve Çocuk cevap verdi.

"Çok çıldırmış için dikkatini ver. Sadece oradan çıkmak istedim."

"Neye benziyor?" Deck sordu.

"Bilmiyorum. Normal biriydi. Güzeldi."

Ve dostum, sana çok kızgın.

Sikeyim, Lütfen Tanrım, söyle Onu, Çünkü McFarland Proskey Emme'yi almadı.

"Neye benziyor?" Deck tekrarladı. "Sana söyledim. Normal. Güzel."

"Neye benziyor?" Deck havladı ve hem Wade hem de McFarland sığradı.

"Kahverengi saç, uzun. Bazı çizgiler var. Uzun boylu. Garip gözleri var-" çocuk hızlı hızlı konuşmaya başladı.

Sikeyim. Siktir!

Emme'yi sikmişti. "Nerede o?" Deck ısırdı.

"O... o Jon'un evindeydi ama Jon onu taşıyordu." Wade McFarland'a baktı. "Ben de böyle kaçtım. "Bu şekilde kaçtım.

Onu taşırlarken dışarı çıkardılar. Bir şeyler yapmalısın, Dane. Bu çok saçma. Onunla konuşmalısın. Gerginleştğinde onunla konuşabilecek tek kişi sendin."

"Onu nereye götürüyorlar?" Deck sordu, çocuk ona baktı ve omuz silkti.

"Bilmiyorum. Oradan çıktım."

Deck McFarland'a baktı. "Onu nereye götürmüş olabilir?" "Nereden bilebilirim ki?" McFarland sordu.

Deck kımıldadı ve McFarland, Deck'in dizi göğsünde ve eli yakasındayken yerde sırtüstü yatıyordu.

"Onu nereye götürmüş olabilir?" Deck hırladı.

"Ben-" diye başladı McFarland.

"Bu lanet olası Emme. Sana kızgın ve e l i n d e E m m e var," diye kestirip attı Deck.

McFarland, geri zekâlı olduğunu geç de olsa anladığında, "Siktir," diye nefes aldı.

Güverte aldı onun DİZ dışarı .
McFarland's Göğüs, McFarland'ı bir ayak yukarı kaldırdı, sonra da yere çarptı.

"Konuş!" diye emretti.

"Muhtemelen... elimizde... şey, burası var. Carnal'daki Navajo'nun bir mil yukarısındaki bağlantı yolunun dışında, tepelere, yürüyüş parkurlarına doğru gidiyor."

Deck bunu biliyordu ve hiç vakit kaybetmeden doğruldu, McFarland'ı da yanına çekip itti.

"Sen," diye işaret etti Deck McFarland'a. "Shaughnessy'yi ara, bunu rapor et, tüm bu pislikleri, her şeyi. Sen," Deck önce Wade'i sonra da kanepeyi işaret etti. "Otur kışının üstüne."

"Shaughnessy!" Wade ciyakladı. "Polis gibi mi?"

McFarland aynı anda, "Dostum, Shaughnessy'yi arayamıyorum," dedi.

Deck silahını belindeki kılıftan çıkardı ve hem McFarland'ın hem de Wade'in gözleri silaha kayarak kocaman oldu.

McFarland'a doğrulttu. "Sen, Shaughnessy." Wade'e doğrulttu. "Göt. Kanepede. Kanepeye."

McFarland cebinden telefonunu çıkardı.

Wade kanepeye koştu ve kışını üzerine koydu.

Deck derin bir nefes aldı, kanı o kadar sıcak akıyordu ki iinin yanmaması bir mucizeydi.

Prosky'nin Emme'si
vardı. Sadece
kadranı çevir. Prosky
sevgilisine sahipti.
Sen benim her şeyimsin.
Emme kaçırılmıştı.

Bunu tekrar yaşayamam Jacob.

Deck, McFarland'ın sesini duydu: "Evet, ben Dane McFarland. Kaptan Shaughnessy ile konuşmam gerekiyor."

Deck silahını kılıfına soktu ve parmağıyla ikisini işaret etti. "Sen gideceksin, o da polisler gelmeden gidecek, ikiniz de hastaneden topallamadan çıkamayacaksınız ve ayrıca taşaklarınızı da geride bırakacaksınız çünkü onları kesip boğazınıza sokacağım. Anladın mı beni?"

Telefonu kulağına götüren McFarland hemen başını salladı. Wade yutkundü ve "Ciddi misin?" diye sordu. "Beni yakaladığınızı onaylayın!" Deck gürledi.

"Evet, evet... kesinlikle," dedi ocuk, ellerini ateş etmeme pozisyonuna getirerek ve koltuğa doğru büzölerek.

Deck bir saniye bile kaybetmedi. Botunu giydi ve gitti.

Telefonu kulağında, merdivenlerden park yerine doğru koşarak inen Chace, "Ben pislikleri temizlemem. Lütfen Tanrım, bana yaptığını söyle-"

Deck sözünü kesti, "Emme Jon Prosky'nin elinde." Sen benim her şeyimsin.
Siktir!

"Neredesin sen?" Chace aceleyle sordu.

Deck, "Kamyonetimde," diye cevap verdi. "McFarland dönüyor. Wade adında liseli bir çocukla birlikte evinde. Polisler geldiğinde burada olacaklar. Şimdi sen neredesin?"

Tam da şüphelendiği gibi, Chace cevap vermeden önce hiç tereddüt etmedi.

"Nerede olmamı istersen."

* * *

Emme

Bir saat sonra.

Maaş bordrolarına bakarken aklıma geldi. Bir burritoya ihtiyacım vardı. Hem de çok.

Hücreme uzandığım sırada ofisimin dışındaki ahşap merdivenlerden hızla çıkan botların sesini duydum.

Her kimse, Rottie'mizi seçtikten sonra Jacob'ı arayıp Rosalinda'nın yerinin hazır olduğunu söylemem için gereken iki dakika boyunca bekleyebilirdi. Biz yemek alırken köpek Persephone'da kalabilirdi.

Kapım kırılarak açıldığında başparmağım ekranda Jacob'ın isminin üzerinde geziniyordu.

Başım ona doğru uçtu ve Jacob'ın orada, sevdiğim iki yüzde daha önce gördüğüm bir ifadeyle durduğunu gördüm.

Kalbim durdu.

Yüzündeki ifadeye bakınca biraz zorlandım ama sandalyemden kalktım, konuşmak için ağzımı açtım ama bir şey söyleyemedim.

Bunun nedeni Jacob'ın bana saldırmasıydı. Geri adım atmak için kendimi toparladım ama yeterince hızlı değildim. Jacob üzerimdeydi ve kollarının arasında nefes alamayacak kadar sıkışmıştım.

Bunu daha önce ben de hissetmiştim.

"Neler oluyor?" Hırıldadım.

Jacob hırıltımı duydu, geri çekildi ama bir elini başımın iki yanına sıkıştırdı, yüzünü yüzüme yaklaştırmak için iyice eğildi, gözleri yüz hatlarımı taradı.

Gözlerindeki o bakış. Bildiğim o bakış.

Yutkundum.

"Neler oluyor?" Fısıldadım.

"Bütün gün burada mıydın bebeğim?" diye fısıldadı, sesi duygusallıktan boğuklaşmıştı.

"Evet, ama sana söylediğim gibi Zara'yla kafeye yemeğe gittim," diye cevap verdim.

Gözleri yavaşça kapandı.

Sonra ellerinden biri başımın arkasına kayd ı ve yüzümü göğsüne doğru çekti. Diğer eli arka cebine gidip telefonunu çıkarırken beni orada tuttu.

"Jacob, her şey yolunda mı?" Sesim titreyerek sordum.

"Evet bebeğim, her şey yolunda." Jacob'ın sesi hâlâ hırçındı. "Her şey yolunda.

Her şey yolunda." O zaman benimle konuşmuyordu, "Chace. Emme değil. Ofisinde. Yanında kim var bilmiyorum ama Emme değil."

Vücudumun katılaştığını hissettim. Neden bahsediyordu? Jacob konuşmaya devam etti.

"Evet, muhtemelen onu aramalıyım," dedi Jacob, sesi bir tuhaftı. Bu tuhafılık, hiç yapmadığı aptalca bir şeyi yaptığını itiraf ediyor gibi görünmesinden kaynaklanıyordu, bu yüzden ses tonu alışılmadıktı ve kulağa doğru gelmiyordu. "Gitmeliyim dostum. Emme bunu duydu. Açıklamam lazım, sonra ava geri döneceğim."

Av mı?

"Tamam. Sonra," diye bitirdi Jacob.

Ellerimi göğsüne koydum ve telefonu tekrar cebine sokarken ondan uzaklaştım.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Lütfen bana neler olduğunu anlat."

İki eli de boynuma yerleşti ve yüzlerimiz birbirine yakın olacak şekilde tekrar eğildi.

"Nedense McFarland'ın çetesinin elebaşı şehre geri döndü ve kendini kaybetti. McFarland'ın seninle takıldığını görünce, bir kadını kaçırdığını duyduğumda, varsayımlarda bulundum ve sen olduğunu düşündüm." Parmakları boynumu sıktı. "Sen değildin bebeğim, o yüzden oraya gidip kim olduğunu bulmalarına yardım etmeliyim."

Başımı salladım, ilçede bir kadının daha kaçırıldığına dair korkunç haber karşısında ne hissedeceğimi bilemiyordum. Tek bildiğim, gözlerinde hâlâ sakladığı korku hayaletinden pek de hoşlanmadığımdı.

"Ben iyiyim," diye fısıldadım gözlerinden o bakışı çıkarmak için. "Git hangi kız varsa onu bul."

Başını salladı ama hareket etmedi.

"Ben gelip seni alana kadar buradan ayrılma," diye emretti.

O zaman başımı salladım. Dışarıda birileri insan kaçıyordu. Bu tamamen hoşuma gitmişti.

"Tamam tatlım," diye sözel olarak da kabul ettim.

"Geç oluyor, ben sana ulaşana kadar yanında bir adam tut, yoksa Max ya da Ty'ı arayıp seni almalarını söylerim."

"Tamam."

Gözlerimi tuttu.

"Ben iyiyim," diye tekrarladım usulca.

"Seni yakaladıkları için çok korkmuşlar," diye cevap verdi. Bu adam çok iyi bir adamdı.

Ve o benim adamımdı.

Bu düşünce üzerine ona güven verici bir gülümseme verdim ve ellerimi göğsüne bastırdım.

"Yapmadılar."

Gözleri benimkileri tutmaya devam etti.

Sonra sordu, "Bu bokla iyi misin?" Garip bir şekilde iyiydim. Sonra tekrar, belli ki, değildim.

"Ben güvendeyim. Sen varsın," diye açıkladım. "Ama dışarı çıkıp kötü adamın elindeki kişiyi bulmalarına yardım edersen çok sevinirim."

Yine gözlerimi tuttu.

Sonra başını salladı, beni içeri çekti, alnımdan öptü, beni geri itti, bana küçük bir sırtış verdi ve kapıya doğru yürüdü.

Kapıyı açtıktan sonra durdu ve geri döndü.

"Son bir saat, bugün size söylediklerimin doğru olduğunu kanıtladı" dedi.

"Ne?" Ben sordum.

"Sen benim her şeyimsin, Emme."

Gözyaşlarım gözlerimin arkasına vururken, gözlerinde hayaletin gittiğini ama az önce söylediği sözlerin doğru olduğunu gördüğümde yutkundum.

Daha fazlasını söyleyemeyerek, "Ben de sana, tatlım" dedim.

Şimdi lütfen gidip günü kurtarın."

Çenesini kaldırdı ve "Seni seviyorum" dedi.

Ona gülümsedim. "Ben de seni seviyorum."

Kapı arkasından kapanmadan ve ahşap merdivenlerde hızlı ayak sesleri duymadan önce Jacob'ın karşılık gülümsemesini yakaladım.

Bir nefes aldım ve duygularımı taradım, korku ya da geri çekilme dürtüsü aradım.

Tek bulabildiğim Jacob ve onu arayan adamların kayıp kızı bulmaları ve böylece kızın artık kayıp olmaması ve dolayısıyla hissettiğini bildiğim şeyleri hissetmemesi umuduydu.

Ayrıca yavru köpeğimizi almamız ve burritoları almamız için tam zamanında yaptı.

Sonsöz

Ücretsiz Yapmak

Yedi buçuk saat sonra.

"Bebeğim, ciddi," dedi Jacob ve ben ona baktım.

"O sadece bir köpek yavrusu," ona bildiği bir şeyi söyledim.

"Evet, ama o sadece bir Rottweiler yavrusu," diye karşılık verdi. "Yavru köpeklerin parmaklarınızı çiğnemesine izin vermezsiniz. Rottweiler'lara dişlerini ete geçirmelerinde bir sakınca olmadığına dair hiçbir işaret vermezsiniz."

Haklıydı.

Parmaklarımı Josephine'in çenesinden çektim ve başını okşadım.

Bana baktı, çektiğim parmaklara uzandı, çabucak vazgeçti, Jacob'ın göğsüne sıçradı ve çenesine saldırdı.

Yavru köpek evlat edinme, burrito alma ve tüketme ve harika başlayan, tuhaf giden ve muhteşem bir şekilde sona eren garip bir günden sonraydı.

Jacob'ın büyük odasındaki kanepede uzanıyorduk. Jacob sırtüstü yatıyordu, ben onun yanına kıvrılmışım, Buford kanepenin yanında yerde yatıyordu, yeni yaramaz yavru köpeğimiz Jacob'ın kocaman göğsünde oynayıyordu.

Çenesi saldırıya uğradığında Jacob hareket etti. Josephine ve ben de onunla birlikte hareket etmek zorunda kaldık, Josephine daha çok onu kaldırıp yere yatırdığı için.

Yılmadan Buford'un sarkık kulağına saldırdı.

Buford kuşkulu gözlerini Jacob'a çevirdi, Josephine'in bir nanosaniye sonra kuşkulu hale gelen gözleri

tanışmış ve öyle de kalmıştı.

Sırtıtmamak için kendimi zor tuttum.

Jacob Josephine'i nazikçe köpeğinin üzerinden itti. Yavru köpek DEHB'si olabileceğini gösteren Josephine, Buford'a olan ilgisini anında kaybetti ve haliya saldırdı.

Kıkırdamaya başladım.

Jacob iç çekerek arkasına yaslandı ve beni kendine doğru çekti.

"Pekâlâ, tamam," diye başladım ve Jacob yeni yavru köpeğimizin hırlamasını ve halının kenarında dişleriyle alıcı bulmaya çalışmasını izlemeyi bırakıp bana baktı. "Sock it to me," diye davet ettim.

Söylemeye gerek yok, yavru bir köpeğimiz olduğundan ve ben de burritolarıma kavuştuğumdan beri kız kurtulmuştu ve kötü adamlar parmaklıklar arkasındaydı. Ama hikâyenin tamamını henüz öğrenememiştim.

Jacob bana, "Lanet olası deliler, ama şimdi tüm hikayeyi biliyorum, o kadar da ilginç değil," dedi.

"Gizemli suç savaşçıları için belki de değil," diye cevap verdim, "Benim gibi sıradan vatandaşlar için her türlü ilginç olacağını düşünüyorum."

Jacob sırtıttı, beni kendine yaklaştırdı, kısmen göğsünün üzerine çekti ve eli kazağımın altına girerek tenimde tembel daireler çizdi.

Bu gerçekten iyi hissettirdi.

Konuşmaya başladı. "Jon Proskey'nin annesi kronik ilerleyici MS hastası."

Parmaklarının sırtımda ne kadar güzel hissettirdiğini düşünmeyi bıraktım ve "Aman Tanrım, bu berbat" diye fısıldadım.

"Evet," diye kabul etti. "Daha da kötüsü, ne sigortası ne de kocası var. Kadın kötüleşmeye başladığında, kocası başa çıkamadı. Birkaç yıl önce çekip gitti. Onu çok seven bir oğlu vardı."

"Uh-oh," diye mırıldandım, bundan sonra ne olacağını tahmin ediyordum. "Evet," diye tekrar onayladı Jacob.

"Onu seviyordu, pek çok insan

onu seviyordu, ama sadece o çaresizdi. Ama sonra babası ölünce ve kardeşi de olmayınca çaresiz kaldı. Ayrıca, eğer bu saçmalığa inanabilirseniz, görünüşte iyi bir adamdı ve

aynı zamanda yasadışı olan umutsuz bir bok yaptı ve kendini ikna etti.

adil bir amaç uğruna olduğunu söyledi. Daha da kötüsü, bir grup lise öğrencisini de aynı şeye ikna etti."

İyi insanların olağanüstü durumlarda olağanüstü şeyler yapabildiklerine dair bir şeyler biliyordum ama akıllıca davranarak bu konuda çenemi kapalı tuttum ve "Bunu nasıl yaptı?" diye sordum.

Jacob yan döndü, diğer kolunu bana doladı ve bacaklarını benimkilere doladı.

Bu da iyi hissettirdi.

"Faturalar birikmeye başladı," diye açıkladı. "Onları ödemek için yollar kurumaya başladı ve Proskey iki şeyi biliyordu. Birincisi, paraya ihtiyacı vardı. İkincisi, işler ilerledikçe annesine bakabilmek için özgür olması gerekiyordu."

Durakladığında başımı salladım ve o da devam etti.

"Bu yüzden kirli işleri yapacak bir ekip bulması gerekiyordu. Bunu yaptı ve hiçbiriyle bağlantısı olmadığından emin olmak için özen gösterdi. Uyuşturucu satıcısını bulmak zor olmadı. Onu suç işlemeye ikna etmek daha da az zordu, çünkü adam payını alacaktı."

"Liseli çocuklar bu işe nasıl dahil oldu?" Ben sordum.

"Beyin fırtınası, satıcının bir öğretmenle çıktığını öğrendiğinde ortaya çıktı," diye yanıtladı Jacob. "Proskey iyi biri ve bir misyonu var, ne yazık ki aynı zamanda doğal bir karizması var ve annesini sevdiğini inkar etmek mümkün değil. Bu planı tasarladı, uyuşturucu satıcısı, kız arkadaşı, bir öğretmen, onun erkek kardeşi, başka bir öğretmen ve onların erkek kardeşi McFarland sadece açgözlülükle işe alındı. Çocuklar ellerini temiz tutmak için işe alındı. Çocukları değerli bir şey yaptıklarına, bir hayat kurtardıklarına ikna etti. Öğretmenler yaklaşacakları çocukları belirledi ve ön bağlantıları kurdu. Satıcı, geçmişinde bazı soygunlar olduğu için eğitimci ve kontrolden çıkmaları ya da tereddüt etmeleri durumunda uygulayıcıydı. McFarland, torbacının kötü adamına karşı iyi adamdı ve çocukların korkmasını engelliyordu. Eskrim işlerinin çoğunu da o yaptı. Proskey ruhani liderdi, onları hedefe kilitliyordu."

"İntihar eden çocuk satıcının ona zarar vereceğini mi düşünüyordu?" diye sordum ve Jacob başını salladı.

"Hiçbir ipucu yok. Not bırakmamış. Ama McFarland ve Wade dökülmeye başladığında tüm dostları içeri alındı ve konuştular. Proskey ve annesini hayal kırıklığına uğratmış olabileceği için yıkılmış olmasının daha muhtemel olduğunu söylediler. İşe alım sürecinin bir parçası da onunla tanışmak, hastalığının ona ne yaptığını ve paranın nasıl yardımcı olabileceğini görmektir ve o her şeyi berbat ettiğini düşündü. O yaştaki çocuklar birçok konuda aşırı duygusal olabiliyor. Proskey bunu manipüle etti, onları heyecanlandırdı, iyi bir şey yaptıklarını düşünmelerini sağladı ve o köpeği becermek kafalarını karıştıracaktı. Bu çocuğun kafasını karıştırdı. Ayrıca, bu çocukların herhangi birinin onun pisliğini yapmaya istekli olması için, öğretmenlerin bildiği gibi, hepsinin sınırda olması gerekiyordu. Sadece hırsızlık yaparak bile sınırı aşıyorlardı. Daha da ileri gitmeleri için daha fazlası gerekmezdi."

Bu mantıklıydı. Çılgıncaydı, üzücüydü ama anlamlıydı.

Ama bir şey mantıklı gelmedi.

"Bugün o kızın nesi vardı?" Sorguladım.

"Kız McFarland'ın kardeşinin kız arkadaşıydı. Anlaşma, ekip dışında kimsenin bir bok bilmemesiydi. Adam tutuklandıktan sonra kızı kaybetmemek için kadınla konuşup görevlerini anlatmış ve ona iyi nedenlerle kötü şeyler yaptıklarını söylemiş. Denver'da tanımadığı ve ne yazık ki MS hastası olan bir kadın umurunda bile değildi. Adamının önümüzdeki en az iki yılını eski bir mahkum olmak için becerilerini geliştirerek geçirecek olması umurundaydı, dışarı çıkmayan ve diplomasıyla hiçbir ilgisi olmayan bir iş bulamayan biri. Adamının cezasının hafifletilmesi, hatta ona göre elleri o kadar da kirli olmadığı için dokunulmazlık kazanması ve hiç hapis yatmaması için polislerle bir anlaşma yapmaktan söz ediyordu."

Kötü bir öğretmenin bu kadar kolay kurtulması fikri hoşuma gitmedi ama endişelerini anlayabiliyordum.

Jacob konuşmaya devam etti.

"Proskey hepsinin batmasını umursamadı. Onlar tutuklandı, o da kışını Denver'a taşıdı, arkasına bakmadı ve çoktan başka bir ekip kurmaya başlamıştı. Onun batmasına izin veremezdi. Hem annesinin bakım masraflarını karşılayacak kimse olmayacaktı hem de hastalık ilerledikçe ona bakacak kimse olmayacaktı."

"Yani bu kadını korkutmak için mi kaçırdı? Onu susturmak için mi?" Ben sordum ve Jacob başını salladı.

"Çaresiz bir hareket. Ama yine de, hastalık bırakmayacaktı, bu da eylemlerin daha da çaresizleşeceği anlamına geliyordu, bu yüzden eninde sonunda çuvallayacaktı."

"Parayı bir şeyler ödemek için nasıl kullandı ve soygunlara kadar izi sürülmedi?" Devam ettim.

"Dediğim gibi, sevimli biri. Annesi ise çok seviliyor. Görünüşe göre harika bir kadın, bir sürü arkadaşı var. Hastalık ilerledikçe ellerinden geleni yapmışlar ama insanların yapabileceği çok şey var. Bağış toplama etkinlikleri düzenlediler, insanlar onun için yarışlar düzenlediler, bunun gibi şeyler. Ama onun bakımı tüm bunları yedi ve devam etti. İnsanların kendi hayatları var ve özveride bulunabilirler ama bunu sonsuza kadar yapamazlar. Bu yüzden, ceplerinden ya da alın terlerinden gelmeden daha fazlasını yapma fırsatı verildiğinde, bunu yaptılar. Proskey'nin onları, bakımı için bir hediye verdiklerini ve nakit olduğu için takip edilemeyeceğini söylemeye ikna etmesi çok uzun sürmedi. Bununla birlikte, DPD memurları bu öğleden sonra Proskey'yi yakaladıktan sonra sohbet etmek için dışarı çıktıklarında, birkaçı itiraf etti. Ama bunu Proskey ve annesi için endişelendiklerini ifade ederek yaptılar."

Tüm bunlar üzücüydü, hayatlar yok oldu, genç bir adam öldü ve bir kadın şimdi yanında kimse olmadan bir hastalıkla acı bir savaşa girecekti.

Bir parçam Proskey'nin neden böyle bir şey yaptığını anladı. Ama bu onu onayladığım anlamına gelmiyordu. Kazanmaya çalıştığı şey onurlu olsa bile çok şey kaybedilmişti.

Geri kalanım ise sadece kendimin ya da tanıdığım hiç kimsenin aynı türden bir trajediyle karşılaşmamasını

umuyordu.

Jacob'ın sözleri beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Bütün bunlar senin için sorun değil mi tatlım?"

Vücudum onunkinin içinde erirken ona odaklandım. O çok iyi bir adamdı.

Ve beni o kadar çok seviyordu ki. "Ben iyiyim," diye güvence verdim.

"Senin için kötü şeyler çağrıştırıyor," diye hatırlattı bana, yüzümü tarayarak, istemeden de olsa ona benim söz konusu olduğumda aramasını öğrettiğim işaretleri arıyordu. Korkuyu saklamak. Bir şeyleri gömmek. Geri çekilmeye hazırlanmak.

"Birinin kaçırılmasından mutlu değilim," diye paylaştım ve kolları bana daha sıkı sarıldı. "Ama buradayım, seninle, Buford ve Josephine'le. İyi burritolarla doluyum. Ve elimden alınmalarından korkmak yerine nimetlerimi nasıl sayacağımı öğreniyorum. Yani bugün benim olmayacağımı düşünerek zaman harcadığın için gerçekten mutlu olmamak dışında iyiyim."

"Ben iyiyim, Emme." diye bir kez daha sıktım.

Söylediği kişi olduğundan emin olmak için yüz hatlarını inceleme sırası bendeydi.

Ve bana iyi göründü. İyi değil. Yakışıklı, niyetli ve tatlıydı, ama bu onun normuydu, bu yüzden sorun değildi.

Yolumuza devam etme zamanıydı. Gömmenin değil.

Sadece geçmişe dönmek için.

Bunu yapmak için, "Tüm bunların ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye sordum.

Jacob, "Tüm bunların benim için ne anlama geldiğini biliyorum, bu adam kafadan kontakmış," diye cevap verince sıırttım ama başımı salladım.

"Tüm bunların anlamı, sosyalleştirilmiş tıbbi bakıma ihtiyacımız olduğu gerçeğini apaçık ortaya koymasıdır," diye açıkladım.

Jacob bana baktı.

Sonra gözlerini tavana dikti ve ona baktı. "İtiraf et, yanılmıyorum," diye zorladım.

Bunun üzerine Jacob yukarı doğru eğildi ve beni de yanına aldı. Bu hareket o kadar ani oldu ki çığlık attım ve ona tutundum. Yürümeye başladığında ellerim omuzlarını kavırıyor, bacaklarım kalçalarına dolanıyordu.

Fransız kapılarına doğru.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Jacob cevap vermedi. Yürümeye devam etti ve kapıyı açmak için eğildi.

Ben ağlarken dışarı çıktık, "Jacob! Sen ne-?"

Hepsini çıkaramadım. Havuzun kenarına kadar geldi, ben tutmaya çalışsam da beni vücudundan çekti ve kolayca suyun içine fırlattı.

Tamamen giyinik.

Saçlarımı yüzümden çekerek ve "Sen deli misin?" diye bağırarak sıçrayarak yukarı çıktım.

Jacob havuzun kenarında durmuş, elleri kalçalarında, gülümseyerek, "Sadece söylüyorum, ne zaman tıbbi bakımın sosyalleştirilmesinden bahsedersen, içkiye atılırsın," dedi.

"Sen delisin!" Bağırdım, bir kolumu suyun üzerinde gezdirerek onu sıçratmayı umdum ama çok uzaktaydım ve bu yüzden başarısız oldum.

Gülümsemeye devam etti.

Sonra tişörtünü başının üzerine çekti ve dizlerini büküp havalanışını biraz da hayranlıkla izledim. Uzun, düz gövdesi havada bıçak gibi ilerliyor, mükemmel bir dalış gerçekleştirirken suyu yarıyordu.

Tanrım. Mükemmel dalış bile yapabiliyordu. Kot pantolonla.

Ya da belki de kot pantolonla yaptığı için mükemmeldi.

Belki de sadece bana katıldığı için sıcaktı.

Suyun altından yüzerek önüme çıktı, bir kolunu belime doladı ve beni kendine doğru çekti.

Tekrar omuzlarını kavradım ve bacaklarımı kalçalarına doladım.

"Benim evime taşındığımıza sevindim," diye açıkladım. "Havuzum yok, bu yüzden geçerli ve doğru bir noktayı kabul etmek istemediğinde beni havuza atamazsın."

"Emme," dedi.

"Ne?" Tersledim.

"Kazağını çıkar," diye emretti.

Havuz ışıklarının sakın, dönen renklerinde yüzünü izledim ve adamımın siyasi ideoloji tartışacak havada olmadığını fark ettim.

Birden ben de olmadım.

Ben de kazağımı çıkardım.

* * *

Bir saat sonra.

Jacob içimde güçlüydü, sırtım havuzun duvarına dönüktü, yüzüm boynundaydı, ıslak giysilerimiz havuzun etrafına saçılmıştı, bacaklarım kalçalarına sarılmıştı, "Bu yaz, güney tarafındaki evinize bir havuz yaptırıyoruz," dedi.

"Tamam," diye nefes aldım hemen.

"Ve yavru köpeğimiz Josephine'den de vazgeçmeyeceğiz."

Ona bakmak için yüzümü boynundan çektiğimde güçlenmeye devam etti.

"Ne?"

İçeri girdi, inledim, durdu, ben yine inledim.

"Ona Daisy Mae adını veriyoruz."

B a c a k l a r ı m titrerken gözlerimin büyüdüğünü hissettim ve az önceki sorumu tekrarladım: "Sen deli misin?"

"Hayır."

"Bir Rottie," okşadı, konuşmayı bıraktım, tekrar yaptı ve sabit kaldı, ben de devam ettim, "bir," durdu ve tekrar sürdürdü, dudağımı ısırdım ve devam ettim, "asil bir cins. Asil bir köpeğe Daisy Mae adını veremeyiz."

Yerden kalktı ve bu o kadar iyi hissettirdi ki elim ıslak saçlarına kaydı ve yumuldu.

"Josephine Buford'la gitmiyor," dedi bana. "Ne olmuş yani?" Ben de sordum.

Bir kolunu etrafımda tutarken, diğer eli karnımın üzerinden aşağıya ve içeri doğru kaydı.

Sonra başparmağı bana vurdu.

Başım geriye düştü ve tüm vücudum titredi. "O Daisy Mae," diye açıkladı Jacob.

"Lütfen çekil," diye fısıldadım.

"Yapacağım, onun Daisy Mae olduğunu kabul ediyorsun." Öyleydi.

Tamamen deliydi.

Ya da beni o yöne sürüklemeye niyetliydi. Başımı dikleştirdim. "Bu hiç adil değil."

Başparmağı seğirdi ve ben inledim.

"Daisy Mae," diye tekrarladı.

"Ja-"

Başparmağı kaydı ve kollarımla bacaklarım onun etrafında gerilirken gözlerim kocaman oldu.

"Jacob!"

"Köpeğimizin adı ne?"

"Lütfen çekil," diye yalvardım. "Ve başparmağını geri istiyorum.

Bunu daha sonra konuşuruz."

Dudakları benimkilere yaklaştı, yukarı doğru kıvrılmışlardı ve gözleri dans ediyordu. Jacob'ın içimde derinlere gömülü olması, havuzun ılık sularının çıplak bedenlerimizi sarması ve gözlerinin mizahla dans etmesi tamamen ve tamamen muhteşem bir şeydi. Unutulmayacak bir andı. Sonsuza kadar.

Merhamet edin.

"Söyle. Daisy Mae," diye emretti.

"Tamam. Tamam. Her neyse. Ona Daisy Mae diyerek hakaret edebiliriz."

Gülümseyen ağzı benimkini aldı, dili içeri kaydı, başparmağı içeri girdi ve dışarı çıktı, sonra yukarı çıktı, yine kendini derinlere yerleştirdi ama bu sefer durmadan yaptı.

Daisy Mae'yi unuttum.

Her şeyi unuttum.

Ve mantıklı düşüncenin geri gelmesi ve yavru köpeğimizin adının Daisy Mae olmasını gerçekten umursamadığımı fark etmem için on beş muhteşem dakika geçmesi gerekecekti. Aslında çok şirindi.

Ve dahası, bir havuz yaptırdığımız için çok mutluydum.

Benim yerim.

Ama Jacob'a asla sıcak olmasını umduğumu söylemeyecektim.

* * *

On üç ay sonra.

Kapı açıldı ve babamın kafasını içeri uzattığını gördüm. Çenesini yukarı kaldırdı.

Ona sırttım ve Faye'in planlandığı gibi annemin tüm dikkatini üzerinde topladığını görmek için odanın diğer tarafına baktım.

Annem ne yaptığımı bilse çıldırırdı.

Kız kardeşim evlendiğinde, o da aynı şeyi yapmıştı.

Anne ve baba çocuklarının kendi hayatlarını yaşamalarına izin verdiler ama düğünleri söz konusu olduğunda devreye girdiler, ya da annem girdi ve gelenek talep etti demeliyim. Bir kilise. Beyaz ya da gerekliyse (benim düşündüğüm gibi) fildişi bir gelinlik. Resepsiyon sırası. Resmi fotoğraflar. Uygun konuşmalar. Ve Jacob'a, düğün pastasından bir parçayı ağzıma tıkarsa annemin kar motosikletine el koyacağı kesin bir dille söylenmişti.

Son olarak ve en önemlisi, damat düğünden önce gelini görmemiştir.

Bu yüzden ben geceyi Jacob ve benim evimde geçirdim, Jacob da altı ay önce kendi evini satıp benim evime taşındığından beri Chace ve Faye'in evinde geçiriyordu.

Ama yapmam gereken bir şey vardı.

Ve bunu yapacaktım.

Eteğimi elime alıp aceleyle kapıya yöneldim.

İçeri girdiğimde babam ve Krys dışarıdaydı.

Krystal oldu taşıyan a ahşap kutu Ben olsam düştüBubba'nın yanında birkaç gün önce. O da gülümsüyordu.

Babam derin nefes alıyordu.

"Küçük kızım," diye fısıldadı.

Ona baktım, gözlerindeki hayranlıkla karışık parlaklığı gördüm ve sırttım.

"İyi görünüyor muyum?" Bir kolumu uzatarak sordum.

Başını salladı, boğazı gözle görülür bir şekilde kasılıyordu. Sırıtişım bir gülümsemeye dönüştü. Kollarımı ona doladım ve yanağından öpmek için parmak uçlarımda yükseldim.

Bana sarıldı ve gitmeme izin verdi, bunun üzerine bana titrek bir gülümseme verdi, ben de ona yanağından bir öpücük daha vermek için eğildim.

Öpücükten sonra fısıldadım, "Seni seviyorum, babacığım."

"Ben de seni seviyorum, kıymetli bebeğim," diye fısıldadı. "Ayrıca bugün seni, seninle ilgilenecek iyi bir adama verdiğim için de seviyorum."

Nefes aldım.

"Belki de sevmiyorum," diye devam etti babam. "Ama en azından onunla yaşayabilirim."

Sözleri üzerine onu sıktım ve bir kez daha gülümsedim. Sonra Krys'e döndüm.

Bana kutuyu uzattı.

Hiç zamanım olmadığı için daha fazla vakit kaybetmedim ve yan kapıdan sıvıştım. Muhteşem ve inanılmaz pahalı fildişi topuklu ayakkabılarımda üzerinde dikkatlice kilisenin arkasından dolandım ve diğer taraftaki kapıdan içeri girdim.

Chace ve Rich beni bekliyorlardı.

"Yalnız mı?" Chace'e sordum.

"Evet, Emme," diye cevap verdi, beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra bakışları benimkilere geldi. Daha fazla uzatmadan ve kesinlikle hiçbir uyarıda bulunmadan (gözlerindeki yoğun bakış dışında) beni uçurmaya başladı. Bunu fısıldayarak yaptı, "Bunu sev, tatlım. Oğlum için senden daha iyisini yapamazdım."

Onun sözleriyle kalbim küt küt atmaya başladı ve ayakta durabilmek için eteğimi bırakıp bir elimi duvara dayamak zorunda kaldım.

"Bunun anlamı çok büyük," diye fısıldadım ve gerçekten de öyleydi. Chace için kesinlikle öyleydi.

"Biliyorum," diye yanıtladı.

Nefesimi çektim ve bunu yapmaya devam edersem muhtemelen bayılacaktım.

Rich, "Hayatım, acele etmelisin," deyince ona baktım. "İkiniz de zamanında kilisedesiniz ama zamanında mabette olmanız sizin için de önemli."

"Doğru," diye mırıldandım ve o da bana gülümsedi.
Sonra yanağıma bir öpücük kondurmak için eğildi.
İşini bitirdiğinde adamların arasına baktım ve onlara sııttım.

Sonra ziyaretçileri uzak tutmak için korudukları kapıya gittim. Elimi kaldırdım ve kapıyı çaldım.

Jacob'ın "Yo!" diye seslendiğini duydum ve dudaklarım yeniden kıvrıldı.

Düğmeyi çevirdim, kutuyu saklamak için ellerimi arkama koydum ve içeri girdim. Kapıyı ayağımla kapattığımda Jacob'ın aynanın önünde durup güvercin grisi kravatını bağladığını gördüm.

Tam oturan koyu renk takım elbise. Güvercin grisi kravat. Kömür grisi yelek. Yakasında fildişi gül.

Tanrım, çok güzeldi.

Birdenbire, bir gelinin düğünden önce damadını neden görmediğini anladım. Çünkü onu tüm ihtişamıyla görürse, üzerine atlayıp evliliği bir an önce tamamlama dürtüsüne karşı koyamayabilir ve herkesi büfeye gitmek için beklemek zorunda bırakabilirdi.

Neyse ki Jacob ve ben bunu defalarca yapmıştık ve tekrar yapacak zamanımız yoktu, bu yüzden bu dürtüyle savaşıbıldım.

Zar zor.

Aynadaki gözleri bana geldi ve elleri hareket etmeyi bıraktı.

"Hey," diye selam verdim.

Yavaşça döndü. Dönerken bakışları üzerimde geziniyordu ama hiçbir şey söylemedi.

Sonra bir şey söyledi.

"Daha güzel olabileceğini bilmiyordum."

Gözyaşlarım boğazıma düğümlendi ve bir yapışkan su birikintisi içinde erimemek ya da makyajımı mahvedecek dağınık hıçkırıklara maruz kalmamak için, "Memnun etmeyi amaçlıyorum," dedim.

"Bu konuda çok başarılısın, bebeğim."

Tanrım, bunu hiç kolaylaştırmıyordu.

Güzelleştiriyordu ama kolaylaştırmıyordu. Bunu aşmak için nefesimi içime çekmem gerekiyordu.

Burun.

"Evlenmeden önce öpüşmek ister misin, sen odanın diğer ucundayken bunu yapmak biraz zor," dedi Jacob ve sonunda sııttım.

"Anneme burada olduğumu söyleyemezsin," dedim ona doğru ilerlerken.

"Annene bunu söylemektense devlet sırlarını teröristlerle paylaşırım daha iyi," dedi ve iki adım önünde dururken kıkırdadım.

Şunu söylemek yeterli: Jacob, düğün öncesi olsun ya da olmasın, benden tamamen farklı bir şehirde uyumaya zorlanmak söz konusu olduğunda geleneklerin büyük bir hayranı değildi. Ama annem ne Jacob'ın ne de benim inkar edemeyeceğimiz bir şekilde ayak diredi.

Yine de bu durumdan memnun olduğu anlamına gelmiyordu.

"Umarım iş o noktaya gelmez," diye cevap verdim ve Jacob'ın dikkati üzerimde yoğunlaştı.

Ya da daha doğrusu, iki adım ötede durduğum gerçeği.

"Emme, bebeğim, beş dakika içinde bir kiliseye girmem gerekiyor ve bunu yaparken kolumda olman gerektiğini sanmıyorum. Neden burada olduğun konusunda bana ipucu vermek ister misin?"

Kutuyu sırtımdan çıkardım ve aramıza kaldırdım.

Gözleri ona kaydı ve vücudu tamamen hareketsiz kaldı.

Bana Dane'in kaleydoskopuyla ne yaptığını anlatmıştı.

Dane'in beni takip etmesi beni çok ürkütüyordu, bu yüzden bunu terapistimle konuşmaya ve unutkanın bir yolunu bulmaya karar verdim. Ve bunu yaptım.

Jacob'ın kaleydoskopunun çöpe atıldığını düşünmek çok acı veriyordu.

Yine de bunu terapistimle tartışmadım. Bu konuda bir şeyler yaptım.

"Aldığım mağazaya geri döndüm ama orası artık kuru temizlemeci olmuş," diye paylaştım. Jacob'ın gözleri kutudan ayrılmadı ama ben devam ettim. "Ben de Chace'e yardım edip edemeyeceğini sordum. Chace Denver'da bir şeyler bulmakta iyi olan bir kadın tanıyor.

ve dükkanın eski sahiplerinin numarasını aldı. Onları aradı ve kaleydoskopları kimin yaptığını öğrendi."

Yavaşça, Jacob'ın gözleri bana geldi ve onlarda gördüğüm şey boğazımın kapanmasına ve burnumun yaşlarla dolmasına neden oldu.

Yutkundum ve devam ettiğimde sesim boğuk çıkıyordu.

"O adamı aradı ve o da benimle buluşmayı kabul etti. O adam

Seksen üç yaşındaydı ve birkaç yıl önce yapmayı bıraktı. Ama ona hikayemizi anlattığımda," kutuyu ona doğru götürdüm ve sözümü şöyle bitirdim, "bunu senin ve benim için yaptı."

Jacob hareket etmedi. Uzun bir süre.

Nedenini biliyordum ve çok tatlıydı. Çok tatlıydı.

Ama yakında evlenecektik. Bunu ilerletmem gerekiyordu.

Ben de "Tatlım?" diye seslendim.

Sonunda hareket etti. Gözleri ve elleri kutuya gitti, onu aldı, çevirerek açtı ve içindekini gördüğünde nefesini tuttuğunu duydum.

Yaşlı adam kendini aştı. Son kaleydoskop çok güzeldi.

Bu kolayca bir mucize olarak ilan edilebilir.

Jacob'ın kutuyu çıkarıp bir kenara koymasını ve sanki dünyanın en değerli varlığıymış gibi elinde çevirmesini derin bir nefes alarak izledim.

Ve bu sefer, öncekinden farklı olarak, biliyordum.

Üzerimde gezinen o ellerin beni aynı derecede değerli hissettirdiğini bilerek aylar ve aylar geçirdim.

"Beğendin mi?" Fısıldadım ve gözleri benimkilere kaydı.

Hiçbir şey söylemedi.

Yapmak zorunda değildi.

Gözlerine baktığımda her şeyi anlatıyorlardı. Nefesim kesildi.

"Annenin yanına dönsen iyi olur tatlım," diye mırıldandı.

"Evet," diye usulca kabul ettim.

İkimiz de kımıldamadık.

"Git Emme, yoksa düğün belirsiz b i r süre ertelenecek ve saçların

Kutsal alanda ayağa kalktığınızda böyle olursunuz" dedi.

Saçım Dominic'e göre zarif bir kabarıklıktaaydı (başka bir anne emri). Yapması iki saat sürdü.

Düğünümde seks saçı yaptırsaydım muhtemelen annemin kafası ortadan ikiye ayrılırdı.

Başka bir deyişle, bu beni harekete geçirdi.

Başımı salladım ama elimde değildi. O anda olmaz. Beş dakika içinde hayatlarımızı yasal, ruhsal, duygusal ve silinmez bir şekilde birbirine bağlı olarak inşa etmeye başlamak üzere olduğumuz için değil.

Jacob'ın bana bakışından sonra olmaz.

Ben de şansımı denedim, ona doğru eğildim, bir elimi göğsüne koydum, ayak parmaklarımın üzerine kalktım ve başımı geriye doğru eğdim.

Jacob bana dokunmadı ama boynunu büktü ve ağzını bana verdi.

Dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Dili dışarı kaydı, ağzım açıldı ve bana harika hissettiren ve inanılmaz tatlı bir tadı olan hafif bir vuruş yaptı. İş bittiğinde, dudaklarıma karşı fısıldadı, "Git, bebeğim."

Başımı salladım, bunu yaparken burnum onunkine değdi ve geri çekildim. Ona titreyen bir gülümseme verdim ve kapıya yöneldim.

"Emmanuelle?" diye seslendi, elim kapı kolundayken.

Ona döndüm.

"Bu gece Brown Palace'a gittiğimizde ve personelin benim için komodininin üzerine koyduğu kutuyu gördüğünde, sana yaşlı bir adamı nasıl bulduğumu ve ona ne istediğimi anlatacağım. Ayrıca iki dakika öncesine kadar, sana bir kaleydoskop yapmayı kabul etmeden önce beş dakika boyunca güldüğünde ve bunu ücretsiz yapmakta ısrar ettiğinde onun tam bir kaçık olduğunu düşündüğümü de anlatacağım."

Dizlerimin bağı çözülürken, kalbim boğazıma kaçarken ve Jacob'ın hayali yüzmeye başlarken elim kapı kolundan çıkıp kapıya uzandı.

Jacob nazikçe, "Git bebeğim," diye ısrar etti.

Onun nazik sözlerini duymak, uzun boyunu görmek

Sadece Jacob gözyaşları içinde bile güzel görünebilirdi. "I

Gerçekten, Gerçekten, gerçekten gibi

Sen, Jacob Decker," I

Fısıldadı.

"Biliyorum," diye fısıldadı.

Kapıdan dışarı fırlamadan önce ona g ö n d e r d i ğ i m
gülümseme ciddi şekilde titriyordu.

* * *

Güverte

Kaleydoskopu gözüne dayayıp pencereye doğrultan Deck, kadranları çevirdi ve görüşü güzellikten başka bir şeyle karşılaşmadı.

Buna tanık olmak olağanüstüydü.

Ama o zamana kadar her gün yediği için buna alışmıştı.

Işıklar ve renkler dans ederken, Chace'in "Güverte" diye seslendiğini duymadan önce kapıya sert bir vuruş duydu.

Vakit geldi." Deck, Emme'nin kendisine sunduğu mucizevi dansı uzun bir süre daha izledikten sonra kaleydoskopu gözüyle baktı, dikkatlice kutusuna yerleştirdi ve kapağını kapattı.

Kapıya doğru ilerledi ve bunu kutuya kocaman sırtan Chace'i görmezden gelerek yaptı.

Bu saçmalıklar için zamanı yoktu. Emme'siyle evlenme zamanı gelmişti.

* * *

Harvey

Üç yıl, iki ay sonra.

Harvey Feldman, akli başka şeylerde olduğu için markette ilerlerken kendini dergilerin olduğu reyonda buldu, hiçbir şeye ihtiyaç duymadığı bir reyondur bu ve şaşırdı.

Bu giderek daha sık oluyordu. Sonra tekrar, yaşlanıyordu.

Listesine odaklandı ve ardından ihtiyacı olanları alıp eve gitmek için hızla koridorda ilerlemeye başladı.

Şimdi odaklanmışken, başını çevirmesi ve dikkatinin normalde asla bakmayacağı, baksa bile göremeyeceği bir şeye takılması tam bir mucizeydi.

Ama bu bir mucize olduğu için onu gördü.

Bir mimarlık dergisi olan derginin kapağında, dağlarda yer alan, önü geniş bir araba yolu, solunda zarif bir havuz ve arkasında yemyeşil bir teraslı bahçe bulunan çok büyük bir evin havadan çekilmiş bir fotoğrafı yer alıyor.

Derginin kenar çubuğunun üst kısmında "Dağ Mücevheri Restore Edildi: Canard Konağı nasıl hayata döndürüldü?"

Harvey durdu ve resme, kelimelere baktı, sonra dergiyi kaptığı gibi arabasına attı ve koridorlarda hızla ilerleyerek temel ihtiyaçlarını aldı, parasını ödedi ve eve gitti.

Yiyecekleri arabada bıraktı ve evine girerken yanına sadece dergiyi aldı. Mutfak masasına oturup dergiyi açmakta gecikmedi ve durup nefesini tutana kadar sayfaları bir kenara itti.

Şimdi yavaşça, büyük bir dikkatle makalenin sayfaları arasında ilerledi.

Sonra geri döndü.

Sonra sayfaları tekrar çevirdi, daha yavaş, resimleri inceledi.

Ve sonunda, geri dönmesine izin verdi.

Makalenin başlığı ve fotoğraf yayını, tam renkli, tam sayfa bir resmin üstündeydi. Ama Harvey başlığa bakmadı.

Bunun yerine, olağanüstü, görkemli bir girişin pırıl pırıl ahşap ve göz kamaştırıcı kristalleri arasında duran adam, kadın, çocuk ve köpeklerin resmine baktı.

Emme ve erkeği yakın duruyorlardı, yanları sımsıkı sarılmıştı. Adamın kolu kadının omuzlarındaydı. Diğer kolu ise Emme'nin yan tarafına binmiş olan siyah saçlı bir çocuğun poposunun altına sokulmuştu. Bir taziye, Emme'nin erkeğinin bacağına yaslanmış, onun arkasında oturuyordu. Emme'nin bacağının yanında bir Rottweiler oturuyordu ama köpek ona doğru eğilmiyordu, yine de yakındı.

Jacob Decker'ın üzerinde kot pantolon ve özel dikim güzel bir gömlek vardı. Ama saçını kestirmesi gerekiyordu.

Emme Decker'ın üzerinde ayak bileklerine kadar uzanan ve vücuduna tam oturan şık ama rahat bir elbise vardı. Ayrıca elbiseden bile daha şık olan yüksek topuklu sandaletler giyiyordu.

Ve son olarak, elbise birazdan daha fazla hamile olduğu gerçeğini gizlemiyordu.

Birlikte mükemmel görünüyorlardı. Bronz tenlerinin sağlıklı ışıltısı, köpekleri ve Decker'ın kot pantolonu (ve saçlarını kestirme ihtiyacı) ile dağlara aitmiş gibi görünmeleri garip bir şekilde mükemmeldi, ancak milyonlarca rüyayı başlatacak türden görkemli bir girişte duruyorlardı.

Yine de onlar da oraya aitmiş gibi görünüyorlardı.

Harvey yazıyı okumak için resmin altına baktı.

Jacob ve Emmanuelle Decker, oğulları Chace ve köpekleri Buford ve Daisy Mae ile birlikte Gnaw Bone, Colorado'daki Canard Konağı'nda çarpıcı bir şekilde yeniledikleri ünlü yıldız patlaması girişinde.

Harvey'nin gözleri Emme'ye döndü ve onun kameraya kaygısız ve parlak bir şekilde gülümsediğini gördü.

O kadar parlaktı ki, neredeyse kör ediyordu.
Son bir kez uzun uzun baktı, dergiyi kapattı ve sonunda,
nihayet, hissetti.
Kurtarılmış.
Tavana baktı.
Sonra fısıldadı, "Teşekkür ederim."
Daha sonra market alışverişı için dışarı çıktı.

* * *

Güverte

"Böyle bir şey olmayacak," dedi Emme ve Deck başını çevirip Chace'in mama sandalyesinde yemek yiyişini, çoğunlukla da yemeklerini siyah-beyaz-elmas döşeli zemine fırlatışını izledi ve altı gözlü Viking ocağının önünde duran karısına baktı.

"Yarın olacağını söylemedim," dedi ona, sırttmamak için kendini zor tutarak.

"Tabii ki yarın olmayacak. Daha iki yaşında bile değil. Ama şunu belirteyim tatlım, bu hiçbir zaman olmayacak," diye karşılık verdi.

"Evet, öyle. On iki yaşına geldiğinde düşünüyorum," diye yanıtladı Deck.

Ellerini havaya kaldırdı. Birinin içinde tahta bir kaşık vardı ve neyse ki hareketinin gücüyle temiz kalmıştı.

"Bu hiç olmuyor!"

Daisy Mae, Emme'den bir metre ötede karın üstü yatarken başını kaldırıp sahibesine baktı. Her zaman tetikteydi, bu kadar sık olsa bile.

Buford ise daha tecrübeli olduğu için Chace ve Deck'in altında dolaşıyor, Chace'in pisliğini temizliyordu.

Deck, "Bu sadece bir havalı tüfek," dedi.

"Sadece bir havalı tüfek olması umurumda değil. Silah silahtır!" diye karşılık verdi.

"Havalı tüfekte kimsenin canı yanmaz," dediğinde kızın gözleri kocaman oldu ve o kadar tatlıydı ki gülümsemesine engel olmakta zorlandı.

"Kimse... hayır... kimse..." diye sıçradı. Sonra yumruklarını kalçalarına vurdu, elinde bir kaşık varken ve yaklaşık bir ay sonra dünyaya gelecek olan kızları ortasındaki boşluğun çoğunu kaplarken bunu yapmak kolay değildi ve tısladı, "Bir Noel Hikayesi'ni izlemedin mi?"

Bu saçma soru karşısında Deck gözlerini karısına dikti.

Çok kızgın, çok hamile, çok güzel ve çok tatlıydı. Ayrıca yanında köpeği, yemek fırlatan oğlu ve gözünün önünde erkeğiyle birlikte, artık bir enkazdan farksız köşklerindeki pahalı ve kusursuz mutfaklarında duruyordu.

Tüm bunları içine çekti, uzunca bir süre yaptı ve Emme'yle birlikte hayatları olan kaleydoskopun dönmeye devam ettiğini fark ettiği her saniyenin tadını çıkardı.

Sonra bir kahkaha patlattı.

Yazar Hakkında

Kristen Ashley Brownsburg, Indiana'da büyüdü ve Denver, Colorado ve İngiltere'nin Batı Ülkesi'nde yaşadı. Böylece dünyanın dört bir yanında arkadaşları ve ailesi olduğu için kutsanmıştır. Ekibi (en hafif tabirle) kaçıktır, ama yazmak istediğinizde kaçıklık iyidir.

Kristen, geniş ve çok kuşaklı bir aileye sahip bir evde büyüdü. Küçük bir kasabada çok küçük bir çiftlikte yaşıyorlardı ve Kristen Glenn Miller, Everly Brothers, REO Speedwagon ve Whitesnake'in şarkılarını dinleyerek büyüdü.

Müzik ve sevgi dolu bir evde büyümenin iyi bir yol olduğunu söylemeye gerek yok.

Ve o büyümeye devam ettikçe, daha da iyi olmaya devam ediyor. Daha fazlasını öğrenebilirsiniz:

KristenAshley.net

[Twitter@KristenAshley68](https://twitter.com/KristenAshley68)

[Facebook.com](https://www.facebook.com/KristenAshley68)

**Nina Sheridan için umutsuzca ihtiyaç duyduğu
tatil, hayatının en büyük riskine dönüşür...**

Bir alıntı için bir sonraki sayfaya bakınız

Kumar.

Birinci Bölüm

Zaman aşımı

Kiralık arabanın ön panelindeki saate baktım, sonra tekrar kara döndüm.

Bekçiyle buluşmaya yirmi dakika geç kalmıştım bile. Sadece geç kaldığım için değil, oraya vardıktan sonra bu fırtınada eve dönmek zorunda kalacağı için de endişeliydim. Yollar her geçen saniye daha da kötüleşiyordu. Kaygan zemin bazı yerlerde siyah buza, bazı yerlerde ise kar örtüsüne dönüşmüştü. Umarım A-frame'e yakın bir yerde oturuyordur.

Yine de Colorado'da küçük bir dağ kasabasında yaşadığı için muhtemelen buna alışkındı. Muhtemelen bu onun için hiçbir şeydi.

Ödümü kopardı.

Uçakta (ya da daha doğrusu uçağa binmeden önce) ezberlediğim ve yolcu koltuğunda çantamın yanında duran yol tariflerine bakma isteğime karşı koydum. Ne kadar uzakta olduğum belli değildi ve işleri daha da kötüleştiren şey, hız sınırı olduğundan şüphelendiğim ama emin olmadığım şeyin yarısını yapıyor olmamdı.

Son on yedi saattir ya yolda, ya uçakta ya da bir markette olduğum için yorgun ve jetlag olduğum gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

Dün (ya da önceki gün müydü?) sinüslerimde garip bir his oluşmasından bahsetmiyorum bile. Değişen zaman dilimlerinde hangisi olduğunu anlayamadım), sinüslerimde ya soğuk algınlığı ya da daha kötü bir şey anlamına gelen o garip hissi yaşadım ve bu his geçmiyordu.

Ayrıca gecenin çöktüğünü ve

Dakikalar ilerledikçe kar fırtınası da artıyordu. Çisenti ile başlayan kar yağışı artık arabanın bir metre önünü bile zor görebiliyordum. Hava raporlarını kontrol ettim ve önümüzdeki birkaç gün boyunca gökyüzünün açık olması gerekiyordu. Nisan ayına yaklaşıyorduk, sadece iki gün vardı. Nasıl bu kadar kar olabilirdi?

Niles'in ne düşündüğünü merak ediyordum ama muhtemelen uyuduğu için bir şey düşünmüyordu. Oysa tek başına bir maceraya atılsa, hatta arkadaşlarıyla birlikte olsa, ki Niles'in pek arkadaşı olmadığı için bu pek olası değildi, uyanık olur, endişelenir ve gideceği yere sağ salim varıp varamadığını merak ederdim. Özellikle de sinüslerinde, ayrılmadan önce bende de olduğunu söylediğim o rahatsız edici his varsa.

İtiraf etmeliyim ki, A-frame'e sağ salim vardığımda zili çalmamı istediğini söylemedi. Pek bir şey söylemedi. Kiliseler ve tarihlere karar vermeden önce ona iki haftalık bir molaya ihtiyacım olduğunu söylediğimde bile. İlişkimiz ve geleceğimiz hakkında düşünmek için zaman. Kafamı toparlamak için kendime zaman ayırmak. Biraz macera yaşamak, hayatımı biraz sarsmak, kafamdaki örümcek ağlarını ve sıkıcı, durağan, öngörülebilir hayatımın her yönüne yapışmış (ve gün geçtikçe daha da kalınlaşan) hayal ettiklerimi temizlemek için zaman.

Ayrıca itiraf etmeliyim ki, nereye gidersem gideyim ve ne yaparsam yapayım, Niles sağ salim varıp varamadığımla ilgilenmiyordu. İş için seyahat ediyor olsam ve birkaç gün uzakta kalacak olsam bile kontrol etmedi. Kontrol ettiğimde de kontrol ediyor olmamdan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Ya da son zamanlarda (çünkü bunu birkaç kez test ettim), check-in yapmadığımda ve bazen günler sonra eve sağ salim vardığımda, check-in yapmamış olmamdan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Sıranın bana geldiğini gördüğümde düşüncelerimin tatsız yönü değişti ve buna sevindim. Bu artık çok uzakta değil, yakınımda olduğum anlamına geliyordu. Açık bir gece olsaydı, yol tarafında yazdığına göre beş dakika içinde orada olurum.

dakika. Dikkatlice sağı döndüm ve manzaranın giderek azalan görünürlüğüne odaklandım. Bir sola, sonra bir sağı daha döndükten sonra arabamın çıkamayacağından korktuğum bir yokuşa doğru dümdüz ilerledim. Ama onu gördüm, görmem için aydınlatılmış bir fener gibi parlıyordu.

A-çerçevesi, tıpkı internette görüldüğü gibi, ancak etrafındaki çam ağaçları, dağ arka planı ve parlak parlayan güneş yok. Tabii ki bunlar muhtemelen oradaydı (gece olduğu için güneş hariç), sadece ben göremedim.

Mükemmeldi.

"Hadi bebeğim, hadi, başarabilirsin," diye arabaya mırıldandım, yolculuğumun sona erdiği fikri içimi rahatlattı. Sanki yokuşu çıkmak için arabaya ivme kazandıracakmış gibi öne doğru eğildim.

Talih bana (ve arabaya) geç de olsa güldü ve üzerinde kısmen karla kaplı harflerle "Maxwell" yazan ve evin önü boyunca uzanan yolun başlangıcını gösteren posta kutusuna ulaştık. Tekrar sağı döndüm ve evin önünde park etmiş olan Jeep Cherokee'ye doğru dikkatlice sürdüm.

"Tanrıya şükür," diye fısıldadım durup el frenini çektiğimde, aklım hemen bir sonraki adımda olacaklara yöneldi.

Bekçiyle tanışın, anahtarları ve talimatları alın.

Bavullarla dolu boş bir araba ve bol miktarda yiyecek torbası, iki haftalık tatil yiyeceği, başka bir deyişle, her zamanki gibi benim için iyi olan şeyler, ama aynı zamanda her zamanki gibi kesinlikle olmayan şeyler.

Bozulabilecek eşyaları

kaldırın. Yatağı

hazırlayın (gerekirse).

Duş alın.

Bakkaldan aldığım soğuk algınlığı ilacını içiyorum.

Sadece sesli mesaj bırakmak için bile olsa Niles'ı

ara. Uyu.

En çok beklediğim uyku buydu. Hiç bu kadar yorulduğumu hatırlamıyorum.

Arabaya gidiş gelişlerimi azaltmak için çantamı kaptığım gibi arabadan çıktım ve çantamı omzuma attım. Sonra taşıyabildiğim kadar market poşetini sapından tutarak bagaja gittim. Temkinliydim, kar arabanın önünü ve A-çerçevesi boyunca uzanan verandaya çıkan beş basamağı kaplamıştı ve ben yüksek topuklu çizmeler giymiştim. Hava durumunu kontrol ettiğim için güvende olduğumu düşünsem de, verandaya vardığımda topuklu çizme giyme tercihimden yeniden düşünmeye başlamıştım.

Bir adım bile atmadan cam ön kapı açıldı ve çerçevesinin içinde bir adam durdu, önü gecenin gölgesinde, arkası içeriden gelen ışıkların silüetindeydi.

"Merhaba, geç kaldığım için çok çok özür dilerim. Fırtına beni geciktirdi," diye aceleyle kolayca açıklanabilecek kabalığımı açıkladım (çünkü herkes kar yağdığını görebiliyordu, bu da her akıllı sürücünün dikkatli olmasını sağlardı) verandada yürürken.

Adam hareket etti ve dışarıdaki ışık yandı, beni bir anlığına kör etti.

Gözlerimin alışması için durdum ve "Bu ne lan?" diye duydum.

Gözlerimi kırptım, sonra odaklandım ve sonra bakmaktan başka bir şey yapamadım.

Bir bekçinin nasıl görüneceğini düşündüğüm şeye benzemiyordu.

Uzun boyluydu, çok uzun boyluydu, omuzları çok genişti. Saçları koyu renkti, neredeyse siyahtı, dalgalıydı ve sanki bir stilist mükemmel bir şekilde şekillendirmeyi yeni bitirmiş gibi birçoğu yüzünden geriye doğru uzanıyordu. Beyaz bir termalin üzerine ekose bir flanel gömlek giymişti, gömleğin kolları bileklerinden ve ön kollarından termali ortaya çıkaracak şekilde geriye kıvrılmıştı. Solmuş kot pantolonu, ayağındaki kalın çoraplar ve bronzlaşmış teni öyle kusursuz bir kemik yapısına sahip bir yüze yayılmıştı ki, kör bir insan parmaklarını ona değdirse kendinden geçerdi. Güçlü çene ve kaş, belirgin elmacık kemikleri. İnanılmazdı.

Gerçi benim tahminime göre, birkaç gün sonra

iyi ve temiz bir tıraştan.

"Bay Andrews?" diye sordum.

"Hayır," diye cevap verdi ve başka bir şey söylemedi.

"I-" Başladım ama sonra ne diyeceğimi bilemedim.

Başım bir o yana bir bu yana sallandı. Sonra arkamdaki arabaya ve Cherokee'ye baktım, sonra da dönüp A çerçevesine baktım.

Web sitesindeki resim tam olarak buydu. Değil miydi? Öyle mi?

Ona dönüp baktım. "Özür dilerim. Ben bir şey bekliyordum. bekçi."

"Bekçi mi?" "Evet, Bay Andrews." "Slim'i mi kastediyorsun?" "Slim mi?"

"Um..." Ben cevap verdim. "Slim burada değil."

"Bana anahtarları vermek için mi buradasın?" diye sordum. "Neyin anahtarlarını?" "Ev."

Birkaç saniye bana baktıktan sonra "Kahretsin" diye mırıldandı ve bu küfrü ettikten hemen sonra kapıyı açık bırakarak eve girdi.

Ne yapacağımı bilemedim ve açık kapının belki de onu takip etmem gerektiğine dair bir işaret olduğuna karar vermeden önce bir süre dışarıda durdum.

Öyle yaptım, kapıyı ayağımla kapattım, kardan kurtulmak için ayaklarımı paspasa vurdum ve sonra etrafıma bakındım.

Tamamen açık alan, parlayan ahşap, muhteşem. Genellikle tatil yerlerini tasvir eden web siteleri her şeyi olduğundan daha iyi gösterirdi. Bu tam tersiydi. Hiçbir resim buranın hakkını veremezdi.

Solda, oturma alanı, büyük, geniş, uzun, rahat bir kanep ve üzerinde örtüler. Kanepenin yan tarafında, pencerelere bakan, iki kişinin mutlu bir şekilde (rahatça) oturabileceği büyük bir koltuk ve önünde bir sedir. Sandalye ve kanepenin arasında kare, sağlam, rustik bir masa, başka bir

Biri daha alçak, daha büyük bir kare, kanepenin önünde. Küçük masanın üzerinde, tabanı bir daldan yapılmış bir lamba şimdi mekânı aydınlatıyor. Odanın köşesinde, pencerelerin yanında, daha uzun ve kalın bir daldan yapılmış, gölgesinde bufalo figürleri olan bir başka ayaklı lamba da yanıyor. Bir şömine, muhteşem taş bacası A çerçevesinin eğiminde kayboluyor, ızgarasında neşeli bir ateş yanıyordu. Arkada, önünde eski moda bir döner sandalyenin bulunduğu bir çalışma masası, köşede başka bir lambaderin yanında sallanan bir sandalye, tabanı bir kütüğe benziyordu ve aynı zamanda mekânı aydınlatıyordu. Sarmal bir merdiven, ana yaşam alanının üzerinde çıkıntı yapan raylı bir çatı katına çıkıyordu ve çatı katının altında iki kapı vardı, birinin üç çeyrek banyoya açıldığını biliyordum, diğeri ise muhtemelen depoydu.

Web sitesindeki çatı katının resimlerinde kraliçe boy bir yatak, küçük bir saunası ve gömme dolabı olan harika bir ebeveyn banyosu olduğu görölüyordu.

Sağ tarafta bir mutfak gördüm, belki en üst düzey ve son teknoloji ürünü değildi ama hiç de fena değildi. Uzun bir U şeklinde granit tezgahlar, biri evin yan tarafı boyunca, diğeri ise çift katlı, alçak, geniş bir tezgah ve daha yüksek bir bar, her ikisi de açık alanı kesiyordu ve barın önünde iki tabure vardı. Pırıl pırıl parlayan çok sayıda budaklı çam dolap. Paslanmaz çelikten orta sınıf aletler. Arkada lavabonun olduğu yerde bir girinti daha, solda buzdolabı. Altı kişilik yemek masasının ucunda, zeminden A çerçevesine kadar uzanan pencerelerin yanında, yine budaklı çam ağacından yapılmış, ortasında büyük bir kasırga lambası tarzı cam mumluk bulunan, içi adaçayı yeşili kumla dolu, yağlı, krem rengi bir mum. Üzerinde yine dallardan yapılmış ve yanan bir şamdan asılıydı.

"Evrakların var mı?" diye sordu adam ve ben de etrafı incelemeye, ne kadar güzel olduğunu düşünmeye ve doğru şeyi yapıp yapmadığıma dair haftalarca süren endişelerimin ve on yedi saatlik yorucu yolculuğumun bu muhteşem eve ulaşmaya değdiğini düşünmeye kendimi o kadar kaptırmıştım ki, başladım ve sonra ona baktım.

Mutfaktaydı ve bir telsiz telefon almıştı. Ona doğru yürüdüm, market poşetlerini barın üzerine koydum ve sonra seyahat cüzdanımı bulmak için çantamı karıştırdım. Çıkardım, açtım ve onay belgelerini buldum.

"İşte burada," dedim, onları çıkarıp ona uzattım.

Başparmağıyla telefonu çevirmesine rağmen onları aldı.

"Bir sorun mu var-" diye sordum. Gözleri bana kaydı ve sustum.

Gözleri griydi, berrak, açık bir gri. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Özellikle de kalın, uzun, siyah kirpiklerle çerçevelenmiş olanları.

"Slim?" dedi telefonda. "Evet, burada bir kadın var..." Kağıtlara baktı. "Bayan Sheridan."

"Bayan," diye otomatik olarak düzelttim ve berrak gri gözleri bana geri döndü.

Bu noktada, garip bir şekilde çekici bir sesi olduğunu da fark ettim. Derindi, çok derindi, ama pürüzsüz değildi. Pürüzlüydü, neredeyse çakıllı.

"Bir Bayan Sheridan." Düşüncelerimi yarıda kesti ve "Bayan" kelimesini belki de pek hoş olmadığını düşündüğüm bir şekilde vurguladı. "Anahtar arıyor."

Bay Andrews olduğundan şüphelendiğim bu İnce kişinin, bu şaşırtıcı görünümlü adama, iki haftalık onaylanmış, ön ödemesi yapılmış ve olası bir hasar durumunda oldukça yüklü bir depozitosu olan bir rezervasyonum olduğunu açıklamasını bekledim. Ve aynı zamanda bu zayıf kişinin bu şaşırtıcı görünümlü adama bir hata olduğunu ve belki de arabamı boşaltabilmem, bozulabilecek eşyaları kaldırabilmem, duş alabilmem, Niles'la konuşabilmem ve en önemlisi uyuyabilmem için binayı boşaltması gerektiğini söylemesini bekledim.

Harika görünümlü adam telefona "Evet, sıçtın batırdın," dedi ve konuşmayı "Ben hallederim," diye bitirdi. Sonra bir düğmeye bip sesi çıkardı ve telefonu takırdayarak tezgâha fırlattı ve bana, "İnce sikik

yukarı."

"Evet, bunu görmeye başlıyorum."

"Dağın aşağısında, yaklaşık 15 mil uzakta bir otel var."

Sanırım ağzım açık kaldı ama zihnim boş olduğu için emin değildim.

Sonra "Ne?" dedim.

"Kasabada otel, temiz, iyi manzara, iyi restoran. Geldiğiniz dağdan aşağı inin. Ana yola varınca sola dönün, yaklaşık on mil."

Sonra bana kağıtlarımı uzattı, ön kapıya doğru yürüdü, kapıyı açtı ve gözleri üzerimde, kapıyı tutarak durdu.

Olduğum yerde durdum ve sonra yerden A noktasına kadar uzanan pencerelerden dönen kara baktım. Sonra şaşırtıcı ama geç de olsa fark ettiğim, dost canlısı olmayan adama baktım.

"Rezervasyonum var," dedim

ona. "Ne?"

"Bir rezervasyon," diye tekrarlardım, sonra Amerikan dilinde "Bir rezervasyon," diye açıkladım.

"Evet, Slim sıçtı batırdı."

Başımı salladım. Sallamalar kısa ve şaşkıncı. "Ama iki haftalık ön ödeme yaptım."

"Dediğim gibi, Slim sıçtı batırdı." "Depozitoyla birlikte," diye devam ettim. "Paranızı geri alacaksınız."

Ona göz kırptım ve sonra "Para iadesi mi?" diye sordum.

"Evet," dedi bana, "para iadesi, yani paranızı geri alacaksınız."

"Ama-" Başladım ama yüksek sesle iç çekince konuşmayı bıraktım.

"Dinleyin, Bayan-"

"Bayan," diye tekrar düzelttim.

"Her neyse," dedi sertçe. "Bir hata olmuş. Ben buradayım."

Uzun zamandır böyle bir şey olmamıştı ama sinirlenmeye başladığımı düşünüyordum. Sonra tekrar, on yedi saatten fazla yolculuk yapmıştım. Farklı bir zamanda farklı bir ülkedeydim.

bölge. Geç olmuştu, hava kararmıştı, kar yağıyordu ve yollar tehlikeliydi. Arabamda yüzlerce dolar değerinde yiyecek vardı, bunların bir kısmı soğutulmazsa bozulacaktı ve otellerde buzdolabı yoktu, en azından büyük buzdolapları yoktu. Yorgundum ve başımı üşütmüştüm, bu yüzden sinirlendiğim için affedilebilirdim.

"Ben de öyleyim," diye karşılık verdim.

"Evet, öylesin ama burası benim evim." "Ne?"

"O benim."

Başımı salladım ve yine o kısa, şaşkın sallanmalar oldu.

"Ama bu kiralık."

"Ben burada değilken öyle. Ben evdeyken değil." Sonunda ne olduğunu tam olarak anlamıştım.

"Yani, teyit edilmiş rezervasyonumun aslında teyit edilmemiş bir rezervasyon olduğunu ve son dakikanın mutlak tanımı olan bir anda iptal ettiğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Ben de bunu söylüyorum."

"Anlamıyorum."

"Ben İngilizce konuşuyorum. Ortak bir dili paylaşıyoruz. Seni anlıyorum."

Yine kafam karışmıştı. "Ne?"

"Sen İngilizsin."

"Ben Amerikalıyım."

Kaşları birbirine çarptı ve bu onu biraz korkutucu gösterdi, çünkü aynı anda yüzü de karardı. "Bana pek Amerikalı gibi gelmedin."

"Evet, öyleyim."

"Her neyse," diye mırıldandı ve sonra bir kolunu açık kapıya doğru salladı. "Pazartesi sabahı ilk iş paranızı geri alacaksınız."

"Bunu yapamazsın." "Az önce yaptım."

"Bu... Ben... yapamazsın-"

"Dinleyin Bayan Sheridan, geç oldu. Orada ne kadar uzun süre konuşursanız, otele varmanız da o kadar uzun sürer."

Tekrar kara baktım, sonra tekrar ona döndüm.

"Kar yağıyor," diye ona bariz olanı bildirdim.

"İşte bu yüzden sana söylüyorum, yola çıksan iyi edersin."

Yaklaşık on saniyeye dönüşen bir süre boyunca ona baktım.

Sonra fısıldadım, "Buna inanamıyorum."

O zaman sinirlenip sinirlenmediğimi merak etmeme gerek kalmıyordu. Çünkü öfkelenmediğimi biliyordum ve bundan sonra ne söyleyeceğimi düşünemeyecek kadar yorgundum.

Kâğıtları çantama tıktırdım, market poşetlerimi kaptım, doğrudan ona doğru yürüdüm, durdum ve başımı arkaya eğerek ona ters ters baktım.

"Peki, arabanın benzin parasını kim iade edecek?" diye sordum.

"Bayan Sheridan-"

"Bayan," diye tısladım, ona doğru eğildim ve sonra devam ettim. "Yaşadığım İngiltere'den pasaportum mavi olduğu halde uçak biletimi kim iade edecek?" Devam etmeden önce cevap vermesine izin vermedim. "Ve Colorado dağlarında güzel bir A-çerçevesinde, ulaşmak için on yedi saatten fazla yolculuk yaptığım, seyahat ettiğim, ekleyebilirim, tam olarak ödediğim ancak hiç tadını çıkaramadığım bir varış noktasına yaptığım tatilimi kim bana geri ödeyecek?" Ağzını açtı ama ben konuşmaya devam ettim. "Bir okyanusu ve bir kıtanın çoğunu güzel manzaralı temiz bir otelde kalmak için uçmadım. Burada kalmak için yaptım."

"Dinle-"

"Hayır, sen beni dinle. Yorgunum, sinüslerim ağrıyor ve kar yağıyor. Yıllardır karda araba kullanmadım, bu şekilde değil." Market poşeti yüklü kolumu uzatarak karanlığı işaret ettim. "Ve sen beni bir sözleşmeden döndükten sonra, saat dokuzu çoktan geçmişken yoluma gönderiyorsun."

Ben konuşurken yüzü sinirli bir ifadeden anlam veremediğim bir ifadeye dönüştü ve sonra birden sırtı ve mükemmel, beyaz, düzgün dişleri olduğunu görmek beni rahatsız etti.

"Sinüslerin mi ağrıyor?" diye sordu.

"Evet," diye tersledim. "Sinüslerim ağrıyor, hem de çok" dedim ve başımı tekrar salladım. Bu sefer kısa, öfkeli sallamalardı. "Unut gitsin. Neden umursuyorsun ki? Bunun için çok yorgunum."

Ve yorgundum. Çok yorgundum. Yarın ne yapacağıma karar verecektim.

Sonra bunun benim cevabım olduğunu düşünerek biraz dramatik bir şekilde (ve bunun için de affedilebileceğimi düşünüyordum) gecenin içine doğru tepindim. Evren bana güvenli oynamam gerektiğini söylüyordu. Niles'la evlen. Çoğunlukla sıkıcı olsa ve içten içe kendime itiraf edersem, hayatımda hiç hissetmediğim kadar yalnız hissettirse de güvenliği kucaklayın.

Felç edici derecede
yalnız. Kimin

umurundaydı?

Eğer bu bir maceraysa, berbattı.

Niles'la televizyon karşısında oturmayı tercih ederim
(sayılır).

Bagajı açtım ve çantaları geri koydum ve kapatmaya çalıştığımda hareket etmedi.

Çünkü Dostane Olmayan, Harika Görünümlü Adam şimdi dışarıdaydı, arabamın yanında duruyordu ve eli arabamın üzerindeydi.

"Bırak," dedim.

"Eve geri dön. En azından bu gece için bir şeyler ayarlarız."

Kızgın mıydı? Bir şeyler ayarlayabilir miyiz? Onunla birlikte A-frame'de kalmamız gibi mi? Adını bile bilmiyordum ve ayrıca pisliğin tekiydi.

"Teşekkür ederim," dedim hırıltılı bir
sesle. "Hayır. Bırak." "Eve gir," diye
tekrarladı. "Bırak beni," diye
tekrarladım.

Bana doğru eğildi. "Dinleyin Düşes, hava soğuk. Kar yağıyor. İkimiz de aptallar gibi dışarıda durmuş ne istediğinizi tartışıyoruz. Lanet olası eve gel. Kanepede uyuyabilirsin."

"Kanepede uyumayacağım." Sonra başım sarsıldı ve "Düşes?" diye sordum.

"Koltuğum rahattır ve dilenciler seçici olamaz."

Bunu görmezden geldim ve "Düşes mi?" diye tekrarladım. Diğer elini uzattı, bakışları beni boydan boya süzerken, "Havalı kıyafetler, havalı çanta, havalı botlar, havalı aksan" dedi. Gözleri yüzüme geldi ve sertçe sözlerini bitirdi. "Düşes."

"Ben Amerikalıyım!" diye bağırdım. "Doğru," diye cevap verdi.

"Amerika'da düşes diye bir şey yok," diye onu eğittim.

"Gerçek bu."

Neden aristokrasi hakkında açıklama yapıyordum? Hedefe geri döndüm.

"Bırak!" Tekrar bağırdım.

Bağırmağımı tamamen duymazdan geldi ve bagajın içine baktı.

Sonra delice olduğunu düşündüğüm bir soru sordu:

"Bakkaliye mi?" "Evet," diye tersledim. "Onları Denver'dan aldım."

Bana baktı ve tekrar sırtı ve "Çaylak hatası" diye mırıldanmadan önce yine delice olduğunu düşündüm.

"Bagajı kapatıp yoluma devam edebilmem için gitmeme izin verir misin?"

"Boot?"

"Trunk!"

"İngilizce."

Sanırım o noktada homurdanmış olabilirim ama sadece kırmızı gördüğüm için telaşlandığımdan pek dikkat etmedim.

"Bay...." Tereddüt ettim, sonra "her kimsen-" dedim.

"Max."

"Bay Max-"

"Hayır, sadece Max."

Ona doğru eğildim ve "Her neyse" diye tersledim. Sonra da "Arabayı bırak" dedim.

"Ciddi misin?"

"Evet," diye ısırdım. "Cidden. Bırak. Bırak. Bırak.

Bırak. Arabayı." Arabayı bıraktı ve "Keyfin bilir." dedi.

"Zamanda geriye gidebilsem ve o aptal Web sayfasında 'şimdi ayırt'a tıklamasam çok iyi olurdu," diye mırıldandım bagajı kapatıp sürücü tarafındaki kapıya doğru ilerlerken.

"Colorado Dağları'ndaki pastoral A-frame, yakınından bile geçemez. Daha çok Colorado Dağlarındaki En Kötü Kar Fırtınası Kabusunuz gibi."

Arabadaydım ve kapıyı çarpmıştım ama bunu yapmadan önce onun kıkırdadığını duyduğumdan oldukça emindim.

Kızgın olsam da aptal değildim ve dikkatlice geri geri giderek arabasından çıktım, muhtemelen bir büyükanne sürücüsü gibi görünüyordum ama umurumda değildi. Onun görüş alanından çıkmak, görkemli ama reddedilmiş A çerçevesinden uzaklaşmak ve gerçekten uyuyabileceğim bir yatağa daha yakın olmak istiyordum ve bu yatağın bir hastanede olmasını istemiyordum.

Arabasından çıktım ve çok daha hızlı sürdüm (ama hala çok hızlı değil) ve sürmeye devam ettim ve kayıp A çerçevesini görmek için bir kez bile aynalarımı bakmadım.

Adrenalin hala sistemimde hızla akıyordu ve ana yola yakın olduğumu düşündüğüm ama emin olamadığım ve karla kaplı bir buz parçasına çarptığımda, kiralamanın kontrolünü kaybettiğimde ve bir hendeğe kaydığımda hala hiç olmadığım kadar kızgındım.

Kalbim duracak gibi olduğunda ve boğazımdaki yumru beni öldürmekle tehdit etmeyi bıraktığında, arabamın önündeki kara baktım ve "Çok güzel" diye mırıldandım. Sonra da "Harika" diye mırıldandım.

Sonra ağlamaya başladım.

* * *

Uyandım, ya da en azından uyandığımı sandım.

Parlaklığı görebiliyordum, bol miktarda ve yumuşak, bej bir yastık kılıfı.

Ama gözbebeklerim normal boyutlarının üç katıymış gibi hissediyordum. Göz kapaklarım şişmiş gibiydi. Başım pamukla doldurulmuş gibiydi. Kulaklarım sanki bir trenin geçebileceği kadar büyük tünellermiş gibi garip hissediyordu. Boğazım deli gibi acıyordu. Ve son olarak, vücudum sanki bir santim hareket etmek için her türlü çabayı gösterecekmiş gibi kurşun gibi hissediyordu.

Bu çabayı gösterdim ve bir önkolun üzerine çıkmayı başardım.

Sonra daha fazla çaba gösterdim ve saçlarımı gözlerimden çektim.

Gördüğüm şey, A çerçeveli bir pencerenin üstünden, parmaklıkların arasından parlak, güneşli bir gündü. Kar ve bir sürü kar ve çam ağaçları ve bir sürü de çam ağacı görebiliyordum. Kendimi bu kadar kötü hissetmeseydim, ne kadar güzel olduğunu fark edebilirdim.

Dikkatli bir şekilde, çünkü tıkanmış kafam da yüzüyordu, etrafıma baktım ve A-frame Web sitesindeki çatı katındaki yatak odasını gördüm.

"Rüya görüyorum," diye mırıldandım. Sesim kısıktı ve konuşmak boğazımı acıtiyordu.

Ayrıca önümde kapısını görebildiğim tuvaleti de kullanmam gerekiyordu.

Azalan enerjimin daha fazlasını bacaklarımı yatağın üzerinde sallamak için kullandım. Ayağa kalktım ve sallandım, çünkü bir köpek kadar hasta olduğumu fark ediyordum. Sonra kendime bakarken tekrar sallandım.

Üzerimde bir erkek tişörtü vardı, kocaman, kırmızı, ya da bir zamanlar öyleydi. Şimdi soluk bir kırmızıydı. Sol göğsünde, üzerinde "My Brother's Bar" yazan, çılgın saçlı bir adamın çılgınca piyano çaldığı karikatürize edilmiş bir grafik vardı.

Gömleğin yakasını açtım, içinden baktım ve hâlâ yerinde duran külotum dışında çıplak bedenime baktım.

Tasmayı bıraktım ve "Aman Tanrım" diye fısıldadım. Bir şeyler olmuştu.

Hatırladığım son şey, kiraladığım arabanın arka koltuğunda yattığım, üzerimi kazaklarla örttüğüm ve sabahın erken saatlerinde birilerinin beni bulmasını umduğumdu.

Arabayı hendekten çıkarmak için başarısız bir şekilde uğraşmışım ve yorgunluktan ve kendimi pek iyi hissetmediğimden vazgeçmişim. Ana yolu bulmak ya da kör edici bir kar fırtınasında araba kullanacak kadar aptal olabilecek birine rastlamak için bilmediğim bir bölgede yürümemeye karar verdim. Bunun yerine, bekleyecektim.

Ayrıca arabada asla uyuyamayacağımdan da şüpheleniyordum,

Bir çukurda, kar fırtınasında, düşmanca ama delicesine çekici bir adamla hesaplaştıktan sonra. Bu yüzden tehdit eden soğuk algnlığını yenmek için gece öksürük ilacı aldım, üzerimi kazaklarla rttm ve arka koltukta yattım.

Görünüşe göre uyumakta hiç zorlanmamışım.

Şimdi buradaydım.

A-erevesine geri döndük.

Külot ve erkek tişrtnden başıka bir şey giymemiş.

Belki de bu Colorado Dağlarındaki En Kötü Kar Fırtınası Kabusumdu. Yalnız seyahat eden kadınların başına garip şeyler gelirdi. Bir daha asla grlemeyecekleri garip şeyler.

Ve bunların hepsi benim hatamdı. Hayatıma ara vermek istedim. Bir macera istedim.

Belki de kaçmalıyım diye düşündüm. Sorun ş ki, bir köpek kadar hastaydım ve tuvalete gitmem gerekiyordu.

nce banyo yapmaya, ikinci olarak da kişisel korku filmimden çıkmak için strateji oluşturmaya karar verdim.

Tesisleri kullandıktan (banyo, kahretsin, tıpkı fotoğraflardaki gibi muhteşemdi) ve ellerimi yıkadıktan sonra, Max olarak da bilinen Düşmanca, Harika Görünen Adam'ın döner merdivenlerden çıktığını görmek için dışarı ıktım.

Bir korku filmindeki her aptal, anlamsız, salak kadın kahraman gibi donup kaldım ve oradan sağ çıkarsam bir daha asla bir korku filmindeki başıka bir aptal, anlamsız, salak kadın kahramanla dalga gemeyeceğime yemin ettim, ki her korku filmi izlediğimde bunu yapıyordum.

Odaya girdi ve bana baktı. "Uyanmışsın," diye not etti.

"Evet," diye temkinli bir şekilde cevap verdim.

nce yatağı, sonra bana baktı. "Triple A'yı aradım. Gelip arabayı çekecekler."

"Tamam."

Başını yana eğdi, yüzümü inceledi ve "İyi misin?" diye sordu.

"Evet," diye yalan söyledim.

"Pek iyi görünmüyorsun."

Derhal a farklı, Aptal, anlamsız, Aptal kadınsı özellik çirkin yüzünü gösterdi ve ben de hakarete uğradım.

"Teşekkürler," diye alaycı bir şekilde tersledim.

Dudaklarının ucu yukarı kalktı ve bana doğru bir adım attı.

Bir adım geri attım.

Durdu, geri çekilmem karşısında kaşları seğirdi, sonra

"Yani, kendini iyi hissediyor gibi görünmüyorsun" dedi.

"Ben gayet iyiyim," diye yalan söyledim.

"Ve sesin iyi hissetmiyorsun gibi geliyor."

"Normalde sesim böyle çıkıyor," diye yalan

söyledim yine. "Dün gece sesin böyle çıkmıyordu."

"Sabah oldu. Yeni uyandım. Bu benim uyanma sesim."

"Uyanma sesin ağrın varmış gibi geliyor boğaz ve tıkalı burun?"

Yalan söylemeye devam ettim. "Alerjim var."

Önce pencereden dışarı, sonra da bana baktı. "Karda mı?"

Ben de pencereden dışarı baktım ve o konuşmaya devam edince tekrar ona baktım. "Dışarıdaki buzda alerjinizi bozacak hiçbir canlı yok Düşes."

Konuşma konusunu değiştirmeye karar verdim. Ancak, başımın dönmeye başladığından biraz endişelenmeye başlamıştım.

"Buraya nasıl geldim?" Ona sordum.

Başını tekrar yana eğdi ve "Ne?" diye sordu.

Kendimi gösterdim ve "Ben" dedim -sonra yeri işaret ettim- "burası. Buraya nasıl geldim?"

İşaret ettiğim yere baktı, başını salladı ve "Kahretsin" diye mırıldandı. Sonra tekrar bana baktı ve "Dışarıdaydın. Hiç böyle bir şey görmemiştin. Numara yaptığını düşündüm."

"Pardon?"

Bana doğru bir adım daha attı, ben de bir adım geri attım. Tekrar durdu, ayaklarıma baktı ve sonra nedense sırtıttı. Sonra tekrar bana baktı.

"Bir süre bekledim, otele giriş yapıp yapmadığınızı öğrenmek için oteli aradım. Hayır dediler. Birkaç kişiyi daha aradım. Onlar da hayır dediler. Ben de belki başını belaya sokmuşsundur diye peşine düştüm. Başını belaya soktun. Arabanı bir çukurda buldum, sen de arkada uyuyordun. Seni ve eşyalarını eve getirdim. Hafif, ölü bir ağırlık gibi dışarıdaydın." Gövdesi büküldü ve odanın karşısındaki rahat görünümlü bir koltuğun üzerinde duran bavulumu işaret etti ve sonra tekrar bana döndü. "Seni yatağa yatırdım, kanepede uyudum."

Sadece hasta olduğum için değil, az önce söyledikleri yüzünden de başım dönmeye başlamıştı. Bu nedenle, düşüp rezil olmamak için onu atlattım, yatağa doğru yürüdüm ve oturdum ya da dürüst olmak gerekirse, daha çok yığıldım.

Sonra ona baktım ve "Beni yatağa sen mi yatırdın?" diye sordum.

Yüzünü bana dönmüştü. Kaşları çatılmıştı ve artık eğleniyor gibi görünmüyordu.

"İyi değilsin," dedi. "Beni yatağa sen mi yatırdın?" Tekrarladım.

Gözleri benimkilere geldi ve "Evet" dedi.

Tişörtü çekiştirdim ve "Bunu bana sen mi giydirdin?" diye sordum.

Sırıtiş geri geldi. Bu sefer farklıydı, çok daha farklıydı ve gördüğüm manzara karşısında başım dönmeye başladı.

Sonra da "Evet." dedi.

Ayağa kalktım ve sonra görüşüm tuhaflaştı, elim alnıma gitti ve tekrar yatağa düştüm.

Birden önümde çömelmiş, "Tanrım, Düşes" diye mırıldanıyordu.

"Kıyafetlerimi çıkardın," diye suçladım. "Uzan," diye emretti.

"Kıyafetlerimi çıkardın."

"Evet, şimdi uzan."

"Kıyafetlerimi çıkaramazsın!" Bağırdım ama yüksek sesle söylediğim sözlerin kafatasımın içinde döndüğünü duydum. Başım dönmeye başladı.

Yüzüyordum ve elim beni desteklemek için yatağa uzanmasaydı geriye doğru düşecektim.

"Yapabilirim, yaptım, daha önce görmediğim bir şey değil, şimdi uzan."

"Ben gidiyorum" diye bağırarak kalkmaya başladım.

Doğruldu ve ellerini omuzlarıma koyarak beni tekrar aşağı bastırdı. Kığım yatağa çarptı ve ona baktım, aniden o kadar yorulmuştum ki başımı zar zor geriye eğbildim.

"Gitmiyorsun," diye ilan etti.

"Kıyafetlerimi değiştirmemeliydin." "Düşes, bir daha söylemeyeceğim, uzan." "Gitmem gerek."

Baldırlarım yukarı çekildiğinde ve vücudum yatakta büküldüğünde git kelimesini zar zor söyleyebildim. Gövdemi daha fazla tutamadım ve o da yatağa düştü. Sonra örtüler üzerime geldi.

"Yiyeceklerin arasında ilaç vardı. Ben alırım, senin de biraz yiyeceğe ihtiyacın var."

"Gitmem gerek."

"Yemek, ilaç, sonra konuşuruz."

"Dinle-"

"Hemen döneceğim."

Sonra gitmişti ve nereye gittiğini öğrenmek için başımı kaldıracak enerjim yoktu. Bavuluma gitmeye, üzerime bir şeyler giymeye ve oradan çıkmaya karar verdim. Sonra bunu gözlerimi biraz kapattıktan sonra yapmaya karar verdim. Gözlerim çok acıyordu ve o kadar güneş ve kar varken onlara bir mola vermem gerekiyordu. Çok parlaktı.

Sonra, sanırım, bayıldım.

* * *

"Nina, benimle misin?" Uzaklardan gelen, biraz tanıdık, derin, çakıllı bir ses duydum.

"Adımı nereden biliyorsun?" Gözlerimi açmadan sordum ve o anda duyacağım ses beni oldukça telaşlandıracaktı.

Çok yorgun olmasaydım sesimi duyabilirdim.

"Benimlesin," diye mırıldandı biraz tanıdık, derin, çakıllı ses.

"Boğazım ağrıyor."

"Öyle görünüyor."

"Ve gözlerim
acıyor." "Eminim
öyledir."

"Ve tüm vücudum ağrıyor."

"Ateşiniz var, Düşes."

"Anlaşıldı," diye mırıldandım. "Tatildeyim. Sıkıcı hayatım boyunca sapasağlamdım, tatile çıktım ve ateşim çıktı." Hiç de çekici olmayan bir kıkırdama duydum ve sonra, "Tatlım, seni kaldırmam lazım, biraz ibuprofen al.

biraz sıvı." "Hayır."

"Nina."

"Adımı nereden biliyorsun?"

"Ehliyet, kredi kartları, pasaport."

Gözlerim hafifçe açıldı ve bu çok fazla çaba gerektirdiği için onları tekrar kapattım.

"Çantamı karıştırmışsın."

"Yatağımda hasta yatan kadın, evet. Adını bilmem gerektiğini düşündüm."

Yuvarlanmaya çalıştım ama bu da çok fazla çaba gerektirdi, bu yüzden denemeyi bıraktım ve "Git buradan" dedim.

"Bana yardım et."

"Yorgunum," diye
mırıldandım.

"Tatlım."

Bana iki kez tatlım dedi. Niles bana hiç balım, tatlım, sevgilim ya da başka bir şey demezdi, hatta çoğu zaman Nina bile demezdi, ki bu benim lanet olası adımdı. Aslında Niles benimle pek konuşmazdı, eğer düşünürsem, ki o anda bunu yapacak enerjim yoktu.

Vücudumun hafifçe yukarı çekildiğini, sonra popomun bir adamın kucağına kaydığını ve ardından dudaklarıma bir bardak değdiğini hissetmeden önce neredeyse tekrar uyuyordum.

"İç," o biraz tanıdık, derin, çakıllı ses

emredildi.

Ben içtim.

Bardak uzaklaştı ve sonra "Ağzınızı açın Düşes" dediğini duydum.

Söyleneni yaptım ve dilimin üzerinde bir şey hissettim. Bardak geri geldi ve sonra "Bunları yut." dedi.

Yutkundum ve başımı başka yöne çevirdim. Boğazımdan geçen haplar deli gibi acıtıyordu.

Sonunda alnımı birinin boynuna bastırmış gibi hissettim, yumuşak kumaş yanağıma değdi.

"Ah," diye fısıldadım.

"Üzgünüm,
sevgilim."

Tekrar çarşafaların arasına alındım, başımı yastığa koydum ve yorgan tam olarak üzerime yerleşmeden uyuyakalmıştım.

* * *

Boynuma serin, çok serin bir şeyin çarptığını hissettiğimde uyandım.

"Hayır," diye homurdandım.

"Yanıyorsun, bebeğim."

Yanmıyordum. Üşüyordum. O kadar üşümüştüm ki titriyordum, tam bir insan depremi.

"Çok soğuk." Kelimeler boğazımda düğümlendi ve irkildim.

Serinlik boynumu terk etti ve alnıma bastırıldı. "Nina, seyahat sigortan var mı?"

Odaklanmaya çalıştım ama başaramadım ve "Ne?" diye sordum.

"Bu yakında kırılmaz, seni hastaneye götürmeliyim."

Sessiz kaldım çünkü ısınmaya konsantre olmaya çalışıyordum. Yorganı üzerime çektim ve içine sokuldum.

"Nina, beni dinle, seyahat sigortan var mı?"

"Cüzdan," dedim ona. "Cüzdan."

"Tamam tatlım, dinlen."

Başımı salladım ve yorganı daha yakına çektim ama yeterince ısınamadım.

"Bir battaniyeye daha ihtiyacım var." "Tatlım."

"Lütfen."

Serin bez alnımda kaldı ama güçlü parmakların boynumda kıvrıldığını ve sonra omzuma doğru indiğini hissettim.

Sonra yumuşak bir sesle "Siktir" dendiğini duydum ve örtüler çekildi.

"Hayır!" Ağladım. Zayıftı ama yine de bir çıgıktı. "Sıkı tutun, bebeğim."

Yatak hareket etti ve arkamdan büyük bir ağırlığın gelmesiyle geriye düştüm.

Sonra vücudu sırtımın uzunluğu boyunca uzandı ve benim kıvrımlarıma oturdu. Sarsıntılar bedenimi titretmeye devam ederken geriye, onun katı sıcaklığına daha da sokuldum. Kolu bana dolandı, eli benimkini buldu ve iki elimin parmakları onunkilerin etrafında kıvrıldı, sert, sıkı, tutunarak.

"Çok soğuk, Max."

"Defolun gidin, Düşes."

Yastığa doğru başımı salladım ve "Deneyeceğim" dedim.

Titremenin beni uyanık tutması, onun beni sıkıca tutması, vücudunun benimkine bastırması biraz zaman aldı.

Saatler sonra, sarsıntılar azalmaya başladığında, usulca "Max?" diye seslendim.

"Tam burada," dedi çakıllı ama uykulu bir ses.

"Teşekkürler," diye fısıldadım.

Sonra uykuya daldım, o kadar bitkin düşmüştüm ki sanki destansı bir savaş vermişim gibi hissettim.

* * *

Soğuk bez tekrar alnıma değdi ve saçlarımı süpürdü.

"Max?" "Ateşi düştü."

"Mm," diye mırıldandım ve tekrar uykuya daldım.

"Benimle çalış, Nina," sözleri inişimi durdurdu.

"Tamam," diye fısıldadım ve sırtüstü yatırıldım ve sonra üst bedenim yukarı çekildi.

"Kollarını kaldır."

Bana söyleneni yaptım ve tişört çıktı.

"Sen terlemiş o Dışarı, Düşes. Sen içinde ve ev streç."

"Tamam."

"Kollarını yukarıda tut."

"Tamam."

Başka bir tişörtün kollarımın ve başımın üzerinden aşağıya indiğini hissettim. Karnımdan, yanlarımdan aşağı doğru çekildiğini hissettim. Öne doğru düştüm ve alnımın yumuşak ve sert bir şeye dayandığını hissettim. Malzeme yumuşaktı ve sert bir omuz olduğunu düşündüğüm şeyi örtüyordu.

"Kollarını indirebilirsin."

"Tamam."

Kollarımı indirdim ve sonra onları bir erkeğin beli gibi hissettiren şeyin etrafına kaydardım. Sonra daha da yaklaştım. Sanki kollar benim de belime dolanmıştı ve sanki bir el sırtımda hafifçe aşağı yukarı geziniyordu.

"Hastayken çok tatlısın." "Öyle miyim?"

"Öfkelendiğinde Hellion."

"Evet?"

"Evet."

"Mm."

Sonra da "Hangisini daha çok sevdiğimden emin değilim" diye mırıldandı.

Cevap veremedim. Çünkü tekrar uykuya dalmıştım.

Diğer Yazar: Kristen Ashley

Kaos Serisi

İçimdeki Ateş

Rüzgâra

Sahip Çık

Rüya Adam Serisi

Motosikletli

Adam

Kanun

Adamı

Vahşi Adam

Gizemli Adam

Colorado Dağ Serisi

Jagged

Breathe

Lady

Luck

Tatlı Rüyalar

Kumar

Kristen Ashley için övgüler

"Onlarda [Ashley'nin kitaplarında] çok lezzetli bulduğum bir şey var."

-Kati Brown, DearAuthor.com

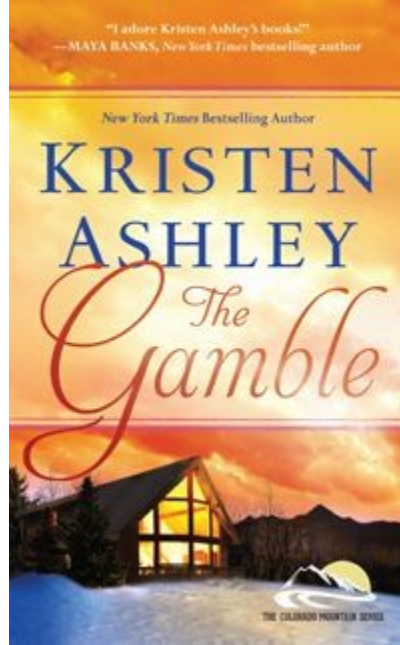
"Tüm heyecanları, adrenalin dalgalanmalarını, öfke patlamalarını hissettim... kalbim öfkeyle çarpıyordu. Kalbim (yani... onun kalbi) kırıldığında gözlerim yaşarıyordu."

-Maryse'nin Kitap Blogu (Maryse.net) Motosikletli Adam üzerine

Ayrıca Beğenebilirsiniz...



Tek bir Kristen Ashley kitabını bile kaçırmayın!



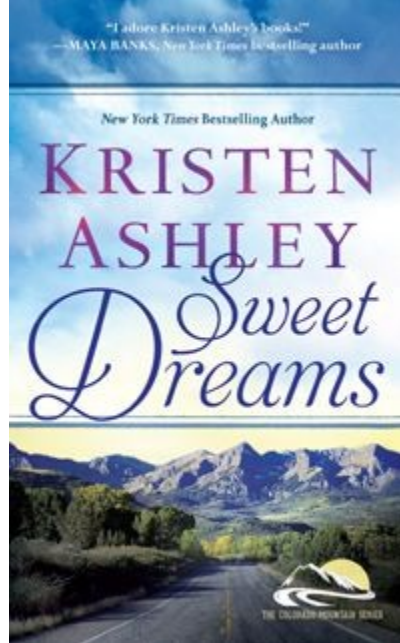
Aşk en büyük kumardır.

Nina Sheridan'ın umutsuzca bir mola tatiline ihtiyacı vardır. Kahvesini nasıl içtiğini bile hatırlamayan bir nişanlısı olan Nina, nişanını yeniden düşünmek için biraz mesafe istiyor. İngiltere'den dünyanın öbür ucuna, Colorado'daki bir dağ kasabasına uçmak işine yarayacaktır. Ama kiralık kulübesinde muhteşem bir adam bulduğunda, Nina'nın

soğuk, yalnız macera aniden ısınır.

Evin sahibi Holden "Max" Maxwell, kapısında beliren güzel kadın karşısında şaşırır. Ancak Nina hastalandığında, Max günlerini onu sağlığına kavuşturmak için harcıyor. Kalbi kırık, içine kapanık bir adam olan Max, kendini bu güçlü iradeli kadına doğru çekilirken bulur. Çok geçmeden Nina ve Max'in birbirlerine karşı artan çekimlerini inkâr etmeleri imkânsız hale gelir. Ancak bu iki yaralı aşk kuşu ilişkilerine bir şans vermeyi düşünürken, Max'in geçmişinden tehlikeli bir sır ortaya çıkar ve aşklarını sonsuza dek bitirmekle tehdit eder.

* * *



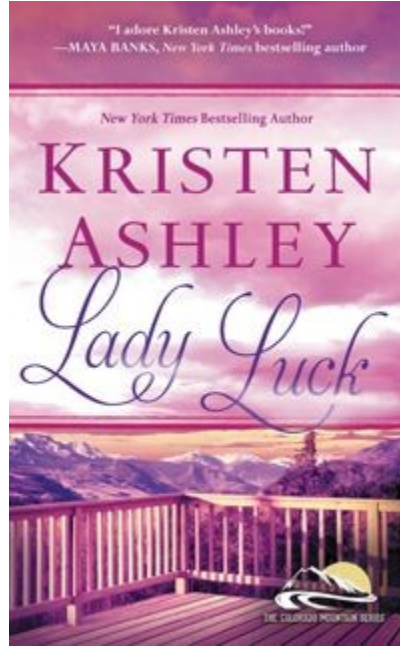
Hayatının yolculuğuna hazır...

Lauren Grahame kendini yeniden keşfetmek istemektedir. Kendisini aldatan kocasını terk eden Lauren, Carnal, Colorado'ya taşınır ve Bubba's adında bir motorcu barında garson olarak işe başlar. Hiçbir yerde olmayan bir iş... Ta ki Tatum Jackson içeri girene kadar. Lauren daha önce hiç bu kadar yakışıklı, kaslı ve tavırlı bir adam görmemiştir. Ama ona hakaret ettiğinde,

Lauren onunla hiçbir şey yapmak istemiyor. Lauren için ne yazık ki o aynı zamanda barın yarı sahibi ve barmenidir.

Kaba saba Tate, yüksek sınıftan Lauren ile tanıştığında, onun Bubba's'a uyum sağlayamayacağını düşünür. Ancak Lauren'da görüldüğünden daha fazlası vardır ve Tate çok geçmeden onu kendi kızı olarak sahiplenmeyi kafasına koyar. Çok geçmeden, aralarında yanan arzu soğuk dağ havasını ısıtmaya başlar. Ancak kasabada şiddet olayları baş gösterince Tate, Lauren'a karanlık bir sırrı açıklamak zorunda kalır; bu sır, tatlı rüyalarına son verebilir.

* * *



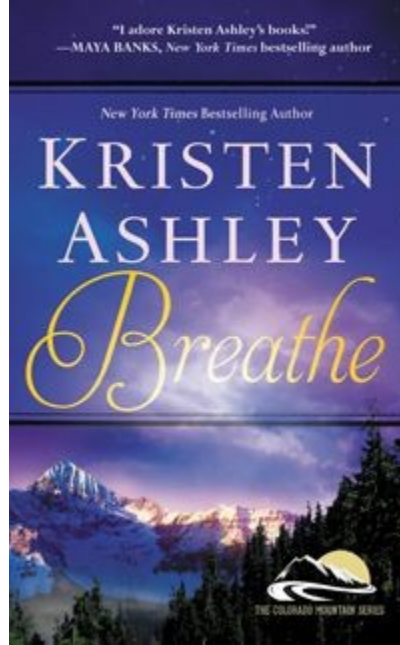
Kartlarda aşk var mı?

Lexie Berry doğduğundan beri kötü şanstın başka bir şey yaşamamıştır. Küçük yaşta yetim kalmış, zor bir çocukluk geçirmiş ve bir erkek arkadaşı öldürülmüştür. Şimdi güzel ve şık Lexie şansını ve hayatını değiştirmeye kararlıdır. Ama önce verdiği bir sözü yerine getirmesi gerekiyor: Ty Walker'ı hapishaneden almak. Göz kamaştırıcı eski mahkûma bir kez bakan Lexie başının belada olduğunu anlar ve şimdiden bir

vahşı tarafta yürümek...

Ty, işlemediği bir suç yüzünden beş yıl boyunca hapiste kaldı. Şimdi suçu üzerine atanlardan intikam almak istemektedir. Ancak yüksek bahisli poker oyuncusu uzun bacaklı Lexie'yi gördüğünde, birden aklında başka arzular belirir. Ty'ın masum olduğunu anlayan Lexie, onun intikam planını durdurmaya ve daha iyi bir adam olmasına yardım etmeye çalışır. Ancak Ty içindeki şeytanlarla savaşırken, kirli polisler ve suçlular onu ortadan kaldırmayı planlamaktadır. O ve Lexie geçmişten kaçmanın bir yolunu bulabilecekler midir?

* * *



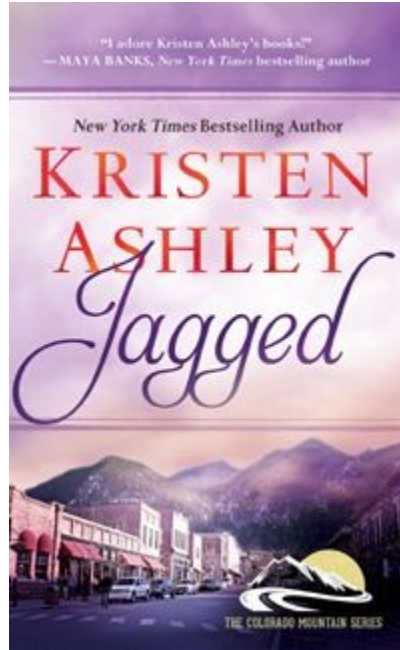
İlk sefer gibisi yoktur.

Carnal, Colorado'da Faye Goodknight kasabanın sessiz, utangaç kütüphanecisidir. Aynı zamanda Carnal'ın kalan son bakiresi de olabilir. Faye yıllardır Chace Keaton'a aşiktir ama muhteşem polis her zaman ulaşılmaz olmuştur. Sadece kitaplarıyla mutlu mesut yaşamaya razı olmuştur; ta ki Faye aniden Chace'le ormanda yalnız başına karşılaşana kadar...

Chace herkesin inandığı gibi iyi bir adam olduğunu düşünmüyor. Pişmanlık duyduğu pek çok seçim yapmıştır.

Faye'e olan hislerini inkar ediyor. Yaptığı seçimlerle güzel kütüphanecinin kendisi için fazla iyi olduğuna inanmaya başlamıştır ama ormanda geçirdikleri zamandan sonra Chace, Faye'in kurtuluşu için son şansı olabileceğini fark eder. Çok geçmeden, uzun süredir kaynayan arzuları yakıcı bir tutkuya dönüşür. Ancak Chace'in karanlık geçmişi mutluluklarına her zaman gölge düşürmektedir...

* * *



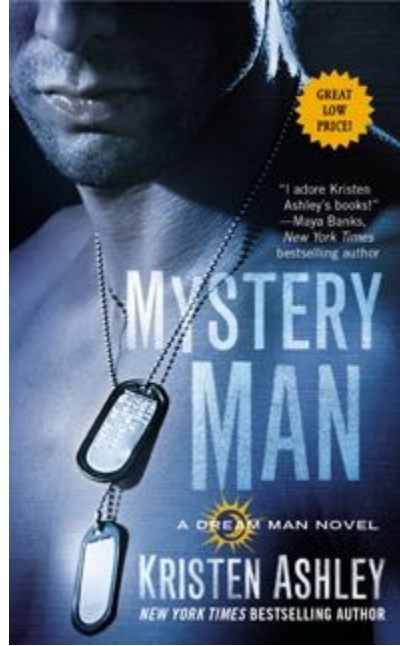
Eski bir aşk yeniden alevlendi.

Zara Cinders, Ham Reece'in doğru kişi olduğunu her zaman biliyordu, ama o bir yuva kurmakla ilgilenmiyordu. Öyle birini bulduğunda, Ham hayatından çıkıp gitti. Üç yıl sonra, Zara işini ve evliliğini kaybetmiştir ve yolların yanlış tarafında küçük bir dairede zar zor geçinmektedir. Ham, Zara'nın kötü durumunu duyar duymaz kapısına dayanır ve ona bir can simidi uzatır. Şimdi onun tekliflerine karşı koymak için sahip olduğu tüm iradeyi ortaya koyması gerekecektir.

Ham her zaman seyahat eden bir adamdı, hiçbir zaman bir kasabaya, bir kadına

kesinlikle gerekli. Ama Ham kendi şeytanlarıyla yüzleşt i ve çok şey öğrendi. Kendisi hakkında ve yaşamas ı gerektiğ ini bildiğ i hayat hakkında. Bu yüzden Zara'n ın zor zamanlar geçirdiğ ini duyduğ unda, yardım edecek kiş i olmak istiyor. Aslında, Zara için bundan daha fazlas ını yapmak istiyor. Çok daha fazlas ını. Ama önce Zara'ya değ işmiş bir adam olduğ unu kanıtlamalıdır.

* * *



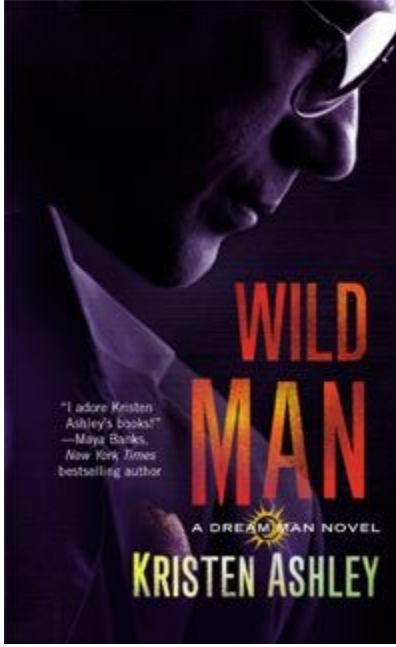
Gece vakti doğru zaman...

Gwendolyn Kidd hayallerindeki adamla tanıştı. Adam ateşli, seksi ve isimlerin değ işmediğ i bir tutku gecesi olarak başlayan şey, bir buçuk yıl süren bir zevk festivaline dönüştü. Elbette, adamın sadece geceleri yatağ ında belirmesi biraz gariptir, ama Gwen onun doğru kiş i olduğ undan o kadar emindir ki, onu geri çeviremez...

Hawk Delgado, Gwen hakkında hayal edebileceğ inden çok daha fazlas ını biliyor. O muhteşem, inatç ı ve ilişkiler konusunda ürkektir. Ancak Hawk kendi şeytanlarıyla yüzleşmektedir, bu şeytanlar onu kimseyle bağ kurmaktan alıkoymaktadır. Yine de Gwen, Denver' ın ölümcül yeralt ı dünyasının içine çekildiğ inde

sahnesinde, Hawk'ın koruyucu doğası tüm gücüyle ortaya çıkıyor. Sorun şu ki, Gwen gün ışığında Hawk'ın alfa tavrından bir doz aldığı anda, artık onun doğru kişi olduğundan o kadar da emin değil...

* * *



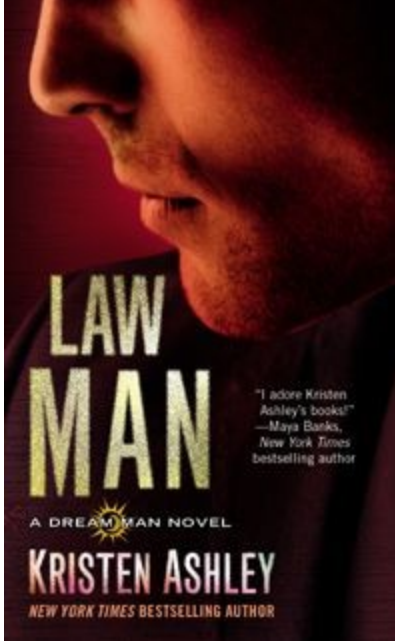
Vahşi tarafta yürümek üzere...

Fırınındaki vitrini doldururken kapının üzerindeki zil çalar ve Tessa O'Hara başını kaldırdığında hayallerinin erkeğini görür. Otuz saniye içinde ona bira içmek için çıkma teklif eder. Ancak dört aylık bir flörtün ardından, adamın gizli bir DEA ajanı olduğunu ve eski kocasının uyuşturucu işindeki olası rolünü araştırdığını keşfeder. Tess için bu, ilişkilerinin bittiği anlamına gelmektedir.

Brock aynı fikirde değil. Kendini uyuşturucuyla mücadele görevine adanmıştır ama kekleri kadar tatlı olan bu güzel kadına aşık olmuştur ve onu geri kazanmak için her şeyi yapacaktır. Tess ve Brock'un arasında kendi eski sevgilileri vardır, içlerinden biri istediğini elde etmeye kararlı bir uyuşturucu baronudur. Tehlike yaklaşırken Brock, Tess'i korumak için yaşadığı kuralları yıkıp vahşi tarafını serbest bırakabilecek midir?

Sevdiği kadın mı?

* * *

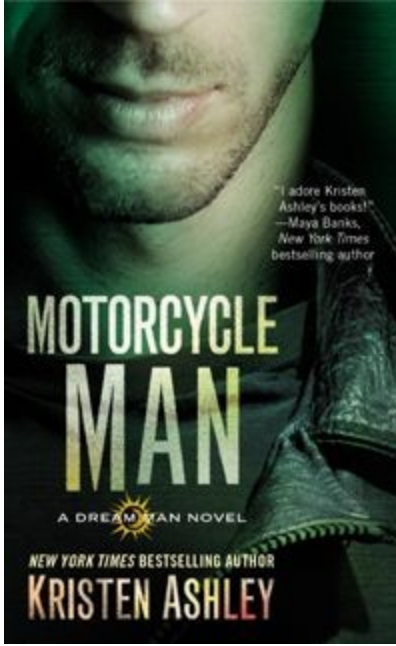


Aşk hemen köşede...

Tatlı, utangaç Mara Hanover komşusuna aşıktır. Dört yıl boyunca hayalindeki erkeği uzaktan gizlice izlemiştir. Yakışıklı polis dedektifi Mitch Lawson onun boyunu çoktan aşmıştır. O, kenar mahallenin kızıdır ve Mitch gibi bir adamın onunla bir şeyler yapmak istemesine imkân yoktur. Ama Mara'nın tamir edemediği bir musluğu sızıntı yaptığında, onu kurtarmaya gelen Mitch olur.

Mitch'in gözü uzun zamandır güzel komşusundadır. Ona yardım etme fırsatını kaçırmaz ve kısa süre içinde eskiden platonik olan ilişkileri iyice ısınır. Ancak Mara kuzeninin çocuklarından rahatsız edici bir telefon aldığında, geride bırakmak için çok uğraştığı hayatına geri çekilir. Seksi kanun adamı, Mara'yı geçmişini bırakmaya ve onunla bir gelecek kurmaya ikna edebilecek midir?

* * *

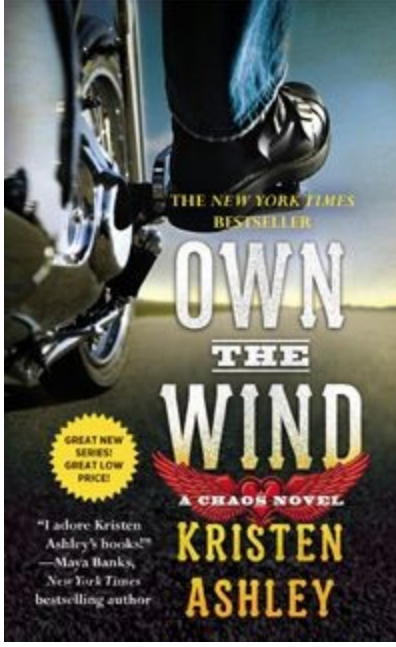


Sürmeye hazır olun...

Tyra Masters bir ömür boyu yetecek kadar drama yaşadı. Şimdi her şey yoluna girmiştir ve yeni, sakin hayatını dört gözle beklemektedir. Ta ki hayallerindeki adamla tanışana kadar. Dövmeli, kaslı motorcu onu tekilaya ve hayatının en iyi seksine boğar. Konuşanın tekila ve ateşli seks olmadığını biliyordur. O her zaman istediği türden bir adamdır. Ne yazık ki, aynı zamanda onun yeni patronudur...

Kane "Tack" Allen'ın bir kuralı vardır: Yattığı birini işe almaz. Bu yüzden dün geceyi yeni ofis müdürüyle yatakta geçirdiğini öğrenince Tyra'yı hemen kovar. Ancak Tyra ona karşı çıkıp işi için mücadele edince Tack'in ilgisini çeker. Ona bir şartla işine devam edebileceğini söyler: artık seks yok. Asla. Ama aralarında işler kızıştıkça, Tack tüm kuralları çiğneyenin kendisi olacağını fark eder...

* * *

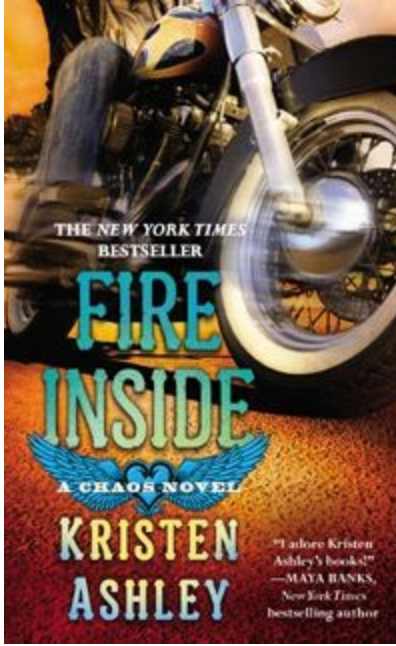


Başa çıkılamayacak kadar sıcak...

Tabitha Allen Kaos'un, yani Kaos Motosiklet Kulübü'nün içinde büyüdü. Babası Kaos'un lideriydi ve kulüp her zaman onun arkasını kolladı. Ama bir sürücü en başından beri farklıydı. Tabby çılgınca koşarken, Shy Cage oradaydı. Trajedi hayatını paramparça ettiğinde, tekrar bir araya gelmesine yardım etti. Ve şimdi Tabby arkadaşlıktan çok daha fazlasını düşünüyor...

Tabby, Shy'ın istediği ama sahip olamayacağını düşündüğü her şeydir. Güzel, akıllı ve arkadaşının kızı olarak dokunulmaz. Shy hiçbir zaman arkadaşlıktan fazlasını beklememiştir, bu yüzden Tabby daha fazlasını istediğini belirttiğinde -çok daha fazlasını- kendini yaşayan en şanslı adam gibi hisseder. Ama şanslı erkekler bile kaza yapıp yanabilir...

* * *



Lanie Heron aşk aramıyor; son ciddi ilişkisinin neredeyse ölümüne neden olduğunu düşünürsek bu hiç de şaşırtıcı değil. Bu yüzden Lanie, Hop Kincaid'e evlenme teklif ettiğinde tek istediği Kaos Motosiklet Kulübü'nde devriye gezen bu ateşli motorcuyla geçireceği çılgın bir gecedir...

Hop için Lanie her zaman dokunulmaz olmuştur. Onun zevkine göre fazla gösterişli ve fazla şıktır. Ama Lanie yatak odasındaki gözleriyle Hop'u baştan çıkarıp ona cennette bir gece teklif ettiğinde Hop hayır diyemez. Ve Lanie'nin yatakta ya da yatak dışında başına gelen en iyi şey olduğunu anladığında da pişman olmaz. Şimdi yapması gereken onu buna ikna etmektir.

**Hachette Digital tarafından
yayınlanan bu e-kitabı satın
aldığınız için teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerikler ve en yeni e-
kitaplarımız ve uygulamalarımız hakkında
haberler almak için haber bültenlerimize
kaydolun.

Kaydolun

Veya bizi
hachettebookgroup.com/newsletters
adresinde ziyaret edin



Bu kitap ve yazar hakkında daha fazla bilgi
için Bookish.com adresini
ziyaret edin.

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Hoş](#)

[Geldiniz](#)

[İthafı](#)

[Teşekkür](#)

[Birinci Bölüm: Gamze İkinci](#)

[Bölüm: Kaleydoskop](#)

[Üçüncü Bölüm: Bağırsaklarınızı Dinleyin](#)

[Dördüncü Bölüm: İki Gün](#)

[Beşinci Bölüm: Bizi Götüreceğim Yer](#)

[Altıncı Bölüm: Tuhaf](#)

[Yedinci Bölüm: Daha Fazla](#)

[Sekizinci Bölüm: Girl Posse](#)

[Dokuzuncu Bölüm: Harvey](#)

[Onuncu Bölüm: İçimdeki](#)

[Ekşime](#)

On Birinci Bölüm: Al-Ver

[On İkinci Bölüm: Ruhumun Dibi On](#)
[Üçüncü Bölüm: Bulmacalar](#)
[On Dördüncü Bölüm: Oyun Değiştirici On](#)
[Beşinci Bölüm: Daima](#)
[On Altıncı Bölüm: Onun Olduğunu](#)
[Onaylayın On Yedinci Bölüm: Seni](#)
[Kaybettim On Sekizinci Bölüm: Daha](#)
[Fazla Yatak Odası On Dokuzuncu](#)
[Bölüm: Benim İçin Her Şey Sonsöz:](#)
[Bedavaya Yapmak](#)

[Yazar Hakkında](#)
[The Gamble'dan Bir Alıntı](#)
[Ayrıca Kristen Ashley Kristen](#)
[Ashley'e Övgüler Haber](#)
[Bültenlerini de](#)
[Beğenebilirsiniz](#)
[Telif Hakkı](#)

Telif Hakkı

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2013 Kristen Ashley
The Gamble'dan alıntıdır telif hakkı © 2011 Kristen Ashley'e aittir
Kapak illüstrasyonu ve tasarımı Jerry Todd'a ait
Kapak telif hakkı © 2013 Hachette Book Group, Inc.
tarafından alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınması anlamına gelir. Kitaptan materyal kullanmak istiyorsanız (inceleme amaçları dışında), permissions@hbgusa.com adresinden yayıncı ile iletişime geçerek önceden yazılı izin almanız gerekir. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Sonsuza dek
Hachette Kitap Grubu
237 Park Avenue, New York, NY 10017
hachettebookgroup.com
twitter.com/foreverromance

İlk e-kitap baskısı: Şubat 2014

Forever, Grand Central Publishing'in bir baskısıdır.
Forever adı ve logosu Hachette Book Group, Inc.
şirketinin ticari markalarıdır.

Hachette Konuşmacılar Bürosu, konuşma etkinlikleri için geniş bir yazar yelpazesi sunmaktadır. Daha fazla bilgi edinmek için www.hachettespeakersbureau.com adresine gidin veya (866) 376-6591 numaralı telefonu arayın.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

ISBN 978-1-4555-9915-8

E3

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

